

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

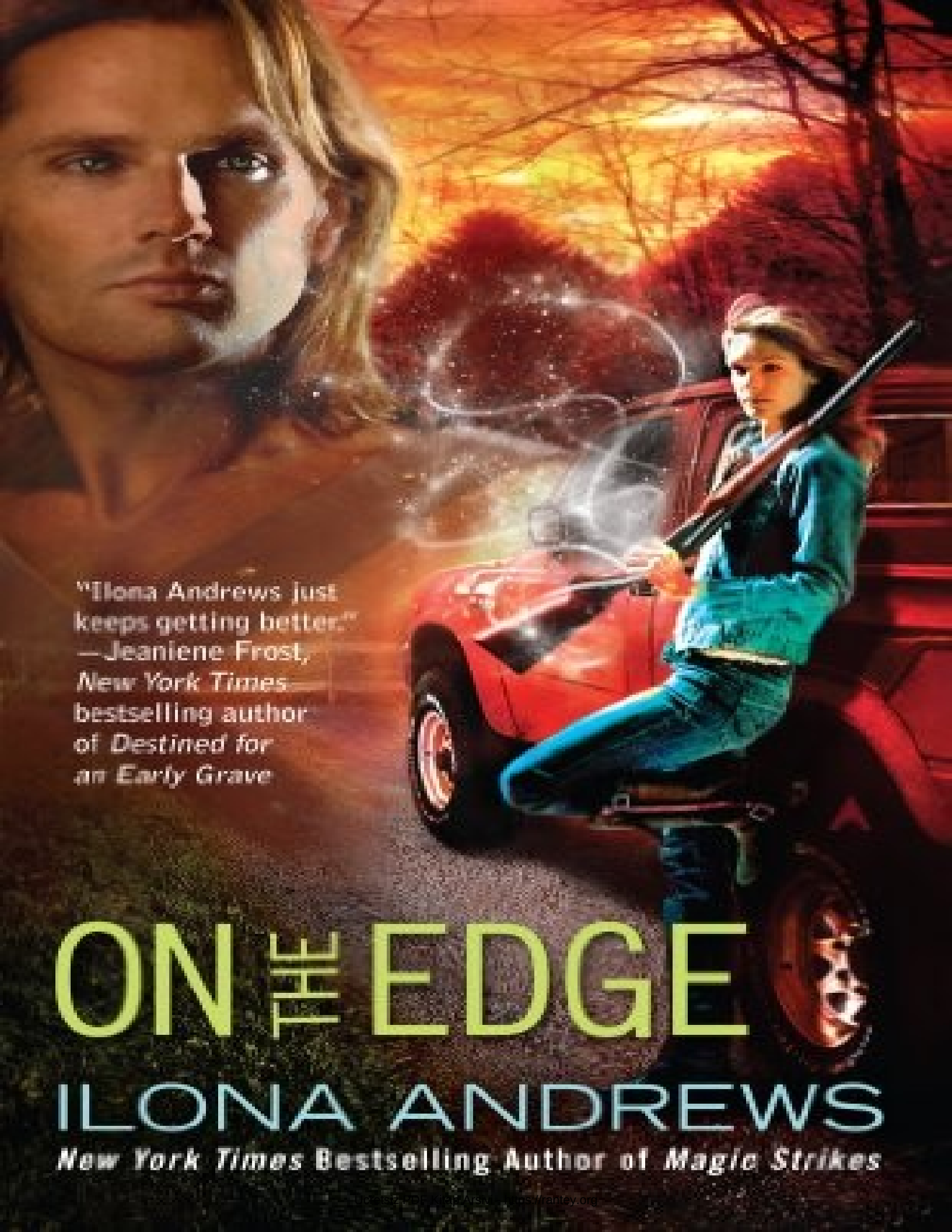
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



"Ilona Andrews just
keeps getting better."
—Jeaniene Frost,
New York Times
bestselling author
of *Destined for
an Early Grave*

ON THE EDGE

ILONA ANDREWS

New York Times Bestselling Author of *Magic Strikes*



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Başlık Sayfası

Kopyalama hakkı

Sayfa İthafı

Teşekkür

BİR İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON ON

BİR ON

İKİ

ON ÜÇ ON DÖRT

ON BEŞ ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YIRMI

YIRMI BİR

YIRMI İKİ

YIRMI ÜÇ YIRMI

DÖRT YIRMI

BEŞ

YİRMİ ALTI

Teaser bölümü

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Bu seri 'kesinlikle satın alınmalı' listemde yer alıyor."-*Literary Escapism*

"Entrika, büyü ve aksiyonla dolu ilgi çekici bir şehir fantezisi. Charlaine Harris ve Kim Harrison hayranları *Magic Strikes*'ı okumak isteyecek."-*Genre Go Round Reviews*

SİHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan şeylerle dolu şehir fantezisini çok beğenecekler."-*Monsters and Critics*

"Tüm sorunları, sırları ve hem dövüş hem de büyü alanındaki hünerleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."-*Locus*

"[*Magic Burns*] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."-*Fresh Fiction*

"Şehir fantezisi türüne yeni bir bakış açısı getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."

-*The Parkersburg Sentinel*

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-*SFRevu*

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz.""-*LoveVampires*

"Andrews ... kara mizah, zekice gizem ve doğaüstü tehlikeleri dengelemedeki ustalığını gösteriyor. Andrews tam bir paket!"-

Romantik Zamanlar

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle şımartın. Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları dört gözle bekliyorum."- Patricia Briggs, *Hunting Ground*'un #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Andrews büyük umut vaat ediyor. Laurell K. Hamilton ve Patricia Briggs hayranı okurlar Andrews'un eserlerini yeni bir okuma zevki kaynağı olarak görebilirler."-*SFRevu*

"Andrews'un keskin serisi, karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde benzer fantezilerden ayrılıyor."-*Library Journal* "İlgi çekici bir dünya."-*Locus*

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."-*Fresh Fiction*

"Yepyeni bir seri için mükemmel bir başlangıç."
-*The Dragon Page*

"CSI ... hayranları *X-Files* ve benzeri alt türlerin hayranları memnun olacaktır."
-FantasyBookSpot.[com](http://www.fantasybookspot.com)

"Mükemmel bir tempoyla ilerleyen doğaüstü gizem, kara mizah ve -eğer kelime oyununu mazur görürseniz- biraz da ısırganlık içeriyor."-*Rambles*.[net](http://www.rambles.net)

"Karmaşık bir alternatif tarihle birleşen güçlü hikaye örgüsü ... okuyucuların daha fazlasını beklemesini sağlayacak."
-*Canavarlar ve Eleştirmenler*

"*Sihir Isırıklar* o bir Büyüleyici paranormal KİMİN CİNAYETİ o alır doğaüstünü yeni, doğal yönle doğru yönlendirir."
-*The Best Reviews*

"[Andrews'un] dünya kurgusu ve karakterizasyonları olağanüstü ...
Sihirli Isırıklar göz ardı edilmemeli." *Kitap Fetişi*

"Çekişme, ihanet ve gizem dolu kalın bir olay örgüsüyle örölmüş benzersiz bir dünya."-Romance *Junkies*

"Olay örgüsü hoş bir hızda ilerliyor ve dünya kurgusu ilginç ve iyi yapılmış."-Romantic *Times*

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SİHİR ISIRIR SİHİR
YAKAR SİHİR
VURUR

The Edge Romanları

KENARDA

ON THE EDGE

ILONAVE REWS



ACEBEDKS, NEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,

Hindistan Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KENARDA

Bir Ace Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

BASIM TARİHİ

Ace mass-market baskısı / Ekim 2009 Telif

hakkı © 2009 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin

Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-14037-6

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.
ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Kocama.
Eminim bunu tahmin edememişsindir.

Teşekkür

Bu kitap, tuhaf bir fikre şans veren ve bir kez daha rehberliği ve içgörüsüyle bir karmaşayı kitaba dönüştüren editörüm Anne Sowards'ın çabaları ve her zaman en iyi çıkarlarımı gözetken ve beni kendimden kurtaran menajerim Nancy Yost olmasaydı mümkün olmazdı. İkinize de teşekkür ederim.

Bu kitap üzerinde pek çok kişi çalıştı. Çarpıcı kapak tasarımı için Annette Fiore DeFex'e; çarpıcı kapak resmi için Victoria Vebell'e; iç metin tasarımı için Kristin del Rosario'ya; redaksiyon için Joan Matthews'a (bana nasıl katlandığınızı bilmiyorum); tüm projeyi denetleyen yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Andromeda Macri'ye; acil durumlarımı düzelten editör asistanı Cameron Dufty'ye ve yorulmak bilmeden kitabın tanıtımını yapan Ace'in yayıncısı Rosanne Romanello'ya çok teşekkür ederim. Hepinize derinden minnettarım.

Son olarak, siz okuyucularımıza teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

BİR

"ROSIE!" Büyükbabanın feryadı evin temelini sarstı.

"Neden ben?" Rose elindeki bulaşık sabunu köpüklerini bir mutfak havlusuyla sildi, arbaleti kancadan aldı ve verandaya çıktı.

"Rooooosie!"

Paravan kapısını tekmeleyerek açtı. Adam avluda yükseliyordu, kocaman, tüylü bir ayıydı, dengesiz gözleri kocaman açılmıştı, karışık sakalları kanla kaplanmıştı ve grimsi parçalar halinde titriyordu. Arbaletini ona doğrulttu. Yine zil zurna sarhoştı.

"Ne oldu?"

"Bara gitmek istiyorum. Bir bira istiyorum." Sesi bir sızlanmaya dönüştü. "Bana biraz para ver!"

"Hayır."

Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanarak ona tısladı. "Rosie! Bu bana bir dolar vermek için son şansın!"

İçini çekti ve onu vurdu. Kurşun gözlerinin arasına isabet etti ve Büyükbaba bir kütük gibi sırt üstü yere yığıldı. Bacakları yere vuruyordu.

Rose arbaletinin kabzasını kalçasına dayadı. "Pekâlâ, dışarı çıkın."

İki çocuk, dallarını avluya yaymış devasa meşenin arkasından kayarak çıktılar. Her ikisi de kırmızımsı çamur, özsu ve sekiz-on yaşlarındaki bir çocuğun ormanda bulabileceği diğer tanımlanamayan maddelerle kirlenmişti. Georgie'nin boynunu sivri bir çizik süslüyordu ve sarı saçlarının arasından kahverengi çam samanları çıkmıştı. Jack'in parmak eklemleri arasındaki deride kırmızı yaralar vardı. Onun ellerine baktığını gördü. Gözleri büyüdü, kehribar rengi irisleri sarı sarı parladı ve yumruklarını arkasına sakladı.

"Kaç kez söylemem gerekiyor: koğuş taşlarına dokunmayın. Büyükbaba Cletus'a bak! Yine köpek beyni yiyor ve şimdi de sarhoş oldu. Onu hortumla yıkamak yarım saatimi alacak."

Georgie, "Onu özlüyoruz," dedi.

İç çekti. "Ben de onu özlüyorum. Ama sarhoşken kimseye faydası yok. Hadi, siz ikiniz, onu kulübesine geri götürelim. Bacaklarını almama yardım edin."

Birlikte Büyükbaba'nın hareketsiz halini açıklığın kenarındaki kulübeye sürüklediler ve onu talaşının üzerine bıraktılar. Rose metal zinciri köşeden çözdü, kulübeye doğru çekti, tasmayı Büyükbaba'nın boynuna kilitledi ve gözbebeğini kontrol etmek için sol göz kapağını geriye doğru sıyırdı. Henüz kırmızı yoktu. İyi atıştı, saatlerce baygın kalacaktı.

Rose ayağını onun göğsüne koydu, sürgüyü kavradı ve keskin bir çekişle dışarı çekti. Büyükbaba Cletus'u hâlâ olduğu gibi hatırlıyordu; uzun boylu, şık bir adamdı, mızrağını çok iyi kullanırdı, sesi hafif bir İskoç aksanıyla tatlandırılmıştı. Bu kadar yaşlı olmasına rağmen, bir kılıç dövüşünde babama karşı her üç seferden birini kazanırdı. Şimdi o bu şeydi... bu şey. İçini çekti. Ona bakmak acı veriyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Georgie yaşadığı sürece, Büyükbaba Cletus da yaşayacaktı.

Çocuklar hortumu getirdi. Hortumu açtı, püskürtücüyü püskürtmeye ayarladı ve tüm kan ve köpek eti gidene kadar Büyükbaba'ya doğru akıttı. "Bara gitmenin" nasıl olup da sokak köpeklerini kovalayıp beyinlerini yemekle eşdeğer olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama Büyükbaba koğuş çemberinin dışına çıktığında hiçbir it güvende değildi. Onu yıkamayı bitirdiğinde alnındaki delik kapanmıştı. Georgie bir şeyleri ölümden dirilttiğinde, onlara sadece hayat vermiyordu. Onları neredeyse yok edilemez hale getirdi.

Rose barakadan çıktı, kapıyı arkasından kilitledi ve hortumu verandaya doğru sürükledi. Görünmez sınırı geçerken derisi karıncalandı: Çocuklar koğuş taşlarını geri koymuş olmalıydı. Gözlerini kısarak çimlere baktı. İşte oradaydılar, birbirlerinden üç, dört metre aralıklarla dizilmiş küçük, görünüşte sıradan kayalar. Her taş küçük bir büyü yükü taşıyordu. Birlikte büyülü bir bariyer oluşturuyorlardı, zinciri tekrar kırarsa büyükbabayı kulübede tutacak kadar güçlü.

Rose çocukları kenara çekti ve hortumu kaldırdı. "Sıra sende."

Soğuk sudan ürktüler. Onları yukarıdan aşağıya doğru metodik bir şekilde yıkadı. Jack'in ayaklarındaki çamur eridiğinde, Skechers'ında iki inçlik bir yırtık gördü. Rose hortumu bıraktı.

"Jack!"

Yüzü buruştu.

"Bunlar kırk beş dolarlık ayakkabılar!" "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Yarın okulun ilk günü! Ne yapıyordun sen?"

Georgie, "Sülük kuşlarına ulaşmak için çamlara tırmanıyordu," dedi.

Ters ters baktı. "Georgie! Bu gece ispiyonculuktan otuz dakika mola." Georgie dudağını ısırdı.

Rose gözlerini Jack'e dikti. "Bu doğru mu? Sülük kuşlarını mı kovalıyordun?" "Elimde değil. Kuyrukları o kadar titrek ki ..."

Onu tokatlamak istedi. Doğruydu, elinde değildi -kedi olarak doğmak onun suçu değildi- ama bunlar ona okul için aldığı yepyeni ayakkabılardı. Georgie'nin eski püskü spor ayakkabılarını giymek zorunda kalmasın, diğer tüm ikinci sınıf öğrencileri kadar güzel görünebilsin diye bütçelerini titizlikle ayarladığı, her kuruşunu gözden çıkardığı ayakkabılar. Sadece acıtıyordu.

Jack'in yüzü sert beyaz bir maskeye dönüştü; ağlamak üzereydi.

Küçük bir güç kıvılcımı onu çekti. "Georgie, ayakkabıları diriltmeye çalışmayı bırak. Zaten hiçbir zaman canlı değillerdi."

Kıvılcım söndü.

Garip bir çaresizlik onu ele geçirdi, acısı bir tür uyuşukluğa dönüştü. Göğsünde bir baskı oluştu. Bundan bıkmıştı, her doları saymaktan bıkmıştı, her şeyi karneye bağlamaktan bıkmıştı, hepsinden bıkmıştı. Gidip Jack'e yeni bir çift ayakkabı alması gerekiyordu. Jack'in iyiliği için değil, kendi akıl sağlığı için. Rose'un parayı nasıl denkleştireceğine dair hiçbir fikri yoktu ama ona hemen şimdi yeni bir çift ayakkabı alması gerektiğini biliyordu, yoksa patlayacaktı.

"Jack, bir sülük kuşu seni ısırsa ne olacağını hatırlıyor musun?"

"Birine mi dönüşürüm?"

"Evet. Kuşları kovalamayı bırakmalısın."

Başını eğdi. "Cezalandırıldım mı?"

"Evet. Şu anda seni cezalandıramayacak kadar kızgıyım. Bunu eve gittiğimizde konuşuruz. Git dişlerini fırçala, saçlarını tara, kuru giysiler giy ve silahları al. Wal-Mart'a gidiyoruz."

Eski Ford kamyon toprak yoldaki tümseklerde zıpladı. Tüfekler yerde şingirdadı. Georgie sorulmadan ayaklarını indirerek onları sabitledi.

Rose iç çekti. Burada, Sınır'da onları yeterince iyi koruyabilirdi. Ama Sınır'dan başka bir dünyaya geçmek üzereydiler ve büyüler

geçerken ölecekti. Yerdeki iki av tüfeği onların tek savunması olacaktı. Rose bir suçluluk duygusu hissetti. Eğer o olmasaydı, tüfeklere ihtiyaçları olmayacaktı. Tanrım, tekrar saldırıya uğramak istemiyordu. Hele de kardeşleri arabadayken.

Dünyalar arasında yaşıyorlardı: bir tarafta Garip, diğer tarafta Kırık. Birbirinin aynadaki görüntüsü gibi yan yana var olan iki boyut. Boyutların "birbirine değdiği" yerde, hafifçe kesişerek her ikisine de ait olan dar bir toprak şeridi oluşturuyorlardı - Kenar. Tuhafta büyü derinlerde birikirdi; Kenar'da ise sığ bir damlaydı. Ama Kırık'ta onları koruyan hiçbir büyü yoktu.

Rose yolu kucaklayan Orman'a baktı, devasa ağaçlar dar toprak şeridi dolduruyordu. Broken'daki işine gitmek için her gün bu yoldan geçiyordu ama bugün budaklı gövdelerin arasındaki gölgeler onu endişelendiriyordu.

"Hadi 'Yapamazsın' oyunu oynayalım," dedi yükselen korkuyu bastırmak için. "Georgie, önce sen başla."

"Geçen sefer ilk o gitti!" Jack'in gözleri kehribar renginde parlıyordu. "Nyaha!"

"Yaha!"

"Önce Georgie gidiyor," diye tekrarladı.

Georgie, "Sınırı geçersen ölü şeyleri diriltemezsin," dedi.

"Sınırın ötesinde kürk ve pençe yetiştiremezsin," dedi Jack.

Broken'a doğru giderken hep bu oyunu oynarlardı. Çocuklara neyi yapıp neyi yapamayacaklarını hatırlatmak için iyi bir yöntemdi ve herhangi bir dersten çok daha fazla işe yarıyordu. Kırık'ta çok az insan Kenar'ı ya da Tuhaflık'ı biliyordu ve bu şekilde kalması herkes için daha güvenliydi. Deneyimleri ona, Kırık'taki bir kişiye büyüünün varlığını açıklamaya çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını öğretmişti. Akıl hastanesine kapatılmanıza neden olmazdı ama sizi kaçık aptal kategorisine sokar ve öğle yemeği saatinde insanların sizden uzak durmasına neden olurdu.

Kırıkların çoğu için ne Kırık, ne Kenar, ne de Garip vardı. Onlar Amerika Birleşik Devletleri'nde, Kuzey Amerika kıtasında, Dünya gezegeninde yaşıyorlardı ve hepsi bu kadardı. Kendi paylarına, Garip'teki çoğu insan da sınırı göremiyordu. Onu bulmak için özel bir insan olmak gerekiyordu ve çocukların bunu hatırlamaları gerekiyordu.

Georgie onun eline dokundu. Sıra ondaydı. "Sınırı geçtikten sonra bir koruma taşının arkasına saklanamazsın." Onlara baktı ama onlar onun korkularına aldırmadan yollarına devam ettiler.

Yol ıssızdı. Akşamın bu saatinde bu yoldan çok az Edgers geçirdi. Rose hızlandı, yolculuğu bitirip evin güvenliğine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Georgie, "Sınırın ötesinde kayıp şeyleri bulamazsın," dedi.

"Sınırı geçersen karanlıkta göremezsın." Jack sırtıttı. "Sınırı geçersen, parlayamazsın," dedi Rose.

Flaş onun en büyük silahıydı. Çoğu Edger'ın kendine özgü yetenekleri vardı: bazıları kehanette bulunur, bazıları diş ağrılarını iyileştirir, bazıları Georgie gibi ölüleri diriltirdi. Bazıları Rose ve büyükannesi gibi lanetlerdi. Ama parlama, bir damla büyü olan herkes tarafından öğrenilebilirdi. Bu bir yetenek meselesi değil, pratik meselesiydi. İçinizdeki büyüye tutunuyor ve onu bir kamçı ya da şimşek şeridine benzeyen kontrollü bir patlamayla vücudunuzdan yönlendiriyordunuz. Eğer büyünüz ve sabrınız varsa, parlamayı öğrenebilirdiniz ve parlamanın rengi ne kadar açıksa, o kadar sıcak ve etkiliydi. Güçlü ve parlak bir parıltı korkunç bir silahtı. Bir vücudu sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesebilirdi. Çoğu Edgers asla flaşlarını bir şeyi öldürecek ya da yaralayacak kadar parlak hale getiremezdi. Onlar seyreltilmiş büyünün olduğu bir yerde yaşayan melezlerdi ve çoğu kırmızı ve koyu turuncu renkte parlardı. Bazı şanslı birkaçı yeşil veya maviyi başarırdı.

Tüm sorunlarını başlatan onun flaşıydı.

Hayır, diye düşündü Rose, ondan önce de başlarına bir sürü bela gelmişti. Draytonlar her zaman şanssızdı. Kendi iyilikleri için fazla zeki ve fazla çarpıktılar. Büyükbaba bir korsan ve gezgindi. Babam altın avcısıydı. Büyükanne bir keçi gibi inatçıydı ve her zaman herkesten daha iyi bildiğini düşünürdü. Annem bir serseriydi. Ama tüm bu sorunlar Draytonlar dışında kimseyi etkilemiyordu. Rose Mezuniyet Fuarı'nda beyazlar içinde parladığında, sayısız Edge ailesinin dikkatini doğrudan kendi küçük klanlarının üzerine çekmişti. Şimdi bile, tüfekler yerdeyken bile, bundan pişmanlık duymuyordu. Bu konuda kendini suçlu hissediyordu, keşke işler böyle gitmeseydi diyordu ama bir şans verilse yine yapardı.

İleride yol kıvrılıyordu. Rose dönüşü biraz hızlı aldı. Kamyonun yayları gıcırdadı.

Yolda bir adam duruyordu, yaklaşan alacakaranlığa karşı gri bir leke gibi. Frene bastı. Ford yolun sert ve kuru toprağında gıcırdayarak kaydı. Uzun, solgun saçları ve kendisine bakan delici yeşil gözleri bir an için fark etti.

Kamyon ona doğru savruldu. Onu durduramadı.

Adam doğruca yukarı sıçradı. Koyu gri çizmeli ayaklar bir gümbürtüyle kamyonun kaputuna indi ve gözden kayboldu. Adam çatının üzerinden yana doğru atladı ve ağaçların arasında kayboldu.

Kamyon kayarak durdu. Rose havayı yuttu. Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Parmak uçları karıncalandı ve dilinde acı bir tat hissetti.

Emniyet kemeri açma düğmesine bastı, kapıyı açtı ve yola atladı. "Yaralandın mı?"

Orman sessizdi. "Alo?"

Cevap vermedi. Adam gitmişti.

"Rose, kimdi o?" Georgie'nin gözleri küçük fincan tabağı büyüklüğündeydi.

"Bilmiyorum." İçini bir rahatlama kapladı. Ona vurmamıştı. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu ama ona vurmamıştı. Herkes iyiydi. Kimse yaralanmamıştı. Herkes iyiydi.

"Kılıçları gördün mü?" Jack sordu.

"Ne kılıcı?" Tek gördüğü sarı saçları, yeşil gözleri ve bir çeşit peleriniydi. Yüzünü bile hatırlayamıyordu - sadece soluk bir leke.

"Bir kılıcı vardı," dedi Georgie. "Sırtında."

"İki kılıç," diye düzeltti Jack. "Biri sırtında, diğeri de kemerinde."

Yaşlı yerlilerden bazıları kılıçla oynamayı severdi ama hiçbirinin uzun sarı saçları yoktu. Ve hiçbirinin gözleri böyle değildi. Bir kamyonla kafa kafaya çarpışan çoğu insan korkardı. Sanki onu neredeyse ezip geçerek kendisine hakaret etmiş gibi kadına baktı. Sanki yolun bir çeşit kralıydı.

Edge'de yabancılar asla iyi değildir. Oyalanmak akıllıca değildi.

Jack havayı kokladı ve bir koku izi ararken yaptığı gibi burnunu kırıştırdı. "Hadi onu bulalım."

"Yapmayalım."

"Rose . . ."

"Şimdiden ince buzun üzerindesin." Kamyonete tırmandı ve kapıyı kapattı. "Kendini bir şey sanan bir mankafanın peşinden gitmiyoruz."

omuzda yürümek önemlidir." Kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışarak homurdandı.

Georgie ağzını açtı. "Tek kelime daha etme."

Birkaç dakika sonra sınıra, Sınır'ın bittiği ve Kırık'ın başladığı noktaya ulaştılar. Rose, Kırık'a geçtiği o kesin anı her zaman hatırlardı. Önce endişe göğsüne saplanır, ardından bir anlık yoğun baş dönmesi ve sonra da acı gelirdi. Sanki sihrin ürpertisi, içinde bir yerlerde var olan sıcak kıvılcım, geçiş sırasında ölmüş gibiydi. Acı sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürüyordu ama o bundan hep korkmuştu. Kendisini eksik hissetmesine neden oluyordu. Kırık. Sihirsiz boyutun adı da böyle ortaya çıkmıştı.

Kenar'ın diğer ucunda da aynı sınır vardı; Garipler'e giden geçidi koruyan sınır. Orayı geçmeyi hiç denememişti. Büyüsünün hayatta kalması için yeterince güçlü olacağından emin değildi.

Herhangi bir sorun yaşamadan Kırık'a girdiler. Orman, Kenar'la birlikte sona erdi. Eski karanlık ağaçların yerini sıradan Georgia meşeleri ve çamları aldı. Toprak kaldırıma dönüştü.

İki şeritli dar yol onları ikiz benzin istasyonlarının yanından geçerek otoyola çıkardı. Rose karşıdan gelen trafik olup olmadığını kontrol etti, sağa döndü ve Pine Barren kasabasına doğru ilerledi.

Üstlerinde, sadece birkaç mil ötedeki Savannah havaalanına inmek üzere olan bir uçak gürlüyordu. Orman yerini, kırmızı Georgia çamuru yığınları arasına serpiştirilmiş yarı bitmiş alışveriş plazalarına ve inşaat ekipmanlarına bıraktı. Göletler ve dereler manzarayı kesintiye uğratıyordu; sahil sadece kırk dakika uzaklıktaydı ve yerdeki her delik er ya da geç suyla doluyordu. Comfort Inn, Knights Inn, Marriott, Embassy Suites gibi otellerin önünden geçtiler, bir ışıktaki durdular, üst geçitten geçtiler ve sonunda kalabalık bir Wal-Mart otoparkına girdiler.

Rose arabayı kenara park etti ve kapıyı açık tutarak çocukları dışarı çıkardı. Jack'in gözleri kehribar parlaklığını kaybetmişti. Şimdi sade koyu elaydılar. Kamyonu kilitledi, her ihtimale karşı kapıyı kontrol etti -sıkıca kilitlenmişti- ve aydınlık kapılara yöneldi.

Akşam alışverişi yapan sürüye katıldıklarında, "Şimdi hatırlayın," dedi. "Ayakkabılar ve hepsi bu. Ciddiyim."

İKİ

Bir çift küçük siyah ve mavi ayakkabı Jack'in ayağına tüneylene kadar kimse bir şey söylemedi. Skechers değillerdi ama yeterince benziyorlardı. Gerçeğini almak için Savannah'daki alışveriş merkezine gitmesi gerekecekti ve her damla benzini tasarruf etmek zorundaydı yoksa işe gidemezdi. Rose çömeldi ve Jack'in ayak parmaklarını bulmak için ayakkabının üstünü parmağıyla ezdi. Geniş bir oda. Jack ot gibi büyümüştü ve Rose her zaman onun ihtiyacından biraz daha büyük ayakkabılar almaya çalışırdı. "Çok mu büyük geldi?"

Jack başını salladı.

"Onları seviyor musun?" Jack başını salladı.

"Tamam," dedi ve fiyat etiketine baktı. Yirmi yedi doksan dokuz. Elli yazsa bile alırdı.

Çocuklar koridorda ürkmüş bir çift tavşan yavrusu gibi durmuş, sessizce onu izliyorlardı. Rose içini çekti. "Oyuncaklara bakmak ister misiniz?"

"Bakmak" önemli bir kelimeydi. Çocuklar aksiyon figürlerine bakıyor, renkli plastikten zırhlara ve kaslara takılıp kalıyorlardı. Rose rafın ucunda oyalandı. Yoldaki yabancı sürekli aklına geliyordu. Buralı değildi; bundan emindi.

Sınır burada dardı, sadece on iki mil genişliğindeydi. Gerçek bir kasabaları bile yoktu, sadece Ormanın eteklerine rastgele serpiştirilmiş ve görkemli bir şekilde Doğu Laporte olarak adlandırılan bir avuç ev vardı. Tüm yerel Edger'ları tanıyordu ve daha önce yolun kralı gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bu gözler unutabileceği bir şey değildi.

Eğer Doğu Laporte'den değilse, muhtemelen Garipler'dendi. Kırık'tan gelen insanlar silahları tercih ederdi, kılıçları değil.

Rose dudağını ısırды. Onun gibi Edger'lar dünyalar arasında özgürce geçiş yapabiliyordu ama Kırık ya da Garip'ten Kenar'a geçmek, orada doğmamış olanlar için farklı bir meseleydi.

Birincisi, Garip ve Kırık'tan çoğu insan kendi sınırlarının ötesini göremiyordu. Eğer Kırıklardan biri onu Kenar'a kadar takip etmeye çalışırsa, sınırı geçtiğinde görüş alanlarından kaybolurdu. Bir an için

Orada olacaktı, sonra da gidecekti ve onlar kendi dünyalarında yollarına devam edeceklerdi. Sınırı hissedemedikleri için, onlar için Sınır basitçe orada değildi. Sonsuza dek kapalı kalan bir kapının ardındaki bir oda gibi var olmamıştı. Diğer tarafta, Garip insanların çoğu da kendi sınırlarını hissedemiyor ve onu kaçırıyor, normal hayatlarına devam ediyor, yandaki tuhaf yerin daha da tuhaf bir dünyaya açıldığını asla bilmiyorlardı.

Elbette, kuralın istisnaları her zaman vardı. Broken'daki bazı insanlar sihirli bir yetenekle doğmuşlardı. Bir gün bilmedikleri bir yola rastlayıp nereye gittiğini görmek için o yoldan gitmeye karar verene kadar bu yetenek uykudaydı. Garipler'deki bazı insanlar da diğer boyutu keşfetmeyi başardı. Bu da ikinci sorunu beraberinde getirdi: Sınırları aşmak acı veriyordu.

Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Onun gibi insanlar Kenar'da yaşıyordu çünkü büyülerini koruyabildikleri tek yer orasıydı ve Kırık'ta çalışıyor ve eğitim görüyorlardı çünkü geçimlerini oradan sağlıyorlardı. Ancak onlar geçiş sırasında ağrılar, rahatsızlıklar ve kısa süreli acılar yaşarken, Kırık ya da Sınır'ın yerlisi olan bir kişi acıya katlanırdı.

Yine de, yeterince kararlı birkaç kişi geçmeyi başardı. Garipler'den gelen kervanlar her üç ayda bir Doğu Laporte'a uğrardı. Çoğu Edgers gibi o da bütün parasını Kırıklardan ıvır zıvır almak için harcıyordu. Pepsi. Külotlu çorap. Süslü kalemler. Kervanlar geldiğinde, ganimetini dışarı taşır ve kervan sahibine kar marjıyla satar ya da Garip'ten gelen mallarla, çoğunlukla tuhaf mücevherler ve egzotik ıvır zıvırlarla takas eder ve sonra bu malları Kırık'taki birkaç satıcıya boşaltırdı. Biraz ekstra para.

Karavanlar uzun süre kalmadı. Dünyalar açgözlüydü. Kırık'ta çok fazla zaman geçirirseniz büyüünüzü kaybedersiniz. Garip'te çok fazla zaman geçirirseniz büyü size bulaşır ve Kırık sizi bir daha içeri almazdı. Edgers'ın biraz bağıışıklığı vardı - her iki dünyada da diğer insanlardan daha uzun süre kalabiliyorlardı, ama onlar bile sonunda yenik düşüyorlardı. Peter Padrake, Garipler'den Kırıklara geçen en ünlü insanlardan biri, yıllar önce büyüsunü kaybetmişti. Artık Kenar'a bile giremiyordu.

Garipler'den gelen bir adamın Sınır'a seyahat ederek acı çekmeyi ve büyüsunü kaybetmeyi göze almasına ne sebep olabilirdi? Herhangi bir kervanla gelmemişti, onların gelmesine daha birkaç hafta vardı. Bir tür acil durum olmalı. Belki de onun için buradaydı.

Bu düşünce onu durdurdu. Hayır, diye karar verdi. Son üç yıldır yalnız bırakılmıştı. Büyük olasılıkla Garipler'den gelmemiştir. Kenar dar ama çok uzundu, dünyaların kendisi kadar uzun. Doğu'da okyanusa dökülüyordu ama Batı'da binlerce mil boyunca uzanıyordu. Doğru, Orman genellikle ziyaretçileri dışarıda tutardı ama arada bir gezginler gelirdi. Batı'da Uçurum'un genişlediği söylenirdi. Söylentiye göre büyük bir Batı şehrinin bir parçası tam da Kenar'da bulunuyordu. Belki de oradan gelmiştir. Evet, bu o olmalı.

Nereden geldiği kimin umurundaydı ki zaten?

Rose içini çekti ve dört asayla donatılmış büyük bir baloncuk sıvısı sürahesi aldı. Georgie baloncukları severdi. Onları neredeyse yirmi saniye boyunca havada sabit tutabiliyordu. Ayakkabılar için parayı çoktan yatırmıştı. Bir peni için, bir pound için. Ne de olsa Georgie yanlış bir şey yapmamıştı ve Jack yeni ayakkabılarını yırttığı için ödüllendirilmiş sayılırdı. Baloncukları da alabilirdi. Georgie için iyi bir alıştırmaydı. Parlamayı öğrenmesine yardımcı olacaktı.

Jack'in yeni ayakkabılar aldığını ve Georgie'nin sadece berbat baloncuklar alacağını fark etti. Bu hiç adil değildi. Ne yaparsa yapsın kazanamazdı. Yapılacak en doğru şey neydi? Baloncukları almak mı yoksa ayakkabılar dışında hiçbir şey almamak mı? Keşke bir el kitabı falan olsaydı, böyle bir durumda sorumlu bir ebeveynin ne yapması gerektiğini açıkça anlatan bir tür talimat sayfası. Hayalinde Georgie'yi yirmi yıl sonra, kırık dökük bir psikiyatristin önünde ayak demirleri içinde otururken canlandırdı. "Şey, görüyorsunuz, her şey baloncuklarla başladı . . ."

Koridorda Georgie bir şey söyledi ve daha kalın bir erkek sesi cevap verdi. Kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı. Rose eğildi ve baloncuk ekranının etrafına baktı. Bir adam çocukların yanında durmuş konuşuyordu. Baloncukları bıraktı ve yeni gelene doğru yürüdü.

Sırtını ona dönmüş bir şekilde duruyordu. Geniş, kaslı sırtını, omuzlarını sıkı ve beline bol gelen soluk yeşil bir tişört örtüyordu. Tişört daha iyi günler görmüştü. Kot pantolonu da daha iyi durumda değildi: eski, yıpranmış, dokumasına işlemiş kalıcı kirden dolayı gri. Saçları koyu renkti ve omuzlarına kadar uzanmıyordu.

Yerel bir Edger değildi ve Jack eğer Edge'den ya da Garip'ten yeni gelmiş olsaydı onun kokusunu alırdı. Büyü sınırın ötesinde işe yaramıyordu ama Jack'in koku alma duyusu normalden daha keskindi ve büyümlü insanlar

kanları özel bir koku yayıyordu. Kendisi hiç koklamamıştı ama Jack onların turta gibi koktuğunu iddia ediyordu. Ve Broken'da turta kokan yabancı biriyle karşılaşırlarsa bunu hemen ona söylemesi konusunda kesin emir almıştı.

Onlara yaklaşırken adamın sesini duydu. "... evet, ama kolları hareket etmiyor. Bu şekilde sıkışmış. Onu dövüşmeye zorlayamazsın."

Sesi bir çocuk tacizcisine benzemiyordu, ama çocuk tacizcileri asla çocuk tacizcisi gibi konuşmazlar. Yasalara uyan, kiliseye giden, iyi kapı komşunuz gibiydiler. Ve çocuklarla araları çok iyiydi.

Georgie onu gördü. "Rose, o da erkeklerden hoşlanıyor."

"Anlıyorum," dedi. Edge'e geri dönmüş olsalardı ve gücünü çevresel bir etkiye dönüştürecek bilgiye sahip olsaydı, sesi yirmi metre yarıçapındaki her şeyi dondururdu. "Peki genellikle oyuncak reyonunda takılıp küçük çocuklarla konuşur mu?"

Adam döndü. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Kare çenesi ve yontulmuş elmacık kemikleriyle yakışıklı bir yüzü vardı. Yüzünde hiç bebek yağı kalmamıştı. Yanakları çukurlaşmış, burnu dar ve iyi kesilmişti. Adamın derin ela gözlerini dikkatle inceledi. Gözler ona güven verdi: dürüst ve doğrudan bakıyorlardı. Bir çocuk tacizcisi olmadığına karar verdi. Muhtemelen oyuncak reyonunda çocuklarla konuşan iyi bir adamdı.

Yukarı uzandı ve en üst raftan bir korsan figürü çıkardı. "Şimdi bu hareket ediyor. Ona poz verebilirsiniz." Oyunağı Georgie'ye uzattı ve çocuklar üzerine eğildiler. "Özür dilerim," dedi Georgie'ye. "Seni telaşlandırmak istememiştim."

"Telaşlanmadım." Tehdidini biraz azalttı. "Benim hatam." Oyuncaklara geri döndü.

Biraz garip hissederek onun yanında durdu. "Kendiniz için mi yoksa oğlunuz için mi alıyorsunuz?" diye sordu bir şeyler söylemek için.

"Kendim."

"Ah. Koleksiyoncu musunuz? Kutusundan asla çıkarmayanlardan mısınız?" *Oh, bu iyi,* diye düşündü. *Bu konuşmayı rahat bir şekilde sonlandırmak yerine, yabancıya daha fazla soru sorun ve bunu yaparken onu aşağılayın.*

Ona şöyle bir baktı. "Hayır. Onları dışarı çıkarıyorum ve onlarla oynuyorum. Büyük savaşlar düzenliyorum. Ayrıca onları ağırlık sınıflarına göre ayırıyorum." Sesinde hafif bir meydan okuma vardı.

"Çok erkeğin var mı?" Georgie sordu.

"Dört kutu."

Rose ani bir öfkeyle, *bunu yüzüne vur*, diye düşündü ve hemen kendini kontrol etti. Onlara oyuncak alacak parası olmadığını bilmesine imkân yoktu. Sadece soruya cevap veriyordu. Bu konuşmayı bitirmeli, lanet olası ayakkabıları almalı ve eve gitmeliydi.

"İyi bir Conan figürü yapmalarını bekliyorum ama asla yapmıyorlar," dedi adam. "Nefesimi tutmayı bıraktım. Bugün Green Arrow'u bekliyordum ama kimse onu taşımıyor."

"Hangisi?"

Ona şüpheli bir bakış attı. "Zor Yolculuk Kahramanları."

Rose başını salladı. İki küçük erkek kardeşi olması onu bir aksiyon figürü uzmanı yapmıştı. "DC Direct tarafından mı? Sokağın aşağısındaki Paralel Universe'de var ama size otuz dolara patlar." Kendini tokatlayacak gibi hissetti. Bir anda ağzından çıkıvermişti.

Gözleri büyüdü. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" "Sana göstereceğiz," diye gönüllü oldu Georgie.

Ona ters ters baktı.

"Ona çizgi romanları gösterebiliriz, değil mi Rose?" Jack'in gözleri kocaman olmuştu. "Lütfen."

Rose dişlerini gıcırdatmamak için konsantre olmak zorundaydı.

"Sorun değil," dedi adam. "Ben bulurum. Orada olduğunu haber verdiğin için teşekkürler."

Adam ona bir tür manyakmış gibi baktı. Rose kendini, "Hayır, biz size gösteririz," derken buldu. "Sokağın hemen aşağısında ama nasıl gidileceğini anlatmak zor. Haydi çocuklar."

Beş dakika sonra dördü birlikte Wal-Mart'ın kaldırımında yürüyorlardı.

"Tekrar teşekkürler," dedi adam. "Ben

William." "Rose," dedi ve öylece bıraktı.

Çocuklar William'a vurulmuş gibiydiler. Özellikle Jack saplantılı görünüyordu. Bu mantıklıydı; babasını hatırlamak için bile çok küçüktü ve erkek akrabalarının hiçbirisi bir etki yaratacak kadar uzun süre ortalıkta olmamıştı. Hayali bir hazinenin peşine düşen babası tarafından terk edilmiş yalnız bir çocuk olan Jack, erkeklerin ilgisine muhtaçtı.

"Yeni ayakkabılarım var," dedi Jack.

William durdu ve ayakkabılarına baktı. "Güzel botlar."

Jack gülümsedi. Küçük, tereddütlü bir gülümsemeydi. Çok sık gülümsemezdi. Rose şu anda babama ulaşabilseydi, onu bir yumrukta asfalta sererdi.

Georgie derin bir nefes aldı, soğukkanlılık konusunda geride kalmak istemiyordu. Adamın sarışın kafasında dönen çarkları neredeyse hissedebiliyordu. Ona o lanet baloncukları almalıydı, böylece en azından yeni bir şeylere sahip olduğunu söyleyebilirdi.

Georgie birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonunda bulabildiği tek haberle patladı. "Muhbirlik yaptığım için ceza aldım."

"Gerçekten mi?" William söyledi.

Rose gerildi. Eğer sülük kuşlarından bahsederse, bir açıklama getirmek zorunda kalacaktı. Ama Georgie sadece başını salladı. "Hı-hı."

"Bu muhtemelen iyi değildi."

"Hayır."

William ona baktı. "Kız kardeşin seni sık sık cezalandırıyor mu?"

"Hayır. Çoğunlukla bunu yapar." Georgie onu mükemmel bir şekilde taklit ederek gözlerini devirdi ve "Neden ben?" diye mırıldandı.

William ona baktı.

"Onların kız kardeşi olduğumu nereden çıkardın?"

Omuz silkti. "Çok genç görünüyorsun. Ayrıca, pek çok çocuk annesine 'Rose' demez. "

Kaldırımın sonuna ulaştılar. Çocukları ellerinden tuttu ve birlikte caddenin karşısına geçip çimlerin üzerinden küçük bir meydana doğru ilerlediler. "Demek buralardan değilsiniz?"

"Hayır. Birkaç hafta önce Florida'dan buraya taşındık," dedi William. "Burada işler biraz daha iyi."

"Ne iş yapıyorsun?" "Yer döşerim."

Rose başıyla onayladı. Bölge hızla geliyordu. Ne zaman arabayla oradan geçse, inşaat ekipleri yeni alt bölümlere ve alışveriş merkezlerine yer açmak için ormandan daha fazla alan açıyordu. Bir zemin döşemecisi burada ciddi para kazanabilirdi. Dört kutu oyuncak alabilmesine şaşmamalı.

PARALLEL Universe bir kahvehane ile UPS kargo mağazası arasında sıkışıp kalmıştı. Çizgi roman dükkânlarına göre oldukça temiz ve düzenliydi. Önceki hayatında Peter Padrake, Kan Denizi'nin belası ve Garipler'deki bir ülke olan Adrianglia'nın sadık korsanı Komodor Peter Padrake'di. On yıl önce emekli olmak için Garip'ten Kırık'a geçmiş, hayatının birikimini bir şekilde eski güzel Amerikan parasına dönüştürmeyi başarmış ve Paralel Evren'i açmıştı. Peter çizgi roman dükkânını gemisini işlettiği gibi işletiyordu: her yer tertemizdi, çizgi romanlar yayıncıya ve başlığa göre kategorize edilmişti, her biri şeffaf plastik bir kılıf içindeydi ve her birinin üzerinde bir fiyat etiketi vardı. Fiyat sondu. Peter pazarlıktan nefret ederdi.

Onu ekşi bir bakışla karşıladı. Rose bunun kişisel olmadığını biliyordu. O bir belaydı ve Peter beladan pazarlık yapmaktan bile daha çok nefret ederdi.

"İşte burada." Georgie William'ın kolunu çekti. "Şurada."

William, Georgie ve Jack'i dükkânın arka tarafına kadar takip etti.

Peter'a gülümsedi. Peter, Paskalya Adası'ndan gelen bir taş idolü taklit etmek için elinden geleni yaptı. Peter'ın bakışlarından uzaklaşarak mağazanın arka tarafına doğru ilerledi ve geçerken duvardaki çizgi romanlara baktı. Çizgi romanları severdi. Kitapları da severdi. Onlar onun Kırık'a açılan penceresiydi ve hayal kurmasına izin veriyorlardı.

Dahi Kız . . . Sık sık Agatha gibi olmayı, paslı bir çatal, eski bir sakız ve bir parça ipten süper silahlar yapmayı diliyordu. Rose plastikle kapatılmış bir çizgi roman aldı. Yirmi dolar. Bu hayatta olmaz. Kafasını kaldırdı ve Georgie kutunun arkasındaki aksiyon figürünün açıklamasını okurken William'ın onu dinlediğini gördü. Kötü görünümlü bir adam değildi, diye düşündü. Sabırlıydı da. Çoğu erkek şimdiye kadar Georgie'den yaka silkmiş olurdu. Belki de sonuçta bir çocuk tacizcisiydi.

İşte bu berbat bir düşünceydi. Neden erkek arkadaşına aç oldukları belli olan iki çocuğa biraz ilgi gösteren her erkek otomatik olarak bir tür suçlu olsun ki?

William ona gülümsedi. Rose da ona dikkatle gülümsedi. William'da doğru olmayan bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Kardeşlerini toplayıp gitme vakti gelmişti.

Rose küçük bir vitrinin yanından geçerken Jack'e rastladı. Koridorda kıpırdamadan duruyordu, dizleri hafifçe bükülmüştü, zorlukla nefes alıyordu, gözleri bir kitap rafına odaklanmıştı, tıpkı avına odaklanmış bir kedi gibi görünüyordu. Jack'in baktığı yöne doğru baktı ve parlak renkli bir çizgi roman gördü. Sıradan bir kitap değildi.

Amerikan olan ama daha şişman, daha küçük bir manga cildi. Kapakta denizci kıyafeti giymiş genç bir kız ve kırmızı kimono giyen beyaz saçlı bir erkek çocuğu görölüyordu. Kırmızı harfler sayfayı boydan boya kesiyordu: *InuYasha*.

Rose raftan çizgi romanı aldı. Jack'in gözleri onu takip etti. "Ne?" diye sordu.

"Kedicik kulakları," diye fısıldadı. "Kedicik kulakları var."

Rose kapağı inceledi ve çocuğun beyaz saçlarının yelesinde tüylü üçgen kulaklar gördü. Kitabı çevirdi. "Burada onun yarı insan, yarı köpek bir iblis olduğu yazıyor. Yani bunlar kedi kulağı değil."

Rose onun yüzündeki çaresiz ifadeden umursamadığını anlayabiliyordu. Peter'a baktı. "Artık manga mı satıyorsun?"

Peter tezgâhın arkasında omuz silkti. "Bunlar kullanılmış. Bir adam getirdi. Set halinde satıyorum, üçü 10'a. Eğer onları satarsam, yeni kopyalar sipariş edebilirim."

"Lütfen," diye fısıldadı Jack, gözleri kocaman olmuştu.

"Kesinlikle olmaz. Senin ayakkabıların var. Georgie bir şey bile alamadı." "O zaman ben alabilir miyim?" Georgie bir anda yanında beliriverdi.

"Hayır." Belki üç dolar verebilirdi ama on dolar veremezdi ve Peter'ın yüzünden üç cildi bozmayacağını anlayabiliyordu.

William, "Bunları onlar için alacağım," diye teklif etti.

"Hayır!" Bir adım geri çekildi. Yoksuldular ama dilenci değillerdi. "Bak, cidden, seni buraya sürükledim ve bana Alışveriş. Zaten Green Arrow'u alacağım; fazladan on dolar fark etmez." Peter'a baktı. "Onların parasını ben ödeyeceğim."

"Kesinlikle hayır," dedi sesini çelikle doldurarak. "Rose, lütfen-" diye başladı Georgie şarkı söyler gibi mırıldanarak.

Onun sözünü kesti. "Sen bir Drayton'sın. Biz dilenmeyiz." Adam ağzını kapattı.

Peter, "Bir yolunu bul ve vaktimi boşa harcamayı bırak," dedi.

William ona baktı. Peter'ı bir hançer gibi yere saplayan binlerce metrelik bir bakıştı bu. Hedefi o bile değildi, ama geri çekilip gitme dürtüsü onu kavradı. Peter Padrake elini 45'liğini sakladığı çekmeceye götürdü ve kıpırdamadan durdu.

Kitapları aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "On mu demiştiniz?"

"Vergisiyle birlikte on altmış dokuz," dedi Peter, bakışları William'ın üzerinde sabitlenmişti.

Rose gülümsedi. Çantasında tam olarak on yetmiş beş vardı. Benzin parası. Rose cüzdanını çıkardı, yumuşak dolar banknotlarını ve üç çeyrekliği çıkardı, Peter'a uzattı, para üstünü aldı ve yüzünde aynı gülümsemeyle kitapları çocuklara verdi ve mağazadan dışarı çıktı.

"Rose, bekle." William onu takip etti.

Yürümeye devam et.

"Rose!"

Döndü ve ona baktı. "Evet?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Eğer bir şey söylemeseydim, kitapları almayacaktın. İzin ver telafi edeyim. Yarın benimle yemeğe çık. Ben ısmarlıyorum."

Gözlerini kırptırdı.

"Kimseyi tanımıyorum," dedi. "Yalnız yemek yemekten bıktım. Dükkân için de kendimi kötü hissediyorum."

Rose tereddüt etti.

Onun gözlerinin içine bakmak için biraz eğildi. "Seni gerçekten tekrar görmek istiyorum.

Evet de."

Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Herhangi bir randevu. Dört yıl.

Yarın çarşambaydı, okulun ilk günü. Çocuklar her şeyi anlatmak için büyükannelerini görmek isteyeceklerdi. Bir akşam yemeği ayarlayabilirdi. Ama William'da onu rahatsız eden bir şey vardı. Yakışıklıydı ve ondan hoşlanmak istiyordu. Ama hoşlanmamıştı. Peter'a attığı bakış neredeyse yırtıcıydı. "Tipim değilsin."

"Nereden biliyorsun? Birbirimizle yirmi kelimeden fazla konuşmadık."

Bu doğrudu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama onu geri çevirip koğuş taşlarının arkasına dönmek çok daha akıllıcaydı. *Saklanmak*. Ve bu düşünceyle birlikte Rose'un içindeki bir şey, beşinci sınıfın başında Sarah Walton'ın ona ilk kez bir fahişenin kızı dediğinde olduğu gibi ayağa kalktı. Büyükannesini ünlü yapan aynı Drayton inadı başını kaldırdı. Hayır, diye düşündü. Lanet hayatının geri kalanında onu koğuş taşlarının arkasına saklanmaya zorlayamazlardı.

Ama onu istemediği bir şeyi yapmaya da zorlamayacaklardı.

Bu da aynı derecede zayıf olurdu.

"Sen iyi bir adamsın William. Ama gerçekten yapamam. Yarın okulun ilk günü ve benim evde olmam gerekiyor."

Uzun bir süre ona baktı ve avuçlarını açarak kollarını kaldırdı. "Tamam. Belki bir ara tekrar karşılaşırız." Bunu bir söz gibi söylemişti.

"Belki," dedi.

ÜÇ

ÇARŞAMBA günü çok hızlı geçti.

Beyaz bir kamyon korna çalarak yanından hızla geçti. Rose bir bakış bile atmadı. Yakıt göstergesindeki ibre sarı "E" harfinin soluna kaymıştı.

"Sadece Edge'e ulaş," diye mırıldandı. "Tek istediğim bu."

Eski Ford gıcırdayarak yoluna devam etti. Benzinden tasarruf etmek için hızını saatte otuz milde tuttu. Uzakta güneş yavaşça batıyor, gökyüzünü kırmızıyla tehdit ediyordu. Çok geç kalmıştı.

Fazla mesaiye kalmak zorundaydı - her zamanki gibi saat başına yedi dolar ücretle. Tişört matbaasının acil bir durumu vardı. Hoşnutsuz bir çalışan, tişörtlerin üzerine desenler mürekkeplenirken onları yerinde tutmak için kullandıkları yapışkan sıvıyı zemine püskürtmüştü. İşletme sahipleri ne olduğunu anlayıp Clean-n-Bright'ı aradığında, zemin akla gelebilecek her tür kirden oluşan korkunç bir karmaşaya dönüşmüştü. Yapışkan spreyi sadece tek bir şey çıkarabiliyordu: terebentin. O ve Latoya son iki saatlerini elleri ve dizleri üzerinde sürünerek fayansları bu spreyle ıslatarak geçirmişlerdi. Parmakları terebentin gibi kokuyordu. Her yerdeydi, teninde, saçında, ayakkabılarında... Sırtı ağrıyordu. Eve gidip duş alması gerekiyordu. Doğru, o bir temizlikçiydi ama bu öyle kokması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Küçük bir parçası William'ın teklifini kabul etmediği için pişmanlık duyuyordu. Erkek arkadaşı olacak biri değildi ama bir arkadaş olabilirdi. Edge'in dışında konuşabileceği biri. Köprünün altından çok sular aktı, dedi kendi kendine. Hayır dedi ve bununla yaşayacaktı.

İleride Potter Yolu'nun tanıdık kıvrımı yeşilliklerin arasından belirdi. Sonunda.

Kamyon hapşırdı.

"Hadi oğlum. Yapabilirsin."

Ford yine hapşırdı. Ayağını gazdan çekerek eski kamyonu bir dönüşe yönlendirdi ve ağaçların arasına doğru yuvarlanmasına izin verdi. Artık saatte on mil hıza düşmüşlerdi. Biraz daha gaz. Biraz daha . . .

Sınırı geçtiler ve büyü Rose'un içinde alevlenerek içini sıcaklıkla doldurdu. Motor yumuşak bir mırıltıyla durdu ve Rose kamyonun yoldan çıkıp çalılıklara doğru süzülmesine izin verdi. Yeşillik arkasından kapandı. Park etti, indi, Ford'u kilitledi ve sıcak kaputu okşadı. "Teşekkürler."

Okulun ilk günüydü ve benzini bitmişti. En azından büyükanneleri çocukları yolun sonundan almayı ve Rose işten eve dönene kadar onlara bakmayı kabul etmişti. Genelde kendi başlarına yürürlerdi ama bugün özel olmalıydı. Okula geri dönmekle ilgili dünyayı sarsacak açıklamalarla dolup taşacaklardı.

Rose yola koyuldu. Etrafındaki orman toprak patikayı dolduruyordu: devasa ağaçlar koyu renkli kıvrık kollarını örüyor, gövdelerinin arasındaki toprak yüzyıllardır süren sonbaharla yumuşuyordu. Soluk mavi atkuyruğu sarmaşıkları dalları sarıyordu. Alacakaranlık ağaçların arasında çömelmişti. Broken'da ağaçları bütünüyle yutan kudzu örtüsü sınırda durmuştu ve burada Kenar yosunu devreye girmiş, ağaç gövdelerini kadife bir kılıf gibi sarmış ve devrilmiş kadın ayakkabılarına benzeyen ince saplar üzerinde minik çiçekler göndermişti: parlak mor, nane yeşili, lavanta, pembe. Bir düzine otun kokusu havada topraksı, hafif acı bir baharata karışıyordu.

Ormanın kasvetli derinliklerinden uğursuz sesler geliyor, arada sırada gölgelikte bir çift göz parlıyordu. Rose bunları pek önemsemedi. Orman, Orman'dı; buralardaki çoğu şey onun kim olduğunu biliyor ve öyle olmasına izin veriyordu.

Eve giden sapakla arasında iki mil vardı ve Rose tanıdık, rahat bir adım attı. Bu, yolun üçüncü dönemecine kadar sürdü. Durdu. Burası iki kılıçlı adamın kamyonetine atladığı yerdı.

Rose toprak izlerine baktı. İşte bu başka bir şeydi. Hatırlayabildiği kadarıyla kamyonun kasası belinin biraz üstüne kadar geliyordu. Deneysel olarak ayak parmaklarının üzerinde sallandı ve zıplayabildiği kadar yükseğe zıpladı. Yaklaşamadı bile. Koşmaya başlarsa, belki bir bacağını kaputun üzerine çıkarabilirdi. Ama o hareket halindeki kamyonun üzerine sıçramış, ayaklarının üzerine düşmüş ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etmişti.

Yukarıdan gelen küçük, tiz bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Sol tarafta uzun bir ağaç dallarını patikanın üzerine yaymış, yola doğru eğilmişti. Yaklaşık dokuz

Yerden bir metre yükseklikte, ağaç gövdesi ikiye ayrılmadan hemen önce, ince bir şekil ağaç kabuğuna sarıldı. Kenny Jo Ogletree.

Kenny en sevdiği insanlar listesinde oldukça alt sıralardaydı, lise yıllarında Sarah Walton'la en iyi arkadaş olan ve en büyük başarısı Rose'un dolabına kalıcı bir kalemle WHORES BITCH yazmak olan annesi Leanne'in sadece bir basamak üzerindeydi. Dilbilgisi Leanne'in güçlü yanlarından biri değildi ama zorbalığı bir sanat haline getirmişti.

Armut dibine düşmüş; Kenny dokuz yaşındayken kabadayı ve boşboğazın tekiydi. Yaklaşık bir ay önce Georgie ile bir beyzbol maçında yanlış anlaşılma yaşamışlar ve konuşmak zorunda kalmışlardı. Eğer Jack olmasaydı, Kenny Georgie'yi kanlı bir şekilde dövecekti, ama bütün çocuklar Jack'ten korkuyordu. Jack her dövüşü son dövüşüymüş gibi yapardı ve kazandığı zaman da durmazdı. Kenny ağaca tutunmuş, hiç kıpırdamadan duruyordu. Elleri çaresizlikten kaskatı kesilmişti. Gömleği ve yırtık haki şortu kir içindeydi ve kalçasındaki uzun bir çizikten baldırına yavaşça kan damlıyordu. Kenny ona baktı. Gözleri cam gibiydi, beyazları solgundu. Leanne'le yaşadığı sorunlar dokuz yaşındaki bir çocukla karşılaştığında soluklaşıyordu.

yaşındaki çocuk dehşete kapılmıştı.

"İyi misin, Kenny?"

Sadece baktı.

Sol tarafındaki çalılar hışırdadı. Maksatlı, yırtıcı bir hışırtı gibiydi. Rose yavaşça geri çekildi.

İnce gövdelerden bir ürperti geçti. Dallar eğildi, koyu renkli üçgen yapraklar ayrıldı ve bir yaratık yola adım attı. Bir metre boyundaki yaratık dik duruyordu; vücudu çürümüş, kokuşmuş dokuların grotesk bir yamalı bohça gibi bir araya gelmesinden oluşmuştu. Rose sol bacağında bir orman yılanının pullarını, omzunda kırmızımsı tilki kürkünü, göğsünde keçeleşmiş gri sincap tüylerini, karnının alt kısmında bir domuzun kahverengi çizgilerini gördü. Bağırsağının bir kısmı yoktu ve çürüyen bir bağırsak yığını, kaburgaların dar bir parıltısının hemen altındaki delikten parlıyordu.

Yüzü korkunçtu. Derin çukurlardan ona bakan iki soluk, korkunç göz. Yoğun ve odaklanmış bir nefretle doluydular. Gözlerin altında, çenelerden birkaç sıra halinde fırlayan keskin üçgen dişlerle donanmış geniş bir ağız açılıyordu.

Yaratıktan ağır ve ıslak, düzensiz, fısıltılı bir hırıltı geldi. Bir wold. Nefret ve büyüden oluşan bir şey, gücünü kendi bedeninden alan canlı bir lanet.

Yaratıcının öfkesi. Birisi yakınlardaki bir araziye ya da bir evi lanetlemişti ve Ahşap lanete bir şekil ve amaç verdi: karşılaştığı her şeyi öldürmek.

Ağaçta, Kenny bir kedi yavrusu gibi inledi.

Kurt ağzını daha da açıp öne doğru bir adım attı, içinden iğrenç bir korona gibi tehdit yayılıyordu. Onu öldürmek, etinden bir parça koparıp kendine mal etmek istiyordu.

Rose sağ elini kaldırdı.

Kurt tısladı. Bükülmüş uzuvları genişçe açılarak sarı pençelerini serbest bıraktı. Hafif bir büyü parıltısı Rose'un parmaklarını kapladı. Büyü onun içinde titreşti, kurtulmak için zorlanıyor.

Kurt ona doğru koştu, siyah ağzı açıktı, dişleri ve pençeleri parçalamaya hazırdı. Rose parladı. Büyü elinden beyaz bir kırbaç gibi parlayarak fırladı ve yarattığı göğsünden vurdu. Yarattığın ivmesi onu bir adım daha ileriye taşıdı ama parıltının buz gibi beyaz alevi onu yaktı, göğsüne gömüldü, kötülükle kaplı çekirdeğini aradı. Onu parçalara ayırmak yeterli olmayacaktı. O

lanetin kendisini öldürmek zorundaydı.

Dünyadan et parçaları yağdı. Rose ışık kırbacını yarattığın üzerinde sabit tutarak ilerledi. Kolu gerginlikten zonkluyordu.

Dünya parçalanarak, şiddetli kırmızı ve mor parıltılarla çalkalanan küçük bir karanlık zerresini ortaya çıkardı. Rose yumruğunu sıktı. Beyaz kırbaç karanlığı kavradı. Daha da sıkarak gerildi, tırnakları avucunu ısıırıyordu. Ceviz kırılmasına benzer bir sesle, zerre beyaz kıvılcımlar yağdırarak kendi üzerine çöktü ve yok oldu.

Rose derin bir nefes aldı, patikayı dolduran leşlerin üzerinden geçti ve ağaca doğru yürüdü. "Haydi," dedi ellerini uzatarak.

Kenny donup kalmıştı. Bir an için gidip annesini getirmesi gerektiğini düşündü ama Kenny aniden kendini bıraktı ve gövdeden aşağı kayd, ağaç kabuklarına sürtündü ve neredeyse kollarına düşecekti. Onu ayaklarının üzerine bırakmak zorunda kaldı, çok ağırdı.

"Gitti," dedi ve ona sarıldı. "Öldü ve bitti. Anladın mı?" Adam başını salladı.

"Bir daha geri gelmeyecek. Eğer bir daha böyle bir şey görürsen, olabildiğince hızlı evime koş. Onu öldüreceğim. Şimdi eve git."

Ogletree'nin evine doğru sola saparak koşar adımlarla yola çıktı.

Rose geriye dönüp toprağa serpilmiş leşlere baktı. Sadece bir avuç aile bir wold yaratacak kadar güçlü bir büyü kullanıcısına sahip olabilirdi ve bu yeteneğe sahip olanların hepsi de yaşlı insanlardı ve sözde daha iyisini biliyorlardı. Bir wold durdurulamazdı. Karşısına çıkan her şeyi öldüren türden bir silahtı. Yıllardır bir tane bile görmemişti. En son bir tane ortaya çıktığında, onu benzin ve meşalelerle avlamak için tam teşekküllü bir ekip gerekmişti.

Yerlilerden birinin bir cadıyı lanetleyerek hayata döndürmesi için bir şeylerin ciddi şekilde ters gitmiş olması gerekiyordu. Korkunç bir şey oluyordu. Soğuk bir korku ensesine yerleşti. Bir an için Kenny Jo'yu takip edip Leanne'in bu konuda bir şey bilip bilmediğini öğrenmeyi düşündü ama vazgeçti. Liseden kısa bir süre sonra Sarah iyi bir evlilik yapmış ve Broken'da güzel bir eve taşınmıştı. Söylentilere göre Leanne, Sarah'nın yeni hayalindeki evde hoş karşılanmıyordu ve bu da onu hayata olduğundan daha fazla kızdırıyordu. O ve Rose liseden beri birbirleriyle konuşmamışlardı. Leanne'in birdenbire ona açılacağından ciddi şekilde şüpheliydi.

Rose hızlı adımlarla yola koyuldu. Eve ne kadar çabuk varırsa, çocukların güvende olduğundan o kadar çabuk emin olacaktı.

Büyükanne Éléonore'un bilgisi olmadan Doğu Laporte'da çok az şey oluyordu. Sadece ona sorması gerekiyordu.

"MÉMÈRE?"

Éléonore Georgie'nin yüzüne baktı. Ona böyle seslenmeyi nereden bildiğini bir türlü açıklayamamıştı. İkisiyle de tek kelime Fransızca konuşmamıştı. Ama Georgie bunu iki yaşındayken söylemeye başlamıştı, hafif Provençal bir tonla. Georgie'nin bunu neden yaptığını kendisinin de bilmediğine dair bir hissi vardı, ama bu kelimeyi her söylediğinde Georgie'nin aklına kuru, sıcak tepeler geliyordu; güneşin altında *büyükannesinin* yanında oturup dilinde hafif bir portakal tadı bırakan *fougasse*'yi kemiriyor ve köydeki erkeklerin balet zarafetinde *la longue* oynayışını izliyordu.

Kadın ona gülümsedi. "Ne

oldu?" "Dışarı çıkabilir miyiz?"

Melek yüzlü iki çift göz ona göz kırptı: Georgie'nin mavi ve Jack'in kehribar rengi. İkisi de holigandı. "Karanlık mı?"

"Koğuştan taşlarını geçmeyeceğiz."

Gözlerini devirdi. "Ve sen benim dün doğduğumu düşünüyorsun, değil mi?" "Lütfen." Georgie'nin gözleri her köpek yavrusunu gururlandırır. Arkasında

Jack ciddiyle başını salladı.

"Pekâlâ." Kalbi erimeden önce pes etti. Rose öğrenirse hiç memnun olmayacaktı ama Rose'un bilmediği bir şey için de telaşlanamazdı. "İkinize de güvenmiyorum. Verandaya çıkıyorum."

O sandalyesinden kalkmadan önce kapıdan çıkmışlardı.

Éléonore çay fincanını verandaya götürdü. Eski sallanan sandalye onun ağırlığı altında gıcırdadı. Çocuklar bahçeye fırladılar.

Koruma taşlarının çizgilerinin ötesinde, Orman yaşamla titriyordu. Gökyüzü derin ve huzur verici bir mor renge bürünmüştü ve üst dalların yaprakları neredeyse siyaha çalan gece esintisinin serin fısıltısında hafifçe hışırdıyordu. Ağaçların arasında bir orada bir burada beyaz geven çiçekleri açmıştı. Gün boyunca yeşil filizlerden başka bir şey olmayan gövdeleri, karanlığın ilk dokunuşuyla birlikte narin, çan biçimli çiçeklerden oluşan bir çağlayan salarak geceye bir mimoza parfümü gönderiyordu. Éléonore bu kokuyu içine çekti ve gülümsedi.

Çok huzurlu.

Huzursuzluk boynunun dibinde alevlendi ve yapışkan bir kış telaşıyla omurgasından aşağı yuvarlandı. Sanki kürek kemiklerinin arasında bir hedef tahtası varmış gibi, birinin bakışlarının onu sıkıştırdığını hissetti. Éléonore döndü ve koğuş hattını taradı.

Orada. Sol tarafındaki dış kenarda karanlık bir nokta belirdi. Dört ayak üzerinde duruyordu, yoğun ve geçilmezdi, sanki gecenin dokusunda ilkel karanlığı ortaya çıkarmak için açılmış bir delik gibiydi. Karanlığın içinde onu zar zor görebiliyordu, silueti kesinlikten çok bir tahmindir.

Éléonore'un parmakları boynunda asılı duran küçük ahşap tılsımı buldu. Onu sıkıca kavradı ve "Görüş" diye fısıldadı.

Büyü ondan düz, yatay bir yelpaze şeklinde yayılıyor, manzarayı ve yarattığı hızla gözlerine doğru çekiyordu. Karanlığı ve onun içinde dar bir göz yarığını gördü: iris ya da gözbebeği olmayan soluk, zayıf ışıldayan gri. Yarığın ötesine uzanmaya çalıştı ve alışılmadık bir şiddetle çalkalanan bir şeklin ipucunu gördü. Duyuları alarm çığlıkları attı. Göz sarsılarak görüş alanından çıktı. Tılsımı tam zamanında bıraktı ve yaratık sessiz sedasız çalılıkların arasında kaybolurken karanlığın bulanıklığını yakaladı.

Orman pek çok şeye ev sahipliği yapıyordu ama Éléonore daha önce hiç bu kadar rahatsız edici derecede yabancı bir şey görmemişti. Çimenlikteki çocuklara baktı. Koruyucu taşların arkasında güvendeydiler. Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Rose'un evinin etrafındaki korumalar güçlü ve eskiydi. Büyüler toprağın derinliklerine kök salmıştı. Ayrıca, Rose her an yola çıkabilirdi ve Éléonore kendisiyle çocuklar arasına girmeye çalışan her canavara acıyordu.

Muhtemelen Ormanın kusmuş olduğu garip bir yaratıktı. Orman Doğu Laporte'nin batısına ve Tuhaf'a kadar uzanıyordu. Belki de Tuhaf bir yaratık sınırı aşmış Sınır'a geçmişti. Tuhaf şeyler olmuştu. Éléonore, Rose'a bundan bahsetmeye gerek olmadığına karar verdi. Zavallı çocuk zaten yeterince paranoyaktı.

ROSE son dönüşü yaptı ve çimenlerin kenarında durdu. Büyükanne Éléonore verandada oturmuş, çay fincanından sıcak çayını yudumluyordu. Büyükanne bir süre önce çit cadısı görünümüne bürünmek için yeterince yaşlı olduğuna karar vermişti. Kırlaşmış saçları rastgele tüyler, dallar ve tılsımlarla süslenmiş çılgın bir dağınıklığa dönüşmüştü. Kıyafetleri, yapısöküm odaklı herhangi bir tasarımcıya parmak ısırtacak cinstendi: ustaca yırtılmış ve katmanlanmışlardı, ta ki hareket ettikçe üzerinde uçan kumaş parçaları ve paçavralarıyla yarı yolunmuş bir tavuğu andırana kadar.

Kostümünün gerçekliği, hem paçavralarının hem de saçlarının çok temiz olması ve hafifçe lavanta kokması ve üzerinde kabarık gri bir kedi yavrusu olan kesinlikle seğirmeyen bir çay fincanı ile biraz bozuldu.

"Çocuklar sorun çıkardı mı?" Rose yanına gelip oturarak sordu.

Büyükanne gözlerini devirdi. "Lütfen. Ben yüz yedi yaşındayım. Sanırım iki holiganla başa çıkabilirim."

Büyü, çoğu Edge ailesini Kırık yaşlılarından çok daha uzun süre hayatta ve iyi durumda tutuyordu ve Büyükanne elli beş yaşından bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu. Rose, sorunun yaşı olmadığını düşündü. Oğlanlar ona köpek yavrusu gözleriyle baktıkları anda tüm kurallar ve disiplin pencereden uçup gidiyordu.

Büyükannenin arkasında çocuklar çimlerin üzerinde birbirlerini kovalıyorlardı: Jack, çevik ve şimşek gibi hızlı, Georgie ise altın sarısı solgun bir gölge. Bugün her zamankinden daha solgundu. İçlerinden biri çizgi romandaki yarı iblis çocuk InuYasha'yı taklit ediyordu; diğeri muhtemelen Lord Sesshomaru'ydu, InuYasha'nın

daha yaşı ve daha güçlü iblis üvey kardeşi. Ama hangisinin hangisi olduğunu buradan söyleyemezdi.

Rose çizgi romanları aldığına pişman olmamıştı. Çocuklar onları çok sevmişlerdi ve bu değerli ciltler artık yatak odalarındaki en üst rafta en değerli yeri işgal ediyordu.

Georgie'nin nefesi kesildi ve öne doğru yığılarak çimlerin üzerine oturdu. Rose bir iç çekiş yakaladı. Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Büyükanne dudaklarını büzdü. "Bu sefer ne oldu?"

"Yavru bir kuş." Bu sabah, onları okul otobüsünün durağına bırakmadan önce büyütmişti.

Georgie öksürdü ve çimlerin üzerine eğildi. Jack adımlarının ortasında durdu. Uzun bir süre Georgie'ye baktı, yüzü bomboş ve kaybolmuştu, sonra tırıs giderek yanına oturdu.

"George böyle devam ederse, bu onu öldürecek." Büyükanne başını salladı.

Rose iç çekti. Georgie bir şeyi dirilttiğinde, ona hayat vermek için canlılığından bir parça feda ederdi. Gücü arttıkça bedeni zayıflıyordu, sanki zihni çok parlak yanan bir mumun alevi gibiydi, balmumunu çok hızlı yok ediyordu. Açıklamaya çalıştılar. Konuşmayı denediler. Tehditler, cezalar ve yalvarmayı denediler ama hiçbiri işe yaramadı. Georgie, ölümleriyle onu üzen şeylere hayat veriyordu ve onları nasıl bırakacağını bilmiyordu.

"Ne çift ama." Büyükanne iç çekti. "Ölmek isteyen bir kedi ve Wood'un yarısını hayatta tutmaya çalışan kardeşi." Sesi biraz kırıldı. "Cletus nasıl?" dedi, soğukkanlı görünmek için bariz bir çaba sarf etti ama başaramadı.

"Aynen," dedi Rose.

Büyükannenin gözlerini bir gölge kapladı. Kaşlarını çattı ve Rose'a bir fincan çay doldurdu. "Çocuklar bana şu William'dan bahsetti. Ne iş yapıyormuş?"

Hainler. "O bir katil."

"Çiçek mi satıyor?" Büyükannenin kaşları yukarı kalktı.

"Hayır. Çatı ustalarının çatılarda nasıl çalıştığını bilirsiniz. O da zemin üzerinde çalışıyor." "Çocuk tacizcisi olmadığına emin misin? Çünkü yaptıkları şey bu.

Ailedeki kadına yanaşır, ona kur yapar ve sonra bir bakarsınız ki kendi di-"

Rose ona kızgın bir bakış attı. "O bir çocuk tacizcisi değil."

"Nereden biliyorsun?"

Rose çaresizce kollarını açtı. "Dürüst gözleri mi var?"

"Yakışıklı mı?"

Rose kaşlarını çatı. "Çok iyi bir adam. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü. Yakışıklı, sanırım."

"Madem o kadar iyi görünüyordu, neden seninle flört etmesine izin vermedin?" "Doğru gelmedi," dedi kısaca.

Büyükanne ona baktı, mavi gözleri yeni sürülmüş bir tarladaki iki menekşe gibi buruşuk ten rengi yüzünde canlıydı. "Anlıyorum."

Rose konuyu değiştirmek için, "Bugün bir cadı gördüm," dedi. Büyükanne kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Ne kadar büyük?"

Rose elini kaldırarak bir metre kadarını gösterdi.

"Vay be. O büyük biriydi." Büyükanne'nin berrak mavi gözlerini bir endişe titremesi bulandırdı.

Rose başını salladı. "Kenny Jo'yu bir ağaca kadar kovaladı." "Kenny Jo bunu hak ediyor. Onu sen mi öldürdün?"

Küçük, özel bir gülümsemeyi paylaştılar. Rose'un beyazlaşmasından birkaç hafta sonra, Büyükanne öldürmesi için küçük bir küre yapmıştı. Alıştırma demişti. Bundan daha fazlasıydı, bir testti. Büyükanne onun ne kadar sıcak parlayabileceğini görmek istemişti. Rose ilk on saniyede cadıyı paramparça etmişti. Büyükanne ondan sonra tam yarım gün konuşmadı. Büyükbaba buna bir tür rekor demiş ve kıyameti öngörmüştü.

Rose başıyla onayladı. "Kim bir wold yapabilir?"

Büyükanne iç çekerek fincanını yere bıraktı. "Bu çok güçlü bir lanet. Yapabilirim. Lee Stearns. Jeremiah Lovedahl. Adele Moore. Emily Paw. Teyzesi Elsie de yapabilirdi ama zavallı kadın yirmi yıl önce mi aklını kaybetti?"

"Çay partileri verdiğini duydum." Rose çayını içti.

Büyükanne başını salladı. "Onu bunu yaparken gördüm. Oyuncak ayıları piknik masasına getiriyor ve onlara plastik bir çay setinden görünmez çay döküyor. Bazen ayılar onu içiyor bile. Orada gerçek bir güç vardı, ama şimdi hepsi boşa gitti."

Rose ona hareket halindeki kamyonların üzerine atlamayı seven bir adamdan bahsetmek için ağzını açtı ve durdu. Bu sadece münferit bir olaydı. Bundan bir şey çıkmazdı. Neden endişelensin ki?

"Bunu kim yaptıysa bulacağım. Eminim Jeremiah ve Adele de onlara hadlerini bildirmek isteyeceklerdir." Büyükanne ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Yarın Adele'in evine gidip ne yapacağına bakacağım."

bilir. Holiganlar ödevlerini bitirdi. Ayrıca Georgie'nin öğretmeninden bir not var, taş kitaplarla ilgili bir şey."

"Taş kitaplar mı?" Rose kaşlarını çatı.

"Evet. Sanırım mermerden yapılmış bir deftere ihtiyacı var." Rose, "Mermer kompozisyon defteri," diye tahmin etti.

"Evet, işte o."

Büyükanne kapıya doğru yöneldi ve kapı aralığında durdu. "Belki de bu çocuğa bir şans vermelisin. Hayat Mezuniyet Fuarı'ndan sonra bitmek zorunda değil, biliyorsun. Hayat devam ediyor."

Gitti. Rose içini çekti ve kendine biraz daha çay doldurdu. Çocuğa bir şans ver.

Rose bunu düşündü. Belki de William'a bir şans vermeliydi. Onun durumundaki çoğu insan bunu yapabiliirdi. Yıllardır kimseyle çıkmamıştı.

Ve sorun da tam olarak buydu. Yıllardır kimseyle çıkmamıştı ve muhakeme yeteneği zayıftı. Bir yanı güzel ve kaygısız olmak istiyordu. Nadiren yaşadığı çaresizlik anlarında, bir erkeğin ona dünyalara bedelmış gibi bakmasını istiyordu ve bunu başaramazsa, güzel olduğunu düşünen ve bunu ona söyleyen biriyle yetinecekti. William muhtemelen bu tanıma uyuyordu. Bir yanı, bir şeyin hiç yoktan iyi olduğunu söylüyordu. Ama yanlış bir şeyle sonuçlanırsa, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı. Bir kere ısırılan, iki kere utanırdı. Hayallerinde yaşamak, uyandığında acı bir hayal kırıklığı anlamına geliyordu. Bu dersi iyi öğrenmişti.

William'la yaşadığı olay onu tedirgin etmişti. Farkında olmadan tüm eski isteklerini ve umutlarını, onları özenle doldurduğu girintilerinden çekip çıkarmış ve tüm karmaşayı parlak ışığa sürüklemişti. Şimdi bununla başa çıkmak zorundaydı ve bunun için ona içerliyordu. Düşünsenize, ona çıkma teklif eden herhangi bir yakışıklı da aynı zincirleme reaksiyonu başlatabilirdi. Sırf doğru zamanda doğru yerde olduğu için William'la çıkmak istemiyordu. Ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Rose ayağa kalktı, fincanları ve çaydanlığı bir tabağa topladı ve mutfığa götürdü. Her zaman böyle değildi, diye düşündü. Hayır, hiçbir zaman okuldaki en popüler kız olmamıştı ama kapısını çalan erkeklerden payına düşeni almıştı. O zamanlar bir Drayton kızının bile eve getirmeyi doğru bulmadığı türden erkeklerle çıkıyordu. Brad Dillon gibi. Brad'in siyah saçları, ateşli kahverengi gözleri ve oyulmuş pazuları vardı. Ve bölgedeki en iyi kalçaya sahipti. Ama bu Mezuniyet Fuarı'ndan önceydi.

Doğu Laporte kendi lisesine sahip olamayacak kadar küçüktü ve çoğu çocuk Broken'da okula gidiyordu. Kırık lisesinin müdürüne rüşvet verecek belgeleri ya da parası olmayanlar için küçük bir kilise okulu vardı, ama bunun dışında şansınız yoktu. Kırık'taki okula gidenler için lise, dört yıl boyunca normal bir Kırık insanı gibi davranmak anlamına geliyordu. Ne kadar fakir olduğunuzun ve asla yapamayacağınız her şeyin burnunuza sokulduğu dört yıl: üniversite, seyahat, güzel bir ev sahibi olmak ...

Bu yüzden Mezuniyet Fuarı büyük bir olaydı. Mayıs ayının otuzunda, Broken okulları çocukları yaz için bıraktığında gerçekleşirdi. Mezun olan son sınıf öğrencilerinin özgürlüklerini kutlama zamanıydı. Herkes katılırdı. Kenar'a komşu topraklardan gelen mavi kanlılar bile arada bir Garip'in güçlü büyüleriyle gizlenerek gelirlerdi. Alanın kenarı boyunca yiyecek tezgâhları açıldı, Garipler'den gelen karavanlar mallarını Kırıklardan gelen ıvır zıvırlarla takas etmek için geldi ve küçük çocuklar için şişme spor salonları ve şişme su kaydırakları kuruldu. Herkes yemeğini yedikten ve alışverişini yaptıktan sonra, insanlar yaşlıların gösterilerini izlemek için Crow'un alanında toplandı. Bir parıltıdan daha basit ve daha karmaşık bir şey yoktu: saf ve doğrudan bir sihir patlaması. Şimşek gibi. Bir kişinin gücünü gösterirdi. Parlama ne kadar parlak ve belirginse, büyü kullanıcısı da o kadar güçlüydü.

Edger çocukları Broken'ın okullarında bile kendi içlerine kapanıktı ve liseye başladığınızda ders aralarında ve öğle yemeklerinde herkesin konuştuğu tek şey buydu: bir önceki yıl kimin hangi renkte parladığı. En iyi Edgers'lar pastel mavi ya da yeşil renkte parlardı. Siz sadece oraya çıkıp seyircilerin alayları arasında en zayıf renk olan koyu kırmızıyı şişirmedeğinizi umardınız. Sadece mavi kanlılar, Garipler'in aristokratları beyaz renkte parlardı ve onların arasında bile herkes kontrollü bir güç kırbacı savuramazdı.

Rose bardakları duruladı ve dolaba geri koydu. Ortaokul onun için cehennem gibiydi. Leanne ve Sarah, iki kraliçe sürtük, tüm zaman boyunca onunla uğraşmışlardı, çünkü annesi Sarah'nın babasıyla yatmış, onu Sarah'nın annesinden uzaklaştırmış ve sonra da terk etmişti. Sarah'nın ailesi ayrıldı ve Rose bunun bedelini ödedi. O bir fahişenin kızıydı, hem de dilenci bir fahişenin, çirkin, fakir ve hiçbir şeyde iyi olmayan bir kızın.

Altıncı sınıfta flaşını kullanmaya başladı. Fanatik bir bağlılıkla çalıştı. Özel olarak saatlerce çalıştı, herkese göstermeye kararlıydı. Lise üçüncü sınıftayken annesi öldüğünde, bu Rose'u daha da kamçıladi. Işıldamak bir saplantı haline geldi. Pratik yaptı, pratik yaptı ve pratik yaptı, ta ki büyü ondan akana kadar, uysal ve itaatkâr.

Rose Mezuniyet Fuarı'nda başı dik bir şekilde sahaya çıktığında hazır olduğunu biliyordu. Arkasında yılların pratiği vardı. Sonunda bunu yüzlerine vuracaktı. Ellerini ardına kadar açtı ve en iyi mavi kanlılardan herhangi birinin sunmayı umabileceği kadar belirgin, en saf beyazdan bir kemer parlattı.

Rose çocuksu zafer hayallerinde insanların kendisini alkışladığını, bir mavi kan evi tarafından işe alındığını, eğitim aldığını ve Tuhaf'ın derinliklerinde maceraya atıldığını hayal etmişti. Gerçekten olağanüstü bir şey yapmıştı. Bir enerji patlaması bile değil, ellerinde istekli bir evcil hayvan gibi oynayan bir pala bıçağı gibi keskin ve keskin bir kemer. *Daha iyisini yapın, sizi pislikler.*

Onu ürkütücü bir sessizlik karşıladı. Korku göğsüne saplandı ve aniden bir hata yapmış olabileceğini fark etti. Sonra babam onun yanındaydı, silahını seyircilere doğrulttu ve dedesiyle birlikte onu düşünemeyeceği kadar hızlı bir şekilde alandan çıkardılar, babamın cipine bindirdiler ve sanki kurtlar peşlerine takılmış gibi eve doğru sürdüler. O gece büyükannem uyumadı; arazide yürüdü, koğuş taşlarını kaniyla güçlendirdi.

Sabah, dört haberci bu koğuş taşlarının yanında bekledi. Üçü Edger ailelerinden, biri de mavi kanlı soylu bir evden gelmişti. Sadece mavi kanlı adamın girmesine izin verilmişti. Belinde kılıcıyla yaşlı, kırılmış bir savaşçı olan adam mutfaklarında oturdu ve her şeyi anlattı. Sadece mavi kanlılar beyaz parlardı. Bu sarsılmaz bir gerçektir. İki yüz yıldır hiçbir Edger böylesine odaklanmış ve parlak bir parıltı vermemiştir. Annesinin şöhretiyle birleştiğinde bunun tek bir anlamı olabilirdi: Rose babasının kızı değildi.

Bu sonuç üzerine Büyükbaba, "misafirlerini" mızrağıyla şişlemesini önlemek için mutfaktan çıkarılmak zorunda kaldı.

Rose bunu reddetti. Bu doğru değildi: sadece bir Drayton'a benzemiyordu, aynı zamanda ailesinin balayından tam dokuz ay sonra doğmuştu. Annesi bekaretini düğün gecesinde kaybetmişti. Rose'un

Rose ergenlik çağına gelene kadar yatıp kalkmaya başlamamıştı; bunu tetikleyen annesinin ebeveynlerinin ölümüydü.

Adam başını salladı. Önemli değil, diye açıkladı. Meşru olsa bile kimse ona inanmazdı. Mavi kandan gelenler büyük güçlere sahip olma potansiyeline sahipti. Akli başında hiç kimse Rose'un soylu bir aileden gelme, bu değerli kanı çocuklarına aktarabilecek bir soydan gelme ihtimalini göz ardı edemezdi.

Sonunda anlamıştı. Herkesi şaşırtmayı ummuştu. Bunun yerine kendini damızlık olarak kullanılmak üzere işaretlemişti.

Mavi kan şartlarını sıraladı: ailesine büyük bir maaş, onun için rahat bir hayat. Kenar'dan gelen diğer üç elçi gibi evlilik teklif etmiyorlardı. Ne de olsa onlar aristokrat bir hanedandı ve soylarında bir melezin olması onlara yakışmazdı. Onlardan sadece, evlerinde hizmetkâr olarak kullanılmak üzere bir sürü piç üretmesini bekliyorlardı.

Babası ona dışarı çıkmasını söylemiş.

İnsanın gençken bu kadar aptal olabilmesi inanılmaz, diye düşündü Rose. İki gün sonra Brad Dillon'ı görmek için gizlice kaçmıştı. Brad ona, "Endişelenme bebeğim. Onlara karşı biz varız. Hepsini alt edebiliriz." Sevişmişler ve sonra Brad Dillon "hepsine korkmadığını göstermek için" şehirdeki bir kulübe gitmek istemiş. Ondan dışarı çıkıp kamyonetini çalıştırmasını istedi. Adam kırk beşte doksanla gittiği ve bir polise yumruk attığı için ehliyetini kaybetmişti ve kadın şoförlük yapmak zorundaydı.

Kamyonete kadar gidememiş. Adam arkasından evden çıktı, elinde bir sopa vardı, gülümsedi ve kadının kafasına vurdu.

Onun gülümsemesini çok net hatırlıyordu. "Ben senden çok daha zekiyim, sürtük" diyen kendini beğenmiş bir sırıttı bu.

Ona yeterince sert vurmamış. Planı onu bayıltıp Simoen ailesine teslim etmektir. Simoenler her zaman fırsatçıydı, pastadan daha büyük bir pay almak için her fırsatı değerlendirirlerdi. Daha sonra ailenin reisi Frank Simoen'in Rose'u teslim etmesi için Brad'e on bin dolar vaat ettiğini öğrendi. On bin dolar. Bir Edger için bir servet. Onu Frank'in oğlu Rob Simoen ile evlendirmek istemişlerdi, böylece Rob'un bebekleri de bir gün beyaz olacaktı.

Brad de denemişti. Ama Rose son anda geri çekilmiş ve sopa sıyrılarak alnındaki deriyi parçalamıştı. Orada durdu, kafatası

Acıyla inliyordu, gözlerinden kan akıyordu, şoka girmişti. Brad Dillon işi bitirmek için sopayı ikinci kez salladığında, onun ne kadar ateşli olabileceğini anladı. Ona zarar vermek istememişti ama vermişti. Ve adam ayaklarının dibinde yerde kıvranırken ağladı da ağladı, çünkü o anda hayatının asla eskisi gibi olmayacağını anlamıştı.

Ardından altı ay cehennem gibi geçti. Edge klanları intikam hırsıyla onun peşine düştü, bazıları onu kendilerine almak için, bazıları da en yüksek teklifi verene satabilmek için. İlk başta saklandı, sonra savaştı. Doğru, tek bir silahı vardı ama ona karşı savunması yoktu. Er ya da geç birini öldürecek ve onu kaçırmak için tutulan bir serseriye kızarttığında, Edgers onun kontrol edilemeyeceğini anladı ve onu yalnız bıraktı. Bundan kısa bir süre sonra büyükbabam öldü ve ardından babamın aklına son parlak planı için bir fikir geldi ve gece vakti bir hırsız gibi kaçarak oradan ayrıldı. Ondan geriye kalan tek şey hazineden ve döndüğünde hepsinin zengin olacağından bahseden bir nottu.

Dört yıl geçmişti. Tüm hayalleri sessiz bir şekilde öldü. Hayatını çoğu fakir Edgers'ın yaptığı gibi kazanıyordu: Kırık'ta asgari ücretle, masanın altında bir işte çalışarak. Ofisleri temizliyor, yiyecek, giyecek ve Garipler'den gelen karavanlar büyümlü mallarla Pepsi, plastik ve giysi takas etmek istediğinde takas etmek için birkaç eşya alacak kadar kazanıyordu. İyi ve dürüst bir işti. Masaya yemek koyuyordu. Ve bunu yapmak onu biraz öldürüyordu.

Çocukların çimlere yayılıp akşam gökyüzünü seyrettiği dışarıya baktı. En azından anne ve babası kardeşlerini doğurduklarında, Georgie'yi şehirdeki bir hastanede doğuracak kadar akıllıydılar ve Jack'in de yasal olduğundan emin olmak için Kırıklardan bir ebeye para ödemişlerdi. Her iki çocuğun da Kırık doğum belgeleri ve sosyal güvenlik numaraları vardı. Ama o Kenar'da doğmuştu. Ehliyeti sahteydi ve sosyal güvenlik numarası başkasına ait olduğu için ailesi lise müdürüne küçük bir servet ödemek zorunda kalmıştı.

En azından çocuklar yasaldı. Ve onları babamın yaptığı gibi terk etmeyecekti. Gerekirse açlıktan öldürdü ama onlar Kırık'ta bir okula giderlerdi. Kırık'ın en güzel yanı buydu: Orada sadece zekâ ve azimle başarılı olabilirdiniz, sihir gerekmezdi. Çocuklar büyüdüğünde, ondan daha fazla seçeneğe sahip olacaktı.

Yine de hayallerini bir kenara bırakmaya hazır değildi. Bir gün hayatını dolu dolu yaşamanın bir yolunu bulacaktı. Bundan emindi. Sadece bunu nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

DÖRT

Kurmalı saat altıya on kala diye bağıırıyordu. Rose kalktı ve her zamanki sabah ritüelini yerine getirdi: kahve yapmak, öğle yemeğini hazırlamak, Clean- n-Bright üniformasını giymek. Georgie uykulu gözlerle, saçları dağınık bir şekilde odasından çıktığında ilk fincan kahvenin tadına bakmaya bile fırsat bulamamıştı. Pencereye doğru yürüdü ve esnedi.

"Biraz Mini-Wheats ister misin?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

"Georgie?"

Georgie pencereden dışarı baktı. "Lord Sesshomaru."

Çizgi romanlardaki şeytan kardeş mi? "Pardon?"

"Lord Sesshomaru," diye tekrarlayarak pencereyi işaret etti.

Rose onun arkasında durdu ve donakaldı. Uzun boylu bir adam araba yolunun kenarında duruyordu. Gri kurt kürkünden pelerini dalgalanıyor, pelerinine uygun olarak gri renkte cilalanmış, güçlendirilmiş deri zırhı ve belindeki uzun, zarif kılıcı ortaya çıkıyordu. Saçları koyu, zengin bir altın rengiydi ve sol omzunun üzerinden kıvrımsız bir şekilde düşen buzul bir çağlayanla yüzünü çerçeveliyordu. Bu saçı daha önce de görmüştü, sahibi kamyonuna atlamadan hemen önce. Çok daha büyük olan ikinci kılıcın kabzası adamın sırtının üzerinde çıkıntı yapıyordu. Adamın bakışları ona kilitlendi. Gözleri beyaz bir ışıqla parladı. İki yıldız gibi parlıyordu. Ensesindeki minik tüyler diken diken oldu.

"Bu Lord Sesshomaru değil," diye fısıldadı Rose. "Bu çok, çok daha kötü."

"Ne?" Georgie'nin uykusu kaçtı ve ona kocaman gözlerle baktı. "Bu bir blueblood. Jack'i al ve silahları getir. Acele edin!"



ROSE elinde bir arbaletle verandaya çıktı. Arkasında Jack tüfeğiyle sol pencerede, Georgie de sağ pencerede yatıyordu.

Mavi kan, taşlardan oluşan halkanın hemen dışında gri buzdan bir kule gibi yükseliyordu. Uzun boyu, geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla tehdit ve büyüden örülmüş gibiydi. *Kurt pelerini yüzünden*, dedi Rose kendi kendine. Onu olduğundan daha büyük ve korkutucu gösteriyordu.

Koşu halkasının hemen önünde durdu ve onun yüzüne baktı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yüz hatları nefes kesici bir hassasiyetle oyulmuş, son derece erkeksi ama zarif bir yüze dönüşmüştü. Uzun bir alnı ve uzun, düz bir burnu vardı. Ağzı genişti, sert ve dar dudakları vardı, çenesi kare şeklinde ve iriydi ama keskin bir şekilde kesilmişti. Sahibinin sık sık gülümsediği bir yüz değildi. Kalın altın kaşlarının altındaki gözleri ciğerlerindeki havayı donduruyordu. Koyu çimen yeşili olan bu gözler ham bir güçle yanıyordu. Taşların üzerinden geçip yüzüne dokunduğunda adamın kıvılcım çıkaracağından şüpheleniyordu.

Rose arbaletini kalçasına dayadı ve derin bir nefes aldı. "İzinsiz giriyorsunuz ve hoş karşılanmıyorsunuz."

"Çok kabasın. Bunu tüm insanlarda, özellikle de kadınlarda itici buluyorum." Adamın sesi kadının omurgasından aşağı hafif, kadife bir ürperti gönderdi. Sesi ona uyuyordu, derin ve yankılıydı. İmkânsız yüzünün ilk etkisi geçtikten sonra, sol gözünün yanındaki küçük yara izlerini gördü. Adam gerçektir, evet. O da diğerleri gibi kanamış ve yara almıştı ve bu da göğsündeki kurşunları eğlenceli bulmayacağı anlamına geliyordu.

"Arazimden defolun ve yolunuza gidin," dedi. "Şu anda iki tüfekle seni tarıyorum."

"Çocuklar tarafından kullanılan iki tüfek," dedi.

Lanet olsun Georgie. Kendisinin görülmesine izin vermemeliydi. "Seni vurmakta tereddüt etmezler," diye ona güvence verdi.

"Tek bir patlamayla koşu halinizi parçalayabilirim. Kurşunlar benim için fark etmez," dedi. Gözlerinin üzerinde beyaz bir parlaklık yuvarlandı ve yeşil derinliklerinde eridi.

Buz, keskin pençeleriyle omurgasından aşağıya doğru kayıyordu. Yapabileceğini fark etti. Bu boş bir tehdit değildi. Savuşturduğu ilk mavi kan değildi ama hiçbirisi onun gibi konuşmamış ya da ona benzememişti. İnsanlar, nesillerdir büyü'nün derinliklerinde yetişen gerçek aristokratların çarpıcı olduğunu söylerdi. Eğer bu doğruysa, o da Tuhaflık'ın tam ortasından gelmiş olmalıydı. "Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

Dişlerini sıktı. "Şunu açıkça belirteyim: Seninle yatmayacağım."

Gözlerinde şaşkınlık titreşti. Kalın kaşları yukarı kalktı. "Ne? Neden?"

Rose gözlerini kırıştırdı, ne diyeceğini bilemedi. Aslında Rose'un bacaklarını açmak için kendini yere atmamasını şok edici bulmuştu.

"Bir açıklama bekliyorum."

Rose kollarını kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim. Şansı yaver gitmeyen mavi kanlı bir ailenin dördüncü oğlusun: Bir varisi baştan çıkaracak unvanın ve soylu bir gelin satın alacak miras paran yok. Beyazlar saçan melez Edger kızını duydun ve bir varis ya da unvan sahibi olamayacağına göre, en azından güçlü bebekler doğurabileceğine karar verdin, bu yüzden de Kenar'a gelin almaya geldin. Senin gibi insanlara ayıracak vaktim yok."

"İnan bana, benim gibi biriyle hiç tanışmadın." Bunu bir tehdit gibi söylemişti.

"Bir kadının duygularını hiç sayarak onu yatağına atmaya çalışan kibirli bir züppe mi demek istiyorsun? Aslında, çok kişiyle tanıştım. Orada bulundum, bunu yaptım, bir tişört aldım."

Kaşlarını çatı. "Gömleklerin ne alakası var?" "Burada sana göre bir şey yok. Git, yoksa seni gönderirim."

Yüzünü buruşturdu. "Kaba, görgüsüz ve iğrenç bir üslupla konuşuyorsun. Prezantabl olabilmen için çok çalışman gerekecek. Ve gerçekten de benim için uygun bir eş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu acıttı. "Bu doğru. Kaba ve görgüsüzüm. Bir melezim. Bu yüzden beni rahat bırakmalısın. Süslü hanımlarınızın yanına gidin. Eminim içlerinden biri senin için seve seve sırtüstü yatacak ve bir yavru mavi kanlı doğurmaktan büyük mutluluk duyacaktır. Seninle evlenmeyeceğim ve metresin olmayacağım. Bizi rahat bırak."

"İstediğimi elde edene kadar gitmeye niyetim yok." Bunu bir gerçek olarak ifade etti ve bakışlarıyla onu sabitledi. Korku boğazını tıkadı. O gözlerde ne merhamet ne de bağışlama vardı. Sadece vahşi bir büyü ve demirden bir irade vardı.

"Eğer istersem, benimle evlenirsin. Beni vurman, üzerimden araçla geçmen ya da huyumu bozmaya çalışman sana hiçbir fayda sağlamaz."

Çenesini kaldırdı. "Seninle sonuna kadar savaşıacağım," diye söz verdi. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın." Arbaletini kaldırıp göğsüne nişan aldı.

"Size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Devam et ve ateş et," dedi. "Bunu sana karşı saymayacağım - bu bana biraz nefes kazandıracak."

Onu vurdu.

O kadar hızlı oldu ki, zar zor görebildi: en saf beyazdan ince bir kalkan adamın önünde parladı ve cıvatayı havada vurdu. Metal ve tahta parçalandı. Ona doğru baktı. "Mermilerin ve okların bana zarar veremez."

Rose dudağını ısırды ve ürpertiyle savaştı. Adamın yüzüne bakmaya devam etmek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Gözlerindeki tehdit biraz azaldı. "Neden mantıksız olmakta ısrar ettiğinizi anlıyorum. Yetiştirilme tarzınız göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. Yine de bir ikilemimiz var. Ben seni gelinim olarak almak istiyorum. Sen ise beni reddediyorsun. Bir erkeğin evi onun sığınağıdır. Tüm zamanını pençelerini bileyerek ve gardım düştüğünde derimi yüzmek için yaratıcı yollar düşünerek geçiren vahşi bir kediyle evimi paylaşmak istemiyorum. Sizinle dövüşmek de istemiyorum, özellikle de buradaki çocuklarla. Kazara yaralanabilirler ve şiddetli çatışmamıza tanık olmak onlar için iyi olmaz. Bunu çözenin geleneksel bir yolu var. Bana meydan oku."

"Ne?" Rose gözlerini kırptırdı.

"Bana üç görev verin," dedi. "Üç görev. Her birinde mükemmel olacağım. Başarılı olduğumda, bana isteyerek gelecek ve itaat edeceksin."

"Ya başarısız olursan?"

Kendi kendine yarım bir gülümsemeye izin verdi. "Bu ihtimali kafana takma. Endişelenmeyeceğim."

"Başarısız olursanız, çekip gider ve bizi bir daha rahatsız etmezsiniz."

Omuz silkti. "Evet, bu tür şeyler genellikle böyle ifade edilir."

Rose'un zihni olasılıkları gözden geçirdi. "Peki ya reddedersem?"

Yeşil gözlerini beyaz bir parıltı kapladı. Büyü etrafını sararak yükseliyordu. Büyü onun kavrayışında büküldü, iki koruma hattının arasından bile açıkça görülüyordu. Korkunç derecede güçlüydü. Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı.

Rose dudağını ısırды. Başka seçeneği yoktu. Onunla doğrudan dövüşme riskini göze alamazdı, buradaki çocuklar varken olmazdı. Adam çok güçlüydü ve Rose da kolay lokma değildi. Haklıydı - eğer çarpışsırlarsa, çocuklar sadece büyülerinin çarpışmasından zarar görebilirdi. Ayrıca, doğrudan bir çatışmayı kazanabileceğinden emin değildi. Ama meydan okumalar? Meydan okuyabilirdi. Eğer bir düşmanla dövüşemiyorsan, onu zekânla alt et, kandır, dolandır; kazanmak için ne gerekiyorsa yap. Edger tarzı buydu.

Neşeli görünmeyi başararak, "Üç görev," dedi. "Ne istersem mi?"

"Mümkün olduğu kadarıyla," dedi. "Gökyüzünden ayı koparıp senin boynuna asamam."

"Şartlar üzerine yemin etmeni istiyorum," dedi. Adam iç çekti. "Pekâlâ."

Kemerinden dar bir bıçak çıkardı ve ona gösterdi. Doğan güneşin ışınları bıçağın metal profilinden yansıyarak parlıyordu. "Ben, Declan Riel Martel, ade Dominik, ade Logran, ade Rotibor, Camarine Kontu, Longshire, Svyator ve Veres Lordu, önümüzdeki iki hafta içinde bana verilen üç görevi yerine getireceğime yemin ederim..." Ona baktı.

"Rose Drayton." TitleMax'ten daha fazla unvana sahipti. Nakit sıkıntısı çekiyorsa belki bazılarını rehin verebilirdi. Görünüşü ve soyağacıyla, garip bir düşes ya da barones onunla seve seve evlenirdi. Burada ne işi vardı, onun hayatını mahvederek?

". . . Rose Drayton, insani sınırlar içinde olmak şartıyla. Bu mücadeleye katıldığım sürece Rose'a veya ailesine zarar vermeyeceğime ve onun veya sevdiklerinin üzerinde hiçbir hak iddia etmeyeceğime yemin ederim. Başarısız olursam, Rose Drayton ve ailesini huzur içinde bırakacağıma yemin ederim ..."

"Hayatta ve yaralanmamış," diye ekledi Rose.

"Canlı ve yaralanmamış. Başarılı olursam, Rose Drayton'ı talep etme hakkını kazanacağım."

Avucunu kesti. Büyü Rose'a çarptı. Rose tökezleyerek geri çekildi. Koğuş taşları yerden bir karış yükseldi, büyü'nün dalgasını savuşturmak için boş havada titredi ve yerlerine geri çakıldı.

"Sıra sende." Bıçağı önce sapı olmak üzere uzattı.

Rose tereddüt etti. Yemin etti. Yemin bağlayıcıydı. Ona zarar veremezdi. Koğuş çizgilerinin üzerinden geçti ve bıçağa uzandı. Parmakları, hırlayan bir kedinin başı gibi şekillendirilmiş oyma kemik sapın üzerinde kapandı. "Ben, Rose Drayton, söz veriyorum..." Tanrım, isimleri bile hatırlayamıyordu, o kadar çok vardı ki. "...sana üç görev veriyorum. Eğer onları başarıyla tamamlarsan, seninle gelmeye söz veriyorum. . .". Durakladı. Ardından tam olarak ne gelecekti? Bunu mümkün olan en iyi şekilde ifade etmeliydi.

Ondan önce davrandı. ". . . ve hoş ve uyumlu ol."

"Bunun için bir mucize gerek." Onun "ve benimle yat" diye eklemesini bekliyordu. Bunu söyleme şekli ona biraz hareket alanı bırakmıştı.

"Haklısın," dedi biraz kederli bir sesle. "İnsani sınırlar konusunda anlaşmıştık."

"Ve hoş ve uyumlu ol," diye ısırdı, adam lafı değiştirip onu köşeye sıkıştırmadan önce. "Yemin ederim."

"Umutsuz. Hayatımda duyduğum en beceriksiz yemin. Hiç eğitim almadın, değil mi?"

Avucunu kesti. Büyü, yoğunluğuyla şaşırtıcı, heyecan verici bir telaşla ondan fıskırdı. Taşlar bir kez daha titreyerek yükseldi ve düştü. Onun eğitimine sahip olmayabilirdi ama bolca gücü ve beyni vardı. Onunla başa çıkabilirdi.

Başıyla onayladı. "Sen benimsin."

Midesinin bulandığını hissetti. "Hafta sonu başlayacağız," dedi, boyunun uzunluğuna dikkat çekerek. "Bundan iki gün sonra. Hafta boyunca çalışmak zorundayım."

Döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Rose onun ardından bakakaldı. O, az önce hayatını ikiye bölen kılıçtı.

Paravan kapı çarparak açıldı. Döndüğünde verandadaki iki çocuğu gördü. Jack mavi kanlının ardından ters ters baktı. Gözleri öfkeliydi. "Söz vermemeliydin Rose!"

"Başka seçeneğim yoktu." Verandaya doğru yürüdü. "O çok, çok güçlü."

"Ya seni bizden alırsa?"

"Yapmayacak." Rose geri çekilen gri figürün ardından baktı. "O bir soylu. İnsanların ona hizmet etmek için kendilerini parçalamasına alışkın. Ama biz onun hizmetkârları değiliz. Biz Edgers'ız. O daha güçlü olabilir ama biz daha zekiyiz. Sadece onu bir meydan okumayla şaşırtmamız gerek. Merak etmeyin. Bir şeyler düşüneceğim."

"Kaybedersek Broken'da saklanabilir miyiz?" Georgie sordu.

İç çekti. "Bu çok zekiceydi Georgie, ama hayır. Yapamayız. Öncelikle, verdiğim söz bağlayıcı. Eğer bozarsam, bu bana çok kötü bir şekilde geri döner ve Kırık'ta olmanın beni yakalamasını engelleyeceğinden emin değilim. İkincisi, Tuhaflar'dan bazı insanlar Sonuçsuz'a birkaç günlüğüne girebilir. Kaçsak bile bizi bulma ihtimali var ..."

Ayrıca çok daha güçlüydü. Sadece omuzlarının genişliği bile karşı koyamayacağı bir güce sahip olduğunu gösteriyordu. Kızın bir

Eğer onu vurursa, kurşunu tüküreceğini, onu omzuna atacağını ve Garipler'e kadar sürükleyeceğini hissetti.

Asıl yapması gereken evde kalıp çocukları otobüs durağından almak ve onlara göz kulak olmaktı. Ama yemek yemeleri gerekiyordu ve bir gün işe gitmemek gibi bir seçeneği yoktu. İş her ne kadar kötü olsa da değerliydi. Sadece Edge ile bağlantısı olan işletmeler Edger'ları işe alıyordu; diğerleri sosyal güvenlik numarası ve ehliyet istiyordu ve onunki incelemeye dayanamazdı. Edge'den habersiz, yasadışı yabancıları işe alan yerler de vardı ama bu işler için rekabet çok şiddetliydi ve çoğunlukla el emeği için kas gücü istiyorlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar kovulabilirdi ve onun yerini almaya hazır bir dizi Edgers olurdu.

"Fark etmez," dedi Rose kararlılıkla. "Kaçmayacağız. Burası bizim evimiz. Edgers'ın en iyi yaptığı şeyi yapacağız: kirli dövüşeceğiz. Ama bu hafta sonuna kadar onunla ilgili bir şey yapmamız gerekmiyor. Şimdilik kendimize dikkat etmeli ve düşünmeliyiz. Büyükannen bugün seni alamaz. Ormanın derinliklerinde Adele Moore ile bir şeyi kontrol etmeye gitti. Ben de Latoya'yla gitmek zorundayım çünkü kamyonumuzun benzini bitti. Otobüsten indiğinde doğruca eve gelmeni istiyorum. Anladın mı? Kimseyle konuşma, oyalanma, doğruca eve gel, içeri gir, kapıyı kilitle ve kimseye açma. Özellikle de ona." Mavi kanlının gittiği yöne doğru başını salladı. Bakışlarıyla onları sabitledi. "Bana tekrarlayın."

"Doğruca eve gel," dedi Georgie.

"Oyalanmak yok," dedi Jack.

"İçeri gir ve kapıyı kilitle," dedi Georgie. "Mavi kanlının içeri girmesine izin verme," diye bitirdi Jack.

Rose başını salladı. İşe yaramak zorundaydı.

ELSIE Moore kendi kendine usulca mırıldandı. Saat on bire geliyordu. Brunch zamanı gelmişti. Çok da özel bir brunch olacaktı: Güzel mavi elbisesini giymişti ve saçında en sevdiği bebek mavisi ipek kurdele vardı. Güneş hâlâ pırıl pırıl parlıyordu, hava güzeldi, bahçedeki çiçekler çok güzeldi ve oyuncak hayvanlar plastik gözlerindeki hayranlıkla ona bakıyordu.

Elsie güzelce gülümseyerek yeşil plastik masadaki yerini aldı. "Bay Pitt, Bay Brosnan, Bay Clooney, Bay Bean, nasılsınız? Biraz çay ve bisküvi alalım mı? Sizi görmek her zaman bir zevktir Bay Bana."

Ayılar onun mükemmel tavırlarından oldukça etkilenmiş görünüyorlardı. Olmaları gerektiği gibi, o bir hanımefendi idi.

Yanında küçük pembe güller olan minik plastik çaydanlığı aldı ve Bay Brosnan'ın fincanının üzerine tuttu. Yumuşak tüylü patiler ona uzandı.

Cık cık etti. "Bay Brosnan, davranışlarınız beni çok şaşırttı. Tüm beylere çay servisi yapana kadar beklemelisiniz."

Ayı pençelerini indirdi, azarlandığı için utanmış görünüyordu.

Sanki biri derisine soğuk kaz yağı dökmüş gibi sırtından aşağıya doğru kötü bir his süzüldü. Dişlerini sıkarak bunu görmezden gelmeye çalıştı. Bu *çok güzel* bir çay olacaktı.

Bu his daha da yoğunlaştı. Mide bulandırıcı yapışkan büyü ona yapışmış, derisinden kemikli sırtına ve daha derinlere doğru ilerlemeye çalışıyordu. İçeri girmeye çalışıyordu.

Elsie çaydanlığı bıraktı ve arkasını döndü.

Çimenliğin kenarında duruyordu, gölgeler ve karanlıktan örülmüş bir şeydi. Işığı sevmiyordu ve çalıların oluşturduğu gölgelere yapışarak kasvete karışıyordu, bu yüzden net olarak görebildiği tek şey gözleriydi: yağmur bulutlarıyla dolu bir kafatasındaki çekik delikler gibi tek tip, hafif ışıldayan gri iki yarık.

Ona bir çay fincanı fırlattı. "Defol git!"

O şey hareket etmedi. İlkini üzerinde ikinci bir çift göz açıldı, aynı kirli gri renkteydi. Üstteki çift, çimlerin üzerinde zararsızca yuvarlanan çay fincanına baktı. Alttaki çift ise doğruca Elsie'ye baktı.

Sırtındaki korkunç his giderek güçlendi. Soğuk balçık boynuna ve aşağıya doğru kaydı. Hafif bir karıncalanma göğsünü ve sırtını yaktı, sanki bir düzine küçük iğne-ayak derisinin dayanıklılığını test ediyordu.

Elsie çılgın atarak bardaklara saldırdı, küçük plastik parçaları çılgınca kaptı ve birbiri ardına uğursuz gözlere fırlattı.

"Büyükanne?" Amy evden çıktı, ellerini önlüğünün köşesine sildi. Tombul bacaklarının üzerinde koşarak geldi. "Ne oldu?"

Elsie titreyen parmaklarıyla karanlık şeyi işaret etti. Amy kıvrıkcık sarı saçlarını yüzünden çekti ve gözlerini kısarak çalılara baktı. "Ne?"

"Beni yakalamaya çalışıyor! Her şeyi mahvetti!"

"Çalı mı? Çalı her şeyi mahvetti mi?"

"Çalı değil, o şey!" Elsie doğrudan yaratığı işaret etti.

Amy eğilip parmağının gösterdiği yöne baktı. "Büyükanne, orada yaşlı bir mersin çalisından başka bir şey yok."

Elsie onun yanağına bir tokat attı. "Aptal kız!"

Amy kendini tam boyuna çekti. "İşte *bu* beklenmedik bir şeydi. Seninle eve geldim. Görünüşe göre bir hapa ihtiyacın var."

"Hayır!"

"Evet."

Elsie tırmalamaya çalıştı ama Amy daha güçlüydü ve ondan yüz kilo daha ağırdı. Ayağa kaldırıldı ve evin içine doğru sıkıca yönlendirildi. Başını çevirdi ve karanlık şeyin masaya doğru kaydığını gördü. Çılgılık attı ama Amy onu ileri doğru itti.

Dört gözün altından kocaman bir çene yarıldı ve kötü dişlerle dolu çeneler ortaya çıktı. Canavar Bay Bana'yı ısırıp küçük kürk bedenini parçalayarak ikiye bölerken Elsie çılgılık atmaktan başka bir şey yapamadı.



ROSE büyük bir servis süpürgesini Clean-n-Bright servis minibüsünün arkasına taşıdı. Latoya ve Teresa hâlâ Kaplan Sigorta'nın içindeydi. Latoya Eric Kaplan'la sohbet ederken, Teresa da banyoyu bitirmişti. Eric yakışıklı bir adamdı ve çok iyi bir mutlu-şanslı, çok parlak olmayan bir adam izlenimi veriyordu. Latoya onu parmağında oynatabileceğini düşünüyordu. Rose'un şüpheleri vardı. İnsanların onu sevmesini ve sigortasını satın almasını sağlamak Eric'in işiydi ve gösterişli ofisine bakılırsa bu işte oldukça iyiydi. Amcası Emerson'ın başaramadığını başarmıştı. Ne yazık ki, amcası Emerson aynı zamanda Clean-n-Bright'ı da işletiyordu, bu da onu patronu yapıyordu ve yeğeninin yarısı kadar bile hoş biri değildi.

Rose minibüse yaslandı. Endişe, midesinin çukurunda büyük, ağır bir kurşun yığını gibi oturuyordu. Dehşet bütün sabah onu rahatsız etmişti ve bir türlü kurtulamıyordu. Genellikle endişesinin nedenini bulabilirdi -Çoğu zaman para konusunda endişelenirdi ama bugün sadece

Genel. Bir wold'la karşılaşması yetmiyormuş gibi şimdi de bir blueblood'la uğraşması gerekiyordu.

Şok olmuş gibi sesler çıkaran Latoya ve Teresa'ya dünyadan bahsetmiş, ardından Teresa geçen gün Maggie Brewster'a rastladığını söylemişti. Nazik, şaşı bir kız olan Maggie'nin öngörülerini vardı. Teresa'ya göre Maggie kötü bir şey olacağını söylemişti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu -Teresa bildiğini sanmıyordu- ama bunu hissetmenin Maggie'yi çok korkuttuğunu söyleyebilirdi.

Maggie daha önce de yanılmıştı. Geçen Ekim ayında bir kasırga olacağını tahmin etmiş ve hepsinin havaya uçacağına inanmıştı. Bunun yerine açık gökyüzü ve Haziran havası vardı.

Ama Maggie daha önce de haklı çıkmıştı. Ve bu Rose'u endişelendiriyordu. Sanki görünmez bir fırtına toplanıyormuş ve kendisi de bu fırtınanın kıyısındaymiş gibi hissediyordu.

Rose minibüsün kapısını kapattı ve sıçradı. William hemen yanında duruyordu. "Merhaba," dedi.

Yutkundu. "Tanrım, beni korkuttun."

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Minibüse yaslandı. "Bir işe gidiyordum, seni gördüm ve bir merhaba diyeyim dedim. Nasılsınız?"

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim." İşte karşısındaydı, yakışıklı ve istekliydi ama yine de romantik bir şey hissetmiyordu. Kalbi "çarpmıyordu". Bunun farkına varmak biraz özgürleştiriciydi. Rose gülümsedi. Haklıydı. Onunla bir randevuya çıkmasına gerek yoktu.

"Okulun ilk günü nasıl geçti?" William sordu. "İyi geçti."

Sırıttı. "Jack'i sandalyesine bağlamak zorunda kalmadılar mı? Beş dakikadan fazla oturabilecek gibi görünmüyor."

Sessizce güldü. "O iyi bir çocuk."

"İkisi de iyi çocuklar." Başıyla onayladı. "Seni öğle yemeğine ikna etmemin bir yolu var mı?"

Gülümseyerek başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum, Will."

"Neden olmasın? Seni parçalayacak değilim ya."

Onun gözlerine baktı ve çizgi roman dükkânında Peter Padrake'e yönelttiği bin yıllık bakışın aynısını bir anlığına yakaladı. Hemen saklamıştı ama oradaydı, içinde bekliyordu. Rose tereddüt etti. Bu bir

kolay olmayacak. "Bazen iki insan tanışır ve aralarında bir tür bağ oluşur. Anlık bir çekim. Birine bakarsınız ve nasıl olacağını merak edersiniz. Senin için bunu merak etmiyorum. Sen hoş ve yakışıklı bir adamsın. Ve senden bu şekilde hoşlanmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama ortada hiçbir şey yok."

Yüzündeki plastik sırıtışla gülümsemeye devam etti.

"Özür dilerim," dedi. "Bu çok sertti ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama seni yönlendirmek istemiyorum."

"Rose Drayton."

Ses onu kelimenin ortasında durdurdu. Topuklarının üzerinde döndü, ellerini yumruk yaptı. "Brad Dillon," dedi, sesinden zehir damlıyordu. Brad tıpkı lisedeyken çıktıkları zamanki gibi görünüyordu. Birkaç yeni dövme yaptırmıştı ve burnu artık piercingliydi ama bunun dışında eski Brad'di. Hâlâ aynı sıcak kahverengi gözler ve yakışıklı yüz. Hâlâ birini yumruklamak istiyormuş gibi bakıyordu, küstah herif. Eskiden o sırıtışın seksi olduğunu düşünürdü. Şimdi ise yüzüne bir tokat atmak istiyordu.

Silahı minibüsün içindeki çantasındaydı ve Brad onu almasına izin vermiyordu. Silahı olmadan, burada, Broken'da Brad'in bir avantajı vardı. Daha iri ve güçlüydü ve Rose onu tek başına alt edemeyeceğini bilecek kadar çok dövüşürken görmüştü. Ama bunu ona pahalıya mal edecekti.

Brad bakışlarını William'a dikmiş, onu ölçüp biçiyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece artıklarımın ne yaptığını bilmek istiyorum."

Rose kendini hazırladı. Bir saniye içinde William ona yumruk atacaktı ve o yumruk attığında Brad de ona karşılık verecekti. William güçlü görünüyordu ama Brad kolay lokma değildi, sert ve kirli dövüşüyordu. Rose gerildi, hemen atlamaya hazırды.

William hafif sıkılmış bir ifadeyle Brad'e baktı. "Berbat bir sikici," dedi Brad. "Senin için üzülüyorum." William hiçbir şey söylemedi.

Brad tekrar denedi. "Yerinde olsam iki tane prezervatif takardım. Eğer o fahişeyle korunmadan yatarsan, sabah sikin düşebilir. Onun sahip olduğu şeyi istemezsin."

William'ın bakışları sertleşmişti ama Rose onun kızgın mı yoksa korkmuş mu olduğunu anlayamadı. "Başlatmaya çalıştığın bu şey benim zamanımı almaya değmez," dedi William. "Bitirdin mi?"

"Hayır."

"Devam edin. Sohbet etmek isterdim ama acıkmaya başladım." Brad biraz şaşkın görünüyordu. "Siktir git, göt herif."

William omuz silkti. "Başka bir şey var mı?"

Brad ikisine de ters ters baktı. Kadın gerildi, Brad'in üzerlerine atılıp onları savurmasını bekliyordu. Adam şiddetin sınırında geziniyor, kasları çenesinde oynaşıyordu. Haydi, diye düşündü. Getir onu. Neredeyse yapmasını dileyecekti.

"Yeni adamın çok kolay lokma." Brad alay etti.

Geri çekiliyordu. Rose rahatladığını gizlemeye çalışarak elini salladı.

"Yürümeye devam et, Brad."

Brad topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı. İhtimallerin ona karşı olduğuna karar vermiş olmalı.

William gülümsedi, hoş ve keyifli görünüyordu, aynı düz gülümseme dudaklarına yapışmıştı. "Eski erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Onun gibi bir şey."

"Konuştuğumuz konuya geri dönelim," dedi. "Bana karşı dürüst olduğun için minnettarım. Ama bana bir şans verersen fikrini değiştireceğimi düşünüyorum."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı.

Ofisin kapısı açıldı ve Teresa gün ışığına çıktı. Kısa boylu, tıknaz ve esmer olan Teresa, William'a şöyle bir baktı ve durup onu içine çekti.

Rose, "Gitmem gerekiyor," dedi.

"Bir dahaki sefere o zaman." William bir adım geri çekildi ve uzaklaştı.

Teresa ona kaşlarını kaldırdı. Rose başını salladı ve minibüse bindi. Zaten yeterince sorunu vardı. Günü atlatması, eve gitmesi, çocukların iyi olduğundan emin olması ve mavi kanlı için bir meydan okuma düşünmesi gerekiyordu. William'ın kur yapmasını kısa kestiği için kendini kötü hissediyordu ama böylesi daha iyiydi. Aralarında hiçbir şey geçmeyecekti. Önemli şeylere odaklan, dedi kendi kendine.

Gün yavaş yavaş soğuyup akşam oluyordu. Jack kapıdan dışarı çıktı ve verandaya oturdu. Eski ahşap, öğleden sonra güneşinin ısıttığı bacaklarının altında sıcacıktı. Gözlerini kısarak baktı, gökyüzünde parlak sarı bir madeni paraydı. Parlak.

Rose içeride kalmasını söyledi ama içerisi sıkıcıydı. Bütün gün içeride, okulda kaldı ve uslu durdu, kimseyle kavga etmedi, silgisini çalmaya çalışan Ayden'i bile tırmalamadı. Tadı bir tür gizemli etle karıştırılmış pislik gibi olmasına rağmen, kızarmış iğrenç balık çubuklarını şikayet etmeden yedi. Herhangi bir uyarı ya da sarı ceza almadı ve şimdi dışarıda olmak istiyordu. Okuldan sonra dışarı çıkamayacaksan okula gitmenin ne anlamı vardı? Üstelik saat daha dörttü ve Rose beş buçuğa, hatta altıya kadar eve gelmeyecekti.

Sessizce oturdu, açık gözlerle ormanı izledi. Dinliyordu. Bir sürü küçük ses. Kuzeyde bir yerlerde, ağacına izinsiz giren bir kuş çığlık atıyordu. Kızgın, alıngan sincaplar, sincap gevezelikleri içinde birbirlerine küfrediyorlardı. Mavi dikenli çamın tepesinde kovalamaca oynamalarını izledi. Parmak eklemlerinin arasındaki deri kaşınıyor, pençelerinin altında yarılmak istiyordu ama kıpırdamadan durdu; çamın dalları çok inceydi. Onlara tırmanamazdı. Daha önce iki kez denemişti ve her ikisinde de altından kırılmışlar, onu çizik içinde ve yapışkan katranla lekelenmiş halde bırakmışlardı.

Yanındaki tahtaya büyük bir böcek kondu. Koyu mavi ve parlaktı. Jack hiç kıpırdamadan durdu.

Böcek, tahta kalas boyunca siyah kitin bacakları üzerinde paytak paytak yürüyordu. Jack gerildi ve bakışlarıyla onu takip etti. Güzel, parlak böcek.

Ayak sesleri evin içinden yaklaşıyordu. Georgie, eğlenceyi mahvetmek üzere.

Böceğin sırtı yarıldı ve hafifçe titreyen, hafifçe açılan kanatlarını serbest bıraktı. Böcek paytak paytak verandaya doğru ilerledi. Jack peşinden sessizce ve kaygan bir şekilde süründü.

"Jack, içeride kalmamız gerekiyor," diye azarladı Georgie paravan kapıdan.

Böcek, sanki aşağıdaki yeşil çimenlere dalmayı düşünüyormuş gibi tahta kalasın ucunda durdu.

"Git başımdan!" Jack dişlerinin arasından mırıldandı.

Böceğin kanatları tekrar titredi. Sırtının iki yarısı, böcek omuzlarının üzerinde bir başka çift sert mavi kanat gibi yükseldi.

"Jack, içeri gir! Rose dedi ki ..."

Böceğin kanatları bir bulanıklığa dönüştü ve kendini havaya fırlattı.

Jack atladı.

Sundurmayı tek bir sıçrayışta geçti, böceği parmaklarıyla yakaladı ve eli boş bir şekilde çimlere indi. Iskaladı!

Georgie verandaya atladı. "Buraya gel!"

Jack böceğin peşinden gitti. Sola uçtu, sonra sağa saptı, krem rengi kanatlarının üzerinde vızıldayan şişman, parlak bir şeydi. Sıçradı, o kadar yükseldi ki bir an için uçuyordu ve böceği avuçlarının arasında yakaladı. "Yakaladım!"

Keskin bacaklar derisini deldi. Güldü ve parmaklarının arasından baktı.

"Jack!" Georgie'nin sesi kırık cam gibi çınladı.

Burnuna acı ve sert bir koku geldi, ardından ensesine soğuk ve yapışkan bir şeyin damladığını hissederek ürperdi. Döndü.

Çimlerin üzerinde bir canavar duruyordu. Bir metre boyunda, dört sıska bacağına üzerinde dengede duruyordu, vücudu açılı bir şekilde dönmüştü, başı Jack'e dönüktü. Göğsü derindi ve göğsünü geçince vücudu inceliyor, kaburgalarının her biri açıkça görülüyor ve güçlü arka ayaklarıyla son buluyordu. Bir yarış köpeğine benziyordu. İlk bakışta hayvanın derisi neredeyse simsiyah görünüyordu ama güneş omurgasına dokunduğunda, hayvanın sırtını kaplayan kalın deri, kötü bir çürük gibi siyah ve yeşille renklendirilmiş koyu dumanlı bir mora dönüştü. Kürkü yoktu, sadece bacaklarının arkasından ve omurgası boyunca uzanan bir sıra kısa, keskin diken vardı.

Canavarın kafası uzundu, çok uzundu ama kulakları yoktu. İki çift uzun çekik göz, farların arkadan aydınlattığı sis gibi donuk, zayıf parlayan gri renkte Jack'e bakıyordu.

Jack, Ormandaki maceralarında korkunç bir kurdun, bir tilkinin, bir ayının ve adını bilmediği sayısız başka şeyin gözlerinin içine bakmıştı ama hiçbirinin gözleri böyle değildi. Onlar zalim gözlerdi. Bir timsahın gözleri gibi zalim ve acımasız.

Gardiyanlar onu uzak tutacaktı. Gardiyanlar . . . Jack göz ucuyla birkaç metre ötedeki koğuş taşlarının çizgilerini gördü.

Jack dondu kaldı.

Verandadaki Georgie'nin belli belirsiz farkındaydı. Kardeşi küçük bir adım geri attı. Canavar, uzun pençeli parmaklardan oluşan kocaman pençesiyle ön bacağına kaldırdı ve öne doğru bir adım attı.

"Kımıldama!" Jack nefes aldı.

Georgie bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Böcek Jack'in açık parmaklarından kaydı ve uçmak için elinin arkasına doğru süründü. Jack hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı. Tüm içgüdüleri ona hareket etmenin ölmek demek olduğunu haykırıyordu ve bu yüzden dehşete kapılmış bir halde taş kesilmiş olarak durdu.

Canavar ağzını açtı. Dudakları geri çekildi ve korkunç, kan kırmızısı dişlerle dolu siyah çeneleri ortaya çıktı. Dört gözün bakışları Jack'i olduğu yerde sabitledi.

Jack yutkundu. Bileğindeki bilezik ısınmaya başlamıştı ama bileziği çıkarıp şekil değiştirirse canavarın onu kesinlikle yakalayacağını biliyordu. Koğuşların arkasına geçmek zorundaydı. Bu onun tek şansıydı. Eğer kaçarsa, canavar onu kovalayacaktı. Yapısından, zayıf ve uzun bacaklı olduğundan hızlı olduğunu biliyordu. Onu yakalayacak ve etlerini kemiklerinden ayıracaktı.

Hafifçe kayarak çimlerin üzerinde bir santim kadar geriye kaydı. "Tamam," diye seslendi Georgie'nin titreyen sesi.

Jack bakışlarını dört gözden ayırmaya korkarak biraz döndü ve ikinci canavarın koğuş çizgisi boyunca yavaşça ilerlediğini gördü. İkinci canavar onu bakarken yakaladı ve dar kırmızı dişlerden oluşan bir ormanı göstermek için durdu. Hareket ederse onu yakalayacaktı. Kaçış yoktu. Önü kesilmişti.

Jack'in kalbi sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi göğsüne çarpıyordu. Nabzının gürültülü atışı kulaklarını dolduruyor, kafasının içinde çarpıyordu. Dünya kristal berraklığına dönüştü. Jack derin bir nefes alarak başının dönmesini engellemeye çalıştı.

"Kımıldama," diye emretti sessiz bir ses.

Jack başını çevirdi. Mavi kanlı birkaç metre ötede, çimenlerin kenarında duruyordu. Jack'in içini dolduran baş döndürücü rahatlama kayboldu. Mavi kan da bir düşmandı.

Adam bir adım öne çıktı. Kürklü pelerini arkasında, çimenlerin üzerinde duruyordu. Belindeki kınından uzun, ince bir kılıcı usulca çıkardı. Gözleri Jack'in ötesine, iki hayvana baktı.

"Yavaşça bana doğru dön," dedi mavi kanlı.

Jack olduğu yerde kaldı. Mavi kan Rose'u istiyordu. Ona güvenilemezdi. Canavarlar ilerledi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi adam. "Daha yakına gelmelisin. Şimdi." Adamdan bir koku yayıldı, hafif, baharatlı bir karanfil kokusu.

Mavi kan insandı. Canavarlar değildi. Yavaşça, sanki suyun altındaymış gibi, Jack bir adım geri

çekildi. Canavarlar hep birlikte öne doğru adım attılar.

"İşte bu," dedi mavi kanlı. Jack bu sese sıkıca sarıldı ve yavaş bir adım daha attı.

Canavarlar yaklaştı.

Üçüncü bir adım.

Bacaklarındaki kasların gerildiğini gördü ve saldırmak üzere olduklarını anladı.

"Koş!" diye bağırdı mavi kan ve ona doğru koştu.

Jack fırladı. Çimenlerin üzerinde sanki ayaklarında kanatları varmış gibi uçtu. Göz ucuyla, karanlık şekillerin onu kuşatmak için yön değiştirdiğini gördü. Onu yakalayacaklardı, yakalayacaklardı.

Bir el omzunu kavradı ve onu ileri, adamın yanından çimlere doğru çekti. Jack yuvarlandı ve çömeldi.

Sol canavar havaya sıçradı. Mavi kan kılıcını savurdu ve karanlık bedenin iki yarısı seğirerek çimenlere düştü. Kılıç bir ay ışığı şeridi gibi tekrar parladı ve ikinci canavarın kafası çimenlerden sekti.

Mavi kanlı elini kaldırdı ve önce bir yarısını, sonra diğer yarısını sol canavara kısa bir beyaz patlamasıyla sapladı. Acrid dumanı yükseldi ve Jack'in boğazının arkasını tırmaladı. Canavarın bacaklarının titremesi durdu.

Mavi kanlı ikinci canavarın kafasına bir beyaz kurşun daha sıktı, döndü ve eğildi. Jack kendini yerden kaldırılmış hissetti ve adamın boynuna tutundu. Düşman ya da dost, umurunda değildi. Mavi kanlı sıcak ve insandı ve büyük bir kılıcı vardı.

"İyi iş çıkardın," dedi mavi kanlı.

Jack daha sıkı tutundu. Vücudu sanki donuyormuş gibi titriyor ve ürperiyordu.

Georgie verandadan koşarak çıktı ve koğuş çizgisinde durdu, ölü gibi bembeyaz görünüyordu.

Mavi kan Jack'i koğuşların olduğu sıraya taşıdı ve Georgie'ye başıyla işaret etti. "Taşları kaldırın."

Georgie sadece bir dakika tereddüt etti.

CUMA, diye mırıldandı Rose kendi kendine, eve giden yolda ilerlerken. Yarın cumaydı, maaş günü. Üç yüz dolarını alacak ve

Lanet kamyonu biraz benzin koydu. Kedicik kulakları olsun olmasın, bir daha benzin siz kalmayacaktı.

Bütün öğleden sonra endişe içindeydi. Çocukların otobüse binişini izlediği anda başlamış ve giderek artarak tam anlamıyla bir korkuya dönüşmüştü. Çocuklar evde kendi başlarına iki saat geçirebilecek donanımına sahipti. Hem tüfek hem de arbaletle nasıl ateş edeceklerini biliyorlardı ve koğuşların arkasında güvendeydiler. Ama bu endişe onu teşvik etti ve evden bir mil uzakta çantasını omuzlayıp koşmaya başladı. Dar toprak yollarına saptı ve çalılıarın yanından geçerek bahçeye koştu.

Üç kara leke çimenlerin üzerinde tütüyor, havaya kötü bir büyü yayıyordu. Koku midesine bir yumruk gibi çarptı: ateşte yakılmış ve çürümeye bırakılmış yağlı kızartmanın yoğun çürük kokusu. Rose öğürdü ve koşarak evin merdivenlerini tırmandı. Kapıyı yırtarak açtı, oturma odasını temizledi ve mutfığa daldı.

Çocuklar masada oturmuş, ocağın başındaki mavi kanlı soyluyu izliyorlardı. Bir elinde kızartma tavası, diğerinde mutfak havlusu tutuyordu.

Rose çantasının omzundan kayarak yere düştüğünü fark etmedi bile, tabancası da sıkıcı bir çınlama çıkardı.

Dördü de birbirlerine baktı.

Mavi kanlı, tavaya kısa bir vuruşla bir krep çevirdi.

BEŞ

"Onu içeri sen mi
aldın?" Çocuklar
irkildi.

"İçeri mi? Evimizin içine mi?"

Georgie sanki ona bir şey fırlatmış gibi eğildi.

"Seninle sonra ilgileneceğim." Rose bakışlarını mavi kanlıya dikti. "Sen-
şimdi git."

Gözlemeyi üç santim yüksekliğinde bir yığının üzerine kaydırды, bir kaşığı şeker kasesine daldırды, gözlemeye şeker serpti ve kardeşlerine baktı.

"Bir erkek çocuğunun toplum içine girmek üzereyken öğrendiği ilk görgü kuralı, tüm kadınlara karşı nezaket gösterilmesi gerektiğidir. Ne kadar haksız ve kaba olursa olsun hiçbir tahrik, bir kadına en üst düzeyde nezaketten daha azıyla davranmayan bir erkeği haklı çıkaramaz."

Çocuklar onun her sözüne asıldılar. Ona doğru baktı.

"İnanılmaz derecede tatsız kadınlarla tanıştım ve bu görevde hiç başarısız olmadım. Ama itiraf etmeliyim ki kız kardeşiniz benim felaketim olabilir."

Rose büyüyü kendisine doğru çekti. "Çık dışarı."

Yüzünde eleştirel bir ifadeyle başını salladı.

Yumruğunu sıktı. "Evimden çıkmak için on saniyen var, yoksa seni kızartırım."

"Eğer beni kızartmaya kalkarsan, cidden sinirlenirim," dedi. "Ayrıca krepler tatlı ve kabarık oldukları için kızartılınca çok daha lezzetli oluyorlar, ben ise kıkırdak doluyum. Bir tane ister misiniz?" Tabağı ona doğru uzattı.

Büyü içinde titreşiyordu, serbest bırakılmaya hazırdı.

Jack sandalyesinden kaydı ve mavi kanlının önünde durarak onu engelledi. "Çekil!"

"Beni canavarlardan kurtardı," dedi Jack sessizce.

"Hangi canavarlardan?"

"Dışarıdaki canavarlar. Bana saldırdılar."

"Canavarları en başta onun çağırmadığını nereden biliyorsun?" "Ne amaçla?" diye sordu mavi kanlı.

"Eve girmek için!"

"Peki bunu neden yapmak isteyeyim?"

Rose durdu. Adamın bunu neden yapmak istediğinden emin değildi. Eve girerek elde etmeyi umduğu bir şey varsa bile, bunu düşünemiyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama sana güvenmiyorum."

Çocuklara başıyla işaret etti. "Krepleri hazırlamaya başlayın. Kız kardeşin ve benim konuşmamız gerekiyor." Ona doğru ilerledi.

Başını kaldırdı. Eğer ona kendi evinde emir verebileceğini sanıyorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. "Peki. Dışarıda konuşuruz." Jack'in onu koruyamayacağı bir yerde.

Mavi kanlı başını salladı, yumuşak bir zarafetle yanından geçti ve ona ön kapıyı açtı.

"Ona zarar verme, Rose!" Georgie söyledi. Jack ıslak bir kedi yavrusu gibi görünüyordu: perişan.

Rose verandaya çıktı, hem kapıyı hem de perdeyi arkasından sıkıca kapattı ve yolu işaret etti. "Yol şu tarafta."

Merdivenlerden indi. Pelerini olmadan o kadar da iri görünmüyordu. Siyah cüppesinin hafif, esnek derisi geniş, kaslı sırtını sarıyor, deri kemerinin kavradığı dar beli, gri pantolonu ve uzun koyu renk çizmelerinin içindeki uzun koşucu bacakları inceliyordu. Hareketlerinde kendinden emin ama hafif bir nitelik vardı. Hiçbir hareketi boşa gitmiyordu, ekonomikti ama becerikliydi ve çimlerin üzerinde tüten lekelerle doğru yürürken kıza büyükbabasını hatırlattı. Cletus da böyle hareket ederdi, doğal bir eskrimcinin çevikliğiyle. Ama büyükbabasının zayıf olduğu ve hızına güvendiği yerde, mavi kanlı, muhtemelen hızlı olsa da, çok güçlü görünüyordu. İçinden bir ses, eğer Cletus Ford'un üzerine atlamasaydı, eski kamyonetin onun etrafında boş bir gazoz kutusu gibi buruşacağını söylüyordu.

Mavi kanlı lekenin yanında durdu ve ona baktı. Kollarını kavuşturdu. Elini uzattı, onu kendisine katılmaya davet etti. Büyük şans.

"Lütfen beni varlığınızla onurlandırın," dedi, sanki bir balodaki bir hanımefendiymiş ve onu özel bir sohbet için balkona davet ediyormuş gibi.

Onunla alay ediyordu. Kadın sinirlendi. "Buradan her şeyi görebiliyorum." "Kardeşlerini önemsiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman onların güvenliğini neden bu kadar hafife aldığınızı anlayamıyorum. Buraya gelin lütfen. Yoksa seni taşıyayım mı?"

Verandadan atladı ve yanına yürüdü. "Denemeni görmek isterim."

"Beni kışkırtma." Lekenin yanında diz çöktü ve elini üzerinde tuttu. Güç avucunun altında birleşti. Kadının anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı. Büyü onun sözlerini takip ederek aktı ve duman yoğunlaşarak bir şekil aldı.

Korkunç bir canavar ona bakıyordu. Uzun boylu ve uzundu, derin göğsü ve arka bacakları bir tazıya benziyordu. Uzun boynunun üzerindeki başı, çekik gözlerinin dört donuk gri yarığı dışında neredeyse ata benziyordu. Yaratığın pençeleri orantısız derecede büyüktü, parmakları uzundu ve üç inçlik pençelerle donatılmıştı. Bu pençelerin Jack'i parçalayacağı düşüncesi Rose'un yutkunmasına neden oldu.

Mavi kanlının el sallamasına itaat eden canavar ağzını açtı. Kafası neredeyse ikiye bölünmüş, ağzı genişçe açılmış, eti parçalamak için tasarlanmış, kanlı ve tırtıklı üçgen dişleri sıralar halinde görünüyordu.

"İki kişilerdi," dedi mavi kan usulca. "Biri soldan, diğeri de evin arkasından geldi. Jack'i takip ettiler ve onu öldürmek istediler. Eğitiminizin eksik olduğunu ve bana güvenmediğinizi anlıyorum, bu yüzden bunun yerine içgüdülerinizi dinleyin: bunun bir sapkınlık olduğunu biliyorsunuz. Bu bir hayvan değil, tamamen başka bir şey. Elini içine sok."

"Ne?"

"Dokun ona. Büyüsünün kalan izlerini hissedeceksin. Sana zarar vermez." Rose temkinli bir şekilde dumana dokundu. Parmakları sihirle karıncalandı ve bunu hissetti, sümüksü ve çürümüş bir şeye dokunmak gibi korkunç bir his, ama yine de kaba, sanki elini kokuşmuş bir leşin içine sokmuş ve onu dolu bulmuş gibi keskin kum taneleriyle. Geri çekildi.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasını öğrenmeliydi.

Rose parmaklarını tekrar dumanın içine sokmaya zorladı. İğrenç his elini tekrar ele geçirdi ve yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı ama elini yaratığın içinde tuttu. Parmakları uyuştı ve sonra canavarın hafızasında canlı bir tel gibi titreşen kötü büyüünün uzak bir yankısını hissetti. Bu yabancı bir sihirdi, yıldızların arasındaki karanlık gibi soğuk ve vurdumduymazdı. Rose elini geri çekip salladı ve parmaklarından bu hissin anısını atmaya çalıştı. Adam haklıydı. Bu doğal bir hayvan değildi.

Mavi kanlı duman şeklini yıktı ve ona elini uzattı. "Dokun bana."

Adamın avucuna baktı. Nasırlı. Muhtemelen o kanlı kılıcı sallamaktan.

"Isırmam," dedi. "En azından yatağıma girene kadar."

"Asla olmaz." Elini onun elinin içine koydu. Sihir parmaklarına kaydı. Onun kendi gücünü görmesine izin veriyordu. İçinde parlıyordu, sıcak ve beyaz, uzaktaki bir yıldız gibi. Yıldız sanki bir pelerinle gizlenmiş gibi sönüp kayboldu ve Rose birden parmaklarını kendisini bilmiş bir sırtıyla inceleyen bir adamın elinde buldu. Adamın teni sıcak ve pürüzlüydü, elini sıkı sıkı tutuyordu ve Rose'un aklına hemen adamın "yatakta ısırma" sözü geldi.

Rose elini onun parmaklarından çekti. Demek istediği açıktı: Rose bile o canavarları çağırmak için kendini onların açgözlü büyüüne açması gerektiğini biliyordu. Hâlâ ona yapışmış, içine girmeye çalışıyordu. Canavarlarla ya da onların kaynağıyla uzun süreli temas halinde olan herkes kalıcı olarak lekelenecekti. Mavi kanlıda onların miazmasından hiçbir şey tespit etmemişti. O temizdi.

Mavi kanlı, sanki onun görüşünü soruyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Demek istediğini anlattın," diye itiraf etti. "Onları buraya sen getirmedi. Eğitiminizden çok şey öğrendiniz, bu yüzden onların ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum. Nedir onlar ve ne istiyorlar?"

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Onlara şimdilik 'tazılar' diyorum."

Harika. Harika.

"Jack'i öldürmek istediklerini biliyorum," dedi. "Onun özel bir hedef olduğuna inanmıyorum. Onun yerine başka birini seçerlerdi. Onların büyüü ..."

"Yapışkan," diye ekledi.

Mavi kanlı başını salladı. "Asimile olmaya çalışıyor. Tehlikelidir."

"Teşekkürler, Kaptan Apaçık."

"Bu yüzden bu gece seninle kalacağım," dedi.

Rose gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bunca yolu müstakbel gelinimin bir sapkınlık tarafından tüketilmesi için gelmedim. Bu tehditle başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değilsiniz. Eğer hassasiyetleriniz evinizde bulunmama izin vermiyorsa, o zaman burada kalacağım." Verandayı işaret etti.

"Hayır!"

"Evet." Ona sırtını döndü, verandaya doğru yürüdü ve basamaklara oturdu.

"Gitmeni istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil. Bakın, kardeşlerinize bu gece onları güvende tutacağıma söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim. Beni içeri davet etmemek hakkınız ama bir battaniye verirsiniz sevinirim. Bu basit bir insani yardım olur."

Rose'un içinden tepinmek geliyordu ama ona kendisini ne kadar sinirlendirdiğini bilme zevkini tattırmak istemiyordu. "Buna hiç gerek yok," dedi. "Koğuşların arkasında güvendeyiz."

"O kadar emin değilim."

"Bak, niyetini takdir ediyorum ama gitmeni istiyorum. Şimdi."

Onu görmezden geldi.

Rose eve baktı ve pencere camlarının arkasında iki küçük yüz gördü. Harika. Şimdi ne yapacaktı? Blueblood olsun ya da olmasın, Jack'i kurtarmıştı. Onlara zarar vermeyeceğine yemin etmişti ve ona saldırmak için hiçbir şey yapmayan bir adamı teşhir etmek tüm içgüdülerine ters düşüyordu.

Onları gerçekten korumaya çalışıyor olamazdı. Bu asilce olurdu. Kelime oyununa neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Yorgunluk, başının üzerine atılmış ıslak bir battaniye gibi üzerine çöktü. Berbat bir gün geçirmişti ve tartışacak enerjisi kalmamıştı.

"Peki. Verandaya buyurun."

Rose içeri girdi ve kapıyı bir gümbürtüyle kapattı. Çocuklar ona bakakaldı. "İçeri girmeye çalışırsa vurun onu," dedi ve duşa yöneldi.

BAZEN basit zevkler en iyisidir ve hiçbirisi işten sonra duş almakla kıyaslanamaz. Tüm gününü temizleyicileri fişkırtarak, ofis tezgahlarını ve duvarlarını fırçalayarak geçiren Rose, şimdi de Irish Spring ve sahte bir deniz süngerisiyle kendini iyice ovuyordu. Günü şampuan ve sabuna boğması on dakikasını aldı ve çıktığında, temiz kıyafetlerini giyip ıslak saçlarını taradığında kendini neredeyse insan gibi hissetti.

Duştayken, mavi kanlının davetsiz misafirliğine duyduğu öfke yavaş yavaş yerini rahatsız edici bir huzursuzluğa bıraktı. Mavi kan Jack'i kurtarmıştı. Korktukları için onlarla kalmış, hatta onlara yemek bile yapmıştı ama sonra ona pislikmiş gibi davranmıştı. Bu konuda kendini kötü hissediyordu. Bu çok aptalca Rose

kendine söyledi. Onu evliliğe zorlamak için buradaydı. Tüm bunlar bir oyun olabilirdi. Ona hiç sempati borçlu değildi.

Jack'e saldıran yaratıklar onu varlığının en derinlerine kadar dehşete düşürmüştü. Rose büyükannesiyile konuşabilmeyi diledi ama akşam geceye dönerken, bu yolculuk sabaha kadar beklemek zorunda kalacaktı. Ve Büyükanne Éléonore, sıkıştığında telefon kullanmasına rağmen, evinde telefon bulundurmayı reddediyordu.

Mutfakta Jack ona mavi metal bir tabakta bir krep getirdi. "Çok güzel," dedi ona. "Onları özel yaptı. Bak, üzerlerine şeker koymuş."

Oh, Tanrı aşkına. "Bana her şeyi anlat, başından itibaren."

On dakika sonra bütün hikâyeyi bir araya getirdi. Mavi kan, Georgie'nin çatalını güçlü bir şekilde sallayarak gösterdiği inanılmaz bir dövüş hüneriyle canavarları parçalara ayırmış, Jack'i içeri getirmiş, onun gözetiminde oldukları sürece başlarına kötü bir şey gelmeyeceğine dair onlara söz vermiş ve sonra da krep yapmaya başlamıştı. Eğer bütün bunları bir şekilde sahnelediyse, ki bu hâlâ bir olasılıktı, bunu ustalıkla yapmıştı. Çocuklar artık onun yeri göğü yerinden oynatabileceğine ikna olmuşlardı. Onların gözünde mavi kanlı, bir saat içinde "görür görmez vurulacak" bir kötü adamdan, eşsiz bir erkeklığe sahip görkemli bir kahramana dönüşmüştü.

"Yemek yedi mi?"

Çocuklar başlarını salladılar.

Harika. Şimdi verandada yiyeceksiz ve battaniyesiz aç bir "kahraman" vardı. Ve belli belirsiz huzursuzluğu tam anlamıyla bir suçluluk duygusuna dönüşmüştü. Buzdolabından biraz sosis çıkarıp kızartırken, "Tamamen delilik," diye düşündü. Onu kafasından vurmalıydı.

Rose sosisleri dört tabağa paylaştırdı. "Yemeğinizi yiyin."

Tabaklardan birine bir çatal ve bıçak koydu. Georgie sandalyesinden atladı, plastik bir bardağa buzlu çay doldurdu ve ona uzattı. Rose gözlerini devirdi ve yemekle çayı verandaya götürdü.

Onu bıraktığı yerde oturmuş, gün batımının ilk ipuçlarıyla renklenen gökyüzüne bakıyordu. Rüzgâr, uzun sarı yelesinden dökülen saçları savuruyordu. Kocaman kılıcı yanında duruyordu. Huzur içindeyken bile etrafa tehdit saçıyordu.

Tabağı ona fırlat ve kaç, dedi kendi kendine.

Tabağı onun yanına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Şimdi size teşekkür etti ve siz de içeri döndünüz.

Onun yerine verandanın direğine yaslandı. "Gerçekten geceyi verandamda mı geçireceksin?"

"Evet."

"Bize kendim bakabilirim. Hava kararmak üzere. Kaldığınız yere geri dönmelisiniz."

"Çadırımın beni çok özleyeceğinden eminim," dedi. "Çadır mı?"

"Evet."

"Çadırda mı uyuyorsun? Neden? Paran mı bitti?"

"Tam tersine." Ceketinin içine uzandı ve bir kayışla tutturulmuş küçük bir deri cüzdan çıkardı. Kayışı çözdü, elini içine daldırdı ve bir altın para çıkardı. Gün batımı ışınları metal yüzeyde parlıyordu.

Küçük bir servet. Değerinin ne kadar olduğunu merak etti. Onları iki hafta doyurur muydu? Üç hafta mı?

"Peki sorun nedir?"

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Kalacak yer aramaya çalıştım ama ne yazık ki komşularınızın çoğunda ciddi bir güven eksikliği var. Geldiğimi görünce kapılarını kilitleyip pencerelerini kapatıyorlar ve hiçbir bağırs çağırış ve cüzdan sallama onları ikna edemiyor." Rose onu Ogletree'lerin evinin sınırında o kocaman kürk peleriniyle dururken, omzunun üzerinden dev bir kılıç sarkarken, avazı çıktığı kadar bağırırken ve sonra da kimse dışarı çıkmadığı için üzülürken hayal etti.

Güldü.

"Eminim içinde bulunduğum durum size çok komik geliyordur," dedi kuru bir sesle. "Nezaketten zerre nasibini almamış delilerin yaşadığı çılgın bir yerde yaşıyorsunuz."

"Güneydeki McCall'ları denediniz mi? Para işlerine yarayabilir."

Burnunu yukarı kaldırdı, ucuz bir kolonya gibi aristokrat bir kibir sızdırıyordu. "Bir kulübede kalmayacağım."

"Şey, affedersiniz, Majesteleri." Daha sert güldü.

"Benim durumumdaki bazı erkekler kıkırdamanı rahatsız edici bulabilir."

"Elimde değil. Sinirden olmalı." Kahkahalarla sarsıldı. İçinde küçük, soğuk bir buz kütlesi halinde kıvrılan korku eridi. Mavi kanlı zararsız değildi, hatta hiç değildi ama birine bir kez güldüğünde, tekrar dehşete kapılmak çok zordu.

"Burada kalmama izin verebilirsiniz. Elbette sana ödeme yaparım." Parayı cüzdanının içine attı. Metalik bir şingirtı çıkardı ve bunun gibi daha birçokları olduğunu duyurdu.

"Oh, iyisin," dedi. "Evimizde kalmana izin vermemi mi istiyorsun?" "Neden olmasın? Seni koruyacağıma zaten söz verdim, bu yüzden bu mülke kendi sözümle bağlıyım, en azından bu gece için. En azından bu gece için talihsizliğimden biraz para."

"İnanılmazsın." Rose başını salladı. Neden onun evine girmeyi bu kadar çok istiyordu ki? Küçük bir parçası onun gerçekten çocuklar için endişelenip endişelenmediğini merak etti ama çok daha büyük bir parçası alaycı bir inançsızlıkla başını salladı. O bir blueblood'du. Melez Edger çocukları onun umurunda bile değildi.

"Ben sadece pragmatik biriyim. Muhtemelen o evde yedek bir yatağınız vardır, umarım temiz ve yumuşaktır ve bu nedenle bu verandanın sert ahşap zeminine tercih edilir."

Aslında bunu düşündü. Omzunun bir hamlesiyle kapısını kırabilirdi. Aslında, kafasına koyarsa muhtemelen bir duvarı bile delip geçebilirdi. Güvenlikleri açısından, onun verandada ya da evde olması kesinlikle hiçbir fark yaratmıyordu. Para çok makbule geçecekti. Bir kereliğine tavuk yerine sığır eti alabilirdi. Georgie için fazladan bir takım üniforma. Çocuklar için öğle yemeği. Her zaman isterlerdi ama tanesi 3.98 dolardan nadir bulunan bir ikramdı.

"Bu, diğer anlaşmamızdan ayrı, tamamen ticari bir düzenleme olacaktır," diye uyardı.

"Tabii ki."

"Beni taciz etmeye kalkışmayacağına yemin etmeni istiyorum."

Onu çok yavaş bir şekilde süzdü. "Seni taciz etmeyi seçseydim, bu bir girişim olmazdı. Ve sen de bu konuda çok hevesli olurdun."

Rose yanaklarının ısındığını hissetti. "Bir kez daha düşündüm de, evimin seni ve egonu içine alacak kadar büyük olduğundan emin değilim. Çok az yer öyledir. Söz ver ya da dışarıda uyu."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Kelimeleri duymayı tercih ederim."

İç çekti. "Ne kadar cazip olursa olsun seni taciz etmeyeceğime söz veriyorum." "Ya da çocuklara."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Kaşları bir araya geldi ve gözleri karardı. "Ben Camarine Hanesi'nin bir soylusuyum. Çocukları taciz etmem. Hakarete uğramayacağım-"

"Umurumda değil," diye araya girdi. "Haklı bir öfkeyle yumruğunu göğsüne vurabilirsin ya da küfredip içeride uyuyabilirsin. Seçim senin."

"Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Çocukları taciz etmeyeceğime yemin ederim," diye bağırdı.

Rose elini uzattı ve adam avucuna bir altın para bıraktı. Weird doubloon. Max Taylor'ın altını dolara çevirmek için aldığı acımasız ücretle bile, bu küçük para bir aylık yiyeceği karşılıyordu.

"Bozuk param yok. Daha küçük bir şeyiniz var mı?"

"Sende kalsın," diye hırladı.

"Sen bilirsin."

Sahte bir selam ve kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Lütfen, Ekselansları."

"Lord Camarine işimi görür."

"Her neyse."

Onu içeri götürdü. Çocuklar yemeklerini bitirmiş ve tabaklarını yıkıyorlardı.

"Georgie, verandadan tabağını ve içeceğini getir lütfen. Bu gece babamın yatak odasında kalacak, parasını o ödedi. Sen benim odamda yerde uyuyacaksın."

Mavi kanlı boğazından kısık bir sesle homurdandı.

Otuz saniye içinde Rose ve mavi kan masada karşılıklı oturdular. Rose kreplerin tadına baktı. Tahmin edilebileceği gibi soğuktu ama yine de lezzetliydi ve çok acıkmıştı. "Tanrım, bunlar çok güzel."

"Yavaşça."

Rose bakışlarını tabağından kaldırdı.

Masada dimdik oturmuş, krep cerrahi bir hassasiyetle kesiyordu.

"Yavaş ye," dedi mavi kan. "Yemeğinizi çatalla kesmeyin. Bıçakla kes ve parçaları yeterince küçük yap ki önce yutkunmak zorunda kalmadan bir soruya cevap verebilesin."

Neden ben? "Doğru. Başka ipucu var mı?"

Alaycılığı adamın başının üzerinden ıslık çalarak geçti. "Evet. Bana bak, tabağına değil. Eğer tabağına bakman gerekiyorsa, arada bir göz at."

Rose çatalını yere bıraktı. "Lord Submarine . . ."

"Camarine."

"Her neyse."

"Bana Declan diyebilirsin." Sanki ona şövalyelik unvanı veriyormuş gibi söyledi. Cesaret.

"Declan, o zaman. Gününü nasıl geçirdin?"

Kaşlarını çattı.

"Basit bir soru: Gününüzü nasıl geçirdiniz? Kavga etmeden ve krep yapmadan önce ne yaptınız?"

"Yolculuğumdan sonra dinlendim," dedi ani bir kraliyet havasıyla. "Biraz kestirmişsin."

"Muhtemelen."

"Günümü Broken'daki on ofisi fırçalayarak, süpürerek ve tozunu alarak geçirdim. Sabah yedi buçukta geldim ve altıda çıktım. Sırtım ağrıyor, parmaklarımda hala çamaşır suyu kokusu var ve ayaklarım bu krepler kadar düz hissediyor. Yarın işe geri dönmek zorundayım ve yemeğimi huzur ve sessizlik içinde yemek istiyorum. Sofra adabım iyidir. Sizin için yeterince iyi olmayabilirler ama Edge için kesinlikle yeterince iyiler ve bu ev için sosyal nezaketin doruk noktasını oluşturuyorlar. Bu yüzden lütfen eleştirilerinizi kendinize saklayın."

Yüzündeki ifade onu çatısı altında tutmaya değerdi. Sanki tokat yemiş gibiydi.

Ona gülümsedi. "Oh, krepler için de teşekkür ederim. Çok lezzetliler."

ALTI

ROSE erkenden uyandı. Kötü bir uyku çekmiş, kısa aralıklarla uyumuş, her saat başı çocukları kontrol etmek için uyanmıştı. İki kez dışarıda bir şey duyduğunu sandı ve araştırmak için verandaya çıktı. Hiçbir şey bulamadı. Sadece bir gün önce çok sıradan olan gece birdenbire uğursuz ve tehlike dolu görünmeye başlamıştı.

Uykuya daldığında rüyasında canavarlar, çığlık atan çocuklar ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ıslak çamurda kontrolden çıkmış bir şekilde kaydığını görüyordu. Beşe doğru uyumaktan vazgeçti ve kahve yapmak için kendini sürükleyerek ayağa kalktı.

Babasının yatak odasının önünden geçti. Kapı kapalıydı. Dün gece "Declan "a banyodan başlayarak evde kısa bir tur attırmıştı. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu. Rose buna şaşırılmamıştı. Kırıkların varlığı Garipler'de tam olarak bilinmiyordu ama bazı soylular bunun farkındaydı, tıpkı birkaç seçkin Kırık sakininin Garipler'in varlığından haberdar olması gibi. Muhtemelen gizli bilgilere vakıf olacak kadar sosyal merdivenin tepesindeydi.

Tur bittikten sonra Rose, Declan'a yedek bir diş fırçası (doubloon'unun parasını ve daha fazlasını ödemişti) ve yeni bir havlu verdi ve babamın yatağını temiz çarşaf ve battaniyelerle hazırladı. Çocuklar ona iyi geceler diledi ve o da kapının arkasında kayboldu. Gece yarısı gezintilerinde onu görmemişti. Onu rahatsız eden hayali sesler onu rahatsız etmemişti.

Rose kısa bir süre kapıyı çalmayı düşündü ama vazgeçti. Gitmek zorunda değildi, henüz değil ve çocuklar kalkmadan önce bir fincan kahveyle sakin bir an geçirebilirdi.

İçeri temiz hava girmesi için pencereleri açtı, babasının *ibrik* adını verdiği küçük metal *ibrikte* kahveyi kaynattı, ocaktan indirmeden önce iki kez köpürmesine izin verdi, kendine biraz sütlü bir fincan doldurdu ve içeceğin tadını çıkarmaya niyetli bir şekilde masaya oturdu. Önündeki geniş pencereler, çimenleri çevreleyen çalılar arasında uzanan çimenliğin manzarasını sunuyordu. Onların ötesinde, ağaçların arasından sisli bir kasvete doğru kıvrılan yolu gördü. Şafak öncesi ışığında yapraklar ve çimenler karanlık ve çiğle ıslanmıştı. Pencerenin perdesinden bir serinlik süzülüyordu. Üzerinde

Böyle sabahlarda, başının üzerinde bir çatı ve kahve olduğu için minnettardı. Rose fincanı dudaklarına götürdü, hafifçe üfledi ve kenarına dokundu. Hâlâ çok sıcaktı.

Yaratıklar onu rahatsız etti. Daha önce hiç bu kadar yabancı bir şey hissetmemişti. Tüm sihirlerin doğal bir bağlantısı vardı, en kötüsünün bile, ama bu yaratıklar her şeyden kopuktu. Ölümsüz değillerdi; büyüyle yaratılmamış, canlandırılmamış ya da dönüştürülmemişlerdi. Bu şeylerden herhangi birini yapmak için doğal bir elementle başlamak gerekirdi: kaya, metal, canlı doku ve bu temel, nihai yaratım üzerinde bir iz bırakırdı. Canavarların büyüünün hiçbir şeyle bağı yoktu.

İtiraf etmek ona ne kadar acı verse de, Declan'ın Jack'i kurtarmaya gelmesine çok minnettardı. Bu, doubloon'dan çok daha fazlası, ona evinde kalmayı kazandırmıştı. Hafızası, Declan'ı güçle dolup taşarken, gözleri ışıltılı bir beyazla buz tutmuş olarak sundu. . . O başka bir şeydi. Dün gece, uykuları ve paranoyak uyanıklıkları sırasında birkaç kez onu düşünmüştü. Hâlâ yüzüne dokunmak, onun gerçekten etten ve kemikten olduğuna kendini ikna etmek istiyordu.

Rose zihnini çocukların sorununa geri götürdü. Kamyoneti olmadan çocukları otobüs durağına güvenli bir şekilde götürüp getirmesinin hiçbir yolu yoktu. Etrafta o yaratıklar varken kendi başlarına yürümelerine izin vermesi söz konusu bile olamazdı. Yedi buçukta işte olması gerekiyordu ve muhtemelen beşe kadar orada kalacaktı, eğer şanslıysa ya da altı. Çocuklar öğleden sonra üç buçukta serbest bırakılıyordu ve otobüs onları üç kırk beşte bırakıyordu. Etrafta o canavarlar varken eve kadar tek başlarına yürüyemezlerdi ve onları ana yolda o kadar uzun süre bekletmek için kendini rahat hissetmiyordu. Büyükanne muhtemelen hâlâ Adele'lerdeydi. Yaşlı kadın ormanın derinliklerinde yaşıyordu ve büyükannesi ne zaman onu ziyaret etse genellikle geceyi orada geçirirdi.

Çocuklar iki saat boyunca otobüs durağında bekleyemediler. Broken'ın da yırtıcıları vardı. Bir gün atlamak zorunda kalacaklardı.

Patikadaki bir hareket daha iyi görebilmek için boynunu uzatmasına neden oldu. Declan gölgeli patikadan koşarak çıkmıştı. Takip edileceğini düşünerek irkildi. Çimenlere doğru koştu, bir an öne eğildi, başını salladı ve ciğerlerindeki yanmayı gidermek için koşucu olduğunu belli eden bir şekilde evin etrafında yavaşça dönmeye başladı. Rose sandalyesine geri çöktü. Nabızı hızla atıyordu. Adrenalinin dikenli iğneleri kollarını ısıırıyordu. Lanet olsun ona.

Muhtemelen saldırgandan kaçmanın ne demek olduğunu bilmiyordu, küstah herif. Yavaş çığneyin, gerçekten.

Onun neden böyle olduğunu anlamıştı. *Tuhaflıklar Ansiklopedisi*'ni ve kervanlardan takas ettiği diğer kitapları okumuştı. Tuhafların soyluları eşsiz bir güce sahipti. Kendi bölgelerini bireyler olarak, ülkelerini ise anayasal bir hükümdarın gözetimi altındaki meclisler olarak yönetiyorlardı. Özenle yetiştirilir, doğuştan eğitilir ve seçkinlere ait olma duygusuyla büyütülürlerdi. Tıpkı itaat eğitimi yarışmaları için tımar edilen safkan gösteri köpekleri gibiydiler. Hayatlarının katı kuralları vardı. Bu kuralları herkese empoze etmeye çalışmak aslında onun suçu değildi; başka türlüünü bilmiyordu. Ama onun nereden geldiğini anlaması, onu hoş karşılamasını sağlamıyordu.

Declan çemberini tamamladı ve verandanın hemen önünde durdu. Koyu renk pantolon, kollarını açıkta bırakan yırtık kollu bir gömlek ve hafif botlar giymişti. Güzel kollar . . .

Dün o canavarın bir görüntüsünü çağırma şekli; işte bu etkileyiciydi. Bunu nasıl yaptığını öğrenmeyi o kadar çok istiyordu ki neredeyse soracaktı. Neredeyse. Adam onun yüzüne gülerdi. Zaten onun cahil ve kaba bir melez olduğunu düşünüyordu. Ona daha fazla cephane vermeye gerek yoktu.

Kocaman kılıç hâlâ sırtındaydı. Omuz silkti ve gömleğini çıkardı. Rose fincanı yarısına kadar dudaklarına götürerek durakladı.

Terden ıslanmış altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Uzun boylu, iri kemikli, yontulmuş kaslarla kaplıydı, güç düşünülerek yapılmıştı ama omuzlarının ve göğsünün devasa genişliği düz bir karın ve dar bir bele doğru inceliyordu. Kalçaları zayıf, bacakları uzun ve güçlüydü. Tüm cüssesine rağmen, onda bilenmiş bir şıklık vardı - güçlü, esnek ve hızlıydı, tüm hayatını vücudunu bir silaha dönüştürmek için bileyerek geçirmiş bir adamdı. Gariplerin soylularının yaptığı buydu. Nihai amaçları orduları savaşa götürmekti.

Declan çok hafifçe döndü. Ufacık bir hareketti ama kadın fark etti; pencereden görünüp görünmediğini kontrol etmişti. Ha! Onun iyiliği için gösteriş yapıyordu. Rose fincanına doğru gülümsedi. Blueblood olsun ya da olmasın, o hâlâ bir erkekti.

Declan biraz esneyerek mükemmel göğsünü çimenlere gösterdi ve gerindi. Rose başını yana eğerek Declan'ın dönerken yaptığı hareketi takip etti ve bakışlarının Declan'ın pazularının keskin çizgisinden kaslı sırtına doğru ilerlemesine izin verdi,

ve göğsünün üzerinden düz, çıkıntılı karnına kadar. Garipler'de onları nasıl yapacaklarını gerçekten biliyorlardı.

Göğsünde ya da karnında kıl yoktu. Tüm o kaslar koşmaktan terden kayganlaşmış altın rengi bir deriyle kaplıydı. Sabahın soğuk sisine rağmen, sanki kendi sıcak ısıltısıyla içeriden aydınlatılmış gibi ısı yayıyordu. Çok güzeldi. Tehdide rağmen buzdağı gözleri bile büyüleyiciydi.

Kahvesini içti. Edge'de bir gelin aramak zorunda kaldığına göre gerçekten korkunç bir şey yapmış olmalıydı. Belki de bir tecavüzcüydü. Hayır, diye karar verdi. Onda o ürkütücü havayı hissetmiyordu. Bir katil olabilir mi? Düelloda önemli birinin oğlunu mu öldürmüştü? Bunu görebiliyordu.

Kılıcını aldı. Şimdi ne olacak?

Declan bıçağı başının üzerinde, çimenlere paralel bir şekilde tuttu. Uzun bir an boyunca hareketsiz durdu, tamamen odaklandı ve sonra keskin vuruşlara başladı. Kesiyor ve saplıyordu, akışkan kasları derisinin altında yuvarlanıyordu, daha hızlı ve daha hızlı, kılıç dövüşü ve sanatın birleşmesinden doğan ölümcül bir dansla görünmez rakiplerini kesiyordu.

Bu bir kadının kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Rose fincanını masaya indirdi, başını dirseğine yasladı ve sadece izledi.

Hiçbir hayali yoktu. Onun için sahip olduğu tek değer, çocuk doğurma yeteneğiydi. Eğer onun gelini ya da metresi olmayı kabul ederse, muhtemelen onu hor görecekti soğuk ve frijit bir adamın evinde, kim olduğunu öğrenmeye fırsat bulamadan, onu olduğu şey yüzünden küçümsemekle meşgul insanların arasında yaşayacaktı. Kardeşleri en iyi ihtimalle hizmetçi olacaktı. Korkunç bir hayat olurdu. Doğru, Declan yürek parçalayıcı derecede güzeldi ve izlemesi hipnotize ediciydi. Ama o kaslı sırtın ve mükemmel kalçanın bir daha dönmek üzere evinden uzaklaşmasını izlerken daha da çok eğlenecekti.

ELSIE odasında sallanan koltuğunda oturmuş, Bay Clooney'i kucağına almıştı. Kapı aralığından torunu ve en yakın arkadaşı Leanne'in kısık sesle konuştuklarını gördü. Verandada Amy'nin kızı Mindy, Leanne'in en büyük oğlu Kenny Jo'yla aynı şeyi yapmaya çalışıyordu ama o cevap vermiyordu.

Dört gözlü yaratık kapının girişinde oturarak Elsie'nin çıkışını engelliyordu. Bütün geceyi Sihirli Kalemle yere koğuş gliflerini çizerek geçirmişti. Daha da çizebilirdi ama kalemi kurumuştı.

Yaratık eğildi ve gliflerden akan görünmez büyü duvarını dürttü. Bükülmüş girdaplardan bir kıvılcım fırladı ve yaratığın çenesini ısırdı. Yaratık kalçalarının üzerine oturdu ve ona dişlerini gösterdi: kan kırmızısı ve iğrenç. Onu yakalamak istiyordu. Oyuncak ayıyı ona doğru salladı. Bay Bana'yı öldürenin aynısı olduğundan emindi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Amy. "Ona ne oldu bilmiyorum. Dün öğleden beri öyle oturuyor. Dışarı çıkmıyor ve ben de onu tek başıma sürükleyemiyorum."

"Yaşlılar bazen böyle olur." Leanne anlayışla başını salladı.

Amy uzun boylu ve yumuşaktı, yuvarlak bir yüzü, yuvarlak bir göbeği ve küçük kahverengimsi buklelerden oluşan yuvarlak saçları vardı. Leanne de hemen hemen aynı boydaydı ama sıska ve sırim gibiydi, keskin bir yüzü vardı. Memeleri olan sarışın bir gelincik gibiydi. Meddlers'ın tüm kadınları bu şekilde yetiştirilmişti. Elsie dudaklarını büzdü. Birlikte onu dışarı sürükleyeceklerdi. Eşarplarıyla kendini salıncağa bağlamıştı ama bağların onlara uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

Mutfaktan iki yaratık daha çıktı. Biri Amy'nin yanından geçerek neredeyse koca poposuna sürtündü. Amy ürperdi ve omzunun üzerinden baktı. Yaratık ona doğru bakıyordu. Amy omuz silkti ve Leanne'e döndü. Elsie dudak büktü. Aptal kız.

Kapının yanındaki yaratık ona gülümsedi. Yakında, gri gözleri söz verdi. Yakında.

"Onu hırpalamak istediğimden değil, ama ..." Amy öne doğru eğildi ve gizlice, "Altını ıslattı. Sadece büyükannemi taciz ettiğimin falan duyulmasını istemiyorum. İnsanlar nasıldır bilirsin."

"Benim adıma endişelenmene gerek yok," diye güvence verdi Leanne.

İki yaratık pençelerini duvara geçirdi ve iki büyük çirkin kertenkele gibi duvardan yukarı doğru sürünmeye başladı. Küçük sıva parçaları koparak yere düştü.

"Hayır, biliyorum. Dedikodu yapmıyorsun. Ben sadece . . . Bunu takdir ediyorum. Bob ava gittiği için burada tek başımayım. Küçük çocuklar uyanmadan bu işi bitirmek istiyorum. Bu onların görmesi gereken bir şey değil."

Leanne başıyla onayladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Kapıya doğru yöneldiler. Yaratık yollarından çekilip kanepenin arkasına saklandı. Leanne kapı aralığında durdu ve siyah çizgilerle kaplı zemine baktı. "Aman Tanrım."

"Bunu bir gecede yaptı. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum." Amy başını salladı. "İhtiyacım olan son şey bu gliflerin içinden bir pisliğin çıkması. Anlarsın ya? Evde çocuklarım var."

Leanne başını salladı. "Bazen aklım başımdan gidiyor."

Amy odayı geçti ve Elsie'nin önünde durdu. "Büyükanne. Dışarı çıkmalısın."

Elsie Bay Clooney'yi bıraktı ve sallanan koltuğunun kolçaklarını kavradı. Onu dışarı çıkaramayacaklardı, canavarların onu yakalayabileceği bir yere değil.

"Eğer söz dinlemeyi reddediyorsan, Leanne ve ben seni zorla dışarı çıkarmak zorunda kalacağız."

Elsie tırnaklarını tahtaya geçirdi.

"Sen bilirsin." Amy içini çekti, eğildi ve onu kurtarmaya çalıştı. "Aman Tanrım, kendini sandalyeye bağladı. Hem de güzel eşarplarıyla."

Sandalyenin ayaklarındaki düğümü çözmek için çömeldi ve Elsie onun yüzünü taradı. Kan kabardı. Amy şaşkın şaşkın baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Büyükanne!"

Elsie ellerini kaldırdı, kemikli parmakları pençe gibi kıvrılmıştı. "Beni rahat bırak!"

Leanne onun sol eline vurdu ve iki eliyle onu sıkıştırdı. Elsie onu tırmaladı ama Amy onun sağ bileğini kolçağa sıkıştırdı. Elsie ısırmaya çalışınca Amy sol elini Elsie'nin göğsüne bastırarak onu sandalyeye sabitledi. Elsie hırladı ve dişlerini gıcırdattı ama Amy'nin koluna ulaşamadı.

Birbirlerine baktılar.

"Şimdi ne olacak?" Amy nefes aldı. "Düğümüne ulaşamıyorum ve eğer bırakırsam bizi kanlı bir şekilde pençeleyecek."

"Kenny Jo!" Leanne seslendi. "Düğümü çözmesini sağlayacağım ve sonra onu bu şekilde duşa taşıyacağız. Kenny Jo!"

Paravan kapı çarptı ve Kenny Jo oturma odasını geçip yatak odasına adım attı. Glifler biraz titredi. Elsie, Amy'nin elini bırakmadı. Kenny Jo, Amy gibi beceriksiz biri değildi. "Kaç!" diye bağırdı ona. "Kaç!"

"Anne?"

"Sana ihtiyacım var. . ."

İlk yaratık kanepenin arkasından sıçradı ve Kenny'nin sırtına baktı. Kenny döndü ve bir çarşaf gibi bembeyaz oldu. Yaratık öne doğru adım attı, kalçaları üzerinde sallanıyordu. Kenny tökezleyerek geri çekildi. Ağzı açık kaldı. Boğuldu, çırpındı, yutkundu ve çığlık atarak pencerelerdeki camları çınlattı.

YEDİ

ROSE, Declan antrenmanını bitirene kadar kahvesini hatırlamadı. İeeği soğumuştu. Yeni bir fincan almak için ayağa kalktı, tam o sırada Declan kapıdan içeri girdi. Mutfağı gölgede bırakıyordu, iri, altın rengi ve korkutucuydu. En azından gömleği üzerindeydi, bu kesinlikle iyi bir şeydi. "Kahve?" diye sordu.

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Adamın duş alacağını ve böylece mutfaktan çıkacağını ummuştu. Serinlemek için biraz zaman kullanabilirdi.

Yakından bakınca adamın kokusunu aldı: hafif bir sandal ağacı kokusu ve terden sıırıslıkla olmuş teninden yayılan erkeklere özgü bir misk. Hayır, dedi kendi kendine sertçe ve onun ulaşamayacağı bir adım attı. Mükemmel görünüyordu, uyuşturuu gibi kokuyordu ve eğer yanına gidip tadının nasıl olduğunu öğrenirse özgürlüğünü, bağımsızlığını ve geleceğini bir öpücükle çöpe atmış olacaktı.

Declan, "Kıyafetim için özür dilerim," dedi.

Kıyafeti gayet iyiydi, çok teşekkür ederim. Aslında muhtemelen gidip büyük siyah bir çöp torbası getirmeli ve üzerine geirmeliydi. Bu kesinlikle hayatını kolaylaştırırdı. "Sorun değil. Edge'de tören ve resmi kıyafetlere pek ihtiyacımız yok."

Bakışları Clean-n-Bright üniformasına takıldı. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Bu benim üniformam. şirketimdeki herkes bunu giyer." "ok iğrenç."

Rose sinirlerinin yükseldiğini hissetti. Neon yeşili üniforması iğrençti ama bunu belirtmesi hoşuna gitmemişti. Ağzını açtı.

"Buna rağmen çok güzel görünüyorsun," dedi. "Yağcılıkla bir yere varamazsın," dedi ona.

"Bu dalkavukluk değil," dedi soğuk bir sesle. "Dalkavukluk abartmayı gerektirir. Ben sadece bir gerçeği söylüyorum. Siz doğal olmayan renkte çirkin bir çuval giyen güzel bir kadınsınız."

Rose ona baktı, bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Bu bir iltifat mıydı yoksa bir hakaret mi? Karar veremeyince omuz silkti.

"Yatılılara kahvaltı ikram etmek adettendir," dedi.

"Umarım Mini-Wheats'i beğenirsiniz. Elimizde sadece bu var."

Raftan bir kutu mısır gevreği aldı ve iki kâseye doldurdu. "Jack'i kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim. Onlarla kalıp krep yaptığın için de."

"Her onurlu insanın yapacağı şeyi yaptım," dedi.

"Yine de seninle gitmeyi reddediyorum." Süt ekledi ve kaselerden birini ona doğru itti.

"Not edildi." Sanki bir şeye karar vermiş gibi duraksadı. "Çocuklar çok cesur."

"Teşekkür ederim."

Onun karşısına oturdu ve ona baktı. "Diyelim ki, sadece tartışmanın iyiliği için, meydan okumaları kazandınız. Bana karşı niyetiniz nedir? Değerli bir inek gibi en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacak mıyım, yoksa beni kendinize mi saklamayı planlıyorsunuz?"

Gözleri karardı. "Biri seni açık artırmayla satmaya mı çalıştı

Rose?" "Bu önemli değil."

"Tam tersine. Adrianglia'da köle ticareti yasaktır. Eğer birileri insan satıyorsa, bunu bilmek istiyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Peki sen bu konuda ne yapardın?"

"Onları derinden pişman ederdim."

Onun yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. "Neden umursuyorsun ki?"

"Adrianglia yasalarına uyulmasını sağlamak krallığın bir akranı olarak benim sorumluluğum. Bunu ciddiye alıyorum."

"Bütün bunlar güzel," dedi, "ama hâlâ soruma cevap vermediniz. Bana karşı niyetiniz nedir?"

Öne doğru eğildi. Gözlerindeki sertliğin bir kısmı süzüldü. Derin ve yemyeşil olmuşlardı. "Sana sahip olmaya niyetliyim."

"Kelimenin hangi anlamında?"

Ağzının kenarlarında dar bir gülümseme belirdi. Saldırmak üzere olan bir kedi gibi tamamen odaklanmış görünüyordu. "Her anlamda."

Rose kahvesini yudumlarken boğuldu.

Georgie gözlerini ovuşturarak mutfağa doğru tökezledi. Declan hemen arkasına yaslandı, yüzü rahattı.

Bir an adamın gözleri parladı ve kadın onun kendisiyle dalga geçiyor olabileceğini düşündü. Sanki bunu sadece onu tahrik etmek için söylemişti.

ondan. Şaka yapıyor olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Onun kendisiyle dalga geçtiğini düşünmüyordu ama adamın mizah yeteneği yok gibiydi.

Rose bir kâse daha ekledi, sütü döktü ve yiyecekleri dağıttı. Georgie sürünerek Declan'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve bir kaşıkla onun Mini-Wheats'ini dürttü.

Declan kendi kaşığını eline alarak, "Yemek için teşekkür ederim," dedi.

"Yemek için teşekkür ederim," diye yineledi Georgie. En azından iyi bir şey

blueblood'un burada olmasından kaynaklanıyordu: Georgie hatırlatılmadan teşekkür etti.

Georgie Declan'a baktı, muhtemelen bir sonraki hamlesi için bir ipucu bekliyordu. Nedenini anlamıştı. Declan'da bir şey "erkek" olduğunu söylüyordu. Yüzünden kaynaklanmıyordu, her ne kadar acımasız olsa da yürek hoplatacak kadar yakışıklıydı. Harika bir yapısı vardı ve kendini iyi taşıyordu, ama bu da tam değildi. Kılıçları, pelerini ya da derisi de değildi. Tanımlanamayan bir şeydi, gözlerindeki ya da yansıttığı havadaki bir şey, tam olarak belirleyemediği bir şey.

Daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, Declan erkeklik saçıyordu. "Karanlık bir sokakta ona güven" türünden bir erkeklik. "Bizi vurmadan önce kötü adama sandalyeyle vur" türünden bir erkeklik. Eğer saldırıya uğrarlarsa, kendini onlarla tehlike arasına koymakta tereddüt etmezdi, çünkü erkekler böyle yapar. Erkeklerin hiç şansı yoktu.

Farklı koşullar altında, onun da hiç şansı olmayabilirdi. Ama deneyimleri ona çok iyi öğretmişti: Mavi kanlılardan korkulmalı ve kaçınılmalıydı. Tüm bu kaya gibi sağlam erkeklik özenle hazırlanmış bir rol olabilirdi. Her adımına dikkat etmek zorundaydı.

Declan ağzına bir kaşık mısır gevreği koydu. Georgie tereddüt etti. Son zamanlarda ona yemek yedirmek tam bir çileydi. Her zaman acıkıyordu ama kuş gibi yiyordu, bir ısırık oradan, bir ısırık buradan. Yeterince yemezse de titriyordu.

Declan çiğnedi, kaşığına biraz daha mısır gevreği aldı, ağzına koydu ve Georgie'ye baktı. Georgie o yeşil gözlerin baskısı altında kıpırdandı, kendi kaşığını tekrar aldı ve yemeye başladı.

"Georgie, bugün büyükannende kalıyorsun," dedi.

"Neden?"

"Otobüs durağına yürümek ya da duraktan geri dönmek güvenli değil."

Declan durakladı. "İşe mi gidiyorsun? Onların güvenliğinin senin ilk sorumluluğun olması gerekmez mi?"

"Sorumluluklarımı iyi biliyorum, çok teşekkür ederim. Ben çalışmıyorum, biz de yemiyoruz. Bu kadar basit."

Yemeklerini çiğnediler. Declan'a baktı. O sessizce yemeğini yiyor, yemeğinin tadını çıkarıyordu. Onu bakarken yakaladı.

"Oldukça iyi, teşekkür ederim."

Çok daha iyilerine alışkın olmalıydı. Muhtemelen sadece kibarlık ediyordu. "Rica ederim," diye mırıldandı.

Georgie oturduğu yerde kıpırdanarak ona baktı. "Jack dün William gibi koktuğunu söyledi."

"Georgie!"

Artık çok geçti. Declan'ın gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. Mavi kan, bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlandı. "William kim?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Rose.

"O bir erkek. Aksiyon figürlerini seviyor," dedi Georgie yardımsever bir şekilde. "Rose'a çıkma teklif etti ama Rose gitmedi."

"Kız kardeşin sık sık randevuya çıkar mı?" "Her hafta," dedi Rose.

Georgie aynı anda, "Asla," diye açıkladı. "Çünkü Brad Dillon son buluşmalarında onu kaçırmaya çalıştı."

Ona bakakaldı. Bunu nereden biliyordu?

"Mémère anlattı. Brad kafasına bir sopayla vurmuş, o da onu flaşıyla kızartmış. Jack ve ben William'dan hoşlanıyorduk. Ama Brad pisliğin teki-"

"George." Rose sesini çelikle doldurdu. "Git dişlerini fırçala ve kardeşini uyandır."

Sandalyeden kayarak kalktı ve gitti.

Declan öne doğru eğildi, yüz hatları buz tutmuştu. "Bu William. Neye benziyor?"

"Şaşırtıcı derecede yakışıklı," dedi Rose ona. "Bu pek çok şeyi kapsıyor."

"Onun neye benzediğini bilmene gerek yok!"

"Elbette istiyorum. Eğer onunla tanışırsam, sana kur yapmasını engellemem gerekecek. Rastgele bir yabancıya saldırmamı istemezsin, değil mi?"

Kasesini lavaboya götürdü.

"Rose," diye seslendi. "Bu çok önemli. William neye benziyor?" Rose kâsesini çalkaladı, pencereye baktı ve Leanne'i gördü. Ogletree evine giden yolda kararlı adımlarla ilerliyordu.

Endişeli bir ifade Leanne'in yüzünü soluk bir maskeye dönüştürdü. Yolun sonunda gökkuşağı kanatları olan büyük pembe bir fil belirseydi Rose daha az şaşırırdı. Kelimeler dudaklarında can verdi. Şimdi ne olacak?

Declan gelip onun yanında durdu. "Kim o?"

"Varlığımın eski felaketi. İçeride kal lütfen." Rose kendini toparladı ve verandaya çıktı.

Leanne merdivenlere doğru yürüdü. İnce, dar kalçalı, tamamen keskin açılardan oluşmuş gibi görünen bir kadındı: keskin dirsekler, belirgin dizler, belirgin bir yüz ve Rose'un deneyimlerinden bildiği gibi bıçak gibi kesebilen bir bakış. Son dört yıldır birbirleriyle tek kelime bile konuşmamışlardı. Rose içine kapanıktı ve Sarah Walton evlenip taşındığından beri Leanne de sosyal bir kelebek değildi. Birbirlerine toplum içinde rastladıkları birkaç seferde de, birbirlerinin varlığını görmezden gelmek için sessizce anlaşılmışlardı.

Verandanın hemen yanında duran birini görmezden gelmek çok zordu.

"Günaydın, Leanne." Rose ses tonunu medeni tuttu. "Günaydın."

Leanne'in yüzü solgundu ve Rose onun mavi gözlerinde korkunun küçük bir yankısını gördü.

Rose'un söyleyebileceği onlarca şey vardı: Leanne'i tanımayı reddeden Sarah hakkında; Leanne'in bilinmeyen maceralara atılan kocası Beau Ogletree hakkında; Leanne'in daha geçen Pazar kilisenin merdivenlerine kusacak kadar sarhoş olan ve Edger'deki tüm Hıristiyanları sonsuza dek rezil eden babası hakkında. Ama Leanne gözlerinde o korkuyla öylece duruyordu ve Rose buna izin verdi.

"Sorun nedir?" diye sordu basitçe.

"Ben Kenny Jo. Büyükannesi Elsie'ye yardım etmek için Amy Haire'i ziyarete gittik. Onu tanıyorsun."

"Elsie Moore mu? Çay partileriyle mi?"

"Evet. Kendini odasına kapattı ve dışarı çıkmıyor. Kendini sallanan koltuğuna bağlamıştı ve Amy ile ben onu hareket ettirmeye çalıştığımızda Amy'yi kanlı bir şekilde tırmaladı. Ben de Kenny Jo'yu çağırdım, biz onu tutarken gelip düğümleri çözsün diye. Odaya girdi ve çılgılık atmaya başladı. Onu odadan çıkarmaya çalıştım ama bir şey elbiselerini yırttı. Tişörtünü pençeledi.

ve göğsünü kaşıdı. Elsie onu göremediğimizi çünkü saklandığını ve büyümüzün yeterince güçlü olmadığını söylüyor. Ama Kenny Jo onu görüyor."

"Neden bana geldin?" Rose sordu.

"Senin adını haykırıyordu." Leanne yutkundu ve boğuk bir sesle, "Bak, lisede hayatını cehenneme çevirdiğimi biliyorum. Ama içerideki benim çocuğum. Lütfen oğlumu kurtarmama yardım et."

"Odanın dışında hiçbir şey göremiyor musun?"

Leanne başını salladı. "Bir şey hissettim. Soğuk ve ıslak ..."

"Sırtındaki balçık gibi mi?" Rose ürperdi ve Jack'e saldıran canavarı hatırladı.

"Evet. Aynen öyle."

"Beni burada bekleyin lütfen. Sadece bir dakika sürecek."

ROSE aceleyle eve girdi, tavan arasındaki merdiveni indirdi ve ışığı yakarak yukarı tırmandı. Tavan arası yıllarca babasının maceralarında bulunduğu her türlü ıvır zıvırın deposu olarak hizmet vermişti ve şimdi onu tuhaf nesne yığınları karşılıyordu: eski kitaplar, kırık silahlar, çözüldüğünde var olmayan muhteşem bir hazineye giden yolu gösteren çarpık bulmacalar, sahte harita ruloları, on sentlik antikalar . . .

"Jack!" diye seslendi.

Merdivenden yukarı tırmandı.

"Fenere ihtiyacım var. Acele et!"

Tavan arasının bayat kokularını içine çekti, tuhaf eşya yığına tırmandı ve fener yığından bir fener aldı. Eski, yıpranmış bir deniz feneriydi. Yıllarca tuzlu suda kaldığı için rengi solmuş, ağır metal tabanı ve süslü tepesi benek benek olmuştu. Rose onu tavanındaki halkadan tutarak hafifçe salladı ve kalın nervürlü camın içinde küçük yeşil bir ışık parladı.

"Teşekkür ederim!"

Aşağı indi, yolda talimatları okudu. "İçeride kalın. Kimsenin girip çıkmasına izin vermeyin. Kısa süre içinde döneceğim. Öğle yemeğine kadar dönmezsem, silahları alın ve büyükannenize gidin."

Çocuklar ona baktı.

"Tamam mı?"

"Tamam." Georgie başını salladı.

"Jack?"

"Tamam."

"Güzel." Evden dışarı doğru yöneldi. "Declan?"

Babasının odası boştu, yatağı o kadar düzgün yapılmıştı ki neredeyse iki kez bakacaktı. Aceleyle yanından geçti ve onu tüm kıyafetleri, pelerini ve her şeyiyle verandada dururken gördü. Leanne şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı.

"Seninle geliyorum," diye ilan etti, yeşil gözbebeklerinin üzerinde yuvarlanan beyaz kırağı ile kelimeleri noktaladı.

"Neden?" Rose verandanın merdivenlerinden aşağı koştu. Leanne, Declan'ın neden olduğu trans halinden çıkmak için bir an bekledi ve onu takip etti.

"Yaratıklar tehlikeli," dedi. "Ve sen çok inatçı bir kadınsın. Sırf bana inat olsun diye kendini öldürtmeye karar verebilirsin."

Onunla gelmemesini sağlamasının hiçbir yolu yoktu. "Sen bilirsin."

Patikadan aşağıya doğru yöneldi, mantıksız bir şekilde sinirliydi çünkü küçük bir kısmı, üç ayaklı bir kılıcı olan iri, kaslı bir adamın kendisine destek olmasından heyecan duyuyordu.

"Kim o?" Leanne ona yetişirken mırıldandı.

Rose, "Yakında eli boş ayrılacak bir adam," dedi.

Amy'nin evi, A-çerçevesi olarak başlamış büyük ve eski bir yapıydı. Uzun zaman önce belli bir şekli olmalıydı ama Haire'ler marangozluk becerileri olduğunu düşünmeleriyle ünlüydüler ve yıllar içinde evin birkaç odası büyümüştü. Şimdi geniş bir çimenliğin ortasında duran ve küçük çiçek tarhları, metal hurdalar ve son beş altı yıldır hiçbiri çalışmayan dört eski paslı araba ile çevrili, yayılan bir karmaşa gibi görünüyordu. Eve yaklaştıkça Leanne daha da hızlı hareket ediyordu. Rose feneri sabit tutmak için göğsüne bastırdı.

"Fenerin amacı ne?" Declan sordu. O uzun bacaklarıyla onlara ayak uydurmakta hiç zorlanmıyordu.

"Bu bir see-lantern," dedi.

"Bunun bir deniz feneri olduğunu fark ettim."

"S-e-e, s-e-a değil. Görme. Kendi başlarına görebilecek kadar sihre sahip olmayan insanlara sihirli şeyleri gösterir." Ne o ne de çocuklar hiç

Ama babası bir ya da iki kez kullanmıştı ve işe yaradığına yemin etmişti. Eğer varsa, Leanne'in tehlikeyi görmesini sağlayacaktı.

Declan kaşlarını çatı. "Herkes sihir görebilir."

"Kenar'da değil. Buradaki bazı insanların içinde Garip'ten çok Kırık var."

Merdivenlerden yukarı koştular. Leanne kapıyı açtı. Rose durdu ve fenerin tepesindeki üçgen deliklere hafifçe üfledi. Soluk yeşil kıvılcım büyüyerek yayıldı ve lamba camını soluk zümrüt rengine boyadı.

Declan parmaklarını şıklattı. "Anlıyorum. Bir Augustus spirali kullanıyor. Doğal nefes verme, kişisel büyü'nün kalıntıları taşıyor ve içindeki bobin bunları döngülerden geçirerek emer ve güçlendirir ve ardından ortaya çıkan Augustus dalgasını yeşil ışık olarak yayar."

Kıskançlık Rose'u ısırdı. Adamın söylediklerinden yaklaşık iki kelime anlamıştı ve daha fazlasını bilmek isterdi. Feneri kaldırdı ve içeriye baktı.

Oturma odası boştu. Tam karşısında, oturma odasının zemininde bir yatak odası vardı. Kapı ardına kadar açıktı ve Rose kapı aralığından Kenny Jo'nun yırtık bir tişörtle tek başına durduğunu gördü. Göğsündeki çizikler sık görünüyordu. Kenny'nin sağında Elsie Moore, Leanne'in tarif ettiği gibi hâlâ salıncağa bağlı bir şekilde bekliyordu. Amy yatak odasının zemininde, dizlerine sarılarak onların arasında oturuyordu. Üç çocuğu da onun etrafında toplanmış, sessizdi. Üzerinde oturdukları döşeme tahtaları, siyah kalıcı kalemle yazılmış gizemli gliflerle kaplıydı.

Bir yaratık kanepenin arkasından başını uzattı ve parlayan gri dumanla dolu dört çekik gözle Rose'a baktı. Declan'ın yarattığı hayaletimsi görüntüden ne bekleyeceğini biliyordu ama onu kanlı canlı görmek neredeyse kusmasına neden olacaktı.

"Oh Tanrım!" Leanne'in nefesi kesildi.

Amy haykırdı ve hemen ağzını kapatarak çocukları kendine doğru çekti.

Canavar en az bir metre boyundaydı. Derisi, eski bir çürük gibi, hastalıklı sarı ve soluk yeşille beneklenmiş koyu mordu. Yaratığın ağzı ardına kadar açılmış, kızıla çalan dar, derin su dişlerinden oluşan bir orman ortaya çıkmıştı. Declan ona bir tazı diyordu. İsim uyuyordu.

Sol taraftaki bir hareket Rose'un dönmesine neden oldu. Başka bir canavar, aşk koltuğunun arkasından ona bakıyordu. Bir üçüncüsü mutfaktan içeri daldı. Rose başını kaldırıp baktı.

feneri daha yükseğe.

Tavan tazılarla doluydu. At suratlı ve ağızları ejderha dişleriyle dolu kâbus gibi köpekler gibi tahtaların üzerinde kayıyorlardı.

Tanrım, içeride otuz kişi olmalılar. Rose elinin titremesini önlemek için feneri kavradı.

Yaratıkların çoğu ocukların, Amy'nin ve Elsie'nin saklandığı yatak odasının kapısının üstündeki duvara yapışmıştı. Büyüleri kalın, itici bir dalga halinde duvarın, kapının ve aşağıdaki zeminin üzerine damlıyordu. Rose göremiyordu ama hissediyordu ve a olduğunu hissediyordu.

Ancak şimdi gliflerin dış çizgisinin kapının on beş santim ötesinde durduğunu, silinmiş gibi aniden kesildiğini fark etti. Kollarındaki etlerde tüyler diken diken oldu.

"Tazıların büyüsü glifleri yiyor. Onları dışarı çıkarmalıyız."

Odada Amy elini ağzına kapadı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Kenny Jo hariç tüm çocuklar ona sarıldı; o da tek başına durmuş, gözlerini yere dikmişti. "Sana söylemiştim," dedi sessiz bir zaferle. "Size söylemiştim."

Rose hararetle düşünerek, "Tamam," diye mırıldandı. "Tamam. Arkadan dolaşıp bir pencereyi deneyelim." Bunu söyler söylemez bunun bir hata olduğunu anladı. Dışarıda av köpekleri onlara saldıracaktı. Sayıları çok fazlaydı.

"İşe yaramaz," diye fısıldadı Leanne. "Pencere sadece bir ayak genişliğinde." Canavarlar onlarla yüzleşmek için yeniden hizalandıklarında tavanda bir itiş kakış başladı. "Bizi görüyorlar."

Leanne'in sesi kuru bir dal gibi kırıldı.

"Her şey y o l u n a girecek," dedi Rose kararlılıkla. Zihni dakikada bir mil hızla dönüyor, hiçbiri akla yatkın olmayan olasılıklar arasında gidip geliyordu.

Kanepenin yanındaki tazi başını eğdi ve ona doğru ilerlemeye başladı, dört gözü yırtıcı bir yoğunlukla ona sabitlenmişti.

"Seni istiyor." Leanne verandaya doğru geri çekildi. "Senin sihrini istiyor."

Tavandan düşen bir başka canavar havada taklalar atarak dört ayak üzerine düştü.

Kapıdaki sihir, gliflerin çizgilerini iki santim daha tıraşladı. "Tamam."

Rose nefesini içine çekti. "Beni yem olarak kullanacağız. Onları çekeceğim

...ve sen de gidip çocukları getir..." İlk canavar sadece üç metre uzaktaydı.

Sert bir el omzunu kavradı ve onu Declan'ın arkasına itti. Birbirlerine dokundukları anda Declan'ın içinde muazzam bir gücün bükülüp kabardığını gördü. Gözleri bembeyaz parlıyordu.

"Hayır, Declan!"

Hayalet bir rüzgâr saçlarını kaldırdı. Gözleri iki yıldız gibi parlıyordu. Yaratık sıçradı.

Declan'dan bir kasırga gibi kükreyen, kör edici beyaz bir yarım küre patladı. Rose'un nefesi boğazında düğümlendi.

İlk tazi havada yok oldu, ışık tarafından yutuldu. Patlama mobilyaları parçaladı, çatıya çarptı ve paramparça olmuş bir tahta çatırtısıyla süpürdü. Declan hırladı, gerindi. Beyaz parıltı daha da parladı, uzun bir nefes boyunca yandı ve kayboldu.

Çatı ve uzak duvar yok olmuştu. Rose gökyüzüne baktı.

Üstlerinde siyah noktalar berrak maviliği kaplıyor, gittikçe büyüyordu. Kırık tahtalar ve kömürleşmiş hayvan leşlerinden oluşan bir yağmur, gürültülü gümbürtülerle yere yağdı. Gözlerini kırıştırdı ve bir sonraki an Declan'ın yüzü gökyüzünü kararttı. "Yaralandın mı?"

Gözlerinde içten bir endişe vardı. Kadın sersemlemiş bir halde geri adım attı. "Hayır." "Güzel." Declan çöp yağmurunun arasından umursamaz bir tavırla ilerledi.

ve Amy'ye elini uzattı.

Şok içinde ona baktı ve yavaşça elini onun elinin içine koydu. Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Artık güvendesin."

"Kimsin sen? . . ?" Amy gözlerini

kırıştırdı. "Ben Lord Camarine."

Rose başını salladı. Tek eksiği parlak beyaz zırhı ve üzerine düşen doğaüstü ışıktı.

"Amy," dedi Elsie Moore çatallaşan sesiyle, bakışları Declan'ın üzerinde sabitlenmişti. "Bana yeni bir ayı almanı istiyorum. Sarışın bir tane."

SEKİZ

Çocukları sakinleştirdiklerinde ve Elsie'yi sandalyesinden kaldırıp duşa sokmayı başardıklarında saat yediyi çoktan geçmişti. Rose yakın zamanda işe gidemeyeceğini fark etti. Üniforması yağlı ve yanık et kokuyordu ve Latoya'yla olan yolculuğunu kaçırmıştı. Amy'nin cep telefonunu ödünç aldı ve aradı.

"Kıçını buraya getirsen iyi edersin." Latoya'nın sesi tiz bir nitelik kazandı. "Emerson bugün tam bir pislik gibi davranıyor. Ya hemen içeri girmeni ya da çekini parçalayacağını söylüyor."

"Çekimi parçala da ne demek?" "Bu hafta sana ödeme yapmayacağı anlamına geliyor."

Rose kaskatı kesildi. Benzin parası yoktu. Kamyonet olmadan Declan'ın doubloon'unu ABD parasıyla değiştiremezdi. Üç gün, dikkatli olursa dört gün yetecek kadar yiyecekleri vardı. Elektrik faturasını ödeyecek parası yoktu ve beş gün içinde ödenmesi gerekiyordu. İşe gitmesi gerekiyordu.

"Hâlâ benzinim yok ve temizlemem yaklaşık yarım saatimi alacak."

"Kahretsin. Gidemem, onu daha fazla kızdırmaya cesaret edemem."

Aklına geldi: Broemmer hesabı. Broemmer Hotel iki hafta önce Clean-n-Bright'ı kovmuştu, çünkü Emerson'ın onlardan fazla ücret aldığını fark etmişlerdi. O hesabı kaybetmek Emerson'ın işlerini neredeyse dörtte bir oranında düşürmüştü ve o da kayıplarını bir şekilde telafi etmek için çırpınıyordu. Kendisini mükemmel bir günah keçisi olarak seçmişti.

"Tamam, bekle, anladım," dedi Latoya. "Erken bir öğle yemeği yiyeceğiz. Burger King'e gidebilir misin?"

Altı mil. Yürüyebilirdi. "Evet."

"Yürümeye başla. Öğle yemeği için oraya gideceğiz ve seni alacağız. Emerson ne zaman geldiğini bile bilmeyecek."

Üzerinden büyük bir rahatlama dalgası geçti. "Teşekkür ederim." "Arkadaşlar bunun içindir." Latoya telefonu kapattı.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm," dedi Amy.

Rose gülümsemeye zorladı. "Yardım edebildiğime sevindim. Eviniz için üzgünüm."

Amy biraz soluklaştı, kayıp duvara ve yıkılmış çatıya baktı ve ağlamamak için kendini zor tutarak gülümsedi. "Bunun için yardım yoktu. En azından hepimiz tek parçayız. Büyükanнем bile."

Rose Elsie Moore'u aradı ve onu bahçede bir piknik masasının başında buldu. Elsie yeni bir elbise giymişti. Seyrelmiş saçlarını örmüştü ve Declan'la çirkin bir şekilde flört ediyordu.

"Nasıl başladı?" Rose sordu.

"Partilerinden birini veriyordu ve bir şey oyuncak ayıyı çiğnemişti. Sanırım o şeylerden biriydi. Sonra da odadan çıkmadı." Amy tereddüt etti. "Nedir onlar?"

Rose başını salladı. "Daha önce hiç görmediğim bir şey. Belki o biliyordur."

Amy iç çekti. "Eğer varsa, bunu ondan öğrenmeye çalışabilirsin. Bana hiçbir şey söylemiyor. Bana sadece aptal diyor."

Rose masaya yöneldi. Elsie ona kötü kötü baktı. Rose görmezden geldi. "Merhaba Elsie Nine," dedi neşeyle.

Elsie dudaklarını büzdü ve Declan'a baktı. "Özel bir zaman geçiriyoruz," dedi. "Git buradan."

"Bu durumda size birkaç soru sorup yoluma gideceğim." *Onlara ne kadar çabuk cevap verirsen, o kadar çabuk giderim.*

Elsie mesajı aldı. "Acele et o zaman."

Rose onun yanına çömeldi. "O şeylerin ne olduğunu biliyor musun?" "Şeytani."

"Ne tür bir kötülük?"

Elsie başını salladı.

"Daha önce hiç gördün mü? Nereden geldiklerini biliyor musun?"

"Ayılarımın peşindeydiler," diye gönüllü oldu Elsie. "Ben de onları lanetledim." Rose'un beyninde parçalar bir araya geldi. "Bir kurt mu yaptın?"

Elsie başını salladı. "Ama bu onları öldüremez."

Masaya doğru yürüyen Amy'nin nefesi kesildi. "Bir wold mu yaptın? Tanrım!"

"O öldü," dedi Rose ona. "Kenny Jo'nun peşindeydi ve ben onu öldürdüm." "Sen aklını kaçırmışsın!" Amy gözlerini büyükannesine dikti.

"Onu öldürmek için bir cadı mahalleye mi girdi? Kim bilir neleri öldürebilirdi!" Elsie dudaklarını büzdü.

"Cidden!" Amy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sırada ne var? Doğu Laporte'u mahvedecek misin?"

Rose iç çekti. Bu iş burada bitmişti. Artık Elsie'den hiçbir şey öğrenemeyecekti. Ayağa kalktı ve Amy büyükannesini azarlamaya devam ederken bir kenarda duran Declan'a baktı.

"Teşekkür ederim," dedi Rose. "Bize yardım etmek zorunda değildiniz ama ettiniz. Size minnettarım."

Declan'ın yüzündeki buzlar biraz çözüldü. "Bir şey değil."

Rose uzaklaştı. Elsie o şeylerin ne olduğunu bilmeseydi, belki büyükannesi bilirdi. Ne yazık ki tüm kanıtlar buradaydı. Sol tarafta, odunlukta, devrilmiş bir el arabası kütük yığınının yanında duruyordu. Rose barakaya girdi, el arabasını iterek kaldırdı ve eve doğru sürükledi. En yakındaki kömürleşmiş leş sadece birkaç metre ötede duruyordu. El arabasını yere bıraktı ve onu almaya gitti.

Bırakın taşımayı, onu kaldıramazdı bile. Rose onun iğrenç bacaklarını kavradı -ayaklar neredeyse maymun ellerine benziyordu- ve sırtını ona dayadı. Leş yerde kayıyordu. Onu el arabasına doğru sürükledi.

Leanne köşeden çıktı. Rose durdu. Leanne ona doğru yürüdü. Tek kelime etmeden yarattığı kavradı. İçinde büyü titreşti ve cesedi kaldırıp el arabasına koydu ve uzaklaştı.

Aynı yetenek -beş saniyelik inanılmaz güç- Leanne'i okulun korkulu rüyası haline getirmişti. Bunu sadece yirmi dakikada bir falan yapabiliyordu ama bir kez yapmak genellikle işi bitirmeye yetiyordu. Rose, onun için işe yarayacağını hiç düşünmemişti. *Sanırım her şeyin bir ilki var.*

Asla kanka olamayacaklardı, diye düşündü Rose, el arabasını evine giden yola doğru iterken. Ama en azından Leanne onu sırtından bıçaklamaya karar verdiğinde bir iki saniye tereddüt edebilirdi.

Ev rahatsız edilmemiş görünüyordu. Rose el arabasını büyükbabasının kulübesinin arkasına götürdü. Adam duvarlara çarpıp tısladı ama Rose ona sadece homurdandı. Daha sonra tazı cesedini kimlik tespiti için büyükannesine götürecekti ama şimdi yedek üniformasını giyip yürümeye başlaması gerekiyordu. Merdivenlerden verandaya koştu ve kapıyı çaldı.

Georgie açtı. "Hazırlan," dedi ona ve duşa koştu. "Seni büyükannene götüreceğim, sonra da işe gitmem gerekecek."

GEORGIE verandanın basamaklarında oturuyordu. Gece çantası yanında duruyordu. Ne olur ne olmaz diye her zaman gece çantasını yanına alırdı. İçinde ormanın kıyısında yaşayan bir çocuk hakkında bir kitap, bir *InuYasha* çizgi romanı, yedek çoraplar, iç çamaşırları, bir tişört ve pantolon vardı. Ve diş fırçası. Jack içeride bir şeylere vuruyor, spor ayakkabılarını arıyordu. Georgie gözlerini kapadı ve Jack'in ayakkabılarını hayal etti. Sola doğru hafif bir çekiş hissetti ve ona doğru döndü. Çok uzağa değil. Biraz daha sola. Yaklaşık on beş adım. Gözlerini açtı ve kendini mutfak penceresine bakarken buldu. Evet. Ayakkabılar mutfak masasının altındaydı. Ayakkabılar mutfak masasının altındaydı. Jack dün gece yemek yerken onları çıkarmış ve unutmuş olmalıydı.

İçeri girip Jack'e ayakkabılarının nerede olduğunu söyleyebilirdi. Rose çabuk hazırlanmasını söyledi. Yüzünde o *ifade* vardı. Georgie bu bakışı iyi biliyordu. Duştan çıktığında Jack'in ayakkabılarının olmadığını görünce hiç mutlu olmayacaktı. Jack'in başını belaya sokmaktan kurtarabilirdi ama onlar yeni ayakkabılardı, *ikinci* çift yeni ayakkabılar. Çok pahalıya mal olmuşlardı ve Jack'in onlara bakmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Georgie, Jack'in bu halinin tuhaf olduğunu düşündü. Bazen yeşil bir şişe camı bulur ve sanki büyük bir hazineymiş gibi günlerce her yere yanında taşırdı. Ama ayakkabı ya da giysi gibi şeyler umurunda değildi. Onlar fakirdi. Rose bunu saklamaya çalışıyordu ama Georgie paraları olmadığını biliyordu. Jack'in savurgan olmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Georgie yüzünü güneşe döndü ve gözlerini kısarak yüzündeki sıcaklığı hissetti. Büyükannesine gitmeye aldırımıyordu ve okulu asmaya da aldırımıyordu. Hayır, bunu hiç umursamıyordu. Georgie kendi kendine gülümsedi. Okul sıkıcı ve can sıkıcıydı ve o bunu umursamıyordu. Çalışıyor ve iyi notlar alıyordu, çünkü bu Rose'u mutlu ediyordu. Bazen notları yeterince yüksek olursa Broken'da iyi bir iş bulabileceğinden söz ediyordu. Georgie Kırık'ta bir iş istemiyordu. Kırık'ta sihir yoktu.

Evde kalmak Declan'a göz kulak olabileceği anlamına da geliyordu. Bir şeylere göz kulak olmak onun işiydi. Babam gitmeden önce böyle demişti. O zamanlar sadece altı yaşındaydı ama hatırlıyordu. Babası elini onun omzuna koydu ve şöyle dedi: "Aileye göz kulak ol Georgie. Benim için kız kardeşine ve erkek kardeşine göz kulak ol." O bir bebek değildi. Babasının bunu gerçekten kastetmediğini biliyordu ama yine de yaptı çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.

Declan'dan emin değildi. Rose bütün mavi kanlılara güvenilemeyeceğini söylemişti. Rose genellikle haklıydı. Birine güvenilmez dediğinde, o kişi genellikle bir pislik çıkıyordu. Georgie başını eğdi ve etrafına bakındı. Küfrü yüksek sesle söylemediğini biliyordu ama kimsenin onu duymadığından emin olmaktan zarar gelmezdi.

Yani Declan kötü bir adamdı. Ama Declan Jack'i kurtarmıştı. Ve kötü birine benzemiyordu. Kötü olmanın pek çok türü vardı: Kenny Jo gibi her zaman bir şeylere kızgın olan kötüler. Kenny çoğunlukla babasının onu terk etmesine kızıyordu. Georgie bu konuda kızgın olmayı anlıyordu ama yine de kendi babası da onu terk etmişti ve kimse onun etrafta dolaşıp insanlarla kavga ettiğini görmemişti.

Bir de Olie gibi ne zaman kötü davrandığını bilemeyecek kadar aptal olan kötüler vardı. Olie bir keresinde kendisini ısırdığı için bir köpek yavrusunu öldürmüş, kafasını bir taşla ezmişti. Köpek yavrusu daha iyisini bilmiyordu. Sadece oynuyordu. Olie daha sonra ağlamıştı, çünkü kendini kötü hissetmişti. Georgie bir kez daha iç çekti. Yavru köpeğin kafasını sihriyle birleştirmesi iki gününü almıştı ve onu büyüttüğünde hala tam olarak doğru görünmüyordu. Onu düzeltmeye o kadar konsantre olmuştu ki, hastalandı ve sonra Rose ağladı.

Bir de Brad Dillon gibi bir zalim vardı. Brad soğuk ve acımasızdı. Onda bir sorun vardı.

Ama Declan'ın alçaklığı yoktu. Jack kılıçlarının harika olduğunu düşünüyordu. Georgie kılıçlar konusunda hemfikirdi ama Declan'ın Jack'e saldıran canavarlardan bir hayalet yaratmasını izlemişti ve ona göre bu daha da iyiydi. Georgie elini uzattı, gözlerini kapadı ve canavarı çağırıyormuş gibi yaptı. Ama bunu yapabilseydi, daha da havalı yapardı. Belki etrafında dönen koyu bir duman olurdu. Ve gözleri parlak olurdu. Ve belki de gizemli bir büyü söylerdi. Ya da söylemezdi. Belki hiçbir şey söylemese daha havalı olurdu. Ve eğer bir kılıcı varsa, uzun ve ince olurdu. Büyükbabamın kılıçları gibi.

Soğuk, kaygan bir büyü damlası ensesine dokundu ve sanki çürümüş bir şey iğrenç suyunu üzerine sıçratmış gibi omurgası boyunca aşağı kaydı. Georgie öğürdü. Gözleri şak diye açıldı.

Yolun üzerindeki evin önünde bir canavar duruyordu. Eski bir çürük renginde, dört çekik gri gözüyle ona bakıyordu.

Georgie dondu kaldı. Jack ona kendisini yakalayabilecek hayvanlardan asla kaçmamasını öğretmişti. Eğer kaçarsa, canavar onu kovalardı. Onu yakalamak için koğuşları geçip geçemeyeceğini bilmiyordu ama öğrenmek de istemiyordu.

Canavar bir pençesini öne doğru uzattı - uzun, çirkin bir pençeydi. Çoğu hayvanın ayak parmakları vardı ama bu hayvanın parmaklarının ucunda kötü kırmızı pençeler vardı. Pençe koğuşa dokundu, onu test ediyordu. Kötü bir büyü akımı Georgie'ye doğru kaydı. Georgie onun açlığını hissetti: yapışkan, soğuk, açlıktan ölmek üzereydi, etrafını sarmak ve büyüsunü emmek istiyordu. Yutkundu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünden dışarı fırlamaya çalışıyordu. *Kaçma. Koşma.*

Canavarın arkasında, patikanın kıvrıldığı yerde Declan çalılarının arasından çıktı. Georgie onun yüzüne baktı. Declan sözsüzce başını salladı, yumuşak adımlarla canavarın arkasından geldi, ormanda sürünen bir tilki gibi sessizdi. Georgie gözlerini canavara dikti. *Declan'a bakma. Onu ele verme.*

Canavar ağzını açtı ve Georgie'ye dişlerini gösterdi: büyük, keskin ve kan gibi kırmızı. Büyüsü aç bir şekilde bekliyordu, üzerine atılmaya ve hareket eder etmez onu yutmaya hazırdı.

Declan sırtındaki kınından kocaman bir kılıç çıkardı.

Georgie doğrudan canavarın gözlerinin içine baktı. Alnından soğuk terler boşandı.

Declan vurdu. Kılıç parlak metal bir kavis çizerek havayı yarı ve cesedi ikiye böldü.

Vay canına.

"İyi misin?" Elinden ölü canavara doğru beyaz bir şimşek çaktı.

Georgie nefes almayı hatırladı ve yutkundu. Mide bulantısı midesini çekti. Umutsuzca kusmamaya çalışarak kendini sürükledi, Declan'ın içeri girmesine izin veren bir koruma taşını aldı ve mavi kan çizgiyi aştığında taşı yerine bıraktı ve verandanın basamaklarına yığıldı.

Declan gelip onun yanına oturdu. "Öne eğil," diye emretti. "Başını dizlerinin arasına koy. İşte böyle. Hastalığın bir dakika içinde geçecek."

Georgie öne doğru eğildi, başı öne eğikti. Mide bulantısı yavaş yavaş azaldı. "Akıllıcaydı," dedi Declan. "Tazıya gözlerini dikip bakmak."

"Senin orada olduğunu bilmesini istemedim."

Declan başını salladı. "Teşekkür ederim."

Minnettarım."

Canavarın büyüsunü titredi. Georgie doğrulup oturdu. Yanında Declan elini kılıcının üzerine koydu.

Tazı leşinden iğrenç gri bir sıvı döküldü. Et ve kemik eriyerek soluk bir yapışkan maddeye dönüştü. Büyü etrafında kıvrıldı ve

bir çubuk üzerinde pamuk şeker. Yüzeyden koyu bir buhar akıyordu. Su birikintisi küçüldü, buhar koyulaştı ve katılaşıp uzun boylu bir adama dönüştü. Kukuletalı uzun bir pelerin onu saklıyor, ayaklarının etrafında birikiyor ve kenarlarından dumana dönüşüyordu.

Georgie keskin bir nefes çekti. Adamın büyüü üzerine baskı yapıyor, onu kocaman, ağır bir kaya parçası gibi hapsediyordu. Korku kollarından aşağı süzülerek tüylerini diken diken etti.

"Bu haldeyken sana zarar veremez," dedi yanındaki Declan'ın sessiz sesi. "Büyüü içeri sızabilir ama zayıf olacaktır. Korku gösterme. Ona bu zevki tattırma."

Buhar adam onlara döndü. "Ah. Bu terk edilmiş yerde askeri sınıf bir flaş dalgasını kimin ateşlediğini merak ediyordum. Kendim görmem gerekiyordu. Sevgili kardeşim olduğuna dair bir umut ışığı vardı içimde ama görüyorum ki sadece senmişsin." Sesi yumuşak ve nazikti ama nedense Georgie'yi iliklerine kadar ürpertmişti.

"Bu pelerin de neyin nesi?" Declan söyledi.

Adam onu görmezden geldi. "Peki sen kimsin?" Kukuletanın karanlığı adamın yüzünü yutmuştu ama Georgie adamın gözlerinin kendisine sabitlendiğini, büyük bir ağırlık gibi üzerine çöktüğünü biliyordu. Büyü adamdan uzun, yarı saydam kara duman dalları halinde yayılıyordu. Koşuşu yaladılar ve içinden süzıldüler.

Büyü yaklaşırken Georgie gözlerini kocaman açarak baktı. Acıkmıştı.
. Çok açım.

Declan parladı. Beyaz bir perde ondan fırlayarak dalları yaktı. Kara büyü geri tepti.

"Pençelerini çocuktan uzak tut," diye hırladı mavi kanlı. Georgie biraz nefes aldı.

"Mmmmmmm." Hayalet adamın boğazından alçak ve derin bir ses yükseldi. "Her zamanki gibi küstahsın, Declan." Büyü adamın etrafında dönüyordu, her bir yarı saydam dokunaç ince bir koyu mor damarla çevrelenmişti. Su birikintisi öne doğru yuvarlandı ve adam ilerledi.

Georgie donmuş bir şekilde oturuyordu. Declan tam oradaydı ve kıpırdamadı. Orada öylece oturdu, biraz sıkılmış görünüyordu.

Su birikintisi koğuşa değdi ve durdu.

"İlginç," diye mırıldandı adam. Kollarını kaldırdı, dirsekleri vücuduna yakındı, elleri yukarıdaydı. Cüppenin kolları geriye düştü ve uzun, ince kolları ortaya çıktı.

Parmakları mor ve sarı renkte benekli bir patinayla boyanmış. Tıpkı tazıların derileri gibi, sadece soluk. "Bakalım," dedi usulca, "bakalım" kelimesini yılan gibi bir fısıltıya dönüştürerek.

Büyü ondan bir karanlık patlamasıyla fırladı ve koğuşa kenetlendi, onu ısırdı, ayırmaya çalıştı. Dokunaçlar çırpındı ve sarsıldı ama koğuşa dayanmaya devam etti. Adam aşağı baktı ve sihirli dallar en yakın koruma taşına çarptı. Ona kenetlendiler ve onu yukarı çekmeye çalışarak büktiler.

Adam sırtını kamburlaştırarak gerindi. Kara büyüsu kayayı yerinden oynattı.

Ayaklarının dibindeki su birikintisi daha hızlı küçüldü.

Georgie'nin kalbi göğsünün içinde o kadar hızlı atıyordu ki patlayabileceğini düşündü.

Koruma taşı iki santim yükseldi. Yarı saydam kırmızımsı büyüden oluşan soluk bir ağ, sanki taşın kökleri varmış gibi yere doğru uzanıyordu.

Adamın sert vücudu gerginlikle sarsıldı. Taş bir santim daha yükseldi ve gıcırdayan bir sesle her iki yanındaki kırmızı kökleri topraktan çıkardı. Havayı tırmaladı. Koruma taşı titredi ve yerine çöktü.

Declan güldü ama sert ve soğuktu ve Georgie hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değildi, karanlık adam mı yoksa Declan'ın dişlerini gösterme şekli mi?

Declan, "Koğuşlarını nasıl köklendireceklerini biliyorlar," dedi.

Adam cüppesinin kollarını önce sola, sonra sağa doğru savurarak ellerinin üzerinden geçirdi. "Önemli değil," dedi. "Yine de hepsini öldüreceğim."

"Ben buradayken olmaz, Casshorn."

Adam Georgie'ye döndü ve Georgie bir kez daha adamın bakışlarının kendisini delip geçtiğini ve kalbini soğuk bir yumrukla sıktığını hissetti.

"Oğlum. . ." Casshorn dedi ki. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Taşları kaldır. Beni içeri al. Senin ve ailenin gitmesine izin vereceğim. Hayatlarınızı Declan'ınkilerle takas edebilirsiniz. Ne de olsa o sizin için bir şey ifade edemez. Onunla muhtemelen bir ya da iki gün önce tanıştınız."

Georgie yutkundu. Düşünceleri parçalara ayrılp her yöne doğru koşuyor ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbirini yakalayamıyordu.

"Zor bir seçim gibi görünüyor," dedi adam. Sözlerine nazik bir ton hâkimdi ama sığırdı ve Georgie bunun altında acımasız bir açlık hissediyordu. "Ama daha yakından incelendiğinde, aslında öyle değil. Senin bir annen var. O seni seviyor. Seni besliyor, giydiriyor ve saçını tarıyor. Ve sen de seviyorsun."

Haksız mıyım? Bir anne ve çocuğu arasındaki bağdan daha güçlü bir şey yoktur. Annen seni güvende tutmak için her şeyi yapar. Şimdi sana onun için bir şey yapma şansı veriyorum. Onun hayatını kurtarabilirsin. Bu harika bir takas, evlat. Bir yabancınn hayatına karşılık annenin hayatı. Bu iyi ve onurlu bir takas." Sağ koluyla işaret etti. "Bana gel."

Georgie sonunda bir düşünceyi sabitlemeyi başardı. "Hayır."

"Annenin ölmesine gerçekten izin verecek misin?" Adam geriye doğru sallandı.

"Benim annem yok," dedi Georgie. "Ve sen yalan söylüyorsun. Herkesi öldürebilirsin."

"Bebeklerin ağzından. . ." Declan söyledi.

Casshorn içini çekti. "Çok yazık. Çocuğu yere sermeni izlemeyi dört gözle bekliyordum Declan. Nefret ettiğın şeyleri yapmana tanık olmak oldukça eğlenceli. Önemli değil. Yakında, kurdumla dövüşmeni izleyeceğim, ki bu da büyük bir gösteri olacak." Casshorn Georgie'ye döndü. "Taşları yerinden oynatmak istemediğine emin misin evlat? Söz veriyorum, bunu senin için acısız olmasa da hızlı bir şekilde yapacağım."

"Onu rahat bırakın," dedi Declan.

"Yapamam," dedi Casshorn, sesi biraz şaşkıındı. "Görüyorsun, o çok fazla büyü dolu. İçimde çok tuhaf bir his uyandırıyor. Bir tür özlem. Sanırım bu açlık. İnsan etinin tuhaf bir tadı olduğunu söylerler. Son zamanlarda ona karşı bir istek duymaya başladım. Garip. Hiçbir zaman oburluktan suçlu olmadım, ama seni öldürdüğümde Declan, sanırım etinle tıka basa doyacağım."

Georgie ürperdi. Declan sadece baktı.

Rose'un sesi mutfak penceresinden içeri süzüldü. "Onları buldum! Dürüst olmak gerekirse Jack, ayakkabılarına bakmak çok mu zahmetli?"

"Bir kız," dedi Casshorn. "Elbette. Çocuk gibi lezzetli mi?" Declan hiçbir şey söylemedi.

"Anlıyorum. İçeride başka bir çocuk daha var, değil mi? Onları koruyamayacağını anlıyorsun değil mi? Sen bakmıyorken onları teker teker avlayacağım. Ve sonra besleneceğim. Özellikle de kızı. Ne güzel bir ses. Bahse girerim etlidir. Sulu." Casshorn titredi. "Buraya yalnız gelmek bir hataydı Declan. Beni durdurmak için yeterli değilsin ve yerliler de sana yardım edemeyecek kadar zayıf. Dünyalar arasındaki küçük çöp yığınlarının üzerinde çöp fareleri gibi oradan oraya koşuşturuyorlar ama sonunda hepsi ölecek. Kardeşimin neden

Seni gönderdi. Skandaldan kaçınmayı umuyor. Neden yalnız gelmeyi kabul ettiğini biliyorum - hala kurdu celladın baltasından kurtarmayı umuyorsun. Bunların hiçbirisi zerre kadar fark yaratmayacak. Her zamanki gibi, çok geç kaldın.

."

"Saçmalıyorsun," dedi Declan ona.

"Öyle miyim? Öyle olmalıyım." Casshorn yine teslimiyetle içini çekti. "Sanırım gitme vakti geldi. Seni şu veda düşüncesiyle baş başa bırakıyorum: Kenar'da kızla av köpeklerim arasına girebileceğini düşünebilirsin ama kurdumun kol gezdiği Kırık'a gittiğinde ne yapacaksın? Kızın boğazını kesecek ve kendini kırmızıya boyayacak. Onun cinayetten ne kadar hoşlandığını hatırlıyorsun.

."

Casshorn'un altındaki su birikintisi tamamen kurumuştur. Aşağıdan yukarıya doğru solmaya başladı. "Bu çok güzel," dedi. "Ben de burada sıkılacağımı düşünüyordum." Parmaklarını kapüşonunun içine daldırdı ve bir öpücük üfler gibi uzattı. "Görüşmek üzere çocuklar."

Ortadan kayboldu. Büyünün son kırıntıları da havaya karıştı. Canavardan ya da su birikintisinden geriye hiçbir şey kalmadı.

Georgie yutkundu. Bütün vücudu uyuşmuştu ve şimdi küçük iğneler parmaklarına ve ayaklarına batıyordu. "Kimdi o?"

Declan kılıcına bakarak, "Tedavisi gecikmiş hasta bir adam," dedi. "Onun için sadece tek bir tür var."

Georgie usulca, "O bir şeytan," dedi. "Evet, öyle."

"Gerçekten beni yiyecek mi?"

Declan kendini yaralamış gibi görünüyordu. "Deneyecek. Başaramayacak. Onu durduracağım."

Georgie kendine sarıldı. "Neden birini yemek istesin ki?"

"O hasta," dedi Declan. "Güç istiyordu ve şimdi ona sahip ve bu onu çarpıtıyor."

"Rose'u öldürecek mi?"

"Sana söz veriyorum Rose'a göz kulak olacağım," dedi Declan. "Ben buralarda olduğum sürece ne ona ne de sana bir şey olmayacak. Rose bana güvenmiyor ve bunu kendi aramızda halletmemiz gerekecek. Ama sen ve kardeşin benden korkmamalısınız. Eğer tehlikedeyseniz, beni bulun ve yardım edeyim. Kendi başınıza halletmek zorunda değilsiniz. Ben sizi korurum. Anladınız mı?"

Georgie başıyla onayladı. Anlıyordu ve Declan'ın bunu kastettiğini derinden hissediyordu. Yine de Declan'a güvenilmezdi.

"Kız kardeşine bundan bahsetmezsen memnun olurum. Onu endişelendirmeye gerek yok."

Georgie onu mutlu etmek için başını salladı. Declan ayağa kalktı ve geldiği yöne doğru yola koyuldu. Birkaç nefes içinde virajın arkasında kayboldu. Bir an sonra Rose kapıdan fırladı, Jack de arkasındaydı.

Georgie ayağa fırladı. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Şimdi olmaz!"

"Ama Rose!"

"Şimdi olmaz Georgie. Ben dönene kadar bekleyebilir. Gel hadi."

Rose ve Jack yola koyuldular ve Georgie'nin de onları takip etmekten başka çaresi yoktu.

DOKUZ

ROSE Burger King'in içinde bekledi. Saat on biri yirmi geçiyordu ve öğle yemeği kalabalığı henüz toplanmamıştı. Tam zamanında gelmişti; kapıdan girdikten iki dakika sonra, Latoya, Teresa ve birkaç kadını taşıyan Clean-n-Bright minibüsü otoparka girdi. Yemek için oturdular ve o da düşünmek için oturdu.

Rose beton gibi sert sandalyede rahat etmeye çalışarak kıpırdandı. Hiç iştahı yoktu. Korkunç mor yaratıkların görüntüleri zihninde uçuşup duruyordu. Çocukları büyükanneye bırakmıştı ve Éléonore hafif biri değildi. Yine de endişe Rose'u yiyip bitiriyordu. İşe geldiğine pişman olmuştu ama Emerson ona başka seçenek bırakmamıştı. Çekinin yırtılmasını göze alamazdı.

Latoya tepsisini taşıyarak yanından geçti. Uzun boyluydu ve daha uzun görünüyordu, vücudu keskin ve dar kemikliydi, tüm açıları ve uzun uzuvları vardı. Saçları gür ve parlaktı, platin sarısına boyadığı saçları kıvrımlı dalgalar halinde aşağı dökülüyordu. Sarının etkisi geçmiş ve Latoya'nın dalgaları hafif yeşilimsi bir renk almıştı. İnsanlar ona Paspas Kafa derdi ama bunu asla yüzüne karşı söylemezlerdi. Latoya'ya bulaşmak sizin için tehlikeliydi.

"Yemek ister misin?"

"Hayır." Rose aceleden öğle yemeği hazırlamayı unutmuştu ve parası da yoktu.

"Kızım, yemek yemelisin!"

Rose başını salladı. "Aç değilim. Gerçekten aç değilim."

Latoya küçük Juniper Kozlowski'nin müdür üniformasıyla kasayı yönettiği tezgâha döndü. "Yemek yemiyor, June."

Juniper sinirlendi. "Evime geliyorsan yemek yemelisin Rose."

"Teşekkürler, aç değilim."

Latoya yüzünü buruşturdu. "En azından gel bizimle otur."

"Eğer seninle otursam, beni beslemeye çalışırsın." Rose gülümsedi.

"Yemek yemelisin!" Latoya homurdandı. "Bak, Emerson için endişelenme. O bir pislik ama sen onun en iyi temizlikçilerinden birisin."

"Endişelenmiyorum," diye yalan söyledi Rose. "Beni aldığınız için teşekkür ederim."

Latoya başını salladı ve Clean-n-Bright ekibinin geri kalanıyla birlikte sol taraftaki büyük masaya oturdu.

Rose pencereden dışarı baktı. Kendisi için üzülmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama itiraf etmeliydi ki son zamanlarda hayat onu tekmelemeye devam ediyordu. Önce mavi kan, sonra tazılar ve şimdi de vardiyası bitip geri döndüğünde, kazandığı para için Emerson'la savaşmak zorunda kalacaktı.

Tüm bu endişeler arasında mavi kan ve yaratıklar en korkunç olanlarıydı. Yaratıklar tazılara, korkunç bir kâbustan fırlamış şeytani köpeklerle benziyordu. Ve büyü istiyorlardı. Güçleri bununla besleniyordu. Saldırıların bir amacı var mıydı? Eğer insanlara rastgele saldırıyorlarsa, büyü'nün cazibesine kapılıyorlarsa, o zaman dördü, çocuklar, büyükanne ve o, onların başlıca hedefleri olacaktı. Draytonlar Edge aileleri arasında en büyülü olanlardı. Declan gibi bir mavi kanlının etkileneceği bir şey olmadığından emindi ama Edger standartlarına göre göze çarpıyorlardı. Çocukları nasıl koruyacaktı?

Rose bir panik dalgası hissetti ve onu bastırdı. Her şey sırayla. Vardiyası biter bitmez ölü tazı leşini büyükanneye götürecekti. Sonra oradan devam edeceklerdi.

Ve bir de Declan vardı. Ona nasıl meydan okuyacağına dair hiçbir fikri yoktu. O ne yapamazdı? Peri masalı kızları bu durumda ne yapardı? Hatırlamaya çalışırken zorlandı. Hikâyelerin çoğu buğdaydan pirinç ayıklamak ve samandan altın kumaş dokumakla ilgiliydi. Onun samandan altın dokuyup dokuyamayacağından emin değildi ama bir şekilde bunu başarırса şaşırmazdı. Hayır, başka bir şey olmalıydı. İşe yarayacağından emin olduğu bir şey. Bir hilesi olan bir meydan okuma.

Declan'ın yüzü hafızasında canlandı. Ne küstah bir herifti. Üniformasına baktı. Doğal olmayan renkte çirkin bir çuval olsa ne olurdu?

Onun güzel olduğunu söylemişti.

Daha önce bir adam ona güzel, harika, nazik ve akıllı olduğunu söylemişti. Hatta ona onu sevdiğini söylemiş ve çocuklar için güvenli bir sığınak önermiş. Kız da ona inanmış, ta ki adamın onu satmayı planladığını öğrenene kadar.

Declan bir düşmandı. Küçük çocukları canavarlardan kurtaran, flaş patlamalarıyla evlerin çatılarını uçuran ve onun güvenliğiyle ilgilenen çok tuhaf bir düşman. Onun düşman olduğunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı, çünkü varlığının onun üzerindeki etkisi

Şaşırtıcı. Cüssesinden olmalı. Ya da belki kılıcı. Ya da parıltısının inanılmaz gücü. Ya da belki yukarıdakilerin hepsi.

Ya da adamın inanılmaz derecede yakışıklı olması ve onu düşünmemek için kendini kontrol etmek zorunda kalması. Bildiği kadarıyla adam onun aklını okuyamıyordu ama bu sabah kılıcını sallarken aklından neler geçtiğini bilirse ondan kurtulmak çok daha zor olacaktı. Bu konuda yetişkin olmalıydı: evet, adam ateşliydi ve kendisi de savunmasızdı. Bu sabah bunu aklından çıkardı ve bu iş burada bitecekti.

Onun parlaması başka bir şeydi. Çoğu insan elini bir silah gibi tutup sihri dışarı iterek parlamaya çalışırdı. Farkında olmadan, ince bir basınçla parıltıyı kollarına benzer bir şekle sokarlardı -uzun bir şerit- ve başka bir şekil alabileceği akıllarına bile gelmezdi. Ama o mükemmel bir yarım küre yapmayı başarmıştı. Rose hâlâ elinden geldiğince her gün flaşıyla pratik yapıyordu. Bu onun için ikinci bir doğa haline gelmişti ve bazı insanların ayaklarını yere vurması ya da kıpırdanması gibi düşünmeden bunu yaparken kendini yakalıyordu. Ama daha önce hiç yarım küre yapmayı denememişti.

Declan'ın büyüyü serbest bırakmadan bir an önce bunu nasıl yaptığını anlamıştı: Büyüyü içinde tutmuş, basıncı gittikçe artırmış ve sonra vücudunun ön tarafındaki gardını tamamen indirip büyüyü serbest bırakmıştı. Parıltı basitçe içinden patladı ve yoluna çıkan her şeyi süpürdü. Çok güzeldi.

Rose sınıra giderken bunu iki kez yapmıştı. Onunki çok daha küçüktü, onun kükremesine kıyasla sadece bir fısıltıydı, çünkü sonrasında hala yürümesi ve çalışması gerekiyordu. Ama bunu yapabileceğini biliyordu ve yeterince güç harcadığında, flaş dalgası yıkıcı olacaktı.

Ona göstermek için sabırsızlanıyordu. Bu, o asilzade kibrini biraz olsun kıracaktı. Sadece iyi bir fırsata ihtiyacı vardı.

Edge'de kalacak yer bulamadı. Bu çok komikti. Krep yapmayı ne zaman öğrenmişti? Belki de mavi kan derslerinin bir parçasıydı: saat sekizde kılıç çalma, saat dokuzda okçuluk, saat onda krep yapma ...

Latoya masasından bir şeyler söyledi.

"Ha?"

"Adı ne dedim?" Rose

kaşlarını çattı. "Kimin adı?"

"Sarkıntılık ettiğin adam."

"Aylaklık etmiyorum!"

Latoya bakışlı at Teresa. Teresa. daha yaşlı kadın başını salladı. "Mooning.

Kesinlikle."

Rose gözlerini devirdi ve pencereye döndü. Aylaklık etmiyordu. Strateji planlıyordu. Declan'ın zayıf bir noktası olmalıydı. Bir yerde. Herkesin zayıf bir noktası vardır.

Kibirliydi. Bu da bir şeydi. Ve Edge'i bilmiyordu. Ona araziye bilmesini gerektiren bir tür meydan okuma vermeliydi, aldatıcı bir şekilde kolay görünen bir şey, o kadar kolay ki çok geç olana kadar çok fazla denemedi ...

Karşı sandalyeye bir adam oturdu. Geniş omuzları ve yeşil gözleri vardı ve başında Carolina Panthers şapkası vardı.

Rose şaşkınlık içinde bakakaldı. Yıpranmış bir kot pantolon ve yeşil bir sweatshirt onu biraz yumuşatmıştı ama yeterince değil. Yan masadaki şaşkın sessizliğin farkındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Belki de senin güzel vücudunu görmeyi özlemişimdir," dedi. "Ne?"

Declan daha yakına eğildi. "Sana tecavüz etmeyeceğime dair verdiğim söz bu güzel müesseseyi kapsamıyor, değil mi? Hatırladığım kadarıyla sadece sizin çatınız altında geçerli. Böyle bir fırsatı nasıl kaçırabilirim?"

"Eğer bana dokunursan, sana bu sandalyeyle vururum," diye bağırdı.

"Sert kur yapmaktan hoşlandığını bilmiyordum," dedi yüzünü ekşitmeden. "Hiçbir zaman en sevdiğim şey olmadı, ama sonunda seni elde edeceğim sürece elimden geleni yapacağım."

Rose ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Sessiz olmamı ister misin?" diye sordu. "Evet!"

"Eğer beni öpersen, çok uzun bir süre sessiz kalacağıma söz veriyorum."

Adamın eğilip onu öpeceği düşüncesi beynini zonklattı ve bunu saklamaya kararlı bir şekilde ellerini masanın altında birbirine kenetledi.

"Hiç mantıklı değilsin, değil mi?"

"Seni kızdırmak oldukça kolay." Arkasına yaslandı. "Kardeşin haklı. Sen çıkmıyorsun."

Zihninde sandalyeyi kaldırdı ve onunla adamın kafasına vurdu. "Ne yapıyorsun burada?"

Declan, "İşvereninizle konuşabileceğimi düşündüm," dedi. "Amy sana ödeme yapmamaya karar verdiğinden bahsetti."

Amy başkalarının telefon konuşmalarını dinlememeli. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Beni nasıl buldun?"

"Seni takip ettim. Sen hızlı yürüyorsun ama ben yürümeye alışkınım." "Burada olamazsın. Burası Kırık!"

"Bunun farkındayım," dedi. "İçinden geçerken sanki bağırsaklarım sökülüyormuş gibi hissettim."

"Ölebilirdin."

Omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Acıdı ama acısı geçti."

Bir keresinde Garipler'den bir kervan reisinin Kırık'a geçmeye çalıştığını görmüştü. Fiyatlara sinirlenmiş ve Edger aracılarını devre dışı bırakarak gidip Kırık mallarını kendisi almaya karar vermişti. Dokuz ayak genişliğindeki sınıra iki adım kala kasılmaya başlamış. Edger'lar bir iki dakika acı çekmesine izin verdikten sonra onu almaya geldiler. Ondan sonra artık fiyatlardan şikayet etmedi. Declan'ın geçişi acı verici olmalı. Ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

"Kıyafetleri nereden aldın?"

"Onları bana Leanne verdi. Aslında ısrar etti. Görünüşümün, nasıl demişti, 'bayılma salgınına' neden olabileceğini söyledi. "

Yüce Tanrım.

Declan'ın arkasında kapı açıldı ve Brad Dillon Burger King'e girdi. "Şuraya bakın. Rose Drayton ve ibne erkek arkadaşı. Tekrar karşılaştık." Brad'in sesi Burger King'de çınladı ve Rose kendini on bakışın odak noktası olarak buldu. Tezgâhtaki Juniper öfkeden bembeyaz kesilmişti.

Rose ters ters baktı. Önce Declan, şimdi de Brad. Bir türlü rahat edemiyordu.

Brad koridorda kamburunu çıkarmış, elleri kot pantolonunun cebindeydi. "Bekle. Sen aynı adam değilsin, değil mi? Etrafta dolanıyorsun, Rose."

Declan ona baktı ve tekrar kadına döndü. "Kim o?"

Rose, Brad'e bakarak, "Hiç kimse," diye mırıldandı. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Sokağın karşısından arkadaşınızı gördüm ve kendimi tutamadım."

Daha önce de karşılaşmışlardı ama hiç bu şekilde takip etmemişti. Birincisi, onu nerede bulacağını biliyordu - hâlâ en güçlü olduğu yerde, Edge'deki karavanında yaşıyordu. Bir diğeri ise, asla yemi yutmamıştı. Ama şimdi William'la tanışmış, onun kolay lokma olduğuna karar vermiş ve onu taciz etmek için yanına gelmişti. Declan'ın William olmaması dışında.

"Defol git, Brad!" Latoya masasından seslendi.

"Oraya gelip sana dişlerini yutturmadan önce kapa çeneni, paspas kafa."

Declan'ın yeşil gözleri Rose'a sabitlenmişti. Brad onun yüzünü göremiyordu ama o görebiliyordu. Acımasızdı ve o kadar buzlanmıştı ki neredeyse zalimceydi. "Brad bu mu?"

Rose cevap veremeyecek kadar kızgındı.

"Onunla konuşmaya devam etmek istiyor musun?"

Declan sordu. "Hayır."

Mavi kanlı ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verin." Brad'e başıyla işaret etti. "Hadi gidip sohbet edelim."

Brad ellerini ceplerinden çıkardı. "Sohbet etmeye her zaman hazırım."

Burger King'den çıkıp sola doğru ilerlediler; Declan telaşsız adımlarla ilerliyor, Brad de onun sağından yürüyordu. Rose sersemlemiş bir halde arkalarından bakakaldı. Şimdi ne olacaktı?

Juniper tezgâhta ince kollarını salladı. "Rose, arabaya servis penceresi! Hadi!"

Rose ayağa fırladı ve tezgâhın arkasına koştu, Juniper'i arkaya kadar takip etti, Latoya da peşinden. Fritöz ile duvarın arasına eğildi ve yeni paspaslanmış fayansların arasına girdi.

"Dikkat et, ıslak, ıslak!" Juniper bağırdı.

Rose'un ayakları yerde kaydı. Birkaç kutuya çarptı ve pencereye doğru koşmaya başladı. İki adam arka tarafta, arabaların geçtiği şeridin ilerisinde duruyordu. Juniper düğmeyi çevirdi ve Rose Declan'ın parazitten bozulmuş sesini duydu.

"Konuşmak istiyorsan, şimdi tam zamanı," dedi

Declan. "Fu-"

Yumruk o kadar hızlıydı ki Rose onu zar zor gördü. Brad tökezleyerek geri çekildi, karnını tuttu, başını salladı ve Declan'a doğru hamle yaptı.

"Sonova-"

Declan'ın yumruğu Brad'in sol tarafına sert bir çıtırtıyla çarptı. Brad yüzünü buruşturarak yana doğru tökezledi.

"Ah," diye ciyakladı Latoya.

Brad dönüp durdu. "Ben-"

Declan yumruğunu Brad'in solar pleksusuna indirdi. Brad eğildi. Tükürük ağzından uzun, yapışkan bir iplikçik halinde damladı. Elini sıkı ve asfalta köpüklü bir sıvı fişkırtarak kustu.

"Eww. Hem de benim lanet olası otoparkımda." Juniper yüzünü çarpıttı. "Bu sonuncusu biraz acıttı," dedi Declan. "Sakin ol. Zamanın var."

Brad boğuk sesler çıkardı ve hâlâ eğilmiş halde birkaç adım tökezledi. Yaklaşık on saniye sonra nihayet doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Hazır mısın?" Declan sordu.

Brad yumruklarını kaldırdı. "Anasını-"

Yumruk onu ayağa kaldırdı. Karnını tutarak yere yığıldı.

Declan ona doğru eğildi. "Bitti mi?" Brad başını salladı, yüzü çarpılmıştı.

"Tamam. Rose'la ne zaman konuşmak istersen bana haber ver ve bunu tekrar yapalım. Anladın mı?"

Brad tekrar başını salladı.

Declan ayağa kalktı ve girişe yöneldi.

Rose çılgınca bir hızla geri koştu, kaygan zeminde kaydı. Declan kapıya ulaştığında Rose kapıyı kapatmıştı. "Biraz temiz hava almak için dışarı çıkalım."

"Nasıl isterseniz."

Brad o anda, elinde cep telefonuyla Burger King'in arkasından sendeleyerek çıktı. Onları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve binanın arkasına saklandı.

Acımasız bir tatmin anı onu ele geçirdi ama Rose'un bunun tadını çıkaracak zamanı yoktu. Declan'ın kolundan tuttu ve onu dar kaldırımdan aşağıya, Brad onu görmeden ve başladığı işi bitirmeye karar vermeden önce çekti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seninle yürüyorum."

"Öylece gelip hayatımı mahvedemezsin!" Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Yardım etmeye çalışıyordu ve onun için çok şey yapmıştı. "Brad'i yıllardır tanırım. İnsanlara pek çok iyilik yaptı, unutulmayacak türden. Aramızda olanlar uzun zaman önce oldu ve

bunun için zaten cezalandırıldı. Sen yeni bir savaş başlattın. Şimdi bana ulaşmak için can atacak."

Declan, Brad'in geleceğinde acı verici şeyler olacağını sözünü veren acımasız bir kesinlik içinde, "Denemekte özgürdür," dedi.

"Anlamıyorsun işte. Tıpkı Amy'nin çatısında olduğu gibi." "Amy'nin çatısı ne olacak?"

Aptal olduğundan değil. Tam tersi: Declan muhtemelen şimdiye kadar tanıştığı en zeki adamlardan biriydi. Sadece küçük bir Edger kasabasında hayatın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen burada doğmamış biri için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Durdu ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Declan, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama benimle savaşmana ihtiyacım yok. Hayat basit olsaydı ve senin Brad'i dövmen tüm sorunlarımı çözseydi harika olurdu, ama gerçekte, bu bana sadece daha fazla sorun getirecek. Teşekkür ederim, ama lütfen gidin." Declan'ın gözleri onu inceledi. "Pekâlâ leydim."

Döndü ve yürüdü.

Rose onun gidişini izledi ve restorana geri döndü. Brad'in aşağılanması geri dönüp onu rahatsız edecekti. Bunu biliyordu ama buna değermişti. Onun asfaltta süründüğünü ve neredeyse zıpladığını hatırladı.

Latoya Burger King'in kapısını iterek açtı. "Yeni erkek arkadaşın psikopat bir katil!"

"Hayır, değil. Ve o benim değil-"

"Sana söylüyorum, o bir Navy SEAL ya da öyle bir şey. Ya da komando korucularından biri. Hani şu ormanda böcek yiyerek hayatta kalan ve bir tabanca ve küçük bir taşla tüm terörist kampını alaşağı edenlerden."

Rose başını salladı.

"Ve çok da yakışıklı," diye ekledi Teresa. "Tıpkı diğer adam gibi." Latoya'nın gözleri parladı. "Hangi diğer adam?"

EMERSON'ın sesi küçük ofisinin duvarlarından sekerek Rose'un kafasını çınlamalarla doldurdu. "Sabahı öylece kaçırabileceğini ve bundan haberim olmayacağını mı sanıyorsun?"

Rose öfkesini kontrol altında tuttu ve Emerson'la yüzleşti. Orta boylu, zayıf bir adamdı, saçları dökülmüştü ve gözleri çapaklıydı. Emerson eski bir aileden geliyordu.

yerel bir aileydi. Büyükbabası sigorta satıyordu, babası işi büyüttmüştü, küçük kardeşi hala işi yürütüyordu, ancak Emerson iz bırakmayı başaramamıştı. Kibirli, küçümseyici ve çabuk sinirlenen biriydi, bu da onu berbat bir satıcı yapıyordu. İnsanlar sigorta satın aldıklarında kendilerine güvenilmesini isterlerdi ve Emerson'ın onlara güven verdiği tek şey kendi şişirilmiş egosuydu.

Burger King'den ayrıldıktan yaklaşık iki saat sonra hırıltılı bir öfkeyle aramış ve Latoya'dan mesai bitiminde onu ofisine geri getirmesini istemişti. Görünüşe göre bu sayede Latoya'nın işitme duyusuna kalıcı hasar verebilecekti.

"Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

"Amy Haire'in evinde bazı sorunlar vardı..."

"Umurumda bile değil." Burun delikleri alevlenerek uzun bir süre ona baktı. "Bu hafta için sana ödeme yapmayacağım."

"Emerson!"

"Ne? Bana bunun yasadışı olduğunu ve yapamayacağımı mı söyleyeceksin? Tahmin et ne oldu. Az önce yaptım."

Rose dişlerini sıktı. Emerson her zaman bir pislikti ama bu çok ileri gidiyordu. "İki yıldır bir gün bile iş kaçırmadım!"

Emerson güldü. "Biliyor musun, fikrimi değiştirdim. Kovuldun."

"Kovulmak mı? Ne için kovuldum?"

"Devamsızlık için. Şikayet mi etmek istiyorsun? Devam et. Seni kim dinler ki? Sen bir kaçaksın ve sana ne istersem yapabilirim."

Kadının yüzü ısındı. Biraz daha atıp tutmak için ağzını açtı, kadının gözlerindeki bakışı gördü ve çenesini kapattı.

"Geceleri nasıl uyuyabiliyorsan öyle yap, Emerson," dedi sert bir sesle. "Ama bunu öğrenebileceğim bir zamanda asla Edge'e gelme."

Döndü, ofisten çıktı ve koridordan dışarıya doğru yürümeye devam etti. Latoya görünürde yoktu, Emerson'ın histeri krizlerinden korkup kaçmıştı. Edge yolu böyleydi: her aile kendi başının çaresine bakardı. Arkadaş olsun olmasın, Latoya kendi işinin alevler içinde kalmasına izin verecek değildi.

Rose kaldırımında durdu ve Emerson'ın BOSSMAN yazan kırmızı plakalı Honda SUV'una baktı. Bossman. Ne şaka ama.

Uyuşmuştu. Henüz ona vurmadığına karar verdi. Eninde sonunda vuracaktı ve o zaman muhtemelen bir yere saklanıp ağlayacaktı.

Rose çantasını omuzladı ve yürümeye başladı.

ON

İKİ saat sonra Rose, telefonu yanında, verandanın basamaklarına çöktü. Ayakları ağrıyordu. Clean- n-Bright ofisinden evine kadar olan dört millik mesafeyi kat etmek için harcadığı zamanı yeni bir iş aramak için kullanmıştı. Her ipucunu tüketmiş ve her iyiliği istemişti. Kimse işe alım yapmıyordu. Kimse yakın zamanda işe almayı beklemiyordu.

Rose ilk korkusunu yaşadı. Çocukların geçimini sağlayacak hiçbir yolu yoktu.

Hep çalışmıştı. Babam gittiğinden beri ve hatta ondan önce bile, onlara her zaman bakmıştı. Zengin değillerdi ama çocuklar hiç aç kalmadı. Şimdi ne yapabilirdi? Hiç rezervi yoktu. Annemin azıcık mücevheri de çoktan gitmişti, kamyonu girmişti. Önce şanzıman gitti, sonra susturucu, sonra kayışlar. Her zaman bir sorun vardı, yeni bir nakit enjeksiyonu gerektiren bir şey.

Tavan arasındaki hurdalar onlara hiçbir şey kazandırmayacaktı. Daha önce bir takas toplantısında ve bir bahçe satışında satmaya çalışmıştı ama neredeyse hiç kimse bir şey satın almamıştı. Toplamda yedi dolar on iki sent kazanmıştı.

Kasabada küçük bir kızarmış tavuk lokantasının önünde bir kamyonun her sabah işçileri almak için durduğu bir yer vardı. Onlara nakit ödeme yapılırdı. İşe giderken onların yanından geçiyordu: Çoğu Latin kökenli olan erkekler İspanyolca sohbet ediyorlardı. Bu işe girmeden önce onlarla birlikte beklemeyi bile denemiş, ancak kamyon şoförü ona kadın istemediklerini açıklamış. Çalılarını temizleyebilecek ve inşaat yapabilecek erkekler istiyorlardı.

Emerson'ın onu işe almasının tek nedeni, babasıyla gençken arkadaş olmalarıydı. Ama şimdi babası ölmüştü.

Altın hâlâ ondaydı. Şimdiye kadar kovulduğu haberi yayılmış olacaktı ve Max Taylor onun çaresiz olduğunu anlayacaktı. Doubloon'u nakde çevirmek için ondan bir kol ve bir bacak isteyecekti. Paralel Evren'deki Peter'la şansı daha yüksek olabilirdi. Peter daha yüksek bir ücret talep ediyordu ama asla pazarlık yapmıyor ve hızlı davranmaya çalışmıyordu. Doubloon'un getirisi

birkaç hafta yetecek kadar parası vardı. Benzin parasını ödünç alması, oraya gitmesi ve onlardan biriyle anlaşmayı umması gerekiyordu.

Sonra ne olacak?

Belki de sadece gidebilirdi. Çocukları alır, Declan'ın altınlarından kazandığı parayı kullanır ve öylece giderdi. Kenar dar ama uzundu: iki dünyanın birleştiği yeri bir şerit gibi sarıyordu. Doğu Laporte'dan daha büyük başka yerleşim yerleri de vardı. Orada da iş olmalı. Ama en azından burada bir evi vardı. Başka bir yerde olsa kira ödemek zorunda kalırdı. . .

Yaklaşan ayak sesleri onu düşüncelerinden kopardı. Uzun bacaklı, sırık gibi bir adam patikada ilerliyordu. Güneş kızıl saçlarında oynayıyordu. Bu kırmızıyı nerede görse tanırdı. Rob Simoen. Babası yıllar önce Brad'i onu kaçırmayı için tutmuştu, böylece Rob'la evlenebilecek ve Simoenler için güçlü bebekler doğurabilecekti.

Rob geldi ve koğuş taşlarının yanında durdu. Biraz gücü vardı. Yeşil renkte parlıyordu, ki bu bir Edger için hiç de fena sayılmazdı. Ondan üç yaş büyüktü ve hali vakti yerindeydi. Ayrıca birinci sınıf bir pislikti.

"Merhaba Rose," dedi.

Kız sadece ona baktı.

"İşini kaybettiğini duydum."

Bu hızlı oldu. "Kına yakmaya mı geldin?"

Gülümsedi. "Evet, biraz. Duydunuz mu? Simoen Chevrolet olarak kendimize yeni bir temizlik ekibi aldık. Ofislerimiz tertemiz ve ışıltılı olacak."

Rose kafasındaki resim bir araya gelince gözlerini kırıştırdı. "Baban beni kovması için Emerson'a para verdi."

"Onun gibi bir şey."

Kaşlarını çattı. "Dört yıl oldu. Ne yaptığımın neden ilgileniyorsun ki?"

"Söylenenlere göre, yumruklarını iyi kullanan bir erkek arkadaşın varmış. Eylemlerin

Sonuçlar, Rose. Görüyorsun, Brad bizim için çalışıyor. Çoğunlukla ufak tefek işlerde. İnsanlarımıza göz kulak olmayı severiz."

"Ne kadar nazıksın." Brad'in attığı dayanın peşini bırakmayacağını biliyordu ama bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemişti. Onu en çok acıyan yerinden vurdular. Büyü ona yapışmıştı. Rob'un bir şeyler başlatamayacak kadar zeki olması çok kötüydü.

"Brad'i dövdürmek iyi bir hareket değildi."

"Onu ben dövdürmedim. Brad tek başına halletti. Peki o senin için ne yapıyor? Brad yumrukları dışında pek iyi değil.

. . ." Rose ağzının kıvrılmasını engellemeye bile çalışmadı. "Sen onu

infazcı, değil mi? Arabalarınızı toplayıp haczetmek için. Kıçına tekme yi yedikten hemen sonra onu cep telefonundan ararken gördüm. Bu sana mıydı? Söyle bana, sesi biraz bulanık mıydı? Çünkü onu son gördüğümde, değerli infazcınız kaldırırmda kendi kusmuğunun içinde kıvrılmış, annesini arıyordu. Konuşabildiği anda telefona atlamış olmalı." Güldü. "Bu baban için hiç de iyi olmadı, değil mi?"

Rob'un yüzündeki şekerli ifade kayboldu. "Sen boş ver. Senin hakkında konuşalım. O piç kardeşlerini tam olarak nasıl besleyeceksin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Biliyorsun ..." Rob düşüncelere dalmış gibi yaparak kaşlarını çatı. "Senden hep hoşlanmışımdır."

Declan çalıların arasından çıktı ve çok kararlı bir şekilde Rob'a doğru ilerlemeye başladı. Bunca zamandır onu takip etmiş olmalıydı. Kadın bunu ona yakıştıramazdı. Muhtemelen bunun onun gözüne girmek için bir fırsat olduğunu düşünmüştü - kurtarmaya hazır Buzlu Lord Hazretleri. Adamın yüzüne baktı ve içinde bir endişe belirdi. Her zaman birinin gözlerinde cinayet görmenin lafın gelişi olduğunu düşünürdü, ama Declan'a baktığında bunu çok net gördü.

Kollarını kavuşturdu ve Rob'un başının üstünden Declan'a baktı. "Bu kötü bir fikir."

Declan gelmeye devam etti. Yürümüyordu, sinsice yaklaşıyordu, kocaman, ölümcül ve çok öfkeliydi.

"Hayır," dedi Rob. "Bu harika bir fikir. Seninle bir anlaşma yapalım: Sen bana sakso çek, ben de sana eski işini geri vereyim."

Oh, seni üzgün, sümüklü piç.

Kaslar Declan'ın çenesi boyunca oynadı. Rob'u eline geçirirse onu öldürecekti.

"Eğer bunu yaparsan, seninle bir daha asla konuşmam," diye söz verdi ona. Declan bir an için durdu.

"Kızdığın zaman hoşuma gidiyor," dedi Rob. "Benim bakış açım göre, babam seni bana dört yıl önce söz verdi, ama sana hiç sahip olamadım. Tıpkı paketini hiç açamadığım bir Noel hediyesi gibi. Çok geciktiğimi fark ettim."

Rob'dan kurtulmak için saniyeleri vardı. Rose iç çekiyormuş gibi yaptı. "Haklısın Rob. Bir işe ihtiyacım var ama kimse bana iş vermiyor. Sanırım köşeye sıkıştım."

"Benim gibi düşünmene sevindim." Declan yürüyüşüne devam etti.

Rose gülümsedi. "Köşeye sıkışmış olmakla ilgili olan şey, artık kaybedecek hiçbir şeyimin olmaması. Ve içimde çok güçlü bir dürtü var Rob. Birini incitmek için çok güçlü bir dürtü."

Bir saniye sürdü. "Kendini aşıyorsun, sürtük."

"Sanırım seninle başlayacağım," dedi. "Biliyorsun, Brad'i parlattığımda altına işedi. Sanırım senin de altına işediğini görmek isterim Rob. Sonra da ailenin evine gidip babanın da senin kadar altına işeyip işemediğini göreceğim."

"Buna cesaret edemezsin."

"Kaybedecek neyim var, seni ahmak?" Güldü ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Rob'un ağzı açık kaldı. Döndü ve yoluna çıkan Declan'ı gördü. Rob bembeyaz kesildi.

Rose cephaneliğindeki son silaha başvurdu. "Declan, *lütfen* ona zarar verme."

Declan Rob'a doğru bir santim eğildi. Sesi alçak bir hırıltıydı. "Kaç."

Rob patikadan hızla aşağı indi. Hiçbir zaman iyi bir koşucu olmamıştı ama yola kadar olan mesafeyi rekor bir hızla geçti.

"Beni durdurmamalıydın." Declan onun ardından bakakaldı. Fikrini değiştirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Rob ne kadar hızlı koşarsa koşsun, Declan onu yakalayacaktı.

"Rob'a zarar verebilirdim. Önce onu vurabilirdim." Çantasına uzandı ve ona silahını gösterdi. "İkincisi, flaşımla onu kızartabilirdim. Ona zarar vermedim. Yapabilirdim ama yapmadım."

Gözleri kısıldı. "Neden? Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" "Hayır! En azından senin sorduğun türden hisler değil." "O zaman neden?"

"Bu biraz karışık. Rob'u avlamaya gitmeyeceğine söz verirken açıklarım."

Üzerinde düşündü. "Pekâlâ." Ses tonundan ona bir iyilik yaptığı anlaşılıyordu.

Rose nefes alıp verdiğini gizlemek için elinden geleni yaptı ve koğuş çizgisinin kendi tarafındaki çimlere oturdu. Bağdaş kurup oturdu ve ona baktı. Üzerinde hâlâ kot pantolon ve sweatshirt vardı. Kot pantolon botlarının çoğunu gizliyordu ve

Ayaklarından boynuna kadar, Broken'dan gelen bir adam gibi görünmeliydi. Olmalıydı ama olmadı. Kalabalık bir otobüse hiç binmemiş bir adam gibi duruyordu. Omuzları çok geniş, duruşu çok güçlüydü ve Kırık'ın kalabalık alışveriş merkezlerinden birine adım atacak olsa, insanlar ona yer açmak için muhtemelen birbirlerini çiğneyeceklerdi.

Saçları etkiyi artırıyordu ama gözleri ve yüzü hepsinden kötüydü. Şu anda olduğu gibi sakın olduğunda bile gözleri insanın nefesini kesiyordu. Gözleri, kendisine itaat edilmesini bekleyen ve emirlerini bir an bile tereddüt etmeden uygulayan bir Garip soylusunun gözleriydi. Declan, Kırık'ın yerlisi gibi görünmek yerine, Cadılar Bayramı için diğer dünyadan kıyafetler giymiş bir mavi kanlı gibi görünüyordu.

Ve Edge'in karmaşık kurallarını ona açıklamak zorundaydı. Kelimeleri nasıl bulacaktı?

"Broken'da bir erkek bir kadına saldırdığında polis çağrılır," dedi. "Kanıtları incelerler ve yeterli kanıt varsa adam gözaltına alınır, bir suçla itham edilir, yargılanır ve suçlu bulunursa hapse atılır. Peki ya Garipler'de ne olur?"

"Adrianglia'da da benzer bir süreç var," dedi Declan. "Şerifler kanıtları inceler ve suçluyu gözaltına alır. Eğer onu yakalayamazlarsa kelle avcılarını çağırırlar, onlar da başarısız olursa Marshal'ı çağırırlar. Benim gibi birini."

Kesinlikle kelle avcılarını tercih ederdi. Kulağa uğursuz geliyordu ama onun kadar kötü değildi. "Suçluları yakalamak sizin işiniz mi?"

"Sadece bazıları. Dikkatimi çekmek için kayda değer bir şey yapmalısınız. Lütfen devam edin."

"Edge'de ne olduğunu biliyor musun?"

"Beni aydınlatacağınızı umuyorum," dedi.

"Hiçbir şey." Anlayıp anlamadığını görmek için adamın yüzünü kontrol etti, ama her ne kadar ona iyi gelse de bu bir maske olabilirdi. "Sınır'da polis, şerif ya da herhangi bir koruma yok. Tarafsız bir üçüncü şahıs yoktur. Bunun yerine tüm Doğu Laporte halkı orada oturup ne olacağını izliyor. Sayımız çok az olduğu için herkes birbirini tanıyor ve yaptığımız her şeyin bir sonucu oluyor."

Derin bir nefes aldı. "Eğer bir kadın saldırıya uğrarsa, bu onun ailesi ile saldırganın ailesi arasındadır. Tazminat ya da ceza konusunda bir tür anlaşmaya varabilirler. Ya da önümüzdeki birkaç yılı

Onlarca kişi silahlarıyla pusuya yatmış, birbirlerinin beyinlerini yeşilliklerin üzerine sıçratmaya çalışıyor. Kimse kan davasını sevmez. Kan davaları karmaşıktır: birçok aile akrabadır ve bir kan davası alevlendiğinde tüm Doğu Laporte alevler içinde kalabilir. Masum insanlar zarar görür ve ticaret zarar görür. Birçoğumuz paramızın büyük bir kısmını Garipler'den gelen kervanlarla ticaret yaparak ve sonra da takas ettiklerimizi Kırık'ta satarak kazanıyoruz. Eğer kervanlar bir kan davası olduğunu bilirlerse, kasabayı es geçip başka birini ziyaret ederler."

Başını salladı.

"Kavga etmemeye çalışıyoruz. Makul olmaya çalışıyoruz. Bu da cezanın suça uygun olması gerektiği anlamına geliyor. Diyelim ki bir adam beni kaçırmaya çalıştı. Onu öldürmeye hakkım var ve bunu daha önce de yaptım."

Declan ona araştıran bir bakış attı. "Birini mi öldürdün?"

"İki kez. Ama sadece nefsi müdafaa için. Babam ve büyükbabam da beni korumak için bazı cinayetler işledi. Kimse buna kıyamaz. Elbette öldürdüğümüz insanların akrabaları bizden nefret ediyor ve ellerine fırsat geçerse hayatımı mahvetmek için ellerinden geleni yapacaklar ama kamuoyu benim tarafımda. Saldırıya uğradım ve benim yerimde kim olsa kendini savunurdu. Bu makul, değil mi?"

"Tartışmanın iyiliği için, sanırım öyle."

"Şimdi Brad'i ele alalım. Ben sadece bir çocuktum. Onu sevdiğimi sanıyordum. Hayatımın en zor döneminde ona geldim, sığınağım olmasını umuyordum. Fırtınadaki kayam. Ve o beni bir sopayla bayılıp Rob'un babasına satmaya çalıştı. Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, o yakınımdayken ellerim yumruk oluyor ve bunun farkında bile değilim. Bugün onu kanlı bir şekilde dövdüğünde, muhteşemdi."

Ağzının sert çizgisi hafifçe gevşedi. "Görkemli mi?" dedi.

Başını salladı. "Kendi kusmuğunun içinde yuvarlanışının anısını hayatım boyunca unutmayacağım. Ama bu bana işime mal oldu."

"Duydum," dedi. "Amacım işinizi kaybetmenize neden olmak değildi."

Rose elini salladı. "Bu kadar mütevazı olmana gerek yok. Her şeyi zekice planladın - beni kovdurdun, tek gelir kaynağımı kestini ve tüm bunları yaparken kendini benim kahramanım ve kurtarıcım olarak konumlandırıdın."

Declan'ın kaşları bir araya geldi. "Bu harika. Keşke benim de aklıma gelseydi. Ne yazık ki, ben sadece bir insana karşı hayırsever davranıyordum. Brad'in konuşmaya ihtiyacı vardı. Tek yapabildiğim ona kulak vermektir."

Yardımsaver Declan. Sırıttı. "Ayrıca ona cömertçe yumruğunu ödünç verdin."

"Benden ona açık bir elle tokat atmamı beklemiyordunuz herhalde. İnsan basitçe yapamaz." Declan gülümseyerek karşılık verdi. Bu gerçek bir gülümsemeydi ve yüzünü değıştirdi. Bir mavi kanlı yerine, bir anda bir adam olmuştı, nefes alan canlı bir adam, karşı konulmaz derecede yakışıklı, komik ve Declan'ın tanımak istediğı biri. Etkisi şok ediciydi.

Rose ayaklarına baktı, o tepkisini görmeden önce gözlerini saklamaya çalıştı. Gerçek Declan hangisiydi? Asıl soru buydu.

"Brad'e dönelim," dedi. "Bana sopayla vurduğunda, ona flaş patlattım. Düşük bir parıltıydı ve onu öldürmedi ama çok kötü yaraladı. Hala uykumda çığlıklarını duyuyorum. Edge'e göre, bu özel suç cezalandırıldı. Şimdi yeni bir solucan kutusu açtınız."

"Ama muhteşem bir konserveydi," diye hatırlattı ona.

Kendine rağmen güldü ve ona baktı. "Oldukça. Brad kışına tekmeı yedi ve Simoen ailesi de misilleme olarak işimi elimden aldı. Bunun için seni suçlamıyorum. Kimse işimin buharlaşacağını tahmin edemezdi. Ama günün sonunda hala ailemi geçindirecek bir yolum yok."

"Özür dilerim,"
dedi. "Teşekkür ederim."

Declan, "Bu karmaşık bir matematik denklemi gibi," dedi. "Denge her zaman sıfırda kalmalıdır."

"Her zaman öyle olmuyor. İnsanlar her türlü şeyden paçayı sıyrabiliyor. Ama biz hesapları dengelemeyi severiz. İnsanlar size işleri kendi başınıza halletmeniz için bir şans verecektir, ancak sağda solda insanları öldürmeye ve sakat bırakmaya devam ederseniz, çok geçmeden tüm kasaba kaynaklarını birleştirecek ve ne kadar güçlü olursanız olun sizi alaşağı edecektir. Rob'a geri dönelim. O bir solucan ve bana evlenme teklif etmesi alçakça bir şeydi. Aşağılayıcıydı. Karşılığında ben de onu aşağıladım. Ödeştik ve en iyisi Rob'un bunu üçümüzden başka kimsenin bilmediğini düşünmesi. Bunu ve sizi hatırlayacak ve eline bir fırsat geçerse beni tekmelemeye çalışacak ama herkesin içinde dayak yemiş ve Edge'in alay konusu olmuş gibi değil. Peşinden gidip onu pestile çevirirseniz, misilleme yapmak zorunda kalacaktır. Simoen ailesi büyük ve zengin. Benim ailem çok küçük. Muhtemelen bunu size söylememeliyim ama sahip olduğum tek şey kardeşlerim ve büyükannem."

"Bunu anladım," dedi. "Kardeşlerinizi sevdiğinizi ve başka seçeneğiniz yoksa koruma için onlara güvenmeyeceğinizi biliyorum."

"Sanırım şimdi anlıyorsunuz," dedi. "Simoen'larla rekabet edemem. Flaşım çok sıcak. Ama Rob'u döversen, onu kullanma şansım hiç olmayabilir. Simoenler beni bir ağaçtan vurabilir ve kimse onları suçlamaz."

"Bu yanlış," dedi.

Omuz silkti. "Burada işler böyle yürüyor. Anlamak için gösterdiğin çabayı takdir ediyorum. Mavi kanlıların Tuhaflar'daki nihai otorite olduğunu düşünürsek, bunun size çok garip geldiğini biliyorum."

"Bu tam olarak doğru değil. Kanun nihai otoritedir. Bizler yasaları uygulamak için diğer insanlara göre daha iyi eğitildik ve eğitiliyoruz, ancak yasalara diğer vatandaşlar kadar bağlıyız."

"Bir kadını evliliğe zorlamak konusunda yasalar ne diyor?" diye sordu.

"Kanun sadece Garipler vatandaşları için geçerlidir ve siz onlardan biri değilsiniz."

Ouch. Her zaman dışarıdan bakan. Rose ayağa kalktı ve kot pantolonunu fırçaladı. "O zaman kaybetmen ve eve elin boş dönmen iyi oldu."

"Kaybetmeyeceğim," dedi. "Ama bundan sonra Edge'in sosyal kurallarını aklımda tutmaya çalışacağım."

Şaşıracak gözlerini kırıştırdı. Declan'ın Doğu Laporte'un içinden geçen Rough Butt Deresi'nden daha fazla kıvrımı ve dönüşü vardı. Önce Jack'i kurtarmıştı. Bunu mantıklı bulabilirdi; sonuçta onunla evlenmeye niyetliyse, kardeşi paramparça olurken boş durmamak onun yararınaydı. Ama sonra Amy'yi ve çocuklarını kurtarmış, onu Broken'a kadar takip etmişti ve şimdi de boyunu aştığını kabul ediyordu. "Amy'yi neden kurtardın?" diye sordu ona.

"Neden yapmayayım ki? Başı dertteydi ve ona yardım etmek benim elimdeydi. Mantıklı her insan bunu yapardı. Siz neden yaptınız? Kendi itirafına göre çocukluğunda size eziyet etmiş olan Leanne'in çocuğunu kurtarmak için yem olmaya hazırdınız."

"Bu farklı."

Öne doğru eğildi, ilgileniyordu. "Nasıl?"

Rose kelimeleri aradı. Bunu neden yaptığını hiç düşünmemişti. İçgüdüsel olarak tepki vermişti. "O sadece bir çocuk," dedi sonunda.

"Peki ya o odada kapana kısılmış olan Leanne olsaydı? Yine de onu kurtarmaya gider miydin?"

"Evet." Tam olarak nasıl ters köşe yaptı? Soru soran o olmalıydı.

"Neden?"

Dudaklarını büzdü. "Çünkü Leanne'in bana yaptığı hiçbir şey, o yaratıklar tarafından canlı canlı parçalanmak kadar korkunç olamazdı."

Declan, "Cesurca bir davranıştı," dedi.

Onun ne düşündüğü umurunda değildi, dedi kendi kendine. Onun fikrinin gerçekten bir önemi yoktu.

"Seninle kalmama izin ver," dedi.

"Milyon yıl geçse de olmaz." Mavi kanlı Declan tehlikeliydi. İnsan olan Declan ise on kat daha tehlikeliydi. "Yatağıma girmeye çalışmayı gerçekten bırakmalısın Declan. Böyle bir şey olmayacak."

"Yatağına girmeye çalışıyor olsaydım, bu çizgide bir şey yapardım." Kısa flört hayatında, Rose birkaç "gel buraya" ile karşılaşmıştı. ama Declan hepsini toz içinde bıraktı. Her şeyi bir kenara bırakarak Rose'a odaklandı, gerçekten bakmıyordu ama sanki onu bir uçurumun üzerindeki ipin üzerine çekiyormuş ve Rose ona geldiği sürece ikisinin de ölüme sürüklenmesi umurunda değilmiş gibi hayranlıkla bakıyordu. Bu onun savunmasını delip geçti ve Rose kızardı, aniden garipleşti ve sanki kendisine bakan bir oğlanı yakalayan ve ilk kez bir kadın olduğunu fark eden bir genç kız gibi aşırı farkındalığa kapıldı.

"Rose," dedi, sanki onun adını ağzında tadıyormuş gibi. "Beni içeri al." Rose sadece başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu.

"Soyunup seni erkeksi vücudumla baştan çıkarmaya çalışayım mı?"

Ve böylece büyü bozuldu ve kadın güldü. "İşe yaramayacak, ama eğer kendinizi göstermek istiyorsanız, ben kimim ki sizi durdurayım, Ekselansları?"

Declan iç çekti. " 'Ekselansları' Zerdüşt ya da Katolik inancına mensup bir büyükelçi ya da piskopos için uygun bir hitap şeklidir, çünkü onlar kendilerini Tanrılarının iradesinin elçileri olarak tanıtır. Ben ne bir piskopos ne de bir büyükelçiyim. Toplumsal incelikler söz konusu olduğunda, umutsuz vakasınız. Ama korkmayın, size ders ayarlayacağım. Bir sürü görgü kuralı dersi. Neyse ki hem en iyi öğretmenleri tutacak param hem de sen öğrenene kadar bekleyecek sabrım var."

Kız kükredi ve adamın yüzü anında o mavi kanlı taş gibi sert ifadeye büründü.

"Eşyalarını getireyim," dedi ve arkasını döndü.

"Çok sıkı çalışıyorsunuz ve sadaka almayacak kadar gururlusunuz," dedi. "Bunu takdire şayan buluyorum. Ama gurur ile akılsızlık arasında ince bir çizgi var. Sizin de belirttiğiniz gibi, iki erkek çocuktan sorumlu bekâr bir kadınsınız. İşsizsiniz ve yeni bir iş bulma ihtimaliniz yok, kaynağı bilinmeyen büyülü bir tehlikeyle karşı karşıyasınız ve bununla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değilsiniz. Kalacak bir yere ihtiyacım var. Sizi ev sahibem olarak işe almaya hazırım ve kaldığım süre boyunca sizi ve kardeşlerinizi bu tehlikeye veya başka herhangi bir tehlikeye karşı koruyacağım. Sana ve ailene zarar vermeyeceğime yemin ettim. Siz para ve çatınız altında işinin ehli yetişkin bir erkek alacaksınız, ben ise bir oda ve günde üç öğün yemek. Beni geri çevirmek hem aptallık hem de sorumsuzluk olur ve siz ikisi de değilsiniz."

Durdu. Adam haklıydı. "Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

"Daha önce de belirttiğim gibi, çadırda uyumaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama daha da önemlisi, Sınır'a bir yolculuk yaptım ve elim boş dönersem, müstakbel gelinimi öldüren hayalet av köpekleriyle ilgili çılgın hikayelerle alay konusu olurum. Seni şimdi kaybetmeyi göze alamam. Eğer bu akılsızca yolda ısrar edersen, çadırımı tam buraya, durduğum yere kuracağım ve ne olursa olsun seni savunmak için elimden geleni yapacağım. Ancak savunmam çok daha az etkili olacaktır."

Tabii ki. Tamamen çıkarıcı bir sebep. Başka bir şey beklemiyordu.

Çocukların yemek yemesi gerekiyordu. Market malzemeleri üç paket Ramen eriştesi, altı but, biraz pirinç, birkaç patates, yarım kap ekmek kırıntısı ve dondurucuda bir buçuk kilo kıyma. Ve onları koruyacaktı. İkisi de Rose'un bu teklifi kabul edeceğini biliyordu. Rose, seçim hakkı elinden alınmış gibi hissetmemek için bir yol bulmaya çalıştı ama bulamadı. Birdenbire sadece yorgun düşmüştü. "Senin hakkında tam olarak anlayamadığım diğer şey de bu. Sen bir kontsun. Paran var. Çirkin değilsin."

"Aslında oldukça yakışıklıyım," dedi.

Yakışıklılık sıradan ölümlüler içindi. Gözlerini devirdi. "Ve çok da mütevazısın. Neden burada beni evlendirmeye çalışıyorsun?"

"Beni içeri alırsanız anlatırım."

"Ne kadar ödemeye hazırsınız?" diye sordu.

"Standart ücretimiz. Günde bir doubloon."

Cömertti. Cömertten de öte - bazı aileler tek bir kuruş için onu bir hafta misafir edebilirdi.

"Günde yarım doubloon," dedi.

"Hayır, pazarlığın arkasındaki fikir, daha büyük bir miktar talep etmenizdir."

Görünüşe göre, iğnelemeyi gayet iyi anlıyordu. Sadece işine gelmediğinde bunu fark etmemeyi seçmişti. "Garipler'deki sizlerin tüm Edgers'ların dolandırıcı olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Biz öyle değiliz. Adil olandan fazlasını almayacağım çünkü kendimi size borçlu hissetmek istemiyorum. Yarım-doubloon'unuz karşılığında yatak odanızı kullanacak, günde üç öğün düzgün yemek yiyecek ve ihtiyacınız olursa çamaşırlarınızı yıkayacaksınız. Başka bir şey almayacaksınız. Seni çatımın altına alıyorum ve senden bana ve kardeşlerime karşı saygılı davranmanı bekliyorum. Bu anlaşmayı ihlal edersen, derhal gidersin. İhlal edersem, ilgili tüm parayı iade edeceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

"Mükemmel. Kan yemini etmeli miyim?"

"Hayır. Sözün yeterli."

Ayağa kalktı ve kılıcını aldı. "Al bakalım." Rose koruma taşlarını kaldırdı. İçeri girdi. "Sana tam yetki verdiğimi varsayalım," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benimle geliyorsun. Seni saygın bir şekilde destekleyeceğim. Çocukların eğitim masraflarını karşılayacağım. Karşılığında bir yatak odasını paylaşacağız."

"Saygın bir tarz mı?" Bu sözcükleri çiğnedi. Gördüğü en büyük çelişkilerden biriydi bu.

"Ayda iki, üç yüz altın. Mütevazı ama rahat bir yaşam için yeterli. Tabii ki kiranı, çocukların okul masraflarını ve olağanüstü harcamalarını ben karşılayacağım."

"Belli ki." Başını iki yana salladı.

"Bu bir evet mi yoksa hayır mı?"

Sadece ona baktı.

"Soğuk yüz ifadenden anladığım kadarıyla hayır diyorsun," dedi. "Ve dahası, bunu sana teklif ettiğim için benim bir aptal olduğuma inanıyorsun."

"Yalan söylemiyor olsan bile, her şeyi tam olarak önerdiğin şekilde yapmaya niyetli olsan bile, benden fahişen olmamı istedin. Bu tür bir hayatı seçen kadınlara karşı değilim. Ama ben değilim, olmayacağım da."

asla o kadınlardan biri olamam. Bana bir iş teklif etseydin, başımın üstündeki çatıyı bacaklarımı açarak kazanmak zorunda olmadığım türden bir iş, bunu düşünürdüm. Ama sana pek güvenmiyorum ve iri yarı ve kaslı olduğun için bu çok da uzak bir mesafe sayılmaz. Ayrıca geçimimi sana bağlamanın iyi bir fikir olacağından da emin değilim. Senin paranı istemiyorum Declan. Ben bir dilenci ya da beleşçi değilim."

Adam onu inceliyordu ve kız, adamın teklifinde gerçekten ciddi olup olmadığını ya da bunun bir tür test mi olduğunu merak etti. Her iki durumda da, cevabını almıştı ve her kelimesinde ciddiydi.

"Param buradan gitmenize izin verir."

"Burası benim evim. Benim yerimde olsaydın bunu yapar mıydın?" "Hayır," dedi hemen.

"Neden yapacağımı düşünüyorsun?"

Ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yapacağımı düşünmemiştim."

"O zaman neden teklif ettin?"

"Ne söyleyeceğinizi bilmek istedim. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Ne görürsen onu alırsın."

Gözleri yeşil renkle parladı. "Bu bir söz mü?"

Allah belasını versin. "Benim büyük sırlarım yok demek istedim. Senin aksine. Neden Edge'de bir gelin için alışveriş yapıyorsun?"

"Bir ay içinde otuz olacağım. Unvanımızın sözleşmesi otuz yaşına gelmeden evlenmemi gerektiriyor, aksi takdirde mülk bana miras kalmayacak."

"Bu biraz saçma."

Başını salladı. "Bu konuda tamamen hemfikiriz."

"Peki sizi Garip'te evlenmekten alıkoyan neydi?"

"Ben korkuyor benim itibar arasında benim eşler var olmuştur biraz lekelenmiş." Verandaya doğru yürüdü ve kapıyı onun için açık tuttu.

"Neden?"

"Özel faaliyetler söz konusu olduğunda oldukça verimli bir hayal gücüm olduğu biliniyordu."

Gözlerini ona dikti. "Ne tür özel aktiviteler?"

Bu kez gülümsedi ve bu gülümseme yüzünü hınzırlaştırdı. "Soyun, göstermekten mutluluk duyacağım."

ON BİR

Rose'un Declan'dan kurtulması yarım saat kadar sürdü. Koğuşun anahtarını ona vermişti ve sonunda o da kalan malzemelerini almak için ayrılmıştı. Beş dakika kadar bekledi, el arabasını aldı ve ölü tazının cesedini büyükannesine götürdü. Ne olduğunu ya da nereden geldiğini bulabilirlerse, onunla savaşmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Tekerlek rastgele bir kayaya takıldı. Leşten yükselen keskin koku Cletus Dede'yi bile kustururdu. Rose şimdiye kadar alışmış olacağını düşünmüştü ama hayır, bir milin üçte biri geçmesine rağmen hâlâ ölü hayvanın kokusunu alabiliyordu.

Rose el arabasına küfretti, dişlerini sıktı ve onu minik pembe güllerle örtülü kafesin içinden büyükannesinin bahçesine doğru itti. Derin bir nefes aldı ve arabayı evin arkasına, gözden uzak bir yere itti ve her ihtimale karşı üzerine bir muşamba attı.

Büyükanne Éléonore mutfakta çay içiyordu. Rose mutfağa girer girmez, "İşini kaybettiğini duydum," dedi.

Oh, Tanrı aşkına . . .

"Ve duyduğuma göre sizinle kalan bir adam varmış. Geraldine Asper'dan duyan Marlene'e göre, o da doğrudan Elsie Moore'dan duymuş, çok yakışıklı biriymiş."

"O sadece bir pansiyoner." Rose lavaboya gitti ve ellerini sabunla ovdu. Şu anda ihtiyacı olan son şey, mavi kanlıların eve girmesine izin vermenin korkunç tehlikeleri hakkında bir ders almaktı. "Sadece bizi idare edecek biraz para."

Bakıcının eşyalarını aldıktan sonra evde kalacağını ve onu aramaya gitmeyeceğini umdu ve dua etti. Büyükannesinin kapısına dayanması beladan başka bir şey anlamına gelmezdi.

"Holiganlara göre bu yatılı öğrencinin kocaman bir kılıcı varmış." Rose gözlerini tavana doğru devirdi. "Sana başka ne söylediler?"

"Pek bir şey yok. Bu konuda çok ketum davrandılar. Hiç onlar gibi değil. Yakışıklı mı?"

"Öyle."

"William değil, değil mi?"

"Hayır," diye iç geçirdi Rose, bir sandalyeye çöktü ve yedek fincana uzandı.

Üstlerinde tavan hızlı gümbürtülerle sarsılıyordu. Çocuklar yine tavan arasında oynuyordu. "Adele'in evinde ne öğrendiniz?"

"Oh, şu ve bu. Bir sürü dedikodu. Paula ikiz bebek bekliyormuş. İkizler kocasının değil ve kocası bunu öğrendiğinde kıyamet kopacak. Başka şeyler de var." Büyükanne başka tarafa baktı.

"Başka ne var?"

Büyükanne iç geçirdi. "Köpekler ortadan kayboluyor. Seth Hines Broken'a gitti. Karısını ve oğlunu yanına aldı ve hemen hemen her şeyi geride bıraktı. Kız kardeşi ona ulaşmış ama konuşmuyor. Ondan çok az şey öğrenmiş. Ona bir şey tarafından saldırıya uğradıklarını söylemiş, bazı garip yaratıklar. Ve bir mavi kanlının onları kurtardığını iddia ediyor. Çünkü tam da ihtiyacımız olan şey, Garipler'den gelen soylular."

Evet, kesinlikle daha fazlasına ihtiyaçları yoktu. Rose ellerini havluya sildi. Elbette Declan olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? "Sanırım arka verandadaki el arabasında o yaratıklardan biri var."

Büyükanne Éléonore ayağa kalktı. "Görelim bakalım."

Arka verandaya çıktılar. Rose muşambayı kenara çekti. Éléonore parmaklarının ucuyla yaratığın derisine dokundu, burnu neredeyse ona değene kadar yaklaştı, kömürleşmiş deriyi kokladı ve doğruldu.

"Ne oldu?" Rose sordu.

Éléonore'un alını kırıttı. "Bilmiyorum," dedi usulca. "Biraz çay demleyelim ve öğrenelim."

* * *

Büyükanne Éléonore eline bir parça beyaz tebeşir aldı ve hızlı hareketlerle masanın üzerine bir pergel gülü çizdi. Georgie masanın yanında durdu, şaşkıncı. Jack sandalyesinde kaykılmış, ellerini dua ediyormuş gibi bir arada tutuyordu.

Rose şişman bir mumu tramontana, yani "kuzey" noktasına yerleştirdi ve yaktı. Alevin küçük bıçağı fitilin üzerinde dans etti. Bir buz küpü levante'yi, yani "doğu"yu süsledi. Rose ostro, yani "güney" noktasına bir parça granit ekledi ve Jack'e baktı.

"Şimdi mi?" diye
sordu. "Şimdi."

Jack ellerini açtı ve masanın üzerine şişman yeşil bir tırtıl bıraktı. Rose onu ponente, yani "batı"ya doğru itti ve üzerine tükürdü. Tırtıl kıpırdandı ama küçük bir büyü yüküyle olduğu yerde kaldı.

Bu eski bildik Kenar büyüsydü. Gösterişli ya da bilimsel değil, işe yarayan basit dünyevi türden. Declan bunu küçümseyecekti, tıpkı onunla birlikte giderse tüm yüce arkadaşlarının onu küçümseyeceği gibi. Bu iyiydi. Ona kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu ve özgürlüğünden vazgeçmeye de niyeti yoktu. Ona nasıl baktığı önemli değildi.

Büyükanne Éléonore küçük bir kilitli poşeti açtı ve canavarın etinden bir parçayı gülün ortasına bıraktı. Pis koku Rose'un burun deliklerinin içini kemirdi. Yüzünü buruşturdu ve biraz temiz hava almak için arkasını döndü.

"Neden bu kadar kötü kokuyor?" Jack burnunu sıkıca kapattı.

"Bilmiyoruz." Büyükanne Éléonore onları masaya doğru yönlendirdi. "El ele tutuşun."

El ele tutuşarak masanın etrafında durdular.

"Bedene konsantre ol." Büyükanne Éléonore derin bir nefes aldı ve ilahi söylemeye başladı.

"Var olan her şey, köküne dön, sözlerime itaat et. Her şeyden olan her şey, köküne dön, sözlerime itaat et . . ."

Sihir onlardan akarak kokulu parçaya kilitlendi. Buz küpünün altından ince bir su birikintisi yayıldı ve mükemmel bir daire oluşturdu. Granit parçası titredi, küçük kuvars parçaları parıldadı. Mumun alevi iki santime kadar büyüdü. Tırtıl kıvrandı.

Ortak et hareket etmeyi reddetti. On dakika sonra tekrar denediler.

Hiçbir şey.

"Sanki bu dünyadan değilmiş gibi," diye mırıldandı Rose.

"Yapabileceğimiz başka şeyler de var." Büyükanne Éléonore dudaklarını büzdü.

Yapabilirlerdi ve yaptılar. Dört saat sonra Rose başını zar zor kaldırılabiliyordu. Büyükanne Éléonore bir oklava aldı, et parçasına baktı - üçüncüsü, ilk ikisi çeşitli büyüler tarafından tüketilmişti- ve oklavayla ona vurdu.

Rose kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Beni daha iyi hissettirmek için."

Cep telefonu çaldı. Rose on santim havaya sıçradı.

"Seni kim arıyor?"

"Bilmiyorum!" Telefonu açtı. Belki de bir iş teklifiydi. "Alo?"

"Merhaba Rose," dedi diğer uçtan bir erkek sesi.

"Merhaba. Bir dakika bekleyin." Eliyle telefonu kapattı ve büyükannesine "William" diye mırıldandı.

"Git." Büyükanne Éléonore başıyla arka verandayı işaret etti. Rose, "Bir dakikaya geliyorum," diye söz verdi.

Arka verandadan çıktı, çimenlerin üzerinden geçerek budaklı bir meşenin büyük dalına asılı eski ahşap salıncağa gitti. Gece çökmüştü, karanlık serindi ve ağacın etrafını saran sarmaşıklardan damlayan Yoksul Adam Orkidelerinin narin, hafif acı kokusu ve gece iğnesi çiçeklerinin hafif mimoza parfümüyle baharatlanmıştı. Evin pencerelerinden karanlığa gömülmüş çimenliğe zayıf bir ışık yayılıyordu.

"Numaramı nasıl aldın?" Salıncağın üzerine çıktı.

"Arkadaşlarından biri verdi. Yeşil saçlı olan." Latoya. "Onu nereden tanıyorsun?"

"İş yerine uğradım. Belki seni yemeğe götürebilirim diye düşündüm. Kovulduğunu söylediler."

Adamın sesinde gerçek bir endişe duydu. "Evet, öyleydin." "Bunu duyduğuma üzüldüm.

Çocuklar nasıl karşıladı?" "Henüz bilmiyorlar."

"Yani bir işe ihtiyacın var? Etrafa sorabilirim ..."

Ama tabii ki onu işe almazlar. Yıldız Edge evraklarıyla değil. Yine de teklif etmesi çok düşünceliydi. "Çok naziksiniz ama şimdilik idare ediyorum."

William'ın sesinde belli belirsiz bir gerginlik belirdi. "İşin içinde bir adam olduğunu duydum."

Latoya ve onun koca ağzı. Şimdiye kadar tüm Edge onun bir adam yüzünden işten çıkarıldığını biliyordu. Onun hakkında ne düşündükleri ya da söyledikleri umurunda değildi. "Onun yüzünden kovulmadım. Patronum Emerson ve babam eskiden arkadaşlıklar. Bunu size neden anlattığımı bile bilmiyorum."

"Muhtemelen konuşacak birine ihtiyacın olduğu içindir. Ben buradayım ve zamanım var."

İçini çekti ve alışkanlıkla yere bastırarak salıncağın ileri geri sallanmaya başlamasını sağladı. Zincir sessizce itiraz etti.

"Bu gıcırtı da ne?" diye sordu.

Telefondan nasıl duymuş olabilir ki? "Eski bir salıncakta oturuyorum."

"Ah. Peki ya bu Emerson?"

"Dediğim gibi, o ve babam eskiden arkadaşlıklar. Sonra babam gitti. Maceraya atıldı. Emerson geride kaldı, evlendi, aile şirketine bir iş buldu ve sakin bir hayat yaşamaya çalıştı. Sanırım her zaman babamla birlikte gitmek istemiş, ama asla özgür kalacak kadar cesur olamamıştı. Son bir yılda Emerson'ın hayatı darmadağın oldu. Sigorta satıcılığında pek başarılı olamadı ve babası onun yerine Clean-n-Bright'ı işletmesini istedi. Karısı onu terk etti. Para sorunları var ve işin kaymağını yiyor. Her şey kulaklarının dibine çöküyor. Sanırım beni her gördüğünde, babamın bir yerlerde iyi bir hayat yaşadığını düşünüyordu. Er ya da geç beni kovacaktı zaten."

"Bu Emerson gerçek bir ödül gibi görünüyor."

"O sadece mutsuz ve öfkeli bir adam. Artık ona katlanmak zorunda değilim ve bundan memnunum. Artık geçmişte kaldı."

"Biliyor musun, bana diğer adamdan bahsedebilirdin," dedi William yumuşak bir sesle. "Küçük bir rekabetten korkmuyorum."

Tereddüt etti. "William, bunu hallettiğimizi sanıyordum." *Lütfen, duygularını tekrar incitmeme neden olma.*

Sessizce güldü. Garip bir kahkahaydı, derin ve acı. "Merak etme. Nerede durduğumuzu hatırlıyorum. Madem bana kendinle ilgili özel bir şey anlattın, ben de sana kendimle ilgili özel bir şey anlatayım. Benim hiç senin gibi bir ailem olmadı Rose. Bu yüzden senden çok hoşlanıyorum. Naziksin, akıllısın, güzelsin ve kardeşlerine iyi bakıyorsun. Kimse benimle böyle ilgilenmedi. Sanırım hep senin gibi biriyle yuva kurmak istedim. Gerçek bir aileye sahip olmak için. Bu işte iyi olur muyum bilmiyorum ama denemek istedim. Seni ve çocukları güvende tutardım. Kimse sana zarar veremez. Üzgünüm ama savaşmadan gitmene izin veremem."

Göğsüne ağır bir yük çöktü. Sesinde taklit edilmesi imkânsız bir samimiyet vardı. Onun için her şeyi ortaya dökmüştü.

"William," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Yalnız olduğun için üzgünüm. Ama ben ve çocukların senin için doğru aile olduğumuzu sanmıyorum. Beni Rose, yani çocukların ablası olarak gördüğünü biliyorum ama ben kendimim. Ben de herkes gibi mutlu olmak istiyorum. Ailemize böyle bir adam katıldığında, bu onu sevdiğim için olacak. Sana aşık olabileceğimi hiç sanmıyorum. Aramızda bir kıvılcım yok ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Uzun sessizliği dinledi.

"Sen tuhaf bir kadınsın Rose," dedi sonunda. "Çoğu kadın tüm bu ilgiden hoşlanır."

"Zaten yeterince ilgi görüyorum," diye mırıldandı. "Seni kovduran o adamdan mı?"

Rose içini çekti. "O benim pislikten daha aşağı olduğumu düşünen kibirli bir pislik. Ondan kurtulabilseydim, kurtulurdum."

"Onu senin için kaçırabilirim."

"Hayır, sanırım en iyisi bunu kendim halletmem. I-"

Gözlerini kaldırdı ve Declan'ın iki adım ötede, kılıcı sırtında durduğunu gördü.

"Rose?" William sordu. "Alo?"

Declan'ın gözleri iki beyaz yıldız gibi parladı. Elini uzattı. "Telefonu bana ver Rose."

"Kim o?" William sordu. Sesi bütün sıcaklığını kaybetmişti. "Onunla konuşmama izin ver." Declan telefona uzandı.

"Gitmem gerek," dedi William'a. "Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı.

"Kahretsin," diye hırladı Declan. "Sana telefonu bana vermeni söylemiştim!"

Salıncaktan atladı. "Ne zamandır orada duruyorsun?" "Yeterince uzun süredir. William mıydı o?"

Onu görmezden geldi ve eve doğru yöneldi. "Cevap ver bana," diye talep etti.

"Yapmak zorunda değilim," dedi sakinliğini korumaya çalışarak. "Bana emir vermeye hakkın yok." Rose arka verandaya doğru yürüdü.

"Seni inatçı aptal, kiminle uğraştığının farkında değilsin."

"Çok iyi bir fikrim var." Durdu ve ona baktı. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım. Bana sahip değilsin. Ben senin kölen ya da hizmetkârın değilim ve kanının rengi, kaç yaşında olduğun umurumda değil."

ya da ne kadar paran ve gücün olduğunu. Evimde kalmama izin veriyorum çünkü bana para veriyorsun ve köşeye sıkışmış durumdayım. Bir an bile bana emir vermene ve hayatımı yönetmene izin vereceğimi düşünme."

Topuklarının üzerinde döndü ve eve girdi. Declan sadece bir adım gerisindeydi.

Büyükanne mutfak masasında oturuyordu. Yüzü çok solgundu. Bakışları sanki katil bir manyakmış gibi Declan'ın üzerinde sabitlenmişti. Rose onu suçlamıyordu. Gözleri tamamen donmuştu ve yüzü bir fırtına vaat ediyordu.

"Çocuklar nerede?" Rose, Declan'ın bir sandalyenin üzerine örtülmüş pelerinini fark ederek sordu. Demek önce buraya gelmiş, sonra da onu arka tarafa kadar takip etmişti.

"Uyuyor," dedi büyükanne, sesi dikkatle nötrdü.

"Onları uyandırmaya gerek yok o zaman. Declan ve ben eve gidiyoruz. Sabah çocukları almak için geri geleceğim."

Declan pelerinini çekip sol koluna astı, eğildi ve büyükanne'nin elini nazikçe tutarak dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. *"Je vous remercie avec tout mon coeur pour votre accueil si chaleureux et de votre gentillesse. İyi geceler, Madam Éléonore."*

"Je vous en prie. Au revoir." Büyükanne'nin sesi gerginlikle kesilmişti.

Rose sinirlendi. Fransızca bilgisi çok azdı ama "teşekkür ederim" ve "nezaketinizi" anladı. Declan dış kapıya doğru bir adım attı ve kapıyı onun için açtı.

"Rose, burada kalabilirsin," dedi büyükanne'm çabucak. "İyi olacağım." Rose zorla gülümsedi ve evden çıktı.

Çimenleri temizleyip evine giden patikadan aşağı inene kadar bekledi ve sonra ona döndü. "Ona ne söyledin?"

"Samimi karşılamamız ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim" dedim. İyi geceler, Bayan Éléonore.' dedim. "

"Büyükanne'min evinde ne yapıyordun?"

Sesi asit gibiydi. "Seni arıyordum. Uzun zamandır ortalarda yoktun. Tehlikede olabileceğini düşündüm ve izini sürdüm. Çok da zor olmadı, el araban çok net izler bırakmıştı."

Ona ters ters baktı. "Büyükanne'mi korkuttun."

"Ben nezaketin ta kendisiydim."

"Evet, bu yüzden mutfakta oturuyor ve yüzünde geyik bakışları var. Sakın buraya gelme. Asla gelme. Büyükanne'min bunlarla hiçbir ilgisi yok."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Şimdi beni dinle. Burada senin başa çıkamayacağı şeyler oluyor ve hoşuna gitse de gitmese de seni onlardan korumayı seçtim. Eğer bu büyükannenin evine girmem ya da seni Broken'a kadar takip etmem anlamına geliyorsa, o zaman bununla başa çıkman gerekecek, çünkü hepiniz tüm büyülerinizi bir araya getirseniz bile beni durduramazsınız."

İçindeki büyü, öfkesinin etkisiyle büküldü. Gece soluk bir ışıltı kazandı ve parıltısının gözlerine sızarak onları parlattığını fark etti. "Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye mırıldandı.

Kaşları inançsızlıkla bir araya geldi ve sonra kendi gözleri bembeyaz parladı. Birbirlerine ters ters baktılar.

"Artık oyalanmak yok Rose. İşini kaybettin. Artık dünya kadar zamanın var. Yarın ilk müsabakaya çıkacağına söz verdin. Teslim et."

"Meydan okuyacaksın." "Dört gözle bekliyorum."

"Tamam."

"Tamam."

Yol boyunca hiç konuşmadılar.

ON İKİ

JACK, Rose ve Georgie'yi takip ederek eve girdi. Rose mutfağa, Georgie odalarına gitti ve Jack ne yapacağına karar vermek için oturma odasında biraz dolandı. Eğer dışarı çıkarsa, koğuş sınırlarının içinde kalması gerekecekti. Mutfaka gidip yiyecek bir şeyler çalabilirdi .

..

Jack, Declan'ın odasının kapısının önünden geçti ve dondu kaldı. Mavi kanlı yatağın üzerinde oturuyordu. Önünde, kaba bir brandanın üzerinde bıçaklar duruyordu. Birçok, birçok keskin bıçak. Güneş pencereden odaya süzülüyor ve ışık bıçakların pürüzsüz yüzeylerinde oynayıyordu.

Declan bir bıçak aldı ve üzerine yumuşak bir bez çekti. Havaya baharatlı bir koku yayıldı. Karanfil.

Jack, Declan'ın kokusunu seviyordu. Deri ve terle karışık balkabağı turtası baharatı gibi. Kızlara özgü bir koku değildi.

Declan elini kaldırdı ve içeri girmesini işaret etti. Jack hiç ses çıkarmadan içeri girdi ve yatağın yanında durdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bezin çok yumuşak bir sesle bıçakların üzerinde aşağı yukarı kaymasını izledi: *vin, vin, vin* . . .

"Okulu seviyor musun?" Declan

sordu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bizi uzun süre hareketsiz oturtuyorlar."

"Senin için zor mu?"

Jack omuzlarını silkti. "Rose, iyi bir avcı olmak istiyorsam sabırlı olmayı öğrenmem ve bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Sabırlı avcılar o kadar çok aç kalmadığını söylüyor."

"Ve iyi bir avcı olmak istiyorsun?"

Jack başını salladı.

Declan başka bir bez aldı, üzerine biraz yağ sürdü ve ona doğru fırlattı. Jack, Declan fikrini değiştirmeden önce bezi hızla havadan kaptı. Bıçaklara baktı ve Declan'a baktı. Mavi kanlı başını salladı.

Jack'in eli büyük, gösterişli bir hançerin üzerinde geziniyordu. Hayır, çok büyüktü. Büyük demek yavaş demektir. O küçük bir kedi idi ve cüssesine göre güçlüydü. Çok daha büyük ve güçlü şeyler vardı ama çok az şey daha hızlıydı.

Jack elini arka kenarı yukarı doğru kıvrılan dar bıçağın üzerinde tutarken Declan, "İz bırakan uçlu bıçak," dedi. "Kavis bıçağın daha uzun olmasını sağlıyor. Hafif ve hızlıdır. Kesmek için iyi."

Jack elini sağ taraftaki bıçağa götürdü; bıçağın arka kenarı içbükey bir kavis çizerek jilet gibi keskin bir noktaya doğru iniyordu.

"Yatağan klipsi. Arka kenar aşağı doğru kıvrılır. Bazı insanlar arka kenarı yanlış bırakır, bu yüzden donuktur. Ben keskin severim. Hızlı bir bıçaktır. Dar alanlar ve hızlı bıçaklama için iyidir."

Jack iki arada bir derede onlara baktı. Pençe gibi kesen mi yoksa diş gibi saplayan mı? Sonunda yatağan klipsini eline aldı ve bezi bıçak boyunca nazikçe çekti. Dişleri pençelerinden daha fazla zarar veriyordu. Jack bezi bıçak boyunca çekti. *Whoosh*. Gülümsedi.

"'Anemik' ne demek biliyor musun?" Declan sordu.

Jack başını salladı.

"Vücudunuzda kan veya demir eksikliği olduğunda ortaya çıkan bir tür hastalıktır. Bu hastalığa yakalanan insanlar çabuk yorulur. Genellikle solgun ve zayıf olurlar. Rose'un Georgie hakkında konuşurken bundan bahsettiğini hiç duydunuz mu?"

"Georgie kansız değil," dedi Jack. "Büyükbabası olmasaydı iyi olacaktı. Büyükbaba ve tüm hayvanlar onu hasta ediyor."

"Büyükbaba mı?" Declan kaşlarını kaldırdı.

"Onu arkadaki kulübede tutuyoruz," dedi Jack yardımsever bir şekilde. "Böylece köpek beyni yemiyor."

Declan ona tuhaf bir bakış attı. "Büyüleyici Edge geleneği, yaşlı akrabaları kilit altında tutmak."

"Büyükbabam yüzünden Georgie o kadar iyi dövüşemiyor. Onu okulda koruyorum ama on iki yaşına geldiğinde ortaokula gidecek ve ben gitmeyeceğim. Bu konuda ne yapacağımı henüz bilmiyorum."

Declan ona tuhaf bir bakış daha attı. "Okul ödevleri zor mu?"

Jack başını salladı. "Sıkıcı. Kelime listeleri yapıyoruz. Kelimelerin nasıl yazıldığını ezberlemen ve onları okuyormuş gibi yapman gerekiyor. Benim yapmama gerek yok. Okumayı zaten biliyorum. Rose öğretti."

"Peki ya matematik?" Declan sordu.

Jack omuz silkti. "Bir şeyleri birbirine ekleyebilirim. Bir üçgende kaç aç olduğunu zaten biliyorum. Buna üç aç deniyor. Aptal değilim." Bıçağı biraz fazla tuttu ama kendini bırakmaya zorladı ve bıçağın ucuna baktı. Declan başını salladı.

Jack bıçağı parmaklarının arasına aldı. Hafif ve rahat hissi hoşuna gitmişti. "Öğle yemeği berbat," diye gönüllü oldu. "Sana balık köftesi veriyorlar. Tadı karton gibi. Georgie onların gizemli etten yapıldığını söylüyor. Kimse onları yemiyor."

"Hiç karton yedin mi?" Jack başını salladı. "Çiğnedim." "Neden?"

"Yemek için iyi olup olmadığını bilmek istedim." Jack bıçağı isteksizce yere bıraktı.

"Ne tür bir hayvana dönüşüyorsun?" Declan sordu.

Jack gözlerini sinsi yarıklar halinde kıstı. "Sana söylememem gerekiyor." "Neden söylemeyeceksin?"

"Çünkü Rose bana bu konuda kimseyle konuşmamamı söyledi." Declan öne doğru eğildi ve gözlerini Jack'e dikti. Jack gerildi. Eğer Declan bir şekil değiştiren olsaydı, bir kurt olurdu, diye karar verdi Jack. Büyük beyaz bir kurt. Çok zeki ve büyük dişleri olan.

"Her zaman Rose'un dediklerini mi yaparsın?"

Ooooh. Bu hileli bir soruydu. Yaptığını söylerse, Declan onun bir ana kuzusu olduğunu düşünecekti. Eğer olmadığını söylerse, ona bir kedi olduğunu söylemek zorunda kalacaktı. Jack bunu düşündü. "Hayır. Ama her zaman yapmam gerektiğini biliyorum."

"Anlıyorum," dedi Declan.

Jack, ana kuzusu olmadığına dair herhangi bir şüphe kalmaması için açıklama yapması gerektiğine karar verdi. "Annem öldü. Babam hazine avlamak için gitti. Onu hatırlamıyorum. Sanırım iyi bir babaydı, ama o kadar da zeki olmayabilirdi, çünkü büyükannem ondan bahsederken bazen 'aptal adam' diyor. Bunu yapabiliyor çünkü o onun oğlu, bu yüzden kızmıyorum."

"Aha," dedi Declan.

"Yani babam dönene kadar Rose'un yavrusuyum. O ne derse yapmak zorundayım."

"Mantıklı," dedi Declan.

"Rose'dan hoşlanıyor musun?" dedi Jack.

"Evet, biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü o akıllı, nazik ve güzel. Bana karşı duruyor. Bunu yapmak zordur."

Jack başını salladı. Bu mantıklıydı. Declan'a karşı koymak zordu. Uzun boylu ve iriydi ve bir kılıcı vardı. "Rose dikenlidir."

"Kesinlikle öyle."

"O da iyi biri," dedi Jack. "Bana ve Georgie'ye bakıyor. Ve eğer ondan gerçekten nazikçe istersen, işten yorgun gelse bile sana turta yapar."

"Ve komik biri," dedi Declan gizlice. "Ama bunu ona söylemezsen memnun olurum. Komik olduğunu düşündüğümü bilirse beni ciddiye almayabilir. Kadınlar böyledir."

Jack başını salladı. Erkekçe bir sırrı saklayabilirdi ve bu Rose'un bilmesi gereken bir şey değildi. "Eğer yarışmaları kazanırsan, Rose'u alıp götüreceksin."

"Anlaşma böyle," dedi Declan. "Biz de gelebilir miyiz?"

"Evet."

"Kahvaltı!" Rose seslendi.

Jack kapıya doğru ilerledi ve döndü. Gözleri kehribar rengi bir ateşle parladı. "Kazanmana yardım etmeyeceğim," dedi.

Declan sırtıttı. "Başka türlü olmasını istemezdim."

ROSE onun yanına çömeldi. Jack daha büyük olmayı diledi. İnsanların onunla konuşmak için çömelmesinden hoşlanmazdı ama Rose'un bunu gözlerine bakabilmek için yaptığını biliyordu.

"Odaklan,

Jack." Başını salladı.

"Sülük kuşlarını kovalamazsın. Bir tavşanı yakalamak için durmazsın. Koşabildiğin kadar hızlı koşarsın ve yorulduğunda saklanabildiğin kadar iyi saklanırsın. Beni anlıyor musun?"

Tekrar başını salladı.

"Tekrar et."

"Kaç ve saklan. Sülük kuşu yok."

Rose dudağını ısırdı. "Bu çok önemli. Declan'ın seni kurtardığını ve sana iyi davrandığını biliyorum ama onunla gitmek zorunda kalırsam bana iyi davranmayacaktır."

"Gelebileceğimizi söyledi."

Rose durdu. "Nereye?"

"Onunla ve seninle."

Rose ona sarıldı. "Jack, tabii ki böyle söyleyecek. İkinizi kendi tarafına çekmek için her şeyi söyler. Ona güvenemezsin."

Jack, kadın onu bırakana kadar kıvrandı.

Rose içini çekti ve onun bileziğini tuttu. "Hazır mısın?"

Başını salladı.

"Kaç ve saklan."

"Kaç ve saklan," diye tekrarladı.

Rose bileğini bileklikten çıkardı. Oda sallandı. Zemin büküldü ve yüzüne yumruk attı.

ROSE verandaya çıktı. Declan onu bahçede bekliyordu, yakışıklı yüzü sakindi.

"Bir meydan okuma istedin."

Declan başını salladı. "Heyecan içindeyim."

A-flutter. Tamam. Rose kapıyı açık tuttu ve Jack'i verandaya çıkardı. Orantısız büyüklükteki yuvarlak patileri üzerinde sekerek dışarı çıktı ve kocaman kehribar rengi gözleriyle güneşe göz kırptı. Neredeyse avcı yeşili gibi görünen pas rengi ve koyu kahverengi rozetlerle beneklenmiş kalın kürkü onu yoğun bir kürke bürümüştü. Jack ağzını buruşturarak beyaz bıyıklarını salladı. Büyük kulaklarının ucundaki uzun çikolata rengi kürk tutamları titredi.

Uzun bacakları üzerinde, büyük bir ev kedisinden biraz daha büyük, kabarık, şişman bir kedi yavrusu gibi sevimli görünüyordu ama o büyük, yumuşak patilerin jilet gibi keskin pençeleri sakladığını biliyordu. Sekiz yaşında bile Jack ölümcüldü. Et bulamadıkları zamanlarda ava çıkar ve çoğu zaman bir hindi ya da tavşanla dönerdi, bazen hafifçe çiğnenmiş olarak. Jack ormanı avucunun içi gibi bilirdi. Ve bulunmak istemediğinde, deneyimli bir avcı bile onun saklandığı yeri keşfedemezdi. Onu bulmak için büyüye başvurmak zorundaydı.

"İşte ilk meydan okumanız." Rose gülümsedi. Çömeldi ve Jack'in başını okşadı. Jack onun dizine sürtündü. "Hadi!" diye fısıldadı.

Çelik kaslar kürkün altında gerildi. Jack verandadan sıçradı, sanki kanatları varmış gibi havada süzüldü. Çimenlere kondu ve fırladı, rozetleri bir bulanıklığa karıştı. Göz açıp kapayınca kadar ağaçların arasında kayboldu.

Declan onun ardından baktı. "O da ne?"

"Edge Lynx." Rose doğruldu. "Onu yakalamak için sabaha kadar vaktin var. Gün doğana kadar buraya özgür dönerse, kaybedersiniz."

Declan başını salladı, ayaklarının dibinde duran bir çuvalı aldı ve ormana doğru ilerledi.

Kaç ve saklan.

Koş

un.

Koş.

Koş.

Bir tavşan kokusu izi. Lezzetli. Koşmaya devam etmeliyim.

Jack kütüğün üzerinden atladı ve orman zemininde uçarak ilerlemeye devam etti. Isı kaslarına yayıldı. Ormanın kokuları yüzünü yıkadı. Yosun kaplı bir gövdeden diğerine sıçrayarak daha hızlı ve daha hızlı ilerlemeye devam etti. Üstünde, sülük kuşları yükseklerde bir yerde gırtlaktan gelen çığlıklarla daireler çiziyordu.

Kaç ve saklan. Sülük kuşları yok.

Bir o yana bir bu yana koşturdu, her ihtimale karşı koku izini karıştırdı, sıçradı ve ormanın derinliklerine doğru koştu, sonunda yoruldu ve kocaman bir çamın gövdesine tırmanarak sık iğne yapraklarının arasına girdi ve nefes nefese bir dalın üzerine uzandı.

Kuşlar cıvıldıyor, küçük şişman kuşlar. Lezzetli.

Bir sincap ağaçtaki delikten dışarı çıktı.

Jack uzun bir süre hareketsiz yattı. Uykusunu getirecek kadar uzun bir süre. Esnedi, gözlerini kapattı ve sıcak, mutlu bir uykuya daldı.

Ormanda yankılanan uzun ve kıvrımlı bir ses onu sarsarak uyandırdı. Daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Uzun bir feryat gibiydi. Kulaklarını tırmaladı ve yarı çömelmiş bir halde ayağa kalktı.

Bu bir tuzaktı.

Tekrar uzandı.

Bu bir tuzaktı, çünkü Declan zekiydi.

Bu sesi ne çıkardı? Ya Declan değilse? Jack tekrar ayağa kalktı ve tekrar uzandı. Kaç ve saklan. Koştı ve saklandı.

Sesin tekrar gelmesini bekledi. Bekledi, bekledi ama Orman küçük hayvan sesleriyle doluydu ve hiç feryat yoktu.

Bakmaktan zarar gelmezdi. Çok ama çok dikkatli olacaktı. Çok dikkatli.

Jack ağaçların dallarına tırmandı, daha da yükseldi, yaprakların üzerinde yükselen çamın tepesine ulaşana kadar pençelerini güzel kokulu kabuklara geçirdi. Güneş yükseklerden parlıyordu; birkaç saattir uyuyordu.

Uzakta, yeşilliklerin arasında küçük bir yıldız parılıyordu. Jack şaşkınlıkla çömeldi.

Yıldız ona göz kırptı, küçük parlak bir nokta. Onu görmek istiyordu. Önce ses, sonra yıldız. Meraklı.

Işık noktası titredi ve parılayarak ileri geri sallandı.

Onu yakından görmeliydi. Sadece ne olduğunu öğrenmek için. Dikkatli olacaktı. Kimse bilmemeliydi.

Jack aşağı kaydı ve dalların arasından yola koyuldu.

Yumuşak pençeler üzerindeki bir gölge gibi sessizce ve yavaşça ilerledi, geçtiğine dair hiçbir iz bırakmadı, acele etmedi. Dallardan yukarı ve aşağı, yabani beyaz böğürtlen yumaklarının arasından, yoğun tüylü eğrelti otları denizinden, yosunlu devrilmiş ağaçtan yukarı, ileriye ve ileriye, bir açıklığın kenarına gelene ve dalların arasındaki karanlığın içinde eriyene kadar.

Açıklıkta, bir iple tutturulmuş uzun ve zayıf bir fidan neredeyse yere kadar eğilmişti. İp bir tahta parçasına bağlıydı ve bu tahta parçası yere çakılmış bir sopaya saplanmıştı. Bir bahar tuzağı. Jack bunları daha önce de görmüştü. Tahta parçası bir tetik çubuğuydu. Tetik çubuğuna bir iple bağlı yem olacaktı. Jack gölgelerin arasından sıyrılarak tuzağın etrafında döndü. Tetik çubuğuna gergin bir ip bağlanmıştı ve ipin ucunda bir yıldız asılıydı. Jack yere uzandı ve parıltıya karşı gözlerini kıstı. Bir yıldız değil, bıçaktı bu; Declan'ın odasında temizlediği kötü, keskin, güzel bıçak.

Oooooooooooh. Jack

nefes almayı unuttu.

Bıçak ipin üzerinde dönüyor, güneşte parlıyordu. Keskin.

Parlak. Bıçak onda olmalıydı.

Jack kıpırdamadan yattı, dinledi, bekledi. Declan'ın kokusunun izleri açıklığın üzerinde asılı duruyordu ama mavi kanlı çoktan gitmişti.

Bıçağa dokunduğu anda ip tetiği çekecek ve fidan düz bir şekilde sarsılarak gizli bir ilmek oluşturacaktı. İlmek onu yakalayacak ve havaya uçuracaktı.

Jack yutkundu. Bunun çok dikkatli yapılması gerekiyordu.

"Burada oturup yemek yemek yerine dışarıda kardeşimi arıyor olman gerekmez mi?" Rose patatesleri Declan'a uzattı.

"Başarısız olmamı istemen gerekiyordu, unuttun mu?" Declan tabaktaki Edge burgerlerden iki tane daha kaptı. Onları gerçekten seviyor gibiydi. Özel bir şey değillerdi. Kıymayı sarımsak, tuz, karabiber ve bir tutam bataklık baharatıyla çeşnilendirmiş, eşit miktarda pişmiş pirinç eklemiş, karışımı dikdörtgen köfteler haline getirmiş, ekmek kırıntılarına bulamış ve kızartmıştı. Pirinç etin iki kat daha uzun süre dayanmasını sağlıyordu ve kimse tadını alamıyordu.

Declan at gibi yiyordu. Eğer Jack'i yakalamayı başarırsa, ki bundan ciddi olarak şüphe ediyordu, Rose Max Taylor'a gidip şu anda elinde bulunan iki sikkeyi biraz parayla değiştirmeye yemin etti. Onu beslemek için daha fazla yiyeceğe ihtiyacı olacaktı.

Onu mutfağında ağırlamak, ölümcül bir kaplana yemek servisi yapmaya çalışmak gibiydi. Declan çok iriydi, omuzları çok genişti, gözleri çok yırtıcıydı. Yüzü esrarengizdi. Onun kafasının içini araştırıp orada gerçekten neler olup bittiğini öğrenebilmeyi diliyordu.

Onu bakarken yakaladı ve doğrudan bir bakışla ona vurdu. Bakışları yüzünde oyalandı.

Öte yandan, onun ne düşündüğünü bilmemesi muhtemelen en iyisiydi.

Declan hamburgerden bir parça dilimledi, ağzına attı ve tam bir mutluluk ifadesiyle çiğnedi. "Karım artık yemek yapmak zorunda kalmayacak," dedi.

"Neden?" Georgie, Declan'ın kendi bıçağı ve çatalıyla yaptığı cerrahi hassasiyeti taklit ederek sordu.

"Çünkü bir aşçı çalıştırıyorum. Ama bana söz vermeni istiyorum Rose ..." Hamburgerden bir parça daha ağzına attı ve durakladı.

"Yemeğini gerçekten küçük parçalara ayırmalısın, böylece konuşmadan önce yutmak zorunda kalmazsın" dedi. *Al bakalım, Bay Görgülü.*

"Çiğnemekle meşgul değildim. Tadını çıkarıyordum. Sizi şaşırtabilir ama ben lezzetli bir şey bulduğumda tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum."

Bakışları, imasını kaçırma ihtimaline karşı onunkileri yakaladı. "Söylemiyorsun," dedi kuru bir sesle.

O yedi başka bir ısırik. "Söz ver Ben o ne zaman Biz Evlenmek, ara sıra bunları yaparsınız. Özel bir ikram olarak."

"Sen imkânsızsın," dedi ona ve kendine rağmen hamburger tabağını ona doğru yaklaştırdı.

Georgie çatalıyla hamburgerini dürttü ve Declan'a doğru eğildi. "Onun kızarmış tavuğu daha iyi," dedi.

"Georgie!" Kadın öfkeyle ona baktı. "Kimin tarafındasın sen? Ona kızarmış tavuğumun güzel olduğunu söylememeliydin."

Georgie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne söylemem gerekiyor?"

"Ona berbat bir aşçı olduğumu söylemen gerekiyor, böylece çekip gidecek ve bizi yalnız bırakacak."

Declan boğuk bir öksürüğe benzeyen garip bir ses çıkardı.

Georgie Declan'a baktı. "Bana asla inanmaz. Senin hamburgerlerini seviyor."

"Onu ikna etmelisin. Çekici ol. Edger kurnazlıklarını kullan."

Georgie kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı ve Declan'a baktı. "Onun kızarmış tavuğunu yeme. Tadı güzel ama içine fare zehri koyuyor."

Declan'ın yüzündeki esrarengiz maske paramparça oldu. Öne doğru eğildi ve güldü.

BIÇAK. Bıçak, bıçak, bıçak.

Jack kabarık bir tırtıl gibi otların arasında sürünüyordu. Açıklığın etrafında üç kez dönmüş, sonunda ilmeğin boyutunu belirleyene kadar yemi her açıdan incelemişti. Bıçağa dokunduğu anda onu yakalamaya hazır bir şekilde otların arasında pusuya yatmıştı.

Ama döngü uzun ve dardı. Üzerinden atlayabilirdi. Yapabileceğini biliyordu.

Jack otların arasında çömelmiş, beyaz bıyıklarının ucundan kısa kuyruğunun ucuna kadar gergin ve hazırды. Zıpla, bıçağı ısır ve tuzağı kur.

Elbette yem başka bir canavarı da yakalayabilirdi ama Jack aptal bir canavar değildi. Zekiydi.

Jack patlayarak uçmaya başladı. Döngünün üzerinde süzöldü, hava yanından hızla geçiyordu, etrafındaki her şey kristal berraklığında ve yavaştı. Bıçağın sapı önünde belirdi. Bıçağı ısırды, işlenmiş ahşap sapı ağzında bal gibi hissetti ve özgürce uçup gitti. Fidan dikleşti. İlmek ısıık çalarak yanından geçti. Güvenli!

Aşağıdan yeşil bir ağ ona doğru koştu. Uçuşunun ortasında yön değiştirmeye çalıştı ama ağ onu yakaladı ve sıkıca kavradı. Yumuşak kıvrımlarında debelenerek pençeleriyle ağı kesti. Bıçak ağzından kaydı ve ağın içinden yere düştü. Jack'ten bir çaresizlik miyavlaması yükseldi. Ağın düğümünde birkaç kez zıpladı, çuvaldaki bir kedi yavrusu gibi yerden yüksekte asılı kaldı ve sonra ağ hareketsiz kaldı.

ON ÜÇ

Yaprakların fısıltıyla çıkardığı hışırtı Jack'in gözlerini açmasına neden oldu. Pençelerini açtı ve tısladı.

Declan çalılıkların arasından çıktı. Sessizce hareket ediyordu ve gözleri artık farklıydı: odaklanmış ve karanlık. Avcı'nın gözleri. Jack gerildi.

Mavi kanlı ağa yaklaştı ve sonra durup yukarı baktı.

"Yaralandın mı?"

Jack tısladı ve tükürdü, kavga sesleri çıkararak hırladı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Declan eğildi, bıçağı aldı, sapını koluna sildi ve yosunlu bir kütüğün üzerine oturdu.

"Bıçak ile kılıç arasında büyük bir fark vardır."

Belinde taşıdığı daha küçük kılıcı kınından çıkardı. Öğleden sonra güneşi onu yakaladı ve kılıcı yansıyan ışıkla parlak, güzel, uzun bir pençeye dönüştürdü.

"Kılıçlar uzun ve hantaldır. Savaşta rakibinizi uzaktan öldürmek için yapılırlar." Korkutucu yeşil gözleriyle Jack'e baktı. "Kılıçlar sana göre değil."

Kılıcı kınına soktu ve bıçağı eline aldı. "Bıçaklar hızlıdır. Etkilidir. Sessizdir. Bıçak savaşı diye bir şey yoktur. Bir bıçak ustası bıçağını çıkardığında, rakibiyle dövüşmek istemez. Onu öldürmek ister."

Declan kütüğün üzerinden sıçradı ve boş havaya öyle hızlı vurdu ki bir bulanıklığa dönüştü.

"Serseriler bıçak taşır."

Bıçak, çeliğin parıldayan dansında görünmeyen rakipleri kesip saplıyordu. Jack büyülenmiş bir şekilde izledi. Çok hızlıydı.

"Hırsızlar. Casuslar. Suikastçılar. Bıçak taşırlar."

Declan bıçağı havaya fırlattı, ucundan yakaladı ve sapı avucunun içine gelecek şekilde bıçağı çevirdi. "Böyle bir bıçakla silahlanmış bir bıçak ustası bir oda dolusu askerin içinden geçebilir. Bunun olduğunu gördüm."

Jack bıçağı o kadar çok istiyordu ki kuyruğu bile kaşınıyordu.

Declan bıçağı inceledi. "Bunun gibi bir dövüş bıçağı çalınamaz. Ama bunu hak edebilirsin." Jack kulaklarını dikti.

"Eğer bana hızlı, verimli ve sessiz olabileceğinizi kanıtlarsanız." Declan kütüğün üzerine oturdu. "Buradan iki mil kuzeyde, seni kovalayan canavarların izleri var. Yerde hızlı koşarlar ve tırmanabilirler ama ağaçlarda yavaşlar. Bir orman kedisi dallarda onları kolayca geride bırakabilir. Eğer böyle bir kedi onları sessizce ve sabırla takip edip inlerini bulursa ..."

Jack hırladı ve tükürdü. Onlarla savaşıyordu, savaşıyordu.

"Savaşmak yok," dedi Declan. "Şık, sinsi ve sessiz. Karanlıkta adama saplanan bir bıçak gibi. Canavarları takip edin. İlerini bulun. Görünmeyin. Bunu yapar ve bana yerlerini gösterirsen, bıçağı hak edeceksin."

Gülümsedi. "Ama bu yarın için bir macera. Şu anda seninle ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Seni adil bir şekilde yakaladım. Bilge ve sabırlı bir avcı gibi sessizce gelecek misin, yoksa vahşi bir hayvan gibi seni ağın içinde taşımak zorunda mı kalacağım?"

ROSE tavan arasında oturmuş, tozlu devasa *Tuhaftlıklar Ansiklopedisi*'ni kucağında açmıştı. Kitap iki ayak uzunluğunda, yaklaşık bir ayak kalınlığında ve cehennem gibi ağırdı ve kalçaları terlemişti ve kot pantolonunun içinde hızla uyuşuyordu.

Bestiary'yi gözden geçirmiş ama tazılarla ilgili hiçbir şey bulamamıştı. *Ansiklopedi* bir sonraki en iyi seçeneğiydi.

Büyük sayfayı çevirdi ve duruşunu biraz düzeltti. Poposu da uyuşmaya başlamıştı.

Adrianglia, Resmi Hitap Biçimleri. Sıraları taradı . . . *Kont*. "Alan Adı" *Kontu*. *Lord "İsim"*. Esnedi ve bir sayfa geriye gitti.

Kuzey Bölgesi *Kontu*'nun türevi. Galya İmparatorluğu'nda *Kont'a* eşdeğerdir. Vikontun üstünde ama markinin altında toprak sahibi soylu.

Adı neydi? Earl Carmine? Carmaine? Camarine. Evet, işte buydu. Sayfaları çevirdi ve *Earl Camarine*'i buldu.

Camarine Kontu: Camarine Kontluğunu yöneten soylu. Güney Eyaletleri Dükü'nün geleneksel yetki alanı. En sık nezaket unvanı olarak kullanılır.

"Nezaket unvanı." Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi ama ana fikri anlamıştı. Tüm la-di-da tavırlarına rağmen Declan gerçek bir kont bile değildi. Rose kıs kıs güldü.

"Rose!" Georgie'nin tiz sesi düşüncelerini paramparça etti.

"Geliyorum!" Kitabı kucağından itti ve kot pantolonunun tozunu alarak merdivenden indi. "Georgie, dışarı çıktın mı?" Verandaya doğru yürüdü. "Sana içeride kalmanı söylemedim mi?"

Declan avluda duruyordu. Jack kollarında kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Uykusunda usulca hırladı ve pençeleriyle Declan'ın kolunu yoğurdu. Declan irkilmedi bile. "Sanırım yorgunluktan bitap düşmüş. Onu nerede istiyorsun?"

Dünya şaha kalktı ve dişlerini tekmeledi. Kendine gelmesi biraz zaman aldı ve konuştuğunda sesi neredeyse normaldi. "Onu ben alacağım."

Declan Jack'i nazikçe onun kollarına bıraktı. "Eminim bu onun duygularını incitecektir ama çok yakışıklı bir yavru."

"Onu bir de bebekken görmeliydin," dedi Rose şaşkınlıkla. "Tüy ve kulak tutamlarından başka bir şey yoktu. Her dakikası *National Geographic* Kodak anı gibiydi."

Jack'i içeri götürdü ve nazikçe yatağına yatırdı.

Bir saat içinde akşam yemeğini hazırladı. Jack yemek boyunca uyudu. Daha sonra Georgie kıvrılıp *InuYasha*'yı bir kez daha okudu ve Rose bir fincan çay demleyip verandaya kaçtı. Yalnızlığı uzun sürmedi.

Declan merdivenlerde onun yanına oturdu. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Adamın sesi alaycı değildi ve kadın omuz silkti. "Evet. Nasıl yaptın?"

"Dört tuzak kurdum ve en bariz olanını salyalarını akıttığı bir bıçakla yemledim. odamda."

Ne bekliyordu ki? Ne de olsa Jack sadece sekiz yaşındaydı. Bu ona yüklenen büyük bir yükü. Bunu en başta yapmamalıydı. Declan'ın Jack'i ormanda takip ettiğini hayal ettiğinde, onun tuzaklar ve yemler kurduğu fikri aklına hiç gelmemişti. "Erkekler ve bıçaklar," diye mırıldandı Rose. "Karşı konulmaz bir cazibe."

"Bundan asla kurtulamayız."

Yanında ne kadar çok kılıç ve bıçak taşıdığı düşünülduğünde, kesinlikle öyle değildi. Babamın tüm odası bıçaklarla doluydu.

Öğleden sonrasının yumuşak ışığında Declan'ın yüz hatları yeni bir renk kazandı. Gözleri uzaklara bakıyordu. Düşünceleriyle boğuşuyor gibiydi. Ağzının sert çizgileri gevşedi. Bakışları saldırganlığını kaybetti. Bu şekilde otururken neredeyse yaklaşılabılır görünüyordu. Ona dokunma dürtüsü geri geldi. Kendi kendine bunun doğal olduğunu söyledi. Adam çok yakışıklıydı ve onun bir hayatı yoktu. Ama onu öpmek için mantıksız bir arzu duyması, bunu gerçekleştirmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Son kez mavi kanlı kişiliğinin ağzından kaçmasına izin verdiğinde makul davranmıştı. Belki ona onlardan biraz daha bahsederse, anlayacak ve onları rahat bırakacaktı.

"Jack'ten hoşlanıyor gibisin," dedi dikkatlice, suyu test ediyordu.

"Elinden geleni yaptım," dedi. "Söyle bana, av köpekleri çimenlikte peşindeyken neden şekil değiştirmedim? Hayatta kalma içgüdüğü onu tehlike karşısında bir vaşağa dönüşmeye itmeliydi."

Rose fincanına baktı. "Garip'te farklı olabilir ama Dönüşenler Sınır'da yer değiştirdiğinde neredeyse nöbet geçirir gibi olurlar. Yere düşerler ve sarsılırlar. Korkunçtur ve bir dakika kadar sürebilir. Eğer şekil değiştirmiş olsaydı, yaratıklar işini bitirmeye fırsat bulamadan onu parçalardı. Her korktuğunda kediye dönüşmemesini öğretmek uzun zamanımızı aldı. Taktığı bileziği gördünüz mü?"

"Evet."

"Ona bilezik takılı kaldığı sürece şekil değiştirmemesi gerektiğini öğrettim. Bu aslında büyü falan değil. Sadece şartlandırma."

"Çok uğraşmış olmalısınız." Sesinde saygı ifadesi vardı. "Öyle oldu."

Declan duraksadı, bir şeyler düşünüyordu. İçini kemiren bir şey olduğu belliydi.

"Garipler'de şekil değiştiren çocuklar ayrıştırılıyor ve yetişkin olana kadar özel okullara götürülüyorlar," dedi sonunda.

Ona şöyle bir baktı. "Çocukları sürgüne mi gönderiyorsunuz?"

Declan yüzünü buruşturdu. "Tam olarak öyle değil. Eğitimlerini denetleyen uzman eğitmenler var ..." Sustu. "Evet," dedi bir miktar teslimiyetle. "Dönüşen çocukları sürgüne gönderiyoruz. Bunun onlar için daha iyi olduğuna dair yaygın bir kanı var."

"İnsanların nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

Kalın kaşları yukarı kalktı. "Buna katılmanı beklemiyordum." "Bazı şekil değiştirenler insan olarak doğar. Jack bir kedi yavrusu olarak doğdu. Biliyorduk ki

Anne karnındayken bir şeyler ters gidiyordu, çünkü annem pençeleri hissediyordu ve büyükannem büyü yaptığında tüm testler ormanı gösteriyordu. Annemi hastaneye götüremedik, çünkü ailem Jack'in büyü olmadan öleceğinden korkuyordu ve babam, uygun belgeleri alabilmemiz için Broken'daki ebeye büyük bir rüşvet ödemek zorunda kaldı. Jack doğduğunda süt emmiyordu. Annem anne sütünü pompalıyordu ve biz de onu biberonla beslemek zorunda kalıyorduk. İnsana dönüşmesi üç gün sürdü ve sonunda dönüştüğünde, neredeyse bir ay boyunca hala kördü. Bebekken tuhaf görünüyordu. Deforme olduğunu düşünmüştüm."

Son çayını da yuttu. "Şimdi bile, Jack'le, bu ... zor. Ne söylendiğini anlamadığı anlar oluyor. Kelimeleri duyuyor ve ne anlama geldiklerini biliyor, ama sadece nüfuz etmiyorlar. İnsanların neden o şekilde tepki verdiklerini her zaman anlayamıyor. Ve bir manyak gibi kavga ediyor. Büyük çocuklar ondan korkuyor. Ne zaman telefonum çalsa ve arayan okul olsa paniğe kapılıyorum, çünkü her zaman birine zarar vermiş olabileceğini düşünüyorum. Yani evet, bazı insanların bunu nasıl çok fazla bulabileceğini anlayabiliyorum. Sıradan insan çocukları zaten yeterince zor. Beni yanlış anlamayın, Jack'ten asla vazgeçmem. Asla. Onu ölü parmaklarımdan çekip almaları gerekirdi. Ama hep merak ediyorum, ya işleri yanlış yapıyorsam?"

Declan, "O şimdiye kadar gördüğüm en sosyalleşmiş Dönüşenlerden biri," dedi. "Normal bir okula gidiyor. Oyun oynuyor. Zeki ve ikna edilebiliyor ve diğer insanlara karşı empati gösteriyor. George'u korumaktan bahsetti. Bunun ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum."

Ona şöyle bir baktı. "O sadece küçük bir çocuk Declan. Sanki insan değilmiş gibi konuşuyorsun."

Declan'ın yüzü perişan görünüyordu. "Bir arkadaşım var," dedi. "Birlikte askerdik."

Sadece bir asilzade değil, aynı zamanda bir askerdi. Şüphesiz bir subay. İnsanlara emir vermenin iletişim kurmanın tek yolu olduğunu düşünmesine şaşmamalı. "Ne kadar zamandır ordudasın?"

"On yıl," dedi Declan. "Bu çok uzun bir süre," dedi.

"Bunun bana akran olmaktan daha uygun olduğunu düşündüm," dedi. "Neden?" diye merak etti.

"Kendimden başka kimseye karşı sorumlu değildim," dedi. "Bu şekilde basitti."

O zaman bir subay değil. "Mutlu muydun?"

"Memnundum," dedi Declan. "Öldürme konusunda iyiydim ve bunu iyi yaptığım için övülüyor ve ödüllendiriliyordum. O zamanlar benim için doğru yer olduğunu hissetmiştim."

"Senin balolardan, görgü kurallarından ve çapkınlıktan ibaret olduğunu sanıyordum," diye iğneledi onu.

Karşılığında aldığı bakış son derece ciddiydi. "Bir akranın hayatına tuhaf bir bakış açınız var. Çoğunlukla iş. Çok ama çok fazla iş ve çok fazla sorumluluk. Hayatımın o döneminde bunu istemedim. Hâlâ da istemiyorum ama artık başka seçeneğim yok."

Sesi acı ve boştu. Rose ne yapacağını bilemez bir halde gözlerini kaçırdı. "Bana arkadaşından bahset."

"O bir Dönüşen," dedi Declan. "Jack gibi bir avcı. Bizim toplumumuzda bir Dönüşen'in gidebileceği çok az yol vardır, özellikle de varlıklı bir ailede doğmamışlarsa. Arkadaşım fakir doğdu. Doğumunda annesi tarafından terk edildi ve Adrianglia'nın önde gelen askeri okulu Citadel'e verildi. Varlıklı ailelerde doğan Dönüşenler, bir gün topluma yeniden katılabilmeleri için belirli bir şekilde eğitilirler."

"Peki arkadaşın değil miydi?" diye tahmin etti.

Declan başını salladı. "O krallığın gözetimindeydi ve krallık onun diğer insanlarla birlikte yaşamasını asla istemedi. Onu bir katile dönüştürdüler. Duyguları olmayacak şekilde yetiştirildi, sadece sıkı bir kontrol ve başarısız olduğunda katı bir ceza. Bana, başka bir çocukla paylaştığı on iki metreye on metrelik çıplak bir odada büyüdüğünü söyledi. Giysileri, bir diş fırçası, bir tarak ve bir havlu dışında hiçbir kişisel eşyasına izin verilmemiş."

"Bu korkunç bir şey," dedi. "Çocukları bu şekilde hapsedemezsiniz. Herhangi bir çocuğu. Jack ormanda koşabilmeli, oynayabilmeli. O olmadan, o-"

"Delirmek," diye bitirdi Declan. "Ya da hayatta kalmayı ve nefret taşımayı öğren."

"Arkadaşın bundan sonra nasıl asker olabildi? Öyle olmalıydı" -doğru kelimeyi aradı ama bulamadı- "iyi değildi."

"Tam uyum sağladı," dedi Declan. "Biz Kızıl Lejyon'daydık. İnsanların bilmek istemediği gerekli şeyleri yaptık."

"Kara operasyonlar mı?" diye sordu. Ne biliyorsun, Latoya haklı çıkmıştı; o böcek yiyen, vahşi doğada yaşayan, bir pinecone ve balonlu sakızlı teröristlerden biriydi.

"Siyah kulağa doğru geliyor. Kimsenin gidemediği yerlere gittik ve orada bulduğumuz her şeyi öldürmekte çok iyiydik. Anlaşmalara ya da sözleşmelere bağlı değildik. Bu tür birliklerde çok az şey kesindir. Kendinize ve eğer şanslıysanız yanınızdaki erkek ya da kadına güvenirsiniz. Ben arkadaşıma göz kulak oldum, o da bana göz kulak oldu. O benim hayatımı birkaç kez kurtardı, ben de karşılığını verdim. İkimiz de kimin kime ne borcu olduğunu saymadık. Gerekirse onun için öldürdüm."

"Neden?"

"Çünkü o da benim için aynısını yapardı," dedi Declan.

"Kiminle dövüştün?"

Declan omuz silkti. "Galya Krallığı. İspanyol İmparatorluğu. FOGL."

"FOGL nedir?"

Declan, anılarını silmeye çalışır gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bu dini bir tarikat. Büyük Lucifer'in Güçleri. Ana direktifleri tüm dünya üzerinde egemenlik kurmak ve bunu oldukça korkunç yollarla yapıyorlar. Adrianglia geçmişteki ve günümüzdeki çatışmalardan kaçan mültecilerle dolu. Bazıları iğrenç suçlar işliyor ve etkisiz hale getirilmeleri için olağanüstü önlemler alınması gerekiyor. Bu görevlerden biri sırasında işler ters gitti ve arkadaşım bir insan gibi davranma hatasına düştü."

"Ne oldu?"

"Bir baraj vardı. Küçük bir suçlu çetesi onu ve çalışanlarını fidye için tutuyordu. Barajın desteklerine bir düzenek bağlamışlar ve bir patlama meydana getirip aşağıdaki kasabayı boğmakla tehdit etmişlerdi. Baraj çok eskiydi, neredeyse labirent gibiydi ve düzenini bilen herkes içeride rehin tutuluyordu. Arkadaşım içeri girdi çünkü o bir Dönüşen'di. Koku alma duyusuna güvenebilirdi ve amirlerimiz ahlaki açıdan zor bir seçim yapması gerektiğinde onun mantığının üstün geleceğine güveniyorlardı. Eğer durum rehinelerin hayatıyla barajın güvenliğini karşı karşıya getiriyorsa, barajı sağlam tutmaya daha fazla önem vermesi gerektiği söylenmişti. Eğer baraj başarısız olursa

potansiyel can kaybı, içeride mahsur kalan altı kişinin ölümünden çok daha fazla olacaktır.

"Rehinelerin izini sürmüş ama suçlular kavga etmiş ve içlerinden biri suçlamaları başlatmış. Arkadaşımın önünde bir seçenek vardı: Suçluların peşine düşebilir ya da rehineleri kurtarabilirdi. İnsanlık krizi dediği şeyi yaşadı ve rehineleri kurtardı. Baraj patladı ve kasabayı sel bastı. Sel ölümle sonuçlanmadı ama maddi zarar çok büyüktü. Askeri mahkemeye çıkarıldı."

"Neden? İnsanları kurtarmak için mi?"

"Bir emre itaatsizlikten. Ölüm cezasına çarptırıldı."

"Ama kimse yaralanmadı!"

"Fark etmezdi." Declan'ın yüzü acımasızdı. "Gördüğünüz gibi, onu emre itaatsizlik ettiği için değil, dengesiz olduğuna karar verilen bir Dönüşen olduğu için öldürmek istediler. Onu ölümcül bir katile dönüştürmüşlerdi ve söyleneni aynen yaptığı sürece onu kullanmaktan mutluydular. Ama artık onun hareketlerini tahmin edemiyorlardı."

"Onu bir hayvan gibi uyutacaklar mıydı? Ne tür bir ülke bunu yapar?"

"O krallığın gözetimindeydi ve krallık onun bir sonraki adımda yapabileceklerinden korkuyordu. Halkı ondan koruma sorumluluğunu almak istemediler."

"Ona yardım etmeye çalıştın mı?"

"Evet. Ordudan ayrıldım ve bu unvanı aldım, çünkü akran statüm sözlerime daha fazla ağırlık kazandıracaktı. Dilekçe verdim, lobi yaptım, onun yerinde sıradan bir asker olsaydı ölüm cezası almayacağını savundum."

Arkadaşını kurtarmak için kariyerini terk etmişti ve bunu hiç kabadayılık yapmadan, sanki yapılması gereken en mantıklı şeymiş, ikinci bir düşünceyi bile hak etmiyormuş gibi söylemişti. Hayatının on yılını başka bir insan uğruna sırtını dönerek geçirmişti. Pek çok insan bunu yapmazdı. Kendisinin bunu yapabileceğinden emin değildi. Bu takdire şayandı.

Rose dudağını ısırды. "Onu kurtardın mı?" "Hayır. Başaramadım."

Bunu çok acı bir şekilde söylemişti. Gözleri sanki külle tozlanmış gibi uzak ve kederliydi. Uzanıp ona dokunmak istedi. Bir şekilde durumu daha iyi hale getirmek için.

"Son anda, Güney Eyaletleri Dükü'nün kardeşi Casshorn arkadaşımı evlat edindi ve onun eylemlerinin tüm sorumluluğunu üstlendi. Casshorn çocuksuz ve yüksek rütbeli bir soylu olduğu için kan bağı ayrıcalığını talep etti. Kısacası, arkadaşım onun tek varisiydi ve bu nedenle krallık onu öldüremezdi. Casshorn serbest bırakılması için fahiş bir meblağ ödedi."

Rose, "Çok nazıksınız," dedi.

Declan ona düz bir bakış attı. "Ne dedim ben?"

"Casshorn bir haydut. Dük'ün evinin onuruna sürülmüş iğrenç bir leke. Arkadaşımı iyilik olsun diye evlat edinmedi. Onu evlat edindi çünkü onu idamdan kurtarmanın tek yolu buydu. Arkadaşım bıçakla öldürücüdür ve ondan nefret eder-"

Kötü bir büyü'nün nemli dokunuşu onu etkiledi. Rose donakaldı. Tüm canavarları öldürdüklerine gerçekten inanmıyordu ama umut etmişti. Görünüşe göre yanılmıştı.

"Konuşmaya devam et," dedi Declan. "Yaratığın ne söylendiğini anladığından şüpheliyim ama muhtemelen sesimizin tonuna duyarlı."

"Nerede?" diye sordu hafifçe.

"Solda, küçük bir kulübenin yanında. Hadi kalkıp biraz dolaşalım."

Adam ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kadın bunu yaptığıнын farkına bile varmadan mekanik bir şekilde elini tuttu ve yola doğru yan yana yürümeye başladılar. Kadının eli Declan'ın nasırlı parmaklarının arasındaydı, sanki birlikte yürüyen iki genç gibiydiler. Declan büyüsünü müthiş bir parlama için hazırlıyordu, tüm vücudu gergin ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddetle doluydu. Bu, sizden hoşlandığına karar vermiş bir kaplanın yanında yürümek gibiydi: Declan onun elini hafifçe tuttu ama kaçmasına izin verecek değildi.

Onun parmaklarını sıktı. O anda Rose aralarında bir bağ hissetti, endişe verici derecede samimi bir bağ. Bunu hayal ettiğinden emin olmak için ona baktı ve aynı düşüncenin onun yüzüne de yansıdığını gördü: Elini tutmuştu ve hoşuna gitmişti.

Arkasını döndü.

"Biraz daha yaklaş." Declan onun koluna hafif bir baskı uyguladı ama elini bırakmadı.

Yaratık kulübenin yanındaki mersin ağacına çömelmişti. Onu bu şekilde, gün ışığında korkusuzca görmek ürkütücüydü.

Declan'ın sesi sabitti. "Ben ördek dediğimde, sen-"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Onu öldürmeni istemiyorum. Büyük patlamayı yaparsın ve kulübemi paramparça edersin." Büyükbaba Cletus da onunla birlikte. Georgie'ye ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Adam kızgın bir ifadeyle ona baktı. "Ben patlamam." "Bunu Amy'nin çatısına söyle."

"Hepimizin hâlâ nefes alıyor olmasının sebebi o gümbürtü." Yaratık onları izledi, ilerlemek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bunun gerekli olmadığını söylemiyorum. Ama orası onun eviydi. O para içinde yüzen bir soylu değil. Elini sallayıp başka bir çatı alamaz. Önce onu uyarmadınız bile. İnsanların bu tür bir şoka hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı var."

Declan durdu, o da durdu. Tamamen çok yakın durdular. Sırtı yaratığa dönüktü. Yaratığın büyüğü tenine damlıyor, kaygan bir damlacık halinde omurgası boyunca kıvrılarak akıyordu.

Declan dişlerini kilitledi. Bu onun çenesini daha da dikleştirdi. "O tazi kulübeden iki adımdan daha az uzakta. Ona saldırıp da kulübeyi yakmamam mümkün değil. Bu fiziksel olarak imkânsız. Ve kılıçlarımı içeride bıraktım."

"İşte bu yüzden bu işi benim halletmeme izin vermelisiniz." "Bunu nasıl başaracaksın?"

"İşte böyle." Etrafında döndü ve canavara doğru kör edici beyazlıkta bir büyü çizgisi fırlattı. Flaş patladı ve canavarın kafasını dev bir jilet gibi boynundan ayırdı. Başsız gövde uzun bir an boyunca yarı çömelmiş bir halde dondu ve devrildi. Baskıcı büyü yok oldu.

Declan ağzı açık bir şekilde ona baktı. Rose gülümsedi.

Declan onun parmaklarını bıraktı ve başsız bedene doğru yürüdü. "Hmm," dedi.

"Hmm sana da," dedi ona ve diğer canavarların izlerini bulmak için çalıları kontrol etmeye gitti. Hiçbirini hissetmedi ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Çalılıkları aradılar ama başka hiçbir hayvan yoktu. "Nereden gelip duruyorlar?" Rose merak etti. "Ve neden?" "Nedeni basit. Büyüye açlar."

"Sanırım bir kürek alsam iyi olacak. O lanet şeyi gömmeliyiz."

"Sana flaş kullanmayı kim öğretti?" Sanki onun yalan söylemesini

bekliyormuş gibi söyledi.

"Bana kimse öğretmedi. Yıllarca çalıştım. Günde birkaç saat. Zamanım olduğunda hala yapıyorum."

Declan'ın yüzünde inançsızlık okunuyordu.

"O kadar şaşırmış görünme," dedi ona. "Ben beyaz parlayan Edger kızıyım, hatırladın mı? Bu korkunç, berbat yere seyahat etmenizden nedeni, yıkanmamış halktan insanlarla kaynaşmak zorunda olmanız."

"Beyaz ışık yakabildiğini biliyordum. Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum." "Çok hassassın. Sürgümü kenara attın."

"Evet, ama özellikle şimşegi hedef almadım. Sadece vücudumun ön kısmından kalkan gibi geniş bir büyü darbesi gönderdim. Bu bir ya da on cıvatayı uzaklaştırabilirdi."

"İpucu için teşekkürler! Şimdi nasıl yaptığını biliyorum."

Birbirlerine baktılar.

"Ne kadar hassassınız?" diye sordu.

Ona sinsi bir Edger gülümsemesi verdi. "Üzerinde bir doubloon var mı?" Elini cebine attı ve bir madeni para çıkardı.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Onu havaya atarsan, flaşım la vurursam benim olur."

Declan doubloon'a baktı. Kırık'ın çeyreğinden biraz daha büyüktü. Onu başının üzerine fırlattı. Sikke havada döndü, güneş ışığını yakaladı, parlak bir kıvılcım gibi parladı ... ve parıltısının ince beyaz bir kırbacıyla sokulan çimlere düştü.

Declan yemin etti.

Sırıttı, hala sıcak olan bozuk parayı otların arasından aldı, üzerine üfledi ve biraz da alay ederek ona gösterdi. "İki haftalık yiyecek. Sizinle iş yapmak bir zevkti."

"Bunu yapabilen sadece bir kişiyle tanıştım," dedi. "Bizim birliğimizde keskin nişancıydı. Doğru düzgün eğitim almadan bunu nasıl yapılabiliyorsunuz?"

"Teşhircilik okudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bu mevcut en iyi silah ve ben de bunda iyi olmak istedim. Ve ailemdeki herkes bu konuda iyiydi. Ben bir soyluydum ve ismimizin onurunu korumak zorundaydım."

"Benim senden çok daha iyi bir motivasyonum vardı," dedi. "Ben on üç yaşındayken annemin ailesi bir yangında öldü. Büyükbabam Danilo her zaman

Baca gibi tütüyordu. Bütün ev sigara izmaritleriyle kaplıydı ve bir gece çok fazla içmişti. Kimse sağ çıkamadı, büyükannemle büyükbabamın kedisi bile. Onların ölümü annemi yıktı. O anda ölmüş gibi oldu ama bedeni yaşamaya devam etti. Etrafta yatıp kalkmaya başladı ve durmadı. Onu isteyen herkesle yatarı. Evli, kör, sakat, deli, umurunda değildi. Bunun ona yaşadığını hissettirdiğini söylerdi."

"Özür dilerim," dedi. "Sizin için çok acı verici olmalı."

"Hiç eğlenceli değildi. İnsanlar yüzüme karşı anneme sürük diyordu. Leanne, sana kıyafetleri kim ödünç verdi? Beni okulda kovalardı, 'orospunun orospusu' diye bağırırdı. Bir keresinde dolabıma büyük harflerle yazmıştı. Sen bir soylunun oğluydun, yakışıklı, varlıklı, muhtemelen sevilen. Zavallı küçük zengin çocuk. Ben bir fahişenin kızıydım, beş parasız, çirkin ve hor görülüyordum. İyi parlamak için çok fazla motivasyonum vardı. Herkese bir değerim olduğunu göstermek için flaşlarımı dünyanın boğazına sokmak istiyordum."

"Senin için nasıl gitti?"

"O kadar da iyi değil," diye itiraf etti. "Ama artık flaşımınla oynamak bir alışkanlık oldu. Kendime bir sürü eğlenceli numara öğrettim."

"Aha." Declan ağacı işaret etti. "Çift dilimleyici."

Büyü ondan iki eşit akım halinde fırladı, otların arasından alçaktan aktı ve ağaca doğru parlak bir patlamayla çarpıştı. Gücünün çok az bir kısmını kullanmıştı, sadece ona hareketi göstermek için. Declan sandığından daha iyi kontrol edebiliyordu.

"Hemen yapamazsanız üzölmeyin," dedi. "Bu biraz zaman alır-"

Ağaca birbirinin aynısı iki büyü akımı gönderdiğinde bir klik sesiyle ağzını kapattı.

"Aman ..." diye mırıldandı masumca.

"Top yıldırım." Omzunun üzerinden bir büyü küresi tutuştu ve bir kıvılcım yağmuruyla ağaca çarptı.

Bunu daha önce görmemişti ama yıllarca spiral yapma pratiği yapmıştı - çoğunlukla düzgün göründüklerini düşündüğü için- ve bir küre sadece katlanmış bir spiraldi. İşin püf noktası, onun yaptığı gibi bir dönüşle onu kırmaktı. Konsantre oldu ve omzunun üzerinde beyaz bir top oluşmasını memnuniyetle izledi. Biraz orantısızdı ve onunki kadar iyi dönmüyordu ama onu ağaç kabuğuna doğru uçurmayı başardı.

Declan başını salladı. "İnanılmaz."

"Benimle baş edememek seni öldürüyor, değil mi?" Rose sırttı. Hiç gösteriş yapma fırsatı olmamıştı. Onun burada izleyici olarak bulunması kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatmin ediciydi. Garipler'den bir mavi kanlıyı etkilemeyi başarmıştı. Bir kont ve eski bir asker. Bundan daha iyisi olamazdı.

Declan ayaklarını çimlere gömdü ve konsantre oldu. Gözleri parlıyordu. Hayalet gibi bir esinti saçlarını karıştırdı. Beyaz bir çizgi sırtından fırlayarak başının iki metre yukarısına yükseldi. Sihirli çizginin tepesi aşağı doğru kıvrıldı, beyaz bir yarım kemerle çimenlere kadar uzandı ve toprakta mükemmel bir halka çizerek onu çevrelemeye başladı.

Vay canına.

"Ataman'ın savunması," dedi ve konuşmanın bitmesine izin verdi.

Rose denedi. Yukarı doğru düz bir çizgi oluşturmakta sorun yaşamadı, ancak aşağı doğru bükmeye çalıştığında, Declan'ınki gibi hafifçe kavisli değil, keskin bir açıyla çimlere çarptı.

Declan gülümsedi.

"Tekrar bakmama izin verin, lütfen."

Kemeri yeniden inşa etti. "Bunu nasıl yapacağımı öğrenmek için bir yıl boyunca sürekli pratik yapmam gerekti."

Rose kemerin onun etrafından geçişini izledi. Dön. Dön. Dön. Bir kırbaç gibi.

Dön. "Bana birkaç dakika ver."

"Zamanın var." Çimlerin üzerine oturdu.

"Orada öylece oturup beni mi izleyeceksin?"

"Evet. Güzel köylü kızlarını izlemek biz fakir zengin oğlanlarının en iyi yaptığı şeydir."

"Köylü mü?"

Omuz silkti. "İsim takmaya sen başladın."

Homurdandı ve işe koyuldu. Göründüğünden daha zordu ve ilk birkaç dakika onun çimlerin üzerindeki görüntüsü dikkatini dağıttı. Güçlü vücudu, uzun zayıf bacakları ve absürt derecede yakışıklı yüzüyle bir tabloya benziyordu. Yeşil gözlerinde mizah vardı ve bakışları tesadüfen karşılaştığında ona göz kırptı. Kız neredeyse kendi flaşıyla kendini yakıyordu. Ama çok geçmeden kendini işe verdi ve Declan ile dünyanın geri kalanı gözden kayboldu.

Bir süre sonra Declan çimlerin üzerinde kıpırdandı. "Nasıl yapıldığını anlatmamı ister misin?"

"Hayır!"

Sırttı.

Bir yarım saat daha uğraştı, ta ki ipi döndürmek aklına gelene kadar. İlk başta sadece sarktı, ama ne kadar zorlarsa o kadar alçaldı, sonunda beyaz çizgisi zarif bir şekilde aşağı doğru eğildi ve itaatkâr bir evcil hayvan gibi etrafında döndü.

Heyecanla döndü ve adamın çimlerin üzerinden kendisine doğru geldiğini gördü. Adam durakladı ve flaşının dönen çizgisinin altına eğildi. O kadar yakındı ki, neredeyse dokunacaklardı. Flaşın sönmesine izin verdi.

"Bu inanılmaz," dedi adam sessizce.

"O kadar da inanılmaz değil," dedi kadın. "Bunu öğrenmem bir yılımı aldı."

"Senden çok daha fazla çalıştım."

"Bunu görebiliyorum."

Onun yüzüne baktı ve tüm düşünceler kafasından dağıldı. Onun gözlerinde hayranlık ve saygı gördü, bir insanın eşitine vereceği bir onay. Birbirlerine baktılar. Adamın gözleri yavaşça koyulaşarak daha koyu bir yeşile dönüştü. Ona bakma şekli, aralarındaki küçük mesafeyi kapatmak için yarım adım atmak, ağzını açmak ve onu öpmesine izin vermek istemesine neden oldu. Dudaklarını neredeyse üzerinde hissedebiliyordu. Ateşle oynamak gibiydi. Rose alt dudağını ıslattı, hayali öpücükten kurtulmak için biraz ısırды ve Declan'ın bakışlarının ağzına takıldığını gördü.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Kötü fikir.

Öne doğru bir adım attı, eli Rose'a uzandı. Rose yan çizdi. "Teşekkür ederim. Bunu senin gibi birinden duymak benim için çok anlamlı. Sanırım

O şey için bir mezar kazsak iyi olur. Pis kokusu beni öldürüyor." Bir kürek almak için evin arkasına yöneldi.

"Rose," diye seslendi. Sesi derindi ve emir verir gibiydi. Rose onu duymamış gibi yaptı ve kulübenin arkasına saklandı.

Öğle yemeği sırasında Georgie'yi azarladığı şeyin tam olarak aynısını yapmıştı. Declan ilk yarışmayı kazanmıştı ve onun yetenekleri hakkında herhangi bir şüphesi varsa bile, Declan onları paramparça etmişti. Artık biliyordu ki kız sadece beyazları gösterebilmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu olağanüstü iyi yapıyordu. Ve Declan'ın ona bakışı kafasında hiçbir soru işareti bırakmamıştı: Declan onu istiyordu. İkinci meydan okumada onu şaşırtmak zorundaydı, yoksa birkaç gün içinde eşyalarını toplayıp onu Tuhaflar'a kadar takip edecekti.

ON DÖRT

Max Taylor'ı gören birinin aklına gelen ilk kelime "sağlam "dı. Yaklaşık iki yüz elli kiloydu ve şişmanlamış bir profesyonel güreşçinin yapısına sahipti. Kurşun şeklindeki kafası kel olarak tıraş edilmişti ve dükkânının ön camından Rose'un kamyonuna bakarken küçük, silah grisi gözleri düşmanca bir ifadeye sahipti.

Rose aracını Taylor'ın Metal Dedektörleri'nin önündeki park yerine kaydırıldı. Penceredeki sarı yazı, sabah ışığında parlak ve ışıltılıydı, nadir madeni paraları ve hurda altını en iyi fiyatlarla satın almayı vaat ediyordu.

Georgie arka koltukta huzursuzca kıpırdandı. Dünkü tavuk olayı ona bütün yumurtalarını tek bir sepete koymanın pek de akıllıca bir hareket olmadığını hatırlatmıştı. Doğru, Georgie'nin iyi notlar almasını, Kırık'taki okula gitmesini ve muhtemelen orada iyi maaşlı bir iş bulmasını istiyordu ama sonuçta Georgie sihirle yaşıyor ve nefes alıyordu. O bir Edger'dı. Eğitiminin Edger kısmını ihmal etmişti ve bu ihmali düzeltmenin zamanı gelmişti.

"Pine Barren'da değerli metalleri satabilecek iki kişi var," dedi. "Altın, gümüş, mücevher, bunun gibi her şey. Biri Peter Padrake, diğeri de Max Taylor. Peter çok açık sözlüdür. Sizden sabit yüzde kırk beş ücret alıyor. Yani her yüz doların kırk beşini Peter alır, elli beşi sizde kalır."

Georgie'nin zeki gözleri hesapçı bir ifadeye büründü. "Yani neredeyse yarısını mı alıyor?"

"Evet. Sizi kandırmaya çalışmaz ama pazarlık da yapmaz. Peter'ın çizgi roman dükkanı iyi gidiyor ve parası var. Geçinmek için acele etmek zorunda değil, bu yüzden bazı anlaşmaların yapılmasına izin verebilir. Bu yüzden Peter'a sadece son çare olarak gitmelisiniz. Her zaman önce buraya gel." Ön camdan Max'e baktı. "Max Taylor seni kandırmak için elinden geleni yapacaktır. Eşyalarınızın sahte olduğunu iddia edecek ve bunun için size gülünç derecede küçük bir miktar vermeye çalışacak. İri bir adamdır ve yüksek sesle konuşup gözünüzü korkutmaya çalışacaktır. Ayrıca masasında bir silah bulundurur ve pazarlık sırasında onu çıkarıp sallamayı sever. Silahın dolu bile olmadığına dair bir söylenti duydum ama silahlar için altın kuralın ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Georgie, "Her silah doludur," diye tekrarladı.

"Bu doğru. Her silaha doluymuş gibi davranırız, mermi yatağında ve emniyeti kapalıymış gibi. Dolu olmadığını düşünsek bile, karşımızdaki kişiyi vurmak niyetinde değilsek, silahları asla başkalarına doğrultmayız, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Georgie. "Silahı yana ve aşağı doğru tutuyoruz, böylece kazayla ayaklarımızı vurmamız ya da namluyu yukarı kaldırmayız."

"Çok iyi." Başını salladı. "Altın kural diyor ki, Max'in silahına doluymuş gibi davranmalıyız."

"Bizi vurur mu?" Georgie oturduğu yerde kıpırdandı.

"Pek olası değil," diye güvence verdi ona. "Onun dükkânı paravan. Kimse metal dedektörü satın almaz. İşini sürdürebilmesinin tek yolu bizim gibi insanlardan para kazanmak. Birini vurursa ne olur?"

Georgie, "İnsanlar onun yerine Peter'a giderdi," dedi.

"Bu doğru. Eğer akıllı davranırsak, Max'in ücreti düşürmesini sağlayabiliriz. Üçte birin altındaki her şey iyidir. Ne yapacağımıza karar veriyormuş gibi bir süre daha kamyonetimizde oturacağız ve sonra içeri girip pazarlık yapacağız. Max ne kadar gürültücü ya da aptal olursa olsun, sakın olun."

"Tamam," diye söz verdi Georgie.

Rose cebini karıştırdı ve buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı.

Jack sabah egzersizi için bana katıldı. Öğle yemeğinden önce döneceğiz.

Declan

Uyandığında masanın üzerinde bu kâğıt parçasını bulmuştu. Uykusu hafifti ama Declan bir kurt gibi hareket ediyordu ve Jack duyulmak istemediğinde kimse onu duyamıyordu. Gece vakti iki hırsız gibi evden sızıışmışlardı.

Rose nota kaşlarını çattı. Jack küçükken ormana kaçardı. Kendi haline bırakıldığında günlerce ortadan kaybolurdu, bu yüzden Rose onu bulabilmek için kürkünden, saçından, pençe ve tırnak kırpıntılarından bazılarını saklamıştı. Hızlı bir scrying büyüü yapmıştı ama menzili kısaydı ve Jack evin iki mil yakınında bile değildi. Bu da Declan'ın onu Orman'ın vahşi doğasına götürdüğü anlamına geliyordu.

İlk dürtüsü peşlerinden koşmak oldu ama Rose kendini durdurdu. Birincisi, nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. İkincisi, mutfağı bomboştu - kelimenin tam anlamıyla yiyecek hiçbir şeyleri yoktu. Son mısır gevreği de gitmişti. Georgie bitirmişti. Georgie hâlâ açtı ve Rose da açtı.

Georgie

büyüsünün vücuduna verdiği yükü düşününce, bir şeyler atıştırmadan uzun süre duramazdı. Jack'i aramak için birkaç saat harcayabilirdi ya da gidip biraz para bulabilir ve yiyecek alabilirdi. Bu yüzden büyükannesinden dört dolar borç aldı - bunu yapmak neredeyse onu öldürüyordu - kamyonete bir galon benzin koydu ve Max Taylor'ı görmeye gitti.

Declan'ı durdurmak için zamanında uyanamamış olması onu rahatsız ediyordu. Mantıken, endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Declan çocuklara zarar vermeyeceğine yemin etmişti. Jack de tıpkı Declan'ın arkadaşı gibi bir Dönüşen'di ve Declan'ın mavi kanlı yüzünün ardında gördüğü duygular ona gerçek gibi gelmişti. Jack'i bir kez kurtarmıştı; onu herhangi bir tehlikeye atmasının hiçbir anlamı yoktu. Ayrıca, şu anda Edge'deki en güvenli yer Declan'ın yanıydı.

Mantık yoluyla paniklemesini engelledi ama endişe onu yiyip bitirdi. Jack gitmişti. Muhtemelen ormanın derinliklerine gitmişlerdi. Neden gitmişlerdi? Ona söylememişlerdi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, büyük bir sihir yapmadan olmazdı.

Dükkânın içinde Max masasındaki eşyaları yeniden düzenlemeye başladı. "Gördün mü? Huysuzlanmaya başladı. Hadi gidelim."

Rose kapıları açtı ve Georgie ile birlikte dükkâna adım attılar.

Max cam tezgâhın arkasına oturdu. "Elinde ne var?"

Rose ona sikkeyi gösterdi. Adam paraya uzandı ama Rose başını salladı. "Tam buradan görebilirsin."

Max gözlerini kıstı. "Yüz dolar," dedi.

Avucunu sikkenin üzerine kapattı ve Georgie'ye başıyla işaret etti. "Hadi Peter'a gidelim."

"O lanet korsan sana daha fazlasını vermeyecek," diye homurdandı Max.

Rose ona alaycı bir bakış attı. "Bu sikke tam olarak yarım ons altın. Şu anda yarım onsluk bir ABD Altın Kartalı dört yüz elli yedi dolar kırk yedi sentten ve yarım onsluk bir Akçağaç Yaprığı dört yüz altmış dört dolar doksan dört sentten işlem görüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kütüphaneye gittim ve internetten araştırdım. Peter sabit yüzde kırk beş alıyor, yani her bir sikkem için en az iki yüz elli dolar almalıyım."

Max'in boncuk gibi gözleri parladı. "Bozuk para mı?"

"Sikkeler. Birden fazla olduğu gibi."

"Kaç tane var?"

Omuz silkti. "Şimdilik üç tane. Daha fazlası da olacak."

"Hepsi için dokuz yüz on dört dolar," diye teklif etti Max. "Bu üçte bir eder. Hiç sanmıyorum. On iki yüze kadar düşebilirim." "Dokuz elli."

"On bir yetmiş beş."

"Daha iyi bir fiyat bulamazsınız ..."

Omuz silkti. "Her zaman şehirdeki bir kuyumcuya götürebilirim. Bir saatlik yol."

Max tezgahın altına uzandı. Glock'u çıkarıp camın üzerine koyduğunda Rose'un silahı kafasına doğrultulmuştu.

"O bir 22'lik," diye alay etti Max. "Islak çamaşırlardan sekecektir."

"Sen bir el ateş etmeden önce seni üç kez vurabilirim. Mermilerimin Max'in yüzünden sekeceğini mi sanıyorsun Georgie?"

George hiç istifini bozmadı. "Eğer yapmazlarsa, onu Edge'e götürebiliriz ve ben onu büyütürüm."

Max gözlerini kırıştırdı. Rose ona gülümsedi.

"Bin yirmi sekiz dolar ve yirmi beş sent!" Max söyledi. Yüzde yirmi beşlik bir ücret. "Tamamdır."

Otoparktan çıkana kadar silahını elinden bırakmadı. "Çok iyi iş çıkardın," dedi Georgie'ye.

Georgie dikiz aynasından gülümsedi.

Rose'un ellerine küçük sivri iğneler battı, adrenalin patlamasına gecikmiş bir tepkiydi b u . Sonunda kafasına dank etti - bir aylık parası vardı.

"Ne yemek istersin?" "Ne istersem mi?" "Ne istersen."

"Patates kızartması," dedi Georgie. "Ve tavuk nugget. Sonra da belki karides."

Karides eve kadar beklemek zorunda kalacaktı, ama nugget ve patates kızartması idare edebilirdi. Rose, McDonald's'ın arabaya servis bölümünden sola döndü.

ROSE gözlerini bir an için yoldan ayırıp yolcu koltuğundaki beyaz Wal-Mart poşetlerine baktı. Sığır eti ve tavuk almıştı.

Georgie için karides. İndirimde birkaç paket köy usulü domuz pirzolası kapmayı başarmıştı. Patates almıştı. Ve peynir. Ve sevdiği domateslerden. Ve Jack için elma. Ve yumurta, ve tereyağı, ve süt, ve mısır gevreği ... Kamyon poşetlerle doluydu. Onları kamyonun kasasına koyamayacak kadar paranoyaktı. Ne olacağını kim bilebilirdi ki? Düşebilir ya da uçabilirlerdi.

Bir ay yetecek kadar yiyeceği vardı ve tüm faturaları ödenmişti. Bu harika bir duyguydu. Eve gider ve bir saatini hepsini toplamak, etleri akşam yemeği büyüklüğünde porsiyonlara ayırmak, plastik ambalaja sarmak ve hepsini dondurucuya koymak için harcardı. Rose sırttı. Yemek konusunda endişelenmek yoktu. Bir ay boyunca.

"Rose?" Georgie sordu.

"Hmm?"

"Declan'ı neden sevmiyorsun?"

İşte şimdi yüklü bir soru vardı. Sözlerini sakınmadan ona gerçeği söylemek istiyordu ama hem Jack hem de o Declan'a vurulmuşlardı. Erkeklerin gözünden bakınca, Declan havalının ta kendisiydi. Onlar kadınlar tarafından yetiştirilmiş iki çocuktü. Kılıçları ve büyüü olan, güçlü ve erkeksi Declan'ın, ikisinin de yapamayacağı bir şey yaparak ona karşı durduğunu gördüler. Onun gibi olmak istemelerine şaşmamalı.

Bininci kez, babasının kaçıp gitmemiş olmasını diledi.

"Declan'dan hoşlanıyor musun?" diye dikkatle sordu.

"Evet."

"Neden?" diye sordu.

"O zeki biri," dedi Georgie. "Pek çok şey biliyor ve büyüü seninki kadar iyi. Evinin kendi kütüphanesi olduğunu söyledi, ancak kitapları ödünç almak için kartınızın olması gerekmiyormuş. İstedğin zaman gidip bir tane alabilirmişsin."

Rose'un kalbi göğsünde biraz sıkıştı. "Anlıyorum." Yutkundu. Declan çocuklar üzerinde çalışıyordu, fark ettiğinden çok daha fazla. Onun üzerinde de çalışıyordu. Onu aklından çıkaramıyordu.

Bunu çok dikkatli bir şekilde ifade etmesi gerekiyordu. George'a söyleyeceği her şey Jack'in kulağına gidecekti. Tanıdıkları tek havalı adama olan kırılgan inançlarını yıkmak istemiyordu ve bu durumun "Büyük kötü Rose, süper havalı Declan'ı uzaklaştırdı "ya dönüşmesini kesinlikle istemiyordu. Ama onları kandırmak da istemiyordu.

"Daha önce de Garipler'den insanlar onlarla gitmem için bize yaklaşmıştı," dedi, sanki ipte yürüyormuş ve yanlış bir ip onu kenara atabilirmiş gibi kelimelerini seçerek. "Muhtemelen hatırlamıyorsun çünkü küçüktün."

"Declan gibi mi?"

Başka bir Declan olduğundan şüpheliydi. Dünya birden fazlasına dayanamazdı. "Tam olarak onun gibi değil. Birkaçı soyluların hizmetkârlarıydı ve biri de daha az mavi kanlıydı."

"Ne oldu?"

"İlk hizmetli babama ve büyükbabama hediyelerle rüşvet vermeye çalıştı. Zamanını boşa harcadığını anlayınca da evimizi ateşe verdi. Hiçbir şeyimiz kalmazsa onunla gideceğimi düşündü. Bu yüzden koğuşlar artık evden çok uzakta ve yatak odamın farklı duvarları var. İkinci hizmetlinin yanında çok sayıda insan vardı ve evi kuşatmaya çalıştılar. Babam onu başından vurdu ve sonra gittiler."

"Peki ya mavi kan?"

Rose iç çekti. "Oh, o özel bir solucan türüydü. Çok tatlı ve hoş biriydi. Ve çok yakışıklıydı. Bana 'kur' yapmaya çalıştı. Önümde eğilir, şiirler okur ve bana güzel olduğumu söylerdi. Neredeyse ona inanıyordum. Sonra Garipler'den gelen kervan kasabaya geldi ve tüccarlardan biri, Yanice- onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Peçe takıyor," dedi Georgie.

"Evet. Yanice onu tanıdı. O bir köle taciri ve aranan bir suçluydu. Eğer onunla gitseydim, beni bir inek gibi kesip atacaktı. Seçme şansım olmazdı, beni satın alan adamla gitmeye zorlanırdım." Gitmezdi. Sonuna kadar savaşırdı ve onu öldürmek zorunda kalırlardı ama George'u korkutmaya gerek yoktu.

"Declan öyle biri değildir."

"Declan'ın nasıl biri olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Declan'ın bize söyledikleri ve nasıl davrandığı. Havalı birine benzediğini biliyorum." Sustu, onun "havalı bir adam" olduğuna inanmayı çok istediğini fark etti. Eğer bir pislik olduğu ortaya çıkarsa çok yazık olurdu. Tüm o kibrin altında bir sıcaklık vardı, dahası dürüstlük vardı. Bunu çok net bir şekilde hissetmişti. Declan'ın ahlaki kuralları vardı. Onun aşmayacağı çizgiler olduğundan şüpheleniyordu ama bu çizgilerin nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Onunla gitmeyi kabul ettiğimde nasıl biri olacağını bilmiyoruz," dedi. "Ya beni yanına alıp seni burada bırakırsa? Jack'e hepimizi yanında götüreceğini söyledi ama gerçekten de hiçbir şey onu sözünü tutmaya zorlayamaz. Ya bizi yanında götürürse ve sonra sizi hizmetçi yaparsa ya da bir yetimhaneye bırakırsa?"

Ya da onları öldürüp cesetlerini yol kenarına bırakıyor. Zarar vermeyeceğine dair verdiği söz, yarışmaları kazandığında sona erdi. Elbette yapmazdı. Declan değil. Ama yine de hiçbir garantisi yoktu.

"Ayrıca, Declan'la gidersem, onun karısı olmak zorunda kalacağım. Ve Declan beni sevmiyor."

"Neden olmasın?" George sordu.

"Çünkü ben bir hanımefendi değilim. Görgü kurallarına uymuyorum, eğitilmiş değilim, ağırbaşlı ve tatlı değilim. Ne demek istediğimi söylerim ve her zaman nazik değilimdir. Muhtemelen beni hoş olmaya zorlayabileceğini düşünüyor ama hangi kıyafeti giyersem giyeyim ve saçım ile nasıl oynarsanız oynayın, ben yine ben olacağım." Kaba, bayağı ve nahoş.

Rose içini çekti. "Declan insanların onun emirlerine itaat etmesine alışkın. Garipler'deyken, o bir şey emrettiğinde, insanlar bunu gerçekleştirmek için birbirlerini ezerlerdi. Ben öyle biri değilim. Bu yüzden çok tartışıyoruz. Birbirimizi delirtirdik ve kavga edersek Declan kazanırdı. Benim sihrim yıldırım gibidir. Kesin ve kontrollüdür, çünkü kontrolüm iyidir. Declan'ın büyüü kasırga gibi. Korkunç, korkunç güçlü. Amy'nin evinin çatısını uçurdu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Flaşı patladı ve bir sürü tazi canavarını öldürdü. Çatıyı yerle bir etti."

Kendini durdurdu. İhtiyacı olan son şey Georgie'nin kahraman tapınmasını besleyecek yeni bir yoldu. "Sonuç olarak Declan'a güvenemeyiz. O çok güçlü ve onun merhametine kalmak istemeyiz."

İyi bir Weird ailesinde doğmuş olsaydı, her şey farklı olabilirdi, diye düşündü Rose, kamyonu büyükannesinin evine götürürken. Özel öğretmenleri ve kıyafetleri olabilirdi. Doğal renklerde. Esprili ve kaygısız olabilirdi ve Declan onun dilimlenmiş ekmekten sonraki en havalı şey olduğunu düşünebilirdi. Onu kazanmaya çalışabilirdi. İşte bu ilginç bir alıştırma olurdu: kibirli, buz gibi, korkunç derecede güçlü Declan eğilip onu dansa kaldırır ya da büyükannesiyse Fransızca kibarca sohbet ederdi

Rose'u parkta gezdirmek için izin istemeden önce. Oh, bu çok komik olurdu.

Dudaklarını geren gülümsemeyi öldürdü ve hayalin ölmesine izin verdi. Bir hayalin içinde yaşamak ona hiçbir zaman iyi gelmemiştir. Asla bir hanımefendi olamayacaktı. O bir Edger melezi olarak doğmuştu. O nasıl demiştir? Açık çek için iyiydi ama başka bir şey için değil.

Dün ona yaklaştığında ve gözlerinin içine baktığında, onu istediğini fark etti. Sadece onu, beyaz ışık saçan ucubeyi değil, bir kadın olarak onu. Bu, daha önce ona attığı bakış gibi hesaplanmış bir hareket değildi. Bu tamamen spontane ve dürüst bir çekim beyanıydı ve tamamen yıkıcıydı. Bütün akşam bunu düşünmüştü, sonra gecenin yarısında ve şimdi yine bunu düşünüyordu ve peşini bırakamıyordu. Declan'ın yatağında olma fikri onu bir tür mutlu dehşetle dolduruyordu. Bu hiç de nahoş bir duygu değildi ve bunun için kendine kızıyordu.

Evine o kadar yabancıydı ki Rose onu hiç beklemiyordu ve ortalığı toplarken ya da yemek pişirirken onunla karşılaştığında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bu atlama tehlikeliydi. Onu izlemek, onunla konuşmak tehlikeliydi. Daha önce kandırılmıştı ve tekrar kandırılmayı göze alamazdı. Aklını başına toplaması gerekiyordu.

Kendine hayal kurma izni verdiğinde, bir mavi kanlının şehvetinin nesnesi olmak fantezilerine girmiyordu. Hayır, sıradan bir adam hayal ediyordu, düzenli bir işi olan iyi bir adam, onu sevdiği kadar sevecek ve tıpkı onun ona baktığı gibi ona bakacak biri. William gibi birini. William'ı gördüğünde kalbinin o küçük sıçramaları yapmaması dışında.

Kendini Broken'da, sıradan bir adamla, sıradan bir aile gibi yaşarken, sıradan bir işe giderken hayal etti. Yüce Tanrım. Can sıkıntısından kendi boğazını kesebilirdi.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye mırıldandı.

Beş dakika sonra arabayı büyükannesinin evine doğru sürdü, park etti ve eve baktı. Büyükanne ona Declan'la ilgili bir şeyler anlatmak için can atıyor olmalıydı. Bu sabah Rose, Georgie'nin yemek yemesi gerektiği bahanesini uydurarak konuşmadan kurtulmuştu. Belki şansı yaver giderse yine paçayı kurtarabilirdi.

"Hadi, Georgie." Kamyonetten indi ve birlikte merdivenlerden çıkıp vanilya kokan mutfağa girdiler.

ve tarçın.

"Kurabiye gibi kokuyor," dedi Georgie.

Büyükanne Éléonore gülümsedi ve ona bir tabak kurabiye uzattı. "Al bakalım. Neden verandaya gitmiyorsun Georgie, ben ve Rose biraz konuşalım."

Rose dudağını ısırdı. Başına gelecekleri biliyordu ve tıpkı bu sabah olduğu gibi aceleyle geri çekilmeye çalıştı. "Dört dolarını geri getirdim," diyerek parayı masanın üzerine koydu. "Gerçekten kalamam. Kamyonda yiyeceklerim var ve bozulabilirler..."

"Otur!" Büyükanne bir sandalyeyi işaret etti. Rose oturdu.

"Jack nerede?"

"Declan'la birlikte."

"Ve Declan'a bir çocuğu ona bırakacak kadar güveniyorsun?"

Rose yüzünü buruşturdu. "Bu sabah gizlice çıktılar. Ben uyandığımda büyüünün ötesine geçmişlerdi. Jack, Declan'ın üzerinde yürüdüğü toprağa tapıyor ve muhtemelen Orman'da hava atmak istedi. Bu konuda mutlu değilim ve eve döndüklerinde onu azarlayacağım ama Declan'ın ona zarar vereceğini ya da zarar görmesine izin vereceğini sanmıyorum. Jack'i bir kez kurtardı ve bir çocuğa zarar vermeyi aklından geçirdiğine inanmıyorum."

"Peki neden böyle düşünüyorsunuz?"

Rose omuz silkti. "Ondan aldığım bir his bu."

"Bir his mi?" Büyükanne yoğun mavi bakışlarıyla onu sabitledi. "Mavi kan hakkında her şeyi duyacağım. Her şeyi."

Tüm bunlar neredeyse yarım saat sürdü. Rose konuştukça büyükanne'nin ağzının kenarları daha çok sarkıyordu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Rose sustuğunda. "Bunu bana neden soruyorsun ki? I-"

"Rose! Ondan hoşlanıyor musun?"

"Biraz," dedi Rose. "Sadece birazcık." Büyükanne iç çekti.

Rose korkularını yatıştırmak için, "Çoğu zaman onu boğmak istiyorum," diye ekledi.

Garip bir nedenden ötürü, büyükanneyi rahatlatma çabası aslında işleri daha da kötüleştirdi. Éléonore'un yüzü soldu. "*Que Dieu nous aide.*"

Tanrı yardımcımız olsun. "Ne dedim ben? Ondan onunla gidecek kadar hoşlanmıyorum. O kibirli ve zorba ve-"

Büyükanne elini kaldırdı ve Rose sustu. Éléonore ağzını açtı, kapattı ve başını salladı. "Söyleyeceğim her şey işleri daha da kötüleştirecek," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Büyükanne iç çekti. "Senin bir kusurun var Rose. Çok cüretkarsın. Tıpkı benim Cletus'um gibi, tıpkı baban gibi. Bu bir Drayton özelliği ve bize sefaletten başka bir şey getirmedi. Bir meydan okuma görüyorsun ve onun peşinden gitmelisin."

Rose gözlerini kırptırdı. Meydan okumaların peşinden gitmezdi, en azından bilerek yapmazdı. En azından öyle olduğunu hiç düşünmemişti.

"Ve bu Declan, o korkunç bir meydan okuma," diye devam etti Büyükanne Éléonore. "Gururlu ve güçlü. Ve nasıl görüldüğünü Nasıl görüldüğünü sen de biliyorsun. Kazanmaya çalışırken içini dışına çıkaracağını biliyorum. Declan da aynı şekilde: seni pencereden telefonda gördü ve bir kaleye saldırmak üzereymiş gibi arka kapıdan çıktı. Senin onun olduğuna karar verdi."

"Onun yerine ben karar vereceğim." Rose homurdandı. "Çoktan kazandığını sanıyor.

Bir ya da iki sürprizim var."

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı büyükanne. "Anlamalısın, o tehlikeli bir adam. Çok tehlikeli. Onu lanetledim."

"Sen ne?"

"Onu lanetledim," diye tekrarladı büyükanne. "O akşam William aradığında kapıdan içeri girdi ve seni sordu, kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden ona lanet ettim."

Aman Tanrım. "Ne yaptın?"

"Lastik bacaklar."

Edgers'ın pek çok yeteneği vardı. Lanetleme yeteneği en nadir yetenek değildi ama en güçlülerinden biriydi. Ne kadar yaşlıysanız, lanetleme yeteneğiniz de o kadar güçlüydü. Yaşlı Edgerler lanetleme tekeline sahipti ve orta yaşı geçene kadar yeni gelenlere ısınmazlardı, bu da bazı Edger aileleri için yetmiş civarına denk geliyordu.

Çoğu lanetin tedavisi yoktu. Hedef tarafından bozulması ya da kendi akışına bırakılması gerekiyordu. Eğer hedef lanetinizi bozmayı başarırca, büyü size geri dönerdi. Siz sonuçlarla başa çıkmaya çalışırken, çok sinirli bir lanetçi güvenilir av tüfeğiyle gelip sizi atış talimi için kullanmak isteyebilirdi. Ve eğer büyü başarılı olursa, genellikle büyüye maruz kalan kişinin ailesi yaşlı büyücülerden birinden sizi küçültmesi için yardım isterdi. O zaman gerçekten sorun yaşırdınız. Bir Edger'in

Birine küfretmeden önce yaşının ilerlemiş olması ve saygı görmesi gerekirdi, aksi takdirde cezası hızlı ve acımasız olurdu.

Rose küfretmeyi henüz altı yaşındayken, herkes gibi kazara öğrenmişti. Aile bir barbekü partisindeydi ve Tina Watty adında bir kız onun oyuncak bebeğini çalıp ızgaranın üzerine fırlatmıştı. Rose, Tina'nın saçlarının dökülmesini diledi. Bunu söyler söylemez sihri fişkırdı ve sonra eve gitmek zorunda kaldılar. Tina'yı bir sonraki görüşünde uzun sarı saçları gitmiş, kısa kirli sakalları kafasını kaplamıştı.

Herkesin bir kez lanet okumasına izin verilirdi, bu ilk lanetti çünkü gücün olduğunu böyle öğreniyordun. Ama ondan sonra kendini kontrol etmeyi öğrenirdin, yoksa bedelini cehennemde öderdin. Neyse ki büyükannesi de bir lanetçiydi, Doğu Laporte'un en iyilerinden biriydi ve Rose lanetleme sanatı konusunda ihtiyaç duyacağından çok daha fazla eğitim almıştı. Lanetleri sorumlu bir şekilde öğrenmenin tek doğru yolu, çoğunun acısını çekmektir. Büyükanne pek çok lanet biliyordu ve Rose da öğrenmeyi çok istiyordu. On iki yaşındayken lastik bacakları denemişti.

Lastik bacaklar dayanılmaz derecede acı veren bir lanetti. Kurban bacaklarının tel peynir gibi parçalandığını hissediyordu. Eğer bir adım atmaya çalışırsa, kaçınılmaz olarak yere çakılırdı. Lanet hiçbir zararlı etki bırakmaz ve yarım saat kadar sonra ortadan kaybolurdu ama bu arada kişi aklını kaybedebilirdi.

Ve büyükanne bunu Declan'a yapmıştı. Hepsini katletmemiş olması bir mucizeydi.

"Onu neden lanetleyesin ki?"

Büyükanne omuz silkti. "Beni şaşırttı."

"Ne oldu?"

"Senin mavi kan biraz homurdandı ve omuz silkti. Sadece kaslarını çalıştırdı. İşte o zaman ona zeytinyağı şişesiyle vurdum ve ıskaladım. Kaçtı, şişeyi elimden aldı ve bana mükemmel bir Fransızca ile ailemi savunurken gösterdiğim gayreti takdir ettiğini, ancak ona bir daha vurmaya kalkışırsam çok pişman olacağımı söyledi."

Bu Declan'ın sesine benziyordu. Rose, "Göz korkutmada iyidir," dedi.

Büyükanne başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Ona inandım.

Ayrıca,

lanet geri tepti ve oturmak zorunda kaldım. Senin haydut deden gemisi ve gösterişli gülümsemesiyle limana yanaşmadan önce ne iş yapıyordum biliyor musun?"

"Hayır."

"Köyümüz, Garipler'deki Galya Krallığı'ndan Kont d'Artois için hizmetli tedarik ediyordu. Özellikle benim ailem yıllarca ona hizmet etti. İnanın bana, kanı gördüğümde tanırım. Declan size ne söyledi bilmiyorum ama o çocuğun nesiller boyu onu destekleyen mavi kanlı ataları var."

Rose ellerini salladı. "Akran merdiveninde o kadar da yüksekte olduğunu sanmıyorum. Bazen bir asilzade gibi davranmayı unutuyor ve neredeyse normal biri oluyor. Ayrıca, *Ansiklopedi*'ye baktım ve 'Earl Camarine'in bir nezaket unvanı olduğu yazıyor. Muhtemelen Kızıl Lejyon'daki askerlik hizmeti için almıştır."

Büyükannenin ağzı bir tıkırtıyla kapandı. "Şimdi ne dedim ben?"

"Hiçbir şey," dedi büyükannem. "Hiçbir şey yok. Haklısın, Jack muhtemelen onun yanında güvendedir. Yine de onları kontrol etsen iyi olmaz mı?"

Rose duvardaki saate baktı. Öğleyi otuz dakika geçmişti. Geç kalmıştı ama konunun değişmesi çok ani olmuştu. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Canım, bu odayı sana söylemediğim şeylerle doldurabilirim."

Büyükannenin gözlerinde, tartışmanın faydasız olduğunu söyleyen o özel parıltı vardı. Rose başını salladı ve Georgie'yi aramaya gitti. Onu divanın üzerinde kıvrılmış, uyurken buldu.

Büyükanne Éléonore, "Onu bana bırakın," dedi. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Uyandığında onu geri götüreceğim."

Rose içini çekti, ona sarıldı ve gitti.

Merdivenlerden indi, çimenleri geçti ve kamyonetine gitti. Bir meydan okuma kovalayıcısı. Kendini hiç böyle biri olarak görmemişti. Evet, bir saplantı haline gelene kadar flaşı üzerinde çalışmıştı ama bunun nedeni onu meşgul edecek çok az şey olmasıydı.

Yapması gereken eve dönmek, Jack'le aile düşmanlarıyla çılgın gezilere çıkmaması konusunda uzun bir konuşma yapmak ve Declan'a ... açıklamaktı. . . Declan'a ne açıklamak istiyordu ki? Mavi kanlı olduğunu unuttuğu anlarda, küçük aptal bir pervanenin böcek kaçıran bir fenere çekildiği gibi kendini ona çekilmiş bulduğunu mu?

Rose arabayı eve geri sürdü. Declan ve Jack hâlâ dışarıdaydı. Yiyecekleri içeri sürükledi ve onları dondurucu, buzdolabı ve kiler arasında ayırdı. Bir torba elma ve plastik bir kap çilek eksik çıktı. Muhtemelen hâlâ kamyondaydı. Dışarı çıktı.

Rose kamyonu yaklaşırken ayağının altında cam kırıkları ıtırđadı. Kırılmış bir n camın ışıltılı parçaları yolun üzerinde, parlak bir iz halinde sola doğru uzanıyordu. Kamyonu hızlıca bir göz attığında kendi n camının sağlam olduğunu gördü. Rose çömeldi ve camı inceledi. Tuhaftı. Bir arpışmadan kaynaklanan tipik bir spreya da cam tabakası değildi. Sanki biri n camı kırmış ve sonra da dikkatini çekmek için parçaları dikkatlice dökmüş gibiydi. Eve geldiğinde bunun orada olmadığına yemin edebilirdi.

İşiltılı patika eski bir am ağacında son buluyordu. Rose kaşlarını çattı, başını kaldırıp baktı ve bir daldan iple sarkan bir plaka gördü. BOSSMAN. Emerson'ın plakası. Bu da ne böyle?

Yolu taradı. En solda, çalıların arasında kırmızı bir metal parçası duruyordu. Koşarak ona doğru gitti. Emerson'ın SUV'unun tam domates rengine kırmızı bir araba kaputunun parçasıydı, kenarları pürmüz yanığı yüzünden koyu renkti.

Yolun ilerisinde, virajdan hemen önce başka bir parça daha vardı. Rose oraya doğru yürüdü, virajı geçti ve yüz metre ileride üçüncü bir kırmızı nokta gördü. Araba kırıntılarından oluşan bir iz, evden uzaklaşıp Broken'a doğru gidiyordu. Çok iyi. Koşarak kamyonetine döndü ve çalıştırdı. Araba parçalarının nereye gittiğini görmeliydi.

ON BEŞ

ÉLÉONORE, canavarın küçük bir parçasının formaldehit dolu bir kavanozun içinde yüzdüğü masadan kalktı. Cesedin geri kalanı çürümeye başlamıştı ve kokuya daha fazla dayanamadığında onu gömmek zorunda kalmıştı.

"Konuş benimle," diye fısıldadı. Her şeyi denemişti. Adele Moore'u, Lee Stearns'ü ve Jeremiah'yı çağırmıştı. Kitaplarına ve günlüklerine bakmışlar, büyülerini yapmışlar ve otlarını yakmışlardı. Hatta Elsie'yle ya da ondan geriye kalanlarla konuşmak için bir yolculuk bile yapmıştı. Çabaları ona hiçbir şey kazandırmadı. Doğu Laporte'un kolektif bilgeliği başarısız olmuştu.

Canavar her neyse, nereden gelmiş olursa olsun, şeytaniydi. Bu konuda herkes hemfikirdi.

Söylentiler havada uçuşuyordu. Kuzeyde, Malachai Radish ve ailesi karavanlarından ayrılmış, evleri parçalanmış ve açık bırakılmıştı. Malachai hiçbir zaman kulübedeki en keskin alet olmamıştı ve kamyonu kayıptı, bu yüzden aklını kaçırmış ve kimseye haber vermeden karısı ve çocuklarıyla birlikte kaçmış olabilirdi. Ama Éléonore bundan şüpheliydi. Adele köpeklerin geceleri ortadan kaybolduğuna dair söylentiler duymuştu. Ve Dena Vaughn hayvanlarını katledilmiş olarak buldu. Bir şey küçük pigme keçi sürüsünü öldürmüş ve otladıkları tepeyi iç organlarıyla boyamıştı.

Saldırı altındaydılar. Dehşet göğsüne sert bir buz kütlesi gibi oturdu. Bunun sonu nereye varacaktı? Yaratıklar ne istiyordu? Hiçbir cevabı yoktu. Elleriindeki tek silah Rose ve onun flaşıydı.

Éléonore yüzünü ovuşturdu. Rose . . . Eğer bir şey değilse, başka bir şeydi. Çocuk bir türlü rahat edemiyordu.

Lord Camarine onu rahatsız etti. Çocuk gerçek bir eşyaydı. Kusursuz davranışlar. Kusursuz bir duruş. Ona küfredtiğinde ve zarif, aristokrat bir Fransızcayla cevap verdiğinde konuşmasındaki belli belirsiz aksan izini fark etmişti. Kolayca taklit edilebilecek bir şey değildi. Ve güç. Çok büyük bir güç. Elsie'yi ziyarete gittiğinde evdeki hasarı görmüştü. Çatı tamamen gitmişti ve duvarların çoğu da. Amy bunu tek bir patlamayla yaptığını söylemişti. Elbette Kızıl Lejyonerlerden birinden bekleniyordu. Onlar Adrianglian'ların son çare silahlarıydı. Onlar hakkında hikayeler duymuştu.

O küçük bir kızdı. İblisler gibi dövüşüyorlardı. Bazıları insan bile değildi. Bir kontun böyle bir lejyonda ne işi olabilirdi ki?

Çocuk doğuştan çapkın gibi görünüyordu. Rose'un kalbini paramparça edebilirdi.

Éléonore iç çekti. Böyle zamanlarda Cletus'u diliyordu. Yaşlı haydutun bir yardımını dokunacağından değil. Sırıtır ve ona çocukları rahat bırakmasını, böylece eğlenebileceklerini söylerdi. Cletus her zaman kalbiyle mantık yürütürken, o her zaman beyniyle mantık yürütürdü. Ama yine de onu çok özliyordu.

Bir süre oturdu, düşüncelere ve anılara daldı. Sonunda onlardan sıyrıldığında, fincanındaki çay soğumuştı. Çaydanlığa dokundu. O da soğuktu. Oh neyse.

Declan hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekecekti. Ve eğer Rose soruları yanıtlamak için orada değilse, Georgie'ye sormak zorunda kalacaktı.

Bu ona bir şey hatırlattı. Çocuğu kontrol etse iyi olacaktı.

Éléonore oturma odasına geçti. Gündelik yatak boştu.

"Georgie?" diye seslendi.

Cevap vermedi.

"Georgie?" Éléonore evin içinde, mutfaktan yatak odasına, oradan diğer yatak odasına, banyoyu geçip depoya doğru yürüdü. İşte oradaydı, pencereden dışarı bakıyordu.

Ona yaklaştı ve soluk sarı saçlarını okşadı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Pencereden baktı ve donakaldı. Koğuşun kenarında karanlık yaratıklar sinsice dolaşıyordu. İki, dört, altı, daha, daha ... Bir araya toplanmışlar, birbirlerinin üzerinde sürünüyorlar, dar bir piramidin içine yığılıyorlardı. Éléonore nefesini tuttu. Koruma taşları güçlü ve eskiydi ama ne kadar yükseğe çıkılırsa sihirli bariyer o kadar zayıflıyordu.

Piramit şimdi altı canavar yüksekliğindeydi. Sekiz. Dokuz. En tepedeki tazi koğuşa doğru bastırdı ve avluya doğru devrildi. Koğuşun içine düştü, havada takla atarak dört ayak üzerine düştü, kendini salladı ve eve doğru ilerledi.

Georgie ona baktı, gözleri kocaman ve dehşet içindeydi. "Geliyorlar."

Sınırdan hemen önce, aşırı büyümüş dar bir patika ana yoldan sağa sapıyordu. Virajda küçük kırmızı bir araba kapısı parçası duruyordu ve

başka bir

Rose'un mesajı alamaması ihtimaline karşı yolun biraz aşağısında dinlendi. Kamyonu park etti ve çantasından 22'liğini çıkardı. Sınıra o kadar yakındı ki, araba parçalarının izini kim bıraktıysa o yaklaştığında Kırık'a kaçabilirdi. Kırık'ta flaşı işe yaramazdı ama mermileri sınırı rahatlıkla geçebilirdi.

Rose kamyonu kilitleti ve patikadan aşağı indi. Birkaç dakika sonra sık çalılıklar aniden sona erdi ve kendini bir meranın başında buldu. Önünde alçak bir tepe yükseliyor, tepenin zirvesinde de devasa bir meşe yükseliyordu. Birkaç on yıl önce yıldırım düşmüş ve sağ taraftaki dallardan birini kesmişti. Hikâyeye göre, mankafanın biri fırtına sırasında büyük ve izole ağaçların altında durma kuralını göz ardı etmiş ve yıldırım bir dalı kopardığında dal düşüp atını ezmiş. O zamandan beri bu dev ağaç Ölü At Meşesi olarak bilinmektedir.

Bugün ağaç her zamankinden daha da orantısız görünüyordu. Sağ taraftaki kalın bir daldan büyük, dikdörtgen bir şey sarkıyor ve hafifçe sallanıyordu. Rose kaşlarını çatı. Şimdi ne olacaktı?

O şey inledi.

Gözlerini kısıtı ve ne olduğunu anladı: Emerson, beyaz plastiğe sarılmış ve arabasının emniyet kemerlerine baş aşağı asılmıştı.

Tekrar inledi, daha zayıftı. Rose silahının emniyetini açtı, derin bir nefes aldı ve yavaşça ona doğru ilerledi, yaklaşırken etrafı taradı. Gözleri tehlikenin en hızlı görüntüsünü yakalamak için gerildi. Kulakları en ufak bir ses aradı. Hiçbir şey duymadı; sadece rüzgâr, cırcır böcekleri ve ormanın uzaktan gelen küçük sesleri.

Adım. Bir tane daha. Rose ürperdi. Neredeyse varmıştı.

Emerson'ın yüzü olgun bir erik rengindeydi. Gözleri odaklanmadan ona bakıyor ama göremiyordu.

"Sorun yok," dedi ona usulca. "Her şey yolunda. Ben sana sahibim."

Muhtemelen kafasına kan hücum ediyordu. Onu aşağı indirmeliydi.

Emerson'ın dudakları kıpırdadı. "Woo . . ."

"Evet?"

"Woo . . . Wolf." "Kurt mu?"

"Kurt!" Sesi ani bir yoğunluk kazandı. "Kurt! Kurt! Kurt!"

Kurt mu? Bir kurt onu naylona sarıp ağaca asmazdı. "Tamam, tamam," diye mırıldandı. "Sakin ol. Seni aşağı indireceğim."

Emniyet kemerlerine uzandı.

Ağacın arkasından siyah tüylü bir kurt çıktı. İri, bir buzağı kadar büyük, iki büyük altın gözüyle ona baktı, parıltısı soğuk, acımasız ve zekiydi. Çok zekiydi. Bu sıradan bir kurt değildi. Bu bir Dönüşen'di.

Ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu. Rose tamamen hareketsiz kaldı. Doğu Laporte'da kardeşi dışında başka bir Dönüşen yoktu.

Gözlerin altındaki siyah ağız, devasa fildişi dişleri ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Rose Emerson'ı kavrayıp kendine çekti ve parladı.

Ataman'ın savunmasının beyaz kemeri etrafını sararak emniyet kemerinin ipini kopardı.

Emerson düştü. İki yüz kiloluk ölü ağırlık ona çarptı ve onu yere düşürdü.

Kurt hırladı. Korkunç bir sest, öfke ve kana susamışlık vahşi bir söze dönüşmüştü.

"Onu alamazsın," dedi.

Kurt şakladı. Dişleri, kızın parıltısından bir saç teli kadar uzakta havayı parçaladı.

İçinden panik fişkırdı. Beyaz kemer üçe bölündü, her bir beyaz kamçı o kadar hızlıydı ki, Emerson ve onun etrafında kesintisiz beyaz bir bariyere dönüştüler.

Kurt durdu, şaşkındı.

Kapana kısılmışlardı. Üç kemeri sonsuza dek hareket ettiremezdi ama ona flaşıyla saldırmak için savunmasını bırakması gerekiyordu. Altın rengi gözleri, ona bir saniye bile verirse onu parçalara ayıracağını söylüyordu.

Rose kemerleri yavaşlattı. Bir kez daha belirginleştiler.

Kurt, onu avından uzak tutmak için gösterdiği pısırik çabalarla eğleniyormuşçasına ona bakarak nefes nefese kaldı.

Kemerleri o kadar yavaşlattı ki, her kemer yanından geçerken bir saniyeliğine de olsa korumasız kaldı. Bir sonraki kemer sağa doğru kayarken Rose silahını çekti ve ateş etti. Silahtan mermiler ve gök gürültüsü fişkırdı.

Kurt sola doğru fırladı, meşe ağacının gövdesinden sıçradı ve koşarak ormana doğru uzaklaştı. Rose yutkundu. Emerson ayaklarının dibinde bir çocuk gibi inliyordu.

"Gitti," dedi ona titreyen bir sesle. "Gitti ve gitti."

Emerson'ı tepeden aşağı taşıyamazdı. Onu sürükleyemedi bile. Parmakları titriyordu. Kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Doğru numarayı çevirmek üç denemesini aldı.

"Eric Kaplan, Kaplan Sigorta. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi diğer uçtaki ses.

"Ben Rose. Dead Horse Oak'tayım. Amcan elimde ve gelip onu almanı istiyorum."

"Acele et, çocuğum." Mémère'in sesi Georgie'yi merdivenden yukarı çağırdı. Tavan arasındaki basamakları kıvranarak çıktı ve kenara çekilerek ona elini uzattı. Büyükbabanın silahlarından birini taşıyarak yukarı tırmandı. Merdiveni yukarı çektiler ve kapak bir tokatla kapandı. Mémère mandalı kaydırarak kapattı.

Faydası olmazdı. Canavarlar onları bulacaktı. Bunu ikisi de biliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Mémère. "Her şey yoluna girecek. Bir büyü yapacağız ..."

"Büyü yiyorlar, Mémère," dedi George yumuşak bir sesle.

"Hoşlarına gidiyor." Durdu. "Rose da öyle demişti."

Porselenler alt katta paramparça oldu. Georgie'yi buz gibi bir alarm sardı. Sarsıldı. Mémère'in kolları ona sarıldı.

Bir tabak daha düştü. Mutfakta bir şey hareket ediyordu.

"Çok sessiz ol, çocuğum," diye kulağına fısıldadı Mémère. "Bir fare gibi sessiz ol."

Sessizlik hüküm sürüyordu. Uzun bir dakika geçti.

Etraflarında tavan arası loş, birkaç kutu dışında boş duruyordu. Zemini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Tek bir küçük pencereyi koruyan kapalı panjurun ahşap yarıklarından içeri neredeyse hiç ışık girmiyordu.

Georgie tazıların büyüsunü hissetti. Duyularının sınırında geziniyor, sessizce ve sabırla bekliyor, saldırmak için güçlerini kullanmalarını bekliyordu.

Duvarları tırmalayan pençelerin ürkütücü sesi Georgie'nin neredeyse sıçramasına neden oluyordu. Mémère'e sarıldı. Anne dudağını ısırdı ve ona daha sıkı sarıldı.

Köpeklerin onu yakalamasına izin veremezdi. Mémère'i değil.

Ama zihnini açarsa, büyüleri onu ele geçirecekti. Dehşet Georgie'nin içinde kıpırdandı.

Pençeler çatıda sıçradı. Alt katta, tam altlarında bir şey çarptı. Canavarlar nerede saklandıklarını biliyorlardı. Georgie titredi. Dişleri takırdadı, el ve ayak parmakları buz kesti.

Sert bir yumruk sol taraftaki tahtalara çarptı. Tırmalama sesleri daha da arttı.

Canavarlar çatıyı kazarak içeri girmeye çalıştılar.

Mémère'i almalarına izin veremezdi.

Georgie korkusuna karşı savaştı ve onu bastırdı. Mémère'in kollarında geriye yaslandı. Kaybolan şeyleri bulma zamanı gelmişti.

Zihin gözüyle önündeki uçsuz bucaksız karanlığı araştırarak dışa doğru ilerledi. Tazıların büyüü, binlerce ağızla donanmış bir balçık seli gibi, boğucu bir dalgayla üzerine çullandı. Georgie boğuldu. İçinde bir şey inledi. Ağızlar küçük, keskin dişleriyle onu ısıyor, bacaklarına dolanıyor, vücudunda spiraller çiziyordu. Zihni acıyla yanıyordu. İğrenç büyü onu tamamen boğmadan önce sesini duyurmak için çaresizce daha çok çabaladı. İmkânsız derecede uzakta bir yerde, Mémère ona seslendi. Sesi gözyaşlarıyla doluydu.

Rose'a uzandı ama o çok uzaktaydı. Ona ulaşamadı.

Başka birini bulmak zorundaydı.

Aradı, zihni baskı altında sendeliyordu, sonunda onu görene kadar, karanlıkta parlayan parlak beyaz bir yıldız. Son gücüyle ona dokundu.

Canavarca büyü, korkunç bir yaratığın ağızı gibi altında açılmış ve onu bütünyle yutmuştu.

JACK mutfak adasının üzerine oturdu ve Declan'ın elinde bir tabakla buzdolabını aramasını izledi. Midesi gurulduyordu. Bütün sabahı ormanda canavarların izini sürerek geçirmişlerdi. Declan onlara tazı diyordu. Silahla öldürüleceklerini söylemişti. Kurşunlar içlerinden geçip gidiyormuş. Onları öldürmenin tek yolu parçalamak, kesmek ya da büyüyle kızartmaktı.

Saatlerce kokuların izini sürmüştü ama kokuların çoğu Orman'a değil, Orman'ın dışına çıkıyordu. Declan onu her yerde takip ediyordu. Jack, Declan'ın Orman'da eğlenceli olduğuna karar verdi. Sessizdi ve aptalca şeyler yapmıyordu. Ama şimdi ikisi de yorgun ve açtı. Rose'un öğle yemeği için evde olacağını düşünmüştü ama burada değildi. Onun yerine o ve Declan buzdolabını yağmalamak zorunda kaldılar.

"Görünüşe göre bir ziyafet için yeterince yiyeceğimiz var. Kendi Edger hamburgerlerimizi bile yapabiliriz-" Declan tabağı yere düşürdü. Büyük bir gürültüyle yere düştü.

güm. Jack sesle birlikte sıçradı.

"Burada kal!" Declan bağırdı, yüzü korkunçtu. "Beni takip etme, evden çıkma! Anladın mı?"

Jack başını salladı.

"Kardeşini almaya gidiyorum. *Sakın gitme!*"

ON ALTI

ÉLÉONORE Georgie'yi kucakladı. Gevşek yatıyordu, teni soğuk ve nemli. Nabızı parmak uçlarının altında ölmekte olan bir kelebek gibi çırpınıyordu. Tekrar tekrar ona ulaşmaya çalıştı ama Georgie onun gücünün çok altında, derinlerde bir yere kaymıştı.

Altındaki ev titredi ve çatırdadı, kırılan tahtalar ve şiddetli çarpışmalarla gürledi ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Boğuk fısıltısına odaklandı, gücünün her zerresini kelimelere döktü. "Hadi tatlım. Bana geri dön. *Büyükannene* geri dön. Beni bırakmak istemiyorsun, değil mi?"

Sadece karanlığı hissetti.

"Bana geri dön bebeğim."

Büyüsü onu sardı. Hafif bir parıltı yüzünden parmak uçlarına kadar yayıldı. Tavan arasının karanlığında ve Georgie'yi yutan karanlıkta, Éléonore bir fener haline geldi.

"Bana geri dön."

Onu bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, her şeyin sessizleştiğini fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Tuzak kapısı titredi. Biri ya da bir şey aşağıdan çekme halatını tutmuş ve sarsmıştı. Éléonore etrafındaki büyüü toplayarak sessizce ilahi söylemeye başladı. Rose gibi parlayamıyordu ama eski büyüye sahipti. Savaşmadan teslim olup kendisini parçalamalarına izin vermeyecekti.

Bir sonraki çekişte mandal tahtadan koptu. Merdiven aşağı düştü.

Büyü bir ölüm bulutu gibi etrafında dönüyordu. Kötücül çizgiler parıltısının içinden geçerek öfkeli şeritler halinde etrafında dönüyordu. Büyü, hizmetlerinin karşılığı olarak canını alacaktı ama başka seçeneği yoktu. Georgie'ye birkaç dakika daha kazandıracak herhangi bir şey.

Büyü parmak uçlarında geziniyor, serbest bırakılmak için can atıyordu. "Ben Declan!" diye seslendi bir erkek sesi.

"Yukarı geliyorum!"

Sarışın kafanın açıklıktan yükseldiğini gördü. Yüzü gümüş sıçramalarla kaplıydı.

Ölüm büyüsü kaybolmuş, yerini tek bir acil ihtiyaç almıştı: Georgie'yi kurtarmak.

"Acele et," diye seslendi Declan.

"Soluyor!" Georgie'yi ona doğru itti. Declan cesedi yakaladı ve aşağıda kayboldu. Georgie onun peşinden koştu.

Declan evin içinde koşturdu. Georgie, canavar leşlerinin ve parçalanmış mobilyaların üzerinden geçerek onu takip etti. Declan mutfak masasını kolunun bir fırçasıyla süpürerek temizledi, tabakları ve kavanozları yere fırlattı ve Georgie'yi masanın üzerine bıraktı. Georgie'nin göz kapağını hızla kaldırdı ve siyah, genişlemiş bir gözbebeğini çevreleyen küçük bir mavi çizgiyi ortaya çıkardı.

"Bir muma ihtiyacım var," dedi.

Éléonore döndü, mutfak zeminine sıçrayan kanların üzerinde kayarak bir mum ve bir kutu kibrit aldı. Titreyen elleriyle mumu yaktı.

Declan elbiselerini karıştırdı ve küçük bir kese çıkardı. Keseden küçük bir kâğıt parçası çıkardı, üzerine otlar serpti, sigara gibi sardı ve ucunu ateşe verdi. Keskin ve tatlı bir koku odaya yayıldı. Onun ne yapmaya çalıştığını anladı ve Georgie'yi kaldırarak başını masadan kaldırdı. Declan yanan tütsüyü Georgie'nin burnunun altına tuttu.

Çocuk hareket etmedi. Declan bir ağız dolusu duman yuttu, Georgie'nin ağzını açtı ve içine üfledi.

Yanıt yok.

Gittiğini fark etti. Bu bir kabus. Kabus olmak zorunda.

Declan'ın yüzü acımasızlaştı. Çocuğun tişörtünden bir avuç aldı ve çıplak göğsünü ortaya çıkaracak şekilde yırttı. "Onu düz yatırın."

Onun elini kavradı ve büyüsünün toplandığını, beyaz alevler saçtığını gördü. "Hayır!

Onu öldüreceksin!"

"Tek yol bu."

Onu kenara itti, elini Georgie'nin göğsüne dayadı ve parladı.

Büyü kıvılcımı küçük bedeni delip geçti.

Georgie'nin gözleri birden açıldı ama bembeyazdı, gözleri yuvalarında geri yuvarlandı. Açılmamış bir kapı gibi korkunç bir gıcırtı çıkardı ve Declan yanan otları burnunun altına soktu. Georgie nefes aldı, öksürdü, tekrar nefes aldı, gözlerini kırıştırdı ve adamın mavi gözlerinin kendisine baktığını gördü.

"Anne," diye fısıldadı ve öksürerek küçük bir duman çıkardı.

Éléonore onu kucakladı. Saçlarını kokladı, kalp atışlarını hissetti ve sonunda onun hayatta olduğunu anladı.

"Gitmeliyiz," dedi Declan hızlıca. "Seni burada koruyamam. Çocuğu taşıyabilir misin?"

Kılıcı için ellerine ihtiyacı vardı. Georgie'yi masadan kaldırdı. "Bana tutun, sevgilim."

Declan sırtından bir kılıç çıkardı ve yoluna devam etti. Éléonore onu takip ederken sırtının kanla kıpkırmızı olduğunu fark etti. Canavarların kanı sadece gümüş rengindeydi.

Mutfağı geçip ön kapıya gittiler. Declan kapıyı tekmeleyerek açtı. Sağdan bir tazı ona doğru hamle yaptı ve bir çelik parıltısıyla yere serildi.

Declan verandayı geçti ve ona başıyla işaret etti. O da onu takip etti.

Sol tarafta, çimenliği çevreleyen çalıların yakınında, birkaç canavar cesedinden büyüyen kirli bir çiçek gibi kötü büyü açmıştı. Cesetlerden akan gümüş rengi kan büyük bir su birikintisine dönüşmüştü.

Gümüş yüzey parıldadı ve bir tirbuşon fiskiyesinde kıvrıldı, karanlık ve hayaletimsi bir hal alarak bir adamın dış hatlarına doğru aktı. Éléonore adamın yüzünü ya da herhangi bir özelliğini göremiyordu, sadece dünyanın normal dokusunda bir delik gibi siyah bir şekil vardı.

Gölge konuştu. "Sadece çocuğu istiyorum. Sadece bir tat . . ."

Declan döndü. Yüzünü buruşturdu. Beyaz bir sel ondan koptu, canavarları, su birikintisini ve gölgeyi onunla birlikte parçaladı.

"Gel," **d i y e** ısrar etti Declan. "Rose'un evindeki koğuşlar daha iyi. Acele edin."

Éléonore uzaktan bir araba motorunun gürültüsünü duydu. Bir an sonra bir kamyon virajdan fırladı, Rose'un yüzü ön camın arkasındaydı.

ROSE, Georgie'nin battaniyesini yavaşça yukarı çekti ve büyükannesine baktı. "Sen iyi misin?"

Büyükanne sözsüzce başını salladı. Rose ona doğru yaklaştı ve sarıldı. Éléonore tombul, mutlu bir kadındı ama o anda omuzları yırtık pırtık kumaşın altında kırılğan görünüyordu. Elini kaldırdı ve Rose'un kolunu nazikçe okşadı. "Georgie'yi kaybettiğimi sandım."

"Yapmadın."

Rose kendini bildi bileli büyükannesi onun güç kaynağı olmuştu. O, değişmeden kalan tek şeydi. Annesi, ölümünden önce bile, gerçekten orada olmayı bırakmıştı. Büyükbabası öldü. Babama güvenmek sadece kalp ağrısı çekmek demektir. Ama büyükanne her zaman oradaydı, her zaman ne yapacağından emindi ve eğer yardım edemezse, en azından onları güldürürdü. Artık hiçbir espri kalmamıştı. Sandalyesinde oturuyordu, zayıf ve kırılmış bir halde. Dantelli saçları bile yenilgiyle sarkmıştı. Rose'un göğsü acıyla gerildi.

"Bir fincan çay ister misiniz?" Rose sordu.

"Hayır." Büyükanne iki çocuğa baktı. Georgie uyuyordu. Jack onun yanına kıvrılmıştı, aslında uyumuyordu ama sessizdi, yarı kapalı gözlerinin dar aralıklarından Georgie'yi izliyordu.

"Sadece oturmak istiyorum," diye mırıldandı büyükanne. "İyi olduklarını anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Sen git. Declan'la ilgilen. Sırtı yırtılmış."

Rose uzun bir süre onu inceledi ve sessizce odadan çıktı. Declan mutfakta, masanın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Derisini ve atletini silkmişti ve sırtı ona dönüktü. İki uzun, çirkin yara derisini çizmişti. Derin, çiğ yaralara kan bulaşmıştı. Soğuk bir endişe iğnesi ona battı. Tüm gücüne rağmen, canavarlar onu o evde parçalayabilirdi.

"Yaraları nasıl dikeceğinizi bildiğinizi sanmıyorum?" diye sordu.

"Şanslısın." Banyoya girdi ve ilk dikiş makinesini çıkardı. yardım çantası. "İstersen seni hastaneye götürebilirim. Sayende artık param var."

Başını iki yana salladı. "Sana güveniyorum."

"Ünlü son sözler." Ona bir bardak su ve iki Aleve jelcap uzattı. "Bunlar anti-enflamatuarlar. Ağrıyı biraz dindirecek, şişliği ve kızarıklığı azaltacak. Hapları yut, çiğneme."

"Şey, onları burnuma sokup mors taklidi yapmayı düşünmüştüm ama ısrar ederseniz yutarım."

Rose gözlerini kırptırdı. Jack ve Georgie ile çok fazla zaman geçiriyor, yetişkinlerle yeterince etkileşime girmiyordu. Bir de baktı ki, akşam yemeğini bitirmezse çizgi romanlarını elinden almakla tehdit ediyor. "Jack hep kendi yemeğini çiğnemeye çalışır," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Bana karton yemeye çalıştığını söyledi."

"Ve mumlar. Ve sabun." Rose seti açtı, çalışırken bir yandan da konuşuyordu. "Bir keresinde, o bebekken, bahçedeydim, kuruması için çarşafı asıyordum. O da yanımda çimlerin üzerindeydi. On saniyeliğine kafamı çevirdim ve gitmişti. Onu kovaladığımda yüzü mor dut suyuyla kaplıydı. Onu oracıkta kusturdum ve kollarımın arasında uyuyakaldı. Zehirden bayıldığını sandım, kamyonet babamdaydı, ben de onunla birlikte büyükanneme koştum."

Rose içinde beyaz bir bez bulunan kilitli bir torba çıkardı, bezi masanın üzerine serdi ve her biri yaklaşık bir ayak uzunluğunda olan üç eğri iğne ve yirmi parça önceden kesilmiş iplik aldı. Üç iğneyi geçirdi, bir tencereye su doldurdu, iğneleri, ipliği ve bir çift küçük cımbızı içine koydu ve hepsini ocakta kaynamaya bıraktı.

"Nasıl bitti?" Declan sordu.

"Pokeweed olduğu ortaya çıktı. Meyveleri zehirliymiş ama ona zarar verecek kadar almamış. O koşunun her adımını hâlâ hatırlıyorum. Hayatımın en kötü beş dakikasıydı."

"Kaç yaşındaydın?"

"On altı. Gel bakalım. Yaralarını yıkamam lazım," dedi.

Onu banyoya kadar takip etti ve duş başlığını tutucudan çıkarıp sırtındaki yaraları ılık suyla yıkadı. Daha sonra, yaralarını incelemek için ışığın daha iyi olduğu mutfığa döndüler. "Sadece üsttekinin dikilmesi gerekiyor. Alttakini tıbbi bant ve kelebek bandajlarla bir arada tutabiliriz."

Tencereyi kapattı, iğneleri soğumaya bıraktı, ellerini ve kollarını dirseklerine kadar sabunla yıkadı ve Betadine şişesini açtı. "Deniz ürünlerine alerjiniz var mı?"

"Hayır. Üzerimde iyot kullanabilirsin. Hiçbir yan etkisi olmaz."

"Oh, güzel." Gazlı bezi Betadine ile ıslattı ve yaraları temizlemeye başladı. Sırtı kaya gibi sabit kalmıştı. Kocaman bir sırttı, sert kas çıkıntıları ve yara izleriyle kaplıydı.

"Bu kadar sert olmana gerek yok," dedi. "Ağlasam beni daha sempatik bulur muydun?"

"Hayır." Alt yarayı temizlemeyi ve sargılamayı bitirdi. "Kırık bir cerrah için son şans."

"Gerek yok."

Rose tencereyi taşıdı ve cımbızla ilk iğneyi aldı. Soğumasını sağlamak için bir ya da iki dakika tuttu, sonra üst yaranın kenarlarını bir araya getirdi, iğneyi sıkıştırdı ve yaranın kenarını deldi. İğneyi içeri itti, cımbızla çekip çıkardı ve ilk dikişini attı. Şimdiye kadar çocuklardan biri ağlıyor olurdu. O da ağlayacaktı. Daha önce de kendi kesiklerini dikmek zorunda kalmıştı. Sonunda acıya karşı hissizleşiyordunuz ama ilk birkaç dikiş çok acıtıyordu. Orada öylece otururdu. Gerçekten çok korkutucu bir piçti.

"Çok hızlısın," dedi. Sesi daha derin bir ton kazandı. Eğer daha iyi bilmeseydi, adamın flört ettiğini söyleyebilirdi. Bir erkeğin, yaralarına keskin metallere saplarken flört etmesi için deli olması gerekirdi.

"Bu rodeoya ilk gelişim değil. Garipler'de rodeo var mı?" diye sordu, dikkatini adamın canlı bedenine kocaman bir iğne batırdığı gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Evet. Teksas Cumhuriyeti'nde ulusal bir spor."

"Teksas ayrı bir cumhuriyet mi?" Düğümü bitirdi ve bir sonrakine başladı. "Garip ve Kırık birbirinin ayna görüntüsüdür. Aynı kıtalar, aynı okyanuslar. Kırık'ta Kuzey Amerika kıtası

yanlara doğru bölünmüştür."

"Ne demek yanlara doğru?"

İğne sırtına saplanırken küçük bir duraksama oldu ama sesi sakin ve gergin değildi. "Ülkeler yatay: Kanada, Amerika Birleşik Devletleri, Meksika. Garipler'de ise bölünme dikeydir. Kıta bu şekilde yerleşmiştir. Doğuda Adrianglia var. Merkezde ise Galya Birleşik Krallığı'nın bir parçası olan Louisiana Dükalığı yer alır."

"Galya mı?"

"Eski Dünya'nın bir krallığı. Galya kabileleri eskiden birkaç krallığa bölünmüştü: Celtica, Belgica, Gallica."

Rose'un tahminine göre Fransa ve Belçika. "Neredeyse bitti," diye mırıldandı. "Peki Louisiana'nın batısında ne var?"

"Teksas Cumhuriyeti. Sonra Kaliforniya Demokrasisi."

"Peki ya Meksika?"

"Hâlâ Castillia'ya ait. İspanya'ya ait."

Kıtaları tükenmişti ve hâlâ birkaç dikiş vardı.

"Adrianglia nasıl oldu da bu ismi aldı?" Zaten biliyordu ama onu konuşturmaya devam etmek istiyordu.

"Çünkü Anglian Krallığı adına hak iddia eden Adrian Robert Drake tarafından keşfedildi. Kırık Kolomb'un aksine, Hindistan'a giden dolambaçlı bir yol yerine yeni bir kıta bulduğunu fark etti."

"Bir mavi kanlıya göre Kırık hakkında çok şey biliyorsun," dedi ona, son dikişi bitirirken.

"Güney Eyaletleri Dükü'ne hizmet ediyorum. Sınır onun topraklarına dokunuyor. Kırık hakkında eğitim aldım, çünkü insanların oraya kaçmasını engellemek benim görevim. Telefon kullanabilirim, silah kullanabilirim ve araç sürmenin teorisini biliyorum, ancak buna kalkışmamayı tercih ederim."

"Hepsi bitti," dedi. "Şimdi odana gidip ağlayabilirsin."

"Sadece benimle gelersen." Onun elini kendi elinin içine aldı. Tenini hissetmek neredeyse kadının ürpermesine neden oluyordu. "Çok hafif bir dokunuşun var. Zar zor hissettim."

"Profesyonel bir yalancıya yalan söylemeye kalkma. Seni sarmak için elime ihtiyacım var."

Uzun bir saniye daha ona tutundu ve parmaklarını açtı. Elini onunkinden çekip yarayı sardı ve iğnelerini koymak için yanına geldi. Declan'ın durumu hiç de kötü görünmüyordu. Hâlâ her zamanki gibi etkileyiciydi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim. Georgie'yi ve büyükannemi kurtardığın için."

Tüm baskı ve stres bir anda üzerine çöktü. Kararlılığı ince bir cam tüpün kırılması gibi kırıldı. Ağlamamak için kendini zor tuttu. "Başlarının belada olduğunu nereden biliyordun?"

"Çocuk beni aradı," dedi. "Muhtemelen bunun onu tazıların büyüüne açık hale getireceğini fark etti. Sanırım büyükannen için korktu, bu yüzden kendini feda etti."

"Georgie'nin kalbi kendi iyiliği için çok büyük," dedi. Onu neredeyse kaybediyordu. Artık yok. Artık garip keşifler yoktu. Evde çocuklarla kalmalı ve bu karmaşayı atlatmalıydı. "Orada kaç tane av köpeği vardı?"

Declan kocaman omuzlarını silkti. "Birkaç tane."

"Kaç tane?" diye ısrar etti.

"On dört. Ne yazık ki ev dar ve flaşıma güvenemedim. Georgie ve Madam Éléonore'un tavan arasında olabileceğini tahmin ettim. Evi büyüyle yıkmak kötü bir davranış olurdu. Kurtarmaya çalıştığınız kişileri hayatta tutmanız genellikle tavsiye edilir."

Sanki bu dünyadaki en sıradan şeymiş gibi, gerçekçi bir şekilde söyledi. Hiçbir şey borçlu olmadığı insanları kurtarmak için canavarlarla dolu bir eve girmişti. "Keşke sana borcumu ödeyebilmenin bir yolu olsaydı," dedi ellerini silerken.

"Var."

Yukarı baktı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Beni öpebilirsin Rose."

Mutfak havlusu elinde, yanlış duyduğundan emin bir şekilde dondu kaldı. "Elbette, kardeşini kurtardığım için bir öpücüğü hak ediyorum."

"Neden seni öpmemi istiyorsun?"

"Tadının neye benzediğini bilmek istiyorum." Yavaş bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

Bunu düşünmüştü ama itiraf etmeden önce ölebilirdi. "Düşündüğümü söyleyemem."

"Bir öpücük," dedi. "Yoksa korkuyor musun?"

Declan'a dokunmayı her düşündüğünde hissettiği aynı lezzetli dehşet, hareket etmesini tamamen imkânsız hale getirdi. "Hiç de değil," diye yalan söyledi.

"O zaman öp beni."

İşte bu onun şansıydı. Hiçbir şey itiraf etmeden, suçluluk duymadan onu öpebilirdi. Böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyecekti. Eğer yüz yaşına kadar yaşar ve tüm zamanını Kenar'da geçirirse, en azından genç ve vahşi günlerinde Garipler'den çılgın bir mavi kanlıyı öptüğünü söyleyebilecekti. Cesurdu, değil mi? Cesur kadınların yaptığı bu değil miydi?

Rose aralarındaki mesafeyi kapattı ve kendi avuçlarını onun elleriyle yanları arasındaki masaya dayadı. Kollarını içeri sokarsa onu tuzağa düşürebilirdi. Bu onu daha temkinli yapmalıydı ama yapmadı. Declan'ın bıçaklarından birinin ucunda koşuyordu. Tek bir yanlış adımda kendini ölümcül bir şekilde kesebilirdi. Ve bu hoşuna gitmişti.

Sadece bir öpücük. Bunu büyütmeyi bırak.

Declan'a doğru eğildi. Dudakları birbirinden sadece bir santim uzaktaydı.

Declan'ın gözleri korkunç derecede yeşildi. İçinden güneş geçen bir çimen yaprağı gibi.

"Seni öpeceğim çünkü kardeşimi kurtardın," diye mırıldandı. "Başka hiçbir sebep yok."

"Not edildi," dedi.

Bir eyrek santim daha ne eğildi. Dudakları neredeyse birbirine değiyordu.

"Bu çok yanlış," diye mırıldandı. Tüm vücudu beklentiyle tıngırdıyordu.

Başını ona doğru eğdi, sesi alçaktı. "Bu sadece bir pck. Sanki senden uygunsuz bir Şey yapmanı istiyormuŐum gibi değil."

Kesinlikle uygunsuz bir Şey yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını yaladı ve onu öptü.

Ağzını açtı ve onu içeri aldı. Dili onunkini buldu. Hafifçe okşadı ve Declan'ın kendini sıkı bir kontrol altında tutarak geri çekildiğini fark etti. Birdenbire ona aklını kaybettirmek istedi, bunu yapabileceğini ona kanıtlamaktan başka bir nedeni yoktu. Onun ağzına saldırdı. Dili bir içeri bir dışarı gidip geliyor, dokunuşu hafif ve hızlı, alaycı ama asla tattırmıyordu. Declan boğazından alçak sesle hırladı, tamamen hayvani bir sesteki ve kızın ona doğru bastırma isteği uyandırdı.

Sabrının nihayet kırıldığı anı tam olarak hissetti.

Kollarıyla onu yakaladı ve kendine çekti. O da onu öptü, dilini ağzına soktu ve onu içine çekti. Başı dönüyordu. Adamın tadı uyuşturucu gibiydi. Isı göğsünde iek açtı ve aşağı yuvarlandı. Vücudu dokunulmak için can atıyordu.

Bir an sonra onun için çırılçıplak soyunacaktı.

Rose geri çekildi. Adamın kolları Rose'u tuttu ama Rose bir adım geri atınca adam onu serbest bıraktı. "Bu yeterince iyi miydi, Lord Camarine?"

Ona saldıracakmıŐ gibi baktı. "Oldukça."

"pcğ unutulmaz kılmam gerektiğini düşündüm," dedi ona. "Ne de olsa bu senin ödülün."

Yanıyordu. Etrafındaki hava tutkal gibi yapışkan hale gelmişti. Ciğerlerine çekebilmek için yutkunması gerekiyordu.

Declan aralarındaki ani mesafeyle başa çıkmakta zorlanıyordu. Pantolonu büyük bir ŐiŐkinlięi gizleyemiyordu.

"Gidip biraz hava alsam iyi olacak," diyerek ondan uzaklaştı.

"Bekle." Onun arkasında belirdeğini hissetti. Adam eğildi, saçlarını yolundan çekti ve nazikçe ensesinden öptü.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Bir kolunu Rose'un omuzlarından ve göğsünden geçirerek gğslerinin üzerine koydu ve onu kendine doğru çekti. "Rose," diye fısıldadı kulağına, muhtemelen ne olduğunun tamamen farkındaydı.

Söylediği o küçük kelimenin onun üzerindeki etkisi. Diğer eli kızın belini kavrayarak onu hapsetti. "Kal."

Boynunu tekrar öptü ve sırtını okşanmak için sabırsızlanan bir kedi yavrusu gibi ona sürtmemek için tüm iradesini kullandı. *Kendine gel. Onun için erime, tam da istediği şey bu.*

"Güzel öpücük," derken kendini duydu. "Ama hayır, teşekkürler."

Adamın ellerini vücudundan çekti. "Hâlâ iki meydan okumanız var," diye hatırlattı ona ve evin içinden verandaya doğru kaçtı.

YEDİ

DIŞARIDA güneş pırıl pırıl parlıyordu, öğleden sonra tam çiçek açmıştı. Rose derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir yanı eve geri koşmak istiyordu; diğer yanı ise alaycı bir inançsızlıkla gülüyordu. Koşup ne yapacaktı? "Buradayım, al beni, al beni" diye mi bağıracaktı?

Omuz silkti. Bunu Declan'a vermek zorundaydı. Adam baştan çıkarabiliyordu. Görünüşüne ve Rose'un ne kadar kolay lokma olduğuna bakılırsa çok da uğraşması gerekmiyordu. "Tamamen güvende olacaksın Rose, falan filan." Evet, doğru. Güvende. Eninde sonunda oraya geri dönüp onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalacaktı. Bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Onun evinde kalıyordu, bu da bazı katı ve kesin kurallar olduğu anlamına geliyordu. Sabahları kılıcını sallarken onu izlemek yok. Bir meydan okumayı nasıl kazanacağı ve onun kışına nasıl tekmeyi basacağı dışında onu düşünmek yoktu. Hayır-

Çimenlerin ortasında, koğuş çizgisinin hemen ötesinde bir adam duruyordu. Hafifçe parıldıyordu, karanlık ve yarı saydamdı, sanki birçok kat koyu renkli külotlu çoraptan yapılmış gibiydi. Kapüşon yüzünü gizliyordu ama kadın adamın ellerini gördü. Tazı postunun benekli çürük rengindeydiler.

"Beni fark etmen biraz zaman aldı canım," dedi. Sesi kültürlü ve yumuşaktı ve r'lerini hafifçe yuvarlıyordu. Tıpkı Declan gibi. "Haklıymışım. Çok lezzetliymişsin."

Bu da ne böyle?

Verandadan indi ve yavaşça adama yaklaştı. Adam, tazı kanı olarak kullanılan gri yapışkan bir su birikintisinin içinde yüzüyor gibiydi ve yaklaştığında iki tazı cesedinin hızla kanın içinde eridiğini gördü.

Yaklaştıkça büyüünün kokusu daha da güçlendi. Biraz daha. Kullanmak zorunda kalırsa flaşının ıskalamayacağı kadar yaklaştı. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Lord Casshorn Eratres Sandine." Figür başını eğerek yumuşak bir selam verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk. Gerçekten de,

Bu şartlar altında kibarlık gereksiz, ama eski alışkanlıklar zor ölür, anlarsınız. Bu küçük müsamamah için beni bağışlamalısınız."

Casshorn, Declan'ın Dönüşen arkadaşını evlat edinen adam. Buz gibi dişleriyle omurgasını ısırarak bir endişe çizgisi. Bu bir tesadüf olamazdı. Hiçbir şey belli etmemeye ve sesini sakın tutmaya çalıştı. "Bize saldıran tazılar sana mı ait?"

"Kelimenin tam anlamıyla, hiç kimseye ait değiller. Ama onları ben yönetiyorum ve eylemlerini yönetmeye devam etmek niyetindeyim." Sesi o kadar makul geliyordu ki, sanki verandasında çay içerken son dedikoduları tartışan bir misafir gibiydi. "Ben onların bir parçasıyım. Ve onlar da artık benim bir parçam. Bu çok ilginç bir ortak yaşam."

Elini kaldırdı ve ona gösterdi. Deforme olmuş, fazla uzun parmaklarının ucunda siyah pençelerin başlangıcı vardı. Teni tazıların rengine uyuyordu, sadece biraz daha solgundu. "Biz biriz," dedi. Karanlık bir büyü perdesi ondan çözülüp dalgalandı, koğuşunun sınırı boyunca aktı ve alevlendi. Mor ve sarı parlak damarlar, kılcal damarlar gibi içinde kıvrılıyordu.

Büyü çırpındı ve koğuşa vurarak kırmaya çalıştı. Kadın geri çekildi ama taşlar tutundu.

"Bizi neden öldürüyorsunuz?"

"Büyünüz için. Ölümünüz bu süreç için tesadüfi. Çok basit, gerçekten. Bedenleriniz büyü içeriyor. Tazılarım bunu topluyor ve bana geri getiriyor, böylece daha fazla tazi üretmem için izin veriyor, vesaire, vesaire. İtiraf etmeliyim ki, büyüü boşaltma süreci içimde daha basit içgüdüleri uyandırıyor. Eti parçalama ve yırtma ihtiyacı. Tatmak için. Bu enfes, neredeyse acı verici bir coşku. Ve ne kadar şımarırsam şımarayım, açlığım asla tam olarak tatmin olmuyor. Doymadan uzunca bir süre devam edebilirim." Adam usulca güldü ve kadın neredeyse kusacaktı.

"İnsanları öldürdüğünüzün farkında mısınız? Bütün aileleri. Çocukları."

"Elbette," diye nazikçe azarladı ve sanki ona bir sır vermeye çalışıyormuş gibi koğuşa doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, insanları hiç umursamadım. Görevleri, beklentileri ve hayatlarının küçük ayrıntılarıyla meşgul olan can sıkıcı bir sürü insan var." Sanki parmaklarından bir şeyleri silkelemeye çalışıyormuş gibi parmaklarını ovuşturdu. "Ben bunu yaptım, canım. İnsan hırsının dağına tırmandım ve zirvede başka bir dağ buldum, ne yazık ki çiçek açmış tatmin nilüferleri yok."

"Bence sen delirmiş olabilirsin," dedi.

"Mutlulukla kıyaslandığında akıl sağlığı abartılıyor, canım. Seni ele geçirmek, vücudundan tatlı et parçalarını koparıp bütün olarak yutmak ve suyunu emmek beni insan ırkının sunduğu tüm bilgelik ve muhakeme yeteneğinden çok daha fazla mutlu eder. Bu da beni ziyaretimin amacına getiriyor. Declan'ın çatınız altında kalmasına izin verdiniz."

"Ve?"

"Declan'ın bir sorunu var. Beni bulamazsa öldüremez. Bu yüzden seni ve kardeşlerini önümde nefis şeker parçaları gibi sallandırıyor. Sen çok ..." İç çekti. "Büyülü. Baştan çıkarıcı. Hata yapma canım, seni öldüreceğim. Declan da bunu benim kadar iyi biliyor. O sadece seni kendi şartlarıyla öldürmem için beni zorlamayı umuyor. Eğer beni aramaya çıkarsa, kurtla yüzleşmek zorunda kalacak ve bunu istemiyor. O ve kurt bir zamanlar arkadaşlıklar."

İçinde öfke birikmişti. "Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

"Hayatlarınızın size bir faydası yok." Arkasındaki evi işaret etti. "Bu zavallı toprak parçasında, gelişen iki uygarlık arasındaki devasa bir çöp yığınınındaki fareler gibi pislik ve yoksulluk içinde yaşıyorsunuz. Sonuç belli iken neden savaşıyorsunuz? Size yardım gelmeyecek. Er ya da geç, hepiniz benim olacaksınız."

"Hiç sanmıyorum."

Casshorn onun arkasından baktı. "Söyle ona Declan. Ona haklı olduğumu söyle."

Declan'ın buz gibi sesi, "Görüyorum ki eksikliklerinin listesine deliliği de eklemişsin," dedi.

"Neden bu kadar mantıksız olmak zorundasın? Sana sahip olacağım." Casshorn iç çekti. "Dün gece bir adam yedim. Ne yazık ki tazılarım genellikle hedeflerini yiyip bitirirler ama bu adam bana özel bir hediye olarak gönderilmişti. Onu çabucak, büyük bir açgözlülükle yedim ve büyüsunün içime aktığını hissetmenin verdiği coşku şu anda sahip olduğum tek şey. Bu benim rızkım, amacım ve bağımlılığım ve onu tekrar tatmak için her şeyi yaparım. Kaçış yok. Neden acıyı uzatalım? Sana yararlı bir şey olman için bir şans veriyorum. Beni besle. Benim bir parçam ol."

"Anlıyorum." Rose ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şöyle olacak: Tazılarını öldüreceğim, sonra seni bulup öldüreceğim, sonra da kardeşlerim

kafanı futbol topu olarak kullan. Bu şekilde işe yarar bir şeye dönüşeceksin. Güle güle."

Net bir görüş açısı yakalamak için koğuş çizgisinin üzerine çıktı. Açıgözlü büyüğü ona doğru aktı. Öfkesi parlak beyaz bir dalga halinde patladı, su birikintisini ve tazının bedenini yakarak yok etti. Casshorn ortadan kayboldu.

Rose yavaşça döndü ve Declan'ın verandada durduğunu gördü.

"Bana yalan söyledin!" Rose öfkesini kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Benimle evlenmek istiyormuş gibi davrandın, beni bu aptalca meydan okumalara zorladın ve tüm bunlar olurken Casshorn'u öldürmeye çalışıyordun."

"Ben yalan söylemedim. Sadece yanlış sonuçlara varmanıza izin verdim," dedi acımasızca.

Öfkesi her şeyi apaçık ortaya koyuyordu. "Arkadaşının adı ne Declan? Hani şu kurda dönüşen, Casshorn'un evlat edindiği?"

"William," dedi Declan.

Aman Tanrım.

"Tanıştığınız adam aynı William olmayabilir," dedi Declan.

"Tabii ki aynı William! Eski patronumu ağaçtan kesmekten yeni döndüm, değişen bir kurt onu oraya koymuş! Onu plastiğe sarmış, baş aşağı asmış ve bulabilmem için bana araba parçalarından oluşan bir iz bırakmıştı. William, Emerson'ın kim olduğunu biliyor. Son konuştuğumuzda bana özellikle onu sormuştu. İkinizin sorunu ne? Bunun bir çeşit oyun olduğunu mu sanıyorsunuz? O şey haklıydı, değil mi? Biz senin için yemden başka bir şey değiliz."

Declan'ın gözleri bembeyaz kesildi. "Rose, bu karmaşaya başlamadan önce bile akli kulaklarından dışarı sızıyordu. Çözülüyor; bunu kesinlikle görebiliyorsun! O hiçbir zaman gerçek bir asker, gerçek bir bilim adamı ya da gerçek bir asil olmadı ve şimdi gerçek bir insan bile değil. Gücün içine daldı ve bu onu tüketti ve şimdi kuduz bir köpek gibi öldürülmeli. Sonunda kimse yas tutmayacak ve o da bunun farkında. Söylediği hiçbir şeye inanamazsınız."

Onun argümanlarını bir kenara itti. Ona yalan söylemişti. Aslında aralarında bir şeyler olabileceğini düşünmüştü. Evet, daha iyisini biliyordu ve evet, tüm bu meydan okuma anlaşması ona karşı büyük bir darbeydi, ama onunla ilgili diğer her şey çok doğru geliyordu. O kadar kızgındı ki,

doğru düzgün göremiyordu bile. Deli

Yalan söylediği için ona, bu yalana inandığı için kendine ve bir kez daha başkasının sonunun aracı olduğu için dünyaya kızgındı. Öfke göğsüne oturdu ve canını yaktı.

"Bu sabah Jack'i nereye götürdün?"

"Onu Wood'a götürdüm."

"Ne amaçla? Bana yalan söyleme Declan, çünkü gidip kardeşimi getireceğim ve o da bana gerçeği söyleyecek."

"Ona tazıların izini takip etmesini söyledim."

"Sen aklını mı kaçırdın? O daha çocuk!"

Declan'ın çenesi inatçı bir şekil aldı. "O da bir Dönüşen. Zeki, kurnaz ve hızlı. Hiçbir zaman önemli bir tehlike altında olmadı. Her zaman ondan yarım mil uzaktaydım."

"Yani o bir Dönüşen olduğu için harcanabilir mi oluyor?" diye tersledi. "Yoksa melez olduğu için mi?"

"Dinlemiyorsun. Jack tehlikede değildi."

"Özür dilerim. Sanırım yanılmışım. Tazılar sadece kabarık, zararsız tavşanlar. Bu yüzden bir saat önce mutfağımın her tarafını kanatmıştın."

"Bu tamamen farklı bir durum. Parlama yeteneğim olmadan dar bir alanda tek başımaydım. Jack ağaçların tepesindeydi ve av köpeklerini hissettiği anda bana doğru koşması için kesin emir almıştı."

"Ve bu onun için çok iyi olurdu. Sen daha kılıcını çıkaramadan onlar ağaçların arasında onun peşine düşerlerdi."

Declan hırladı. "Çocuklara sen bakıyorsun Rose. Özellikle de Jack'e." Kadın ona ters ters baktı.

"O bir yırtıcı. O sekiz yaşında, George ise on. İkisi de temel savunma ya da bıçak kullanma eğitimi almamış. George bir bıçağı nasıl düzgün tutacağını bilmiyor. Jack bana hiç ata binmediğini söyledi. Nasıl hayatta kalmalarını bekliyorsun? Sonsuza kadar eteğinize yapışamazlar."

Sesi boğazında düğümlendi ve bir an için konuşamadı. "Hayatımıza girdin, kendini bana zorla kabul ettirdin ve şimdi de kardeşlerimi nasıl yetiştirdiğimi sorguluyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen de dene Declan. On sekiz yaşındayken, annen ölmüşken, baban çekip gitmişken, her gün yorgunluktan düşmene neden olan asgari ücretin altında bir işte çalışırken iki erkek çocuk yetiştirmeyi dene.

Gece, kasabanın yarısı seni en yüksek teklifi verene satmak için peşindeyken!"

"İşinizi kötü yaptığınızı söylemedim ama onlara her şeyi öğretemezsiniz."

"Seni dışarı atmadan önce bir soruya cevap ver," diye sıkılmış dişlerinin arasından sıktı. "Neden biz? Neden ben? Neden bütün bu evlilik oyunu?"

"Tazılar büyüünün cazibesine kapıldı. İzlerini bir eve kadar takip ettim," dedi. "Ve sonra güzel bir kız dışarı çıktı, bana bir arbalet doğrulttu ve benimle yatmayacağını söyledi. Ben de kabul ettim."

"Birlikte oynayınız." Sözlerinden acılık damlıyordu. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Çocukları arkada bırakıp beni sürükleyebileceğinden ya da onları öldürebileceğinden ne kadar endişelendim? Seninle birlikte hareket etmenin bana ne kadar kaygıya mal olduğunu biliyor musun? Çık dışarı."

Verandaya oturdu ve gülümseyerek dişlerini kınındaki bir kılıcın parıltısı gibi gösterdi. "Hiç sanmıyorum."

"Ne?"

"Bir anlaşmamız vardı. Ben bunu ihlal etmedim, bu yüzden hata sizde. Bu nedenle para iadesi yapmalısınız ama yapamazsınız. Parayı harcadınız."

Ağzını açtı ve kapattı. Sonunda "Paranı alacaksın," demeyi başardı.

"O zamana kadar burada kalacağım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, seni koruyacağım ve bunu yapmak için her türlü bahaneyi kullanacağım. Dahası, yeminimize bağlısın. İkimiz de üç meydan okumadan geçeceğimize yemin ettik ve senden ikinci bir meydan okuma bekliyorum."

"Artık oynamayacağım," dedi.

"Ben değilim. Dünya senin kaprislerinin etrafında dönmüyor." "Git!" diye bağırdı.

"Kesinlikle hayır. Çekip gitmek aptallık olur. Sen türünün tek örneğisin Rose. Seni istiyorum ve sana sahip olmak için savaşacağım."

"Ben seni istemiyorum."

"Her ne olursa olsun, mücadeleye devam etmek zorundasınız. Eğer devam etmezsen, sihirli bir geri dönüş olacak ve bunun nasıl bir şekil alacağını ikimiz de bilmiyoruz. İkimiz de ölebiliriz, peki bu durumda kardeşleriniz ne olacak?"

Bir kez daha köşeye sıkışmıştı. "Senden nefret ediyorum," dedi.

Ona hoş bir gülümseme sundu. "Bunu kayıtsızlığa tercih ederim. Yine de bir çocuk gibi bağırp çağırmadığın ve öfke nöbeti geçirmediğin zamanlarda seni çok daha çekici buluyorum."

"Eğer ıgılık atmazsam, seni kızartacağım."

Verandadan atladı ve kadının önünde belirdi. "Yap hadi. Bir sonraki adıma geçmek istiyorsan, o zaman gidelim. Ama bundan hoşlanmayacaksın. Ben senin yerel çocuklarından biri değilim. Kendimi nasıl savunacağımı bilirim."

Büyü onun etrafında parıldadı. Gücü onun etrafında alevlendi. Dişlerini sıkıttı.

Paravan kapı çarptı ve Jack'in sesi tekrarladı, "Büyükannem lütfen daha sessiz dövüşmeni söylememi istedi. Georgie'yi uyandıracaksın."

Rose gözlerini kapadı ve kendini yavaşça nefes vermeye zorladı. Declan'ın nefesini bıraktığını duydu ve büyüünün baskısının hafıflediğini hissetti.

Konuşabildiğinde sakince, "Georgie uyanır uyanmaz meydan okuyacaksın," dedi.

"Dört gözle bekliyorum, Leydi Camarine'im," dedi.

Onun yanından geçerek eve girdi ve kapıyı dikkatle kapattı.

SEKİZ

GEORGIE ertesi sabah saat on civarında uyandı. Rose o zamana kadar onu üç kez kontrol etmişti ve sonunda onun mavi gözlerinin kendisine baktığını görünce dizlerinin bağı çözüldü ve kapının çerçevesine yaslanmak zorunda kaldı.

"İşte buradasın," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi.

Yaklaştı, yatağına oturdu ve dudaklarını alnına dokundurdu. Kuru ve sıcak hissetti. Ateşten eser yoktu. "Declan bana onu aradığını söyledi."

"O daha yakındı," diye mırıldandı Georgie. "Seni bulamadım. Çok uzaktaydın."

Suçluluk duygusu onu sardı.

"Özür dilerim." "Ne oldu?" diye sordu.

Ona söyledi.

"Sana kurt ve Casshorn'u anlatmaya çalıştım," dedi. "Ama işe gitmek için acele etmen gerekti ve ben de unuttum."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Bir dahaki sefere bana önemli bir şey anlatacak olursan, ne olursa olsun dinleyeceğim. Bak ne diyeceğim, gidip bize çay ve kek getireyim, sen de bana her şeyi anlattırırın."

"Huni kek var mı?" Georgie'nin gözleri parladı.

"Özellikle senin için yaptım. Sen kahramansın. Kahramanlar her zaman huni kek alır."

Kadın geri geldi ve adam ona tüm hikâyeyi kek ısırıkları ve ahududu çayı yudumları arasında anlattı. O anlattıkça, kafasındaki resim daha da netleşti.

"Anlıyorum," dedi sonunda. Artık gayet iyi görüyordu. Declan onu Broken'a kadar takip etmişti. Evinde kalma konusundaki inatçı ısrarını. Ona hâlâ kızgındı. Çok, çok kızgındı. Ama davranışlarının bazı yönleri nihayet anlam kazanmıştı.

Öfkesine hakim olamadığı için pişmanlık duyuyordu. Son birkaç gün içinde çok şey olmuştu: Declan'ın varlığı, av köpekleri, işini kaybetmesi, Georgie'ye yapılan saldırı. Her olay tek başına onu üzmeye yetiyordu ama hepsi birlikte onu duygusal bir düdüklü tencereye çevirmişti. Hepsinin bir şekilde ortaya çıkması gerekiyordu. O sadece

Hiç şüphesiz öfke nöbeti geçirdiğini düşünen Declan'ın önünde bu şekilde konuşmamış olmayı dilerdi. Ciddiye alınmayacak kadar yüksek sesle saçmaladığınızda birini sizi dinlemeye ve evinizi terk etmeye ikna etmek zordur.

"Peki şimdi ne olacak?" Georgie sordu.

"Şimdi Declan'a ikinci meydan okumam için yardımınıza ihtiyacım var." Tereddüt etti. "Yürüyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?"

Georgie başını salladı.

"Bunu senden istediğim için üzgünüm ama verandaya gelmen gerekiyor." "Önce tuvalete gitmem gerek," dedi.

"Oraya gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Georgie ona uzun uzun baktı. İçini çekti ve onu kendi haline bıraktı. Sonunda evlendiğinde, eğer evlenirse, ilk çocuğunun küçük, sevimli bir kız olmasını umuyordu. Sevimli, tatlı, zararsız küçük bir kız.

ÉLÉONORE mutfığa adım attı ve zihinsel olarak kendini çelikleştirdi. Rose'un Georgie'nin odasından dönmesine sadece birkaç dakika vardı.

Declan onun yaklaşması üzerine kibar bir selam ve dar bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "*Bonjour, Madam.*"

"*Bonjour, Monsieur.*" Bir sandalyeye oturdu ve Fransızca devam etti. "Torunum hakkında konuşmak istiyorum."

Yüzü soğuklaştı. Gülümsemesi devam etti ama mavi kanlıların sohbeti nezaketle boğmak istediklerinde benimsedikleri o kibar, buz gibi tonu kazandı.

"Yanlışı anlaşılma olmasını istemiyorum," diye devam etti. "Bu benim ikiniz arasında bir tür kaçamağa aracılık etme girişimim değil. Tam tersine."

Kaşları bir santim kadar yukarı kalktı. Gerçekten de göz kamaştırıcı derecede yakışıklı bir çocuktı. "Beni torununuza layık bulmuyor musunuz, *Madam*?"

Éléonore içten içe inledi. Pratikten uzaktı. "Soyunuz konusunda hiçbir şüphem yok. Sadece durumu net bir şekilde anlamanızı istiyorum. Tabii dinlemeye istekliysen."

"Can kulağıyla dinliyorum, *Madam*," diyerek onu temin etti.

Éléonore derin bir nefes aldı. "Kocam evliliğimiz boyunca beni birkaç kez terk etti. Bunu kendime sempati kazandırmak için söylemiyorum. Bu sadece bir gerçek. Beni tutkuyla seviyordu ama denizi daha çok seviyordu. Onsuz acı çektiğim için oğlumu ailesine karşı sorumluluk duygusuyla yetiştirmek için elimden geleni yaptım. Ne yazık ki, çok kötü bir şekilde başarısız oldum. Tıpkı babası gibi John da karısını ve çocuklarını sık sık terk ediyordu. Rose büyürken 'baba'nın insanın hayatında geçici bir varlık olduğunu öğrenmişti."

Sessizliğe gömüldü. Kelimeleri bulmak tahmin ettiğinden daha zor oldu. "*Pardon*. Bu benim için çok zor. Rose'un annesi, anne ve babasının zamansız ölümüyle travma geçirmiş ve son yıllarında ölümlülüğünden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya çalışmış, genellikle de onu elde etmek isteyen herhangi bir erkeğin kollarında teselli bulmaya çalışmış. Sonunda bu çare bile başarısız oldu ve öldü. Rose ergenlik çağındaydı ve çocuklar daha bebektir. Böylece torunlarım hem anneleri hem de babaları tarafından terk edildiler."

Declan'a baktı ama Declan'ın yüzü ciddiyetle kibardı ve bir çimento bloğu kadar şeffaftı.

"Sonra Rose bembeyaz parladı. Anlamalısınız lordum, bir Edger'in beyazlaşmasının üzerinden bir asırdan fazla zaman geçti. Daha çocuktu, on sekizine bile basmamıştı ve sonuçlarını tahmin edecek ya da bunlarla başa çıkacak donanımına sahip değildi. Annesinin gevşek davranışları nedeniyle Rose'un evlilik dışı bir ilişkinin çocuğu olduğu varsayıldı. Bir gecede değerli bir meta haline geldi. Birincisi, parlıtısı onu herhangi bir aileye güçlü bir eklenti olarak cazip kılıyordu; ikincisi, büyüğü mavi kanlı bir soydan gelme olasılığını ima ediyordu; ve üçüncüsü .

. . torunum çok güzel, eminim fark etmemişsinizdir." "Gerçekten de, *Madam*."

Ses tonu tamamen nötr ve hoştu. Eğer onu bir kez daha *Madam*'laştırırsa, ona bir şey fırlatmak zorunda kalacaktı.

"Rose'un korkunç bir hayatı vardı," dedi Éléonore açıkça. "Neredeyse bir yıl boyunca kelimenin tam anlamıyla avlandı. Edger aileleri onu gücü için istiyordu, sınırdaki mavi kanlı aileler onu üremek için istiyordu ve onu istemeyenler ondan nefret ediyordu. Kıskançlık korkunç bir şey olabilir. Annesinin kahramanlıkları onu zaten dışlanmış biri yapmıştı ve parlaması sorunu daha da kötüleştirdi. Sahip olduğu birkaç arkadaşı onu terk etti. Erkek arkadaşı -ki kendisi korkunç bir yaratıktır- ona ihanet etti. Bir kuşatmayı, kundaklamayı ve dışlanmayı atlatmıştı. Köle taciri açık ara en kötüsüydü. Rose'a kur yapma bahanesiyle gelmişti, ona güvenlik ve kabul

görme sözü vermişti.

Umutsuzca istiyordu ve neredeyse kalbini değilse bile en azından aklını kazanıyordu. Neyse ki adamın kimliği ortaya çıktı ama olan olmuştu. O dersi tekrar tekrar öğrendi: insanlara, özellikle de erkeklere güvenilmez. Bu hasarın oluşmasını izledim ve bunu durduracak gücüm yoktu. Nihayet bu kaosla geçen bir yılın ardından ortalık sakinleşti. Oğlum o yıl boyunca onun yanındaydı. O bile ailesinin bu fırtınadan onsuz kurtulamayacağını anladı. Bu, ailesiyle geçirdiği en uzun süreydi. Ancak baskı azalır azalmaz kaçtı. Gecenin bir yarısı kendi çocuklarından kaçtı ve çocukları bir kez daha Rose'un bakımına terk etti."

Derin bir nefes aldı. "Bu son ihanetti lordum. Bu Rose'u çok yaraladı ve ne pahasına olursa olsun kardeşlerini bu acıdan kurtarmaya kararlı. Hayatını askıya aldı, böylece kardeşleri terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyeceklerdi. Genç bir kız hayallerin yaratığıdır, lordum. Bir ayağı fantezi dünyasında olan, gördüğü her yakışıklı çocukta gerçek aşkın yüzünü arayan bir kadın. Rose'un fantezileri yoktur. Başından türlü badireler geçmiş bir kadının acılı ve öfkeli olması beklenir ama öyle değil. O nazik, tatlı, özverili ve cömert ve ben bunun için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum."

Éléonore öfkesinin verdiği güçle ayağa kalktı. O da ayağa kalktı.

"Kadınların ilgisini çekmek için yaptığın arayışlarda başarılı olduğuna eminim," dedi. "Eminim arkanızda kırık kalplerden oluşan bir iz bırakmışsınızdır ve muhtemelen geçmiş fetihlerinizi hatırlayarak buna sevgiyle bakıyorsunuzdur. Bazı genç kadınlar için sizin gibi bir erkek tarafından ayaklarının yerden kesilmesi heyecan verici olabilir. Hatta erkek türünün doğası hakkında iyi bir ders bile olabilir. Ancak Rose'un onu yatıştıracak hayalleri ve güvenini tazeleyecek ebeveynleri yok. Eğer onun kalbini kırarsan, bu torunumu paramparça eder. Onu tamamen yok edecek, acı bir enkaza dönüştürecek. Bu yüzden size yalvarıyorum lordum, onu rahat bırakın. Ona ödül olarak ihtiyacınız yok. Ve eğer bırakmazsanız, yemin ederim ki sizi son nefesimde lanetlerim. İkimiz de böyle bir lanetin taşıdığı gücü biliyoruz."

Declan eğildi. "Bunu dikkate alacağım."

Nefesinin altında homurdandı ve yarardan çok zarar getirip getirmediğinden emin olmadan evin derinliklerine doğru tepindi.

ROSE kafasını mutfağa soktu. Declan masada oturmuş, gözleri düşüncelerde kaybolmuştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Dışarı gel," dedi. "Bir sonraki mücadele için bahçede olmamız gerekiyor."

Adam onu verandaya kadar takip etti; kadın bir sandalyeye oturdu, adam da parmaklıklara yaslandı. Kadın sabah sisiyle örtülmüş ağaçlara baktı.

Declan boğazını temizledi. Kahvaltı boyunca birbirlerine tek bir kelime bile söylememeyi başarmışlardı ama şimdi sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

"Dün kendimi kaybettim," dedi. "En içten özürlerimi sunarım. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

"Ben de özür dilerim. Bu kadar dramatik olmamalıydım."

Birbirlerine baktılar.

"Davranışlarım bir yana," diye devam etti, "söylediğim her şeyde ciddiydim." Kadın çenesini havaya kaldırdı. "Ben de öyle."

"Çok iyi."

"Gerçekten."

Adam tekrar oturdu ve kadın da verandanın basamaklarının izin verdiği ölçüde ondan uzakta bir yer seçti.

"Ayrıca," dedi küçük bir aradan sonra, "cenaze pastanız çok lezzetliydi." "Funnel. Huni kek. Sana tarifini vereyim. Krep gibi bir şey." "Teşekkür ederim."

Sessizce oturdular. Sessizliği ilk bozan o oldu. "Casshorn doğru fırsatı beklerken bu meydan okumayı yapmanın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tazılarının büyük bir kısmını yok ettik," dedi Declan. "Öncelikli hedefi ben olduğum için, tekrar saldırmadan önce güçlerini toplaması gerekecek. İki, belki de üç gün boyunca güvendeyiz."

Muhtemelen bundan daha uzun, diye düşündü Rose küçük bir tatmin duygusuyla. Dün Declan'la kavga ettikten sonra kalan dakikalarının neredeyse tamamını cep telefonu ile geçirmişti. Onun sözlerinin Edge'de pek bir ağırlığı yoktu ama büyükanneninki vardı ve artık tehditlerinin adını ve ne istediğini biliyorlardı. Casshorn'un akşam karanlığında Doğu Laporte'da av bulması zor olacaktı.

"Yani artık savunmasız durumda," dedi. "Neden peşinden gitmiyoruz?"

Buz yeşili gözleri onu sabitledi. "Onun peşinden giderdim. Ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve kardeşin de son gezintimizde koku izini bulamadı."

"Tabii ki. Başarısızlığınız için çocuğu suçlayın."

"Kimseyi suçlamıyorum. Bu meydan okuma üzerine bir yan bahse ne dersiniz?" "Artık anlaşma yok, Lord Camarine. Size güvenilmez."

Onun küçümseyici sözlerinden etkilenmemiş görünüyordu. "Eğer bu meydan okumayı kazanırsam, evinizde kalacağım ve aileniz Casshorn'u ortadan kaldırma çabalarımnda bana yardımcı olacak. Kaybedersem, üçünüz için vatandaşlık belgeleri imzalayacağım. Bu belgeler sizi Garipler'in yasal vatandaşı yapacak. Orada iş arayabilirsiniz. Çocuklar okula gidebilir."

Ağzını kapattı ve iğneleyici bir cevap ısırdı. Zihni olasılıklar arasında dönüp duruyordu. "Bu bizi senin en fazla güce sahip olduğun bir yere koyacak."

"Tam tersine. Birincisi, başarısız olursam seni yalnız bırakacağıma yemin ettim. İkincisi, bir vatandaş olacağın için Garipler yasaları seni koruyacak ve kapına gelirim beni taciz suçundan tutuklatabilirsin. Bir düşün Rose. İşini kaybettin ve başka bir iş bulma ihtimalin de yok. Ve çocukları ne kadar sihirleri yokmuş gibi davranmaya zorlasan da var. Kırık'ta yaşayamazlar; büyü olmadan yavaş yavaş boğulurlar. Arkanıza bakın." Kollarını kaldırarak evi çevreledi. "Bu senin razı olduğun şey. Gerçekten kendin için bir şeyler yapmak istiyor musun?"

Tüm doğru düğmelere bastı. "Bu yazının değersiz bir kağıt parçası olmadığını nasıl garanti edebilirim?"

"Camarine mührünü üzerine basacağım. Bir kont olarak bunu yapmaya yetkim var."

"Sen gerçek bir kont değilsin. Camarine Kontu bir nezaket unvanıdır." Adam ona baktı. "Peki bu küçük bilgiyi nereden edindin?"

"Bir kitapta okudum," dedi, sesiyle onu dondurmaya çalışarak. "Biz cahil tipler bile ara sıra okuruz."

"Görünüşe göre pek iyi değil," dedi. "Nezaket unvanı, üstün hizmet ve birkaç başka şey için verilir. Nezaket unvanına sahip bir akran, tam bir akranla aynı idari akran yetkilerine sahiptir. Kitabınızı kontrol edin."

"Kımıldama."

Eve girdi ve neredeyse büyükannesini eziyordu.

"Her şey yolunda mı?" Büyükanne sordu.

"Her şey mükemmel." Rose tavan arasına tırmandı, devasa *Ansiklopedi*'yi kaptı ve aşağı indirdi. Eğer yalan söylüyorsa, burnunu sürtecekti.

Tozlu kitabı verandaya sürükledi ve tahtaların üzerine bıraktı.

Declan bu sabah ilk kez taş gibi kararlılığın yanı sıra biraz duygu da gösteriyordu. "Yüce Tanrım, bu antikayı nereden buldun?"

"Seni ilgilendirmez." Bunun için bir Rand McNally Atlas, iki kavanoz safran ve üç litrelik bir şişe Pepsi takas etmişti. Rose sayfaları çevirerek dizine ulaştı ve "Vatandaşlık Belgesi, Adrianglia, 1745 "i buldu.

"İki asırdan daha eski görünüyor," dedi Declan.

Rose sayfa 1745'e döndü ve yüksek sesle okudu. " 'Vatandaşlık Belgesi-Adrianjian vatandaşlığının tüm hak ve yükümlülüklerini yasal olarak veren bir belgedir. Vatandaşlık Belgesi şu makamlar tarafından verilebilir: Nüfus Bakanı'nın mührü ile güvence altına alınan Nüfus Sayımı Ofisi; Krallık Bakanı'nın mührü ile güvence altına alınan İç İşleri Ofisi; ya da Krallık'ın bir Akranı, o Akranın Ev Arması ile güvence altına alınır. Sadece Kont veya daha üst rütbedeki akranlar Vatandaşlık Belgesi verme hakkına sahiptir. Aşağıda, bu kitabın yayınlandığı tarihte yayıncı tarafından bilinen bu tür yetkilere sahip akranların listesi yer almaktadır. " Listeyi taradı ve "Earl Camarine" ile karşılaştı.

"Tatmin oldun mu?" Declan kuru bir sesle sordu.

Eğer bu şansı kaçırsa, sonsuza dek kendini tekmeleyecekti. Bunun bir dezavantajı var mıydı?

"Anlaştık mı?" diye sordu.

"Bir anlaşmamız var." Bunu söylemek onu neredeyse öldürüyordu. Rose gülümsemek için kendini zorladı. "Bunu asla kazanamayacaksın."

Georgie verandaya çıkmak için o anı seçti. Declan'ı gördü, yanına gitti ve tek kelime etmeden ona sarıldı. Declan'ın gözleri kocaman oldu. Yavaşça kollarını çocuğa doladı.

Garip bir andı, çok daha iri ve güçlü sarışın bir adamın kollarında ince, kırılgan, sarışın bir çocuk. Büyüsü ona ihanet etmeseydi Georgie'nin olabilecek bir gelecek vizyonu.

Rose içini çekti ve kulübeye yöneldi. "Georgie, mavi kanlıya Büyükbaba Cletus'tan bahset."

Declan bıraktı ve Georgie verandada onun yanına oturdu.

"Çok uzun boyluydu," dedi Georgie. "Kılıç kullanmakta iyiydi. Birkaç tane vardı."

"Benimki gibi mi?" Declan sordu.

"Hayır, onunki uzun ve inceydi. Annemde hâlâ var."

"Rapierler," diye tahmin etti Declan.

Georgie başını salladı. "Çok gülerdi ve bize hikâyeler anlatırdı. O bir korsandı."

"Bir korsan," diye düzeltti Rose, son koğuş taşını iterek yoldan çekerken. "Georgie, büyükbabamı tutabilecek misin?"

Georgie başını salladı.

Rose ağır sürgüyü iki eliyle kavradı ve çekerek kenara itti. Kapı hızla açıldı ve Büyükbaba Cletus zinciri arkasından sürükleyerek dışarı fırladı.

Declan ayağa fırladı ve elinde bir bıçakla Georgie'nin yanına gitti.

Büyükbaba zincirin ucuna ulaştı. Tasma onu geri çekti ve Büyükbaba ayaklarından fırladı. Anında yuvarlandı ve bir hayvan gibi hırlayarak uzun parmaklarıyla boş havayı tırmaladı. Karmakarışık sakalları zincire asılırken titriyor ve sararmış dişleriyle havayı ısıırıyordu.

Rose iç çekti.

Büyükbabanın sivri kulakları seğirdi. Döndü ve ona doğru hamle yaptı. Kız yerinde durdu. Ondandır bir adım ötede, görünmez bir duvara kafa üstü çarptı ve yere yığıldı.

"Hayır," dedi Georgie.

"Ama ben bira paramı istiyorum," diye inledi büyükbaba. "Hayır," diye tekrarladı Georgie üzüntüyle. "Otursan iyi olur." Büyükbaba bağdaş kurup oturdu, ileri geri sallanıyordu.

Declan verandadan atlayıp onlara yaklaştı ve dedesine baktı. "Kulakları hep sivri miydi?"

"Daha sonra oldu," dedi Rose. "Sakal ve saç da öyle. Öldüğünde sinekkaydı tıraş olmuştu. Ve pençeleri. Onlar da öldükten sonra çıktı."

"Adın ne senin?" Declan sordu. "Lütfen cevap ver Declan," dedi Georgie.

"Caedmon Cletus Drayton," dedi büyükbabam hüznle. "Caedmon, 'savaş' anlamına gelen İngiliz *caed* kelimesinden geliyor. Cletus Yunanca *kleitos*, yani 'şanlı'."

"Hafızasını koruyor mu?" Declan sordu, sesi nötrdü.

"Parça parça." Rose uzanıp büyükbabasının keçeleşmiş saçlarını okşadı. "Çoğunlukla bara gitmek istiyor. Bazen de tavernaya ve korvetleri *Esmeralda* limandan ayrılmadan önce arkadaşı Connor'la buluşmak zorunda. Kim olduğumuzu hatırlıyor ve Georgie ile birlikte kurtardığınız kadını hatırlıyor. Onu görürse ya da adını anarsam ağlayacak."

Kendini gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti ve boğazını tıkayan bir yığını yuttu. "Georgie bir şeylerin ölmesine izin vermeyi sevmez."

Declan'ın yeşil gözleri onu inceledi. "Başkaları da mı var?"

"İnsan yok. Kuşlar. Yavru kediler. Acıdığı küçük yaratıklar."

Declan'ın yüzü karardı. "Kaç tane?"

"Bilmiyoruz. Onları saklıyor."

Georgie uzaklara, çimlere baktı.

"Kardeşimin çok iyi bir kalbi var," dedi Rose. "Ama hayata getirdiği şeylerden vazgeçemiyor. Açıklamaları, ödülleri ve cezaları denedik. Ölmekte olduğunu biliyor, çünkü tüm bu yaratıkları canlı tutmak onun hayatını emiyor. Ama nasıl bırakacağını bilmiyor. Bir meydan okuma istemiştiniz. İşte meydan okuma. Kardeşimi kendinden kurtar."

Rose büyükbabayı kulübesine geri götürürken Declan Georgie'nin yanına oturdu. Declan'ın sessiz sesini duydu. "Büyükbabanın ölmesini istemedin mi?"

"Hayır."

"Her şey ölür, George. Bu dünyanın doğal düzeni."

Bu konuda iyi şanslar, diye düşündü Rose. Bu konuşmayı onlarca kez yapmışlardı. Hiçbir yere varmamıştı.

"Kim karar verdi?" Georgie yumuşak bir sesle söyledi.

"Doğa. İnsanoğlunun hayatta kalması için bir yol."

Georgie başını salladı. "Böyle olmak zorunda değil. Böyle olmasını istemiyorum."

Kalktı ve içeri girdi.

Declan oturmuş, kaşlarını çatmış, kollarını dizlerine dayamıştı. Eve girerken yanından geçtiğinde, "Bazı malzemelere ihtiyacım olacak. Onları benim için temin etmen seni çok yorar mı?"

Durdu. Gerçekten de bir çeşit planı vardı. "Neye ihtiyacın var?" "Mavi mumlar. Metal bir kâse ya da büyük bir tencere. Bazı otlar. Bir leğen. Ne kadar büyük olursa o kadar iyi. Başka şeyler de var."

Bu oldukça kesin görünüyordu. "Tazıların saldırmayacağından ne kadar eminsin?"

"Çok eminim."

"O zaman Amy'nin sana verdiği kıyafetleri giy. Seni Wal-Mart'a götüreceğim."

On dakika sonra ikisi de kamyonetteydi. Kabini o kadar da küçük değildi ama Declan onu sıkışık ve küçük gösteriyordu. Motoru çalıştırdı. "Daha önce hiç arabaya bindin mi?"

"Hayır."

Rose silahlara doğru başını salladı. "Silah kullanabilir misin?" Bir tüfek aldı, kilitledi ve doldurdu.

"Güzel. Tüfeği gözden uzak tutun ve lütfen emniyet kemerinizi bağlayın."

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdüler. "Bu ani iyilikseverlik niye?" Declan sordu.

Ona bakmaktan kaçındı. "Sence George'un ne kadar zamanı var?"

"Bunu söylemek zor. Kapasitesinin ne olduğunu ve ne kadar süreyle ne kadar drenaj altında olduğunu bilmiyorum. Ama fiziksel zayıflığına bakarak altı aydan az ömrü kaldığını söyleyebilirim. Tüy kadar hafif. İki şnavdan fazlasını çekemiyor ve çok çabuk yoruluyor. Anemik olduğunu düşünmüştüm."

"İşte cevabın," dedi Rose. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kardeşimi yavaş intiharını durdurmaya gerçekten ikna edebileceğinizi düşünüyorsanız, bana bir meydan okumaya mal olsa bile size yardım edeceğim."

Devam etti. "Onu ne zaman sınav çekerken görme şansın oldu?" "İki gün önce sen yemek pişirirken. Her birine birer bıçak ve bazı temel bilgiler. Jack doğuştan bir katil. George birkaç dakika sonra oturmak zorunda kaldı."

"Bunun sana bir yararı olmaz,"

dedi Rose. Kaşlarını kaldırdı.

"Çocuklarla arkadaş olmak sana yardımcı olmaz," diye açıkladı. "Seninle birlikte gitmeyeceğiz."

"Çocuklarla arkadaş oldum çünkü bunu yapmak istedim. Yaptığım her şey hesaplanmış değil. Yine de neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum."

"Oh?"

"Bu sabah siz George'la birlikteyken Madam Éléonore'la uzun uzun konuştum."

Gerçekten mi? Gerçekten de etrafta dolaşıyordu, ama büyükannesinin Declan'a tapanlar geçidine katılacağını düşündüyse, başka bir şey düşünmeliydi. "Sana ne söyledi?"

"Birçok şey. Büyükannenin kafası çok karışık. Beni cesaretlendirmesi mi yoksa cesaretimi kırması mı gerektiğinden emin değil, bu yüzden ikisinden de biraz yaptı."

Ona baktı. Bakışları birleşti ve onun gözlerinde gördüğü şey hoşuna gitmedi: kararlı ve azimliydiler. Rahatsız olarak, yolu izlemek için arkasını döndü.

"Birine güvenmek sizin için çok zor," dedi. "Aldatmacalarımınla buna katkıda bulundum. Bunun için özür dilerim. Ama bu gerekliydi."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bana nedenini söylemiyorsun." Hiçbir şey söylemedi.

"Bu çok aydınlatıcı," dedi. "Yaratıkların tüm Kenar için bir tehdit olduğunu biliyordun. Senin için bir hiç olduğumuzu biliyorum ama en azından nezaketen bizi uyarmayı deneyemez miydin?"

"Yaptım," dedi. "Kolluk kuvvetleriniz ve merkezi bir otoriteniz yok, bu yüzden Edge'e geçer geçmez kilisenize gittim. Rahibiniz makul bir adama benziyordu. Ona Kenar'ın boşaltılması gerektiğini söyledim. Başını salladı, bir silah çıkardı ve üzerime yirmi iki el ateş etti. Kurşunların bana zarar vermediğini anlayınca tabancasını bana fırlattı ve bana Lucifer'in ajanı dedi."

Rose yüzünü buruşturdu. "Çünkü yerel vaiz George Farrel delilik sınırında. Her Pazar cehennem ateşi ve lanet vaazları veriyor ve Şeytan'la birlikte Tanrı'ya karşı savaşan haydut melekler için kiliseyi kontrol ediyor. Onu yakalamak için dışarıda olduklarına inanıyor. Muhtemelen senin kötü bir melek olduğunu düşünmüştür."

Declan kuru bir sesle, "Anlıyorum," dedi.

"Birkaç yaşlı kadın dışında kimse onun kilisesine gitmiyor," dedi. Bunun duruma bir faydası olmadı.

"Sonra bulabildiğim en büyük eve gittim. Mantığım, bu büyüklükte bir eve sahip olan birinin toplum içinde bir kökünün olması gerektiği idi."

Rose'un kalbi sıkıştı. Kilisenin yanında sadece bir büyük ev vardı. "Hangi ev? Mavi çatılı Ronn evi mi?"

"Evet."

Neredeyse ırkiliyordu. "Köpekler."

Başını salladı. "Evet. Sahipleri üzerime bir sürü köpek saldı. Sanırım onlar da Şeytan'ın ajanlarını bekliyorlardı?"

"Hayır, evde bir metamfetamin laboratuvarı var. Yasadışı uyuşturucu üretiliyorlar. Sürekli kafaları güzel ve Broken'daki polislerin bir şekilde Edge'e girip evi basacağı paranoyası içindeler. Başka birini denediniz mi?"

"Yolun karşısındaki eve geçerken bir kadın kamyonetiyle beni ezmeye çalıştı."

"Yolun ortasındaydın!"

Declan'ın yüzü hâlâ ifadesizdi. "Sonraki iki evde beni görmezden geldiler. Beni gördüler ve içeri saklandılar. Daha fazla zaman kaybetmemeye karar verdim ve tazıları takip etmeye başladım. Farklı izleri çözmek bir buçuk günümü aldı. İzlerden biri beni ıssız bir eve götürdü. Bir kadın ortaya çıktı - beni ezmeye çalışan kadınla aynı kadın - ve benimle evlenmeyeceğini, buradan gitmem gerektiğini yoksa penceredeki iki çocuğun beni vuracağını söyledi."

Rose kelimeleri bulmakta zorlandı. Gerçekten denemişti. Onun yerinde başka pek çok insanın deneyebileceğinden çok daha fazlasını denemişti. "Hepimizin deli olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Bu düşünce aklımdan geçti. Seninle geldim çünkü ne pahasına olursa olsun Kenar'da bir dayanağa ihtiyacım vardı. Tazıların, büyülerini bölgede kaldığı için ailenize çekildiğini biliyordum ve dünkü iddialarınızın aksine, kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Bir mavi kanlıdan ne beklediğin konusunda bana çok iyi bir fikir verdin. Beklentilerinize uyarsam, tepkilerinizi makul bir şekilde tahmin edebileceğimi düşündüm. Ve benimle neden evlenmediğini bilmek istedim. Seni ilgi çekici buldum."

Aha. İlgi çekici. Bunu bir dolara satın alırdı. Bir de baktı ki, adam ona Nebraska'da okyanus kenarında ilgi çekici bir mülk satmaya çalışıyor.

"Declan, Georgie ile konuştum ve bana Casshorn'un söylediklerini anlattı. Bunu düşündüm ve Casshorn'un haklı olduğunu fark ettim: Ben bir yemim. Ama yemi atan sen değilsin, o. Bana yönelik tehdidi, seni burada tutmak için kullanıyor. Onu aramak için dışarı çıkamazsın, çünkü

Bana ya da çocuklara saldıracığından endişeleniyorsun. Bu yüzden beni Kırık'a kadar takip ettin, bu yüzden evimde kalmak için ısrar ettin, bu yüzden Jack'le keşif gezini, zamanımın çoğunu Kırık'ta yiyecek alışverişi yaparak geçireceğim sabaha denk getirdin. Şu anda bile bunu yapmaya çalışıyorsun. Meydan okumada başarısız olursan ve bizi savunamazsan Garipler'e kaçabileceğimizden emin olmak için o yazıları önümde sallandırdın."

Yüzüne bir kez bakınca haklı olduğunu anladı. Park etti.

"Neden duruyoruz?" diye sordu.

"Sınıra geldik. Bir araçla geçerse hayatta kalamayabilirsin, çok hızlı." Emniyet kemerini çözdü. "Bak, Casshorn'un beni neden yem olarak gördüğünü anlıyorum. Benim bir pislik ve fahişe olduğumu düşünüyor ve benim de elim kolum bağlı oturacağımı, o oyun oynamayı bırakana kadar senin beni korumana izin vereceğimi düşünüyor. Anlamadığım şey, buna katlanacağımı düşündüren tam olarak ne?"

Declan emniyet kemerini çözdü ve eğildi, çok yakındı, dünyayı görmesini engelliyordu.

"Sen ne-"

Dudakları onunkilere dokundu, sıcak ve davetkârdı. Hâlâ ona öfkeliydi ama bir şekilde öfkesi ağzını açıp onu içeri almasına engel olmadı. Hayır, bu onu ona doğru itti ve onu tokatlama dürtüsü ile onu tatmanın heyecanı arasında kalarak onu öptü. Kolları onu sardı ve kendine doğru çekti. Kapana mı kısılmıştı yoksa korunuyor muydu ya da her ikisi de miydi emin değildi ama bu onu mutlu hissettirdi ve onu öptü.

Bir arabanın korna sesi onlara çarptı. Birbirlerinden ayrıldılar. Kırmızı bir kamyon kükreyerek yanlarından geçti, camları açıktı. Rob Simoen onlara müstehcen bir şeyler haykırdı ve sınırı hızla geçerek Broken'a girdi.

Declan hırladı. "Bir gün onu öldürmek zorunda kalacağım."

Rose eliyle onun göğsünü itti. "Eğer şimdi beni bırakırsan, beni hırpalamanı geçici bir deliliğe bağlayacağım."

Onu tekrar öptü, dudaklarını hafifçe okşadı.

"Declan!"

Çimen yeşili gözleri ona güldü. "Geçici olarak delirmediğimden emin olmanı istedim."

"Artık rol yapmayı bırakabilirsin, hatırladın mı?" dedi. "Buraya benim için gelmediğini biliyorum. Buraya Casshorn yüzünden geldin, bu yüzden baştan çıkarıcı maskaralığa devam etmene gerek yok. Bunu rahatsız edici buluyorum."

"Bu muhtemelen nazik olmam gereken nokta," dedi. "Eskiden bunu yapabiliyordum ama seninleyken bir şekilde yeteneklerim beni terk ediyor."

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdi.

"Bu konuda daha nazik olmalıyım ama doğrudan konuşmazsam beni anlayacağınızı sanmıyorum" dedi.

O da duydu şunlar kelimeler daha önce. Bualdı onu a
İkincisi, ama Bu sözleri ona Burger King'in dışında
söylediğini hatırlıyordu.

"Sen huysuz, inatçı, ruhlı bir kadınsın." "Kaba,
hoyrat ve görgüsüz olmayı unutma."

"Sadece sana uygun olduğunda. Yeri geldiğinde kurnazsın, nezaketin varlığını bile unutacak kadar açık sözlüsün, alaycısın, hiddetlisin, inatçıdan bahsettim, değil mi?"

"Evet," dedi kuru bir sesle.

"Aynı zamanda akıllı, nazik, kibar, güzelsiniz ve kişisel bütünlüğünüzü terk etmeniz çıkarınıza olsa bile her zaman ona sınıksız sarılıyorsunuz."

Göğsünde küçük bir sıcaklık hissi yayıldı ve yalan söylediğine dair doğal şüphesi bile bunu tam olarak söndüremedi. Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Sen de oldukça komiksin," dedi.

"Oh, seni eğlendiriyor muyum?"

Ona o yıkıcı, hafif hınzır gülümsemelerinden birini verdi. "Hiçbir fikrin yok."

Küstah herif. "Ve tüm bunlar ne anlama geliyor?" "Sadece sana sahip olmak istediğim anlamına geliyor."

Ona kaşlarını çatı.

"Sana sahip olmak istiyorum Rose, sana ve tüm dikenlerine. Huysuz ve inatçı bir piçim ama aptal değilim. Seni es geçmemi gerçekten beklemiyordun, değil mi?"

Yüzüne sıcaklık doldu ve kızardığını biliyordu. Declan güldü.

"Bana sahip olamazsın," diye karşılık verdi. "Bana yalan söyledin. Sana güvenmiyorum, seninle gitmiyorum ve seninle yatmıyorum da. Şimdi beni bırak ve kamyonundan in, böylece sınırı geçip bu yolculuğu bitirebiliriz."

Sınırla birlikte yüzleştiler. Bu onun için zor olacaktı. Bırakın Kırık'ı, Garip'ten gelen çoğu insan Sınır'a uyum sağlamakta zorlanırdı. Ama o bunu daha önce bir kez yapmış ve Burger King'de ortaya çıkmıştı.

Brad'in başına büyük bir bela açacaktı. Yine de çok dikkatli olmalıydı.

"Geçen sefer karşıya geçmeye çalıştığında ne oldu?" diye sordu. "Bu çok önemli."

"Acı," dedi. "Kasılmalar geçirdim. Sanırım nefes almayı bırakmış olabilirim ama hatırlamıyorum."

Bu iş biraz zaman alacaktı. Rose onun parmaklarını daha sıkı kavradı. "Bunu kolay ve yavaş yapacağız. Sadece beni takip et ve eğer bayılacak gibi hissedersen bana söyle."

Büyüsünü avucunun içinden onunkine sabitledi ve ileriye doğru küçük bir adım attı. O da onu takip etti. Ondan küçük bir miktar büyü boşaldı ve kadın onun yerine kendi büyüünü koydu. Bu, kolundaki bir damarı cımbızla tutup yavaşça çekip çıkarmak gibi bir histi.

Bir adım daha. Yine büyüünün boşalmasını engelledi. Declan terliyordu.

Bir adım daha. Rose vücudunun titrediğini hissetti. Şok kolundan aşağıya doğru yayıldı ve adam ona baktı. Ona parlak, güven verici bir gülümseme verdi.

Yavaşça, azar azar sınırı geçtiler ve Declan'ın içindeki son büyü kıvılcımı da söndüğünde, ona sahip olduğu her şeyi verdi. Bir nefes daha aldılar ve geçtiler.

Declan tökezledi ve başını salladı. "Bu oldukça kolaydı. Rose?"

Karnındaki keskin ağrıya karşı mücadele ederek çimlerin üzerine çöktü. "Bana bir dakika ver."

Onun yanında diz çöktü. "İyi misin?"

Karnında dikenli bir düğümü kucakladı. "İyiyim. Sadece şok sonrası. Birini sınırın ötesine götürmek biraz çaba gerektiriyor, hepsi bu."

Onu kucağına aldı.

"Beni tutmana gerek yok," dedi ona. "Bu sadece zararsız bir acı. Zaten geçiyor."

Onu görmezden geldi. "Bıraksaydın ne olurdu?"

"Ölürdün," dedi. "Büyüm bedeninden ayrılırdı ve şok seni öldürürdü."

"Beni ortadan kaldırma şansını kaçırdın." "Lanet olsun," dedi. "Sanırım her zaman bir sonraki sefer vardır."

Bir dakika sonra onu yere bıraktırdı, sınırı geçti ve kamyonetini aldı.

Broken halkının büyük bir kısmının kiliselere akın ettiği Pazar sabahı olmasına rağmen Wal-Mart'ın otoparkı kalabalıktı.

Bir arabayı arakladı. Yan yana yürüdüler ve Declan durdu. Gözleri kalabalığı inceledi, elektrik ışıklarını, paketlerin parlak renklerini, sağındaki pırıl pırıl ana renk piknik cam eşyalarını aldı.

. . Ona doğru uzandı ve sertçe kolunu tuttu.

"Ne?"

"Çok fazla insan var," dedi sessizce. "Çok gürültülü."

Yüzü kapalıydı ve Edge'de olsalardı gözlerinin şimdi bembeyaz parlayacağından emindi. Düşman topraklarındaki bir askeri andırıyordu; her koridorun arkasından bir keskin nişancı atışı ve her yer karosunun altında bir kara mayını bekliyordu. Büyüsü Edge'de kaldı; kılıçları, tüfekleri ve hatta silahı arabada kaldı. Kabullenmesi çok zordu.

Arabayı yavaşça kenara, taze çiçeklerin sergilendiği bir yere itti. "Burada biraz duralım."

Birlikte durup kalabalığı izlediler. Birkaç dakika sonra Declan'ın omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu

ona. "Evet."

"Yürümeyi deneyelim," dedi. "Ağırdan alırsınız."

Daha geniş koridorlardan birine doğru ilerlediler. Karşı yönden gelen birkaç genç kız Declan'a aval aval baktı, kıkırdadı ve yoldan çekildi. Rose ona baktı. Kasketini kamyonunda unutmuştu ve saçları omuzlarına dökülmüş, deri bir kordonla birbirine tutturulmuştu. Geniş omuzları yeşil sweatshirt'ünü zorluyordu. Kollarını dirseklerine kadar çekmiş ve kaslarla dolu ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Kot pantolon uzun bacaklarını sarıyordu. Broken onu tehlikeli güçten, keskin kenardan ve mağrur mükemmellikten arındırmıştı. Burada sadece bir adamdı, kenarları biraz daha sert ve çoğundan çok daha seksiydi, ama bir buzuldan oyulmak yerine diğer tüm insanlarla aynı kumaştan örülmüştü. Ve üzerinde dolaşan tehditkâr hava onu dışı olan her şey için yıkıcı kılıyordu.

Mücevher tezgâhındaki yaşlı bir kadın onun dikkatini çekmeye çalışırken neredeyse boynunu çıkaracaktı. El arabasındaki küçük bir kızla ilgilenen bir ev kadını başını kaldırıp

Etrafında manevralar yapıyorlardı ve sadece ağzı açık bir şekilde bakıyorlardı. Kıyafet rafındaki kadın kaşlarını kaldırdı, dekolteli beyaz bluzunu aşağı çekti ve yüzünde kararlı bir ifadeyle onları takip etti.

Tam da ihtiyaçları olan şey, daha fazla ilgi. Rose ayakkabı reyonu ile spor malzemeleri arasında uzanan koridora doğru keskin bir dönüş yaptı ve arkasına baktı. Altı kadın, bazıları gizlice, bazıları açıkça onları takip ediyordu. Bu onu son derece rahatsız ediyordu.

"Sana hokey maskesi taktırmalıyım," diye mırıldandı.

Declan arkasına baktı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme yaydı. Genç kızlardan biri açılmamış bir kapı gibi gıcırdadı. Biri "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

"Kes şunu!" Rose tersledi.

"Neyi durdurayım?" Adam ona döndü ve kadın kendini aynı gülümsemenin muhatabı olarak buldu. Ona bir yıl boyunca bakabilir ve hiç yorulmayabilirdi. "Şunu," dedi kararlılıkla. "Kes şunu."

"Bu seni üzüyor mu?"

Kendisine hayranlık duyan kalabalık büyümüş görünüyordu. "Bir isyana neden olacaksın." "Öyle mi düşünüyorsun? Daha önce hiç isyan çıkarmadım. Son baloda bir arbede çıkmasına neden olmuştum. Oradaki genç kadınların büyük bir kısmı beni baştan çıkarıp evlenme beklentisiyle gelmişti ve birkaçının annesi yumruk yumruğa geldi. Dehşet vericiydi. Tek kelimeyle korkunçtu."

"Evet." Rose sahte bir acıma duygusuyla içini çekti. "Zengin ve akıllara durgunluk verecek kadar yakışıklı olmak ve kadınların sana yaltaklanması korkunç bir şey. Kalbim senin için kan ağlıyor. Zavalıcık, nasıl idare ediyorsun?"

"Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun."

Gerçekten de bir an durdu. "Declan, ben kör değilim." İğrenç bir şekilde kendini beğenmiş görünüyordu.

"Oh, aş kendini."

"Sadece yakışıklı değil, akıllara durgunluk verecek kadar yakışıklı" dedi.

Bunu yaşamasına asla izin vermezdi. Döndü ve seyircileri küçümseyen bir bakışla süzdü. "Hanımlar, biraz terbiyeli olun."

Kalabalık dağıldı.

"Ve şimdi de sahiplenici hissediyorsun."

"Sanırım seni buz gibi bir mavi kan olarak daha çok sevdim." Başını salladı ve alışveriş arabasına bir set mavi mum daha bıraktı.

NINETEEN

ROSE verandadan Declan'ın hazırlıklarını inceledi.

Çimenlerin ortasında, on iki metre genişliğinde ve yaklaşık üç metre yüksekliğinde bir Sand-n-Sun şişme havuzu duruyordu. Su öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu. Sol tarafta Jack bir çam ağacına oturmuş, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle suya bakıyordu. Georgie içeride kaldı. Dışarı çıkmayı asla reddetmezdi.

-bunun için fazla kibardı- bu yüzden muhtemelen onu unutacaklarını umarak sessizce tavan arasına saklandı.

Paravan kapısı açıldı ve büyükannesi ona katılmak için geldi. Éléonore daha iyi görünüyordu. Saçları yeniden taranmış ve adımlarına biraz canlılık gelmişti. Çimenlere baktı.

"Bu çocuk ne yapıyor?"

"Ona göre, bana sahip olmak için planını uyguluyor. Tüm dikenlerimle birlikte."

Büyükanne gözlerini kırptırdı. "Bunu o mu söyledi?"

"O yaptı." Ve aptalın tekiydi, çünkü bunu her düşündüğünde kalbi daha hızlı atıyordu.

"Çok çabalıyor, değil mi?" Rose başını salladı.

Declan bir mezura almış ve havuza olan mesafeyi çok dikkatli bir şekilde ölçerek noktaları beyaz boyayla işaretlemişti. Ardından yaklaşık iki metre boyunda birkaç çubuk kesmiş, iki ucunu sivriltilmiş ve çubukları işaretli noktalara çakmıştı. Mumları çubukların üzerine yerleştirdi ve aralarına beyaz çamaşır ipi gerdi. Verandanın yüksekliğinden bakıldığında, çamaşır ipi karmaşık bir geometrik şekil oluşturuyordu; havuzun tam ortasında yer aldığı, daire içine alınmış yedi köşeli bir yıldız.

Büyükanne, "Bu bir mühür," dedi.

Rose daha önce sigilleri incelemeye çalışmıştı. Mistik işaretler, sigiller çoğunlukla çağırma ve simyada kullanılırdı. Bazıları büyülü varlıkların gerçek isimlerini belirtirken, bazıları da büyüü kalıplara dönüştürüyordu. Çok sıkıcıydı ama temel bilgileri öğrenmek için kendini zorlamıştı.

"Görünüşe göre tek parça ip kullanmış," diye mırıldandı Büyükanne.

Rose düğümü buldu ve bakışlarıyla çamaşır ipini takip etmeye çalıştı. İpin uzantıları kesişiyor, altından geçiyor, üstünden geçiyor, tekrar altından geçiyor ve aynı ilk direğe geri geliyordu. "Evet," dedi.

"Kesinlikle bir mühür," dedi Büyükanne.

"Büyükanne?"

"Mmm?"

"Çocuklar sana Casshorn'dan bahsetti mi?"

Éléonore'un gözleri karardı ve tuhaf, yırtıcı bir hal aldı. "Evet. Evet, yaptılar."

Rose, "O Wood'da," dedi.

Büyük Éléonore'un etrafında siyah kanatlar gibi karanlık ve korkutucu bir şekilde dönüyordu. "Elbette," dedi sakın bir sesle, yüzü korkunçtu. "Başka nerede olabilir ki? Arka bahçemizde saklanabileceğini sanıyor, değil mi? Onu bulacağız. Ve bulduğumuzda, torunlarıma dokunmaya cüret ettiği için tüm Doğu Laporte'nin gücünü onun başına getireceğim. Bu iş bitmeden onun kanlı gözyaşları döktüğünü göreceğim."

Rose titredi.

Declan kamyondan aldığı ızgarayı taşıyarak garaj yolundan çıktı. Mangalı yıldızın başlangıç noktasına yerleştirdi, içine biraz odun kömürü attı ve toz haline getirilmiş bitkilerle dolu büyük metal kaseyi getirdi.

Henüz bilmedikleri o kadar çok şey vardı ki. Ve Declan onları bulmanın anahtarıydı.

Büyükanne, "Erzak odamın yarısı o kâsenin içinde," dedi. Rose gizlice ona bir göz attı; kara büyü sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu.

Declan bahçede mangal kömürünü çakmak gazına batırıp yaktı. Alevler briketleri yalayarak yükseldi.

"Sence Georgie'ye yardım edebilir mi?" Rose sordu.

"Başka her şeyi denedik. Sanırım bir zararı olmaz." Büyükanne iç çekti. "Ama eğer onunla gitmek istemiyorsan, ona yardım etmeyi bırakmalısın."

"Bunu Georgie için yapıyorum."

"Biliyorum çocuğum. Biliyorum." Éléonore onun omzunu okşadı ve içeri girdi.

Rose verandadan atladı ve Declan'a yaklaştı. Büyük boy bir çatalla kömürleri yaydı ve kıvılcım bulutunun arasından ona baktı.

"Bir iblis çağırmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

Adam yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Sadece kontrol ediyorum."

Ateşe bir avuç ot attı.

"Ama bir şey mi çağırıyorsunuz?"

"Bir görüntü. Onu da suya bağlıyorum." Ateşe bir avuç daha attı. Açgözlü alevler otların üzerine atladı ve havaya aromatik dumanlar gönderdi. "Sorun şu ki, sınırı geçip Tuhaf'a ulaşmam gerekiyor. Bu da epey bir büyü gerektirecek. Bir kurbanı ihtiyacım olacak. Elimdeki yeterli olup olmadığından emin değilim."

Büyünün ilk tereddütlü izleri çamaşır ipi boyunca dönmeye başladı. Havuzdaki su karardı.

Declan sabit bir monoton ses tonuyla bir şeyler mırıldanmaya başladı. Dili tanımıyordu ama Declan'ın çabasını ve mühürün içinde titreşen büyü akımı hissediyordu.

Neredeyse yarım saat boyunca zikretti, yüzü gerginlikten titriyordu. Kadın onun yanına, çimlerin üzerine uzandı. Adamın sesi onu bir tür transa sokmuştu. Güzel kokulu duman bulutlarıyla örtülmüş olan adam, bir peri masalındaki esrarlı bir büyücü gibi uhrevi görünüyordu.

Sonra Declan saçlarını sıkıca kavradı, bıçağı çekti ve kesip attı.

"Aaaa!" Her şey o kadar hızlı oldu ki Rose'un tek yapabildiği soluk soluğa kalmaktı. "Ne?" Saçını alevlerin içine fırlattı.

"Saçın!"

"Bu yüzden büyüttüm," dedi havuzdaki suya bakarak. "Güç rezervi. Üç yıl yetecek kadar. Ama yeterli değil."

Rose ayağa kalktı, saçlarını topladı ve elini uzattı.

Bıçağı ona uzattı. Keskin bir darbeye saçlarını kopardı ve ateşe attı.

"Çoğu kadın saçlarını kestirmektense ölmeyi tercih eder" dedi.

"Bu sadece saç," dedi. "Georgie'yi hayatta tutmak için çok daha fazlasını feda edebilirim."

Havuzun içindeki su fokurdayarak yükseliyor, devasa yarı saydam bir kubbeye dönüşüyordu.

Rose'un dirseğine bir şey çarptı ve Rose sıçradı. "Jack!" Jack ona ciddi gözlerle baktı ve elini uzattı.

Declan bıçağı ona uzattı ve o da Jack'e verdi. Jack kafasından bir kilit kesti ve ateşe attı. Alevler içinde kaldı.

Rose, Jack'in saçlarını karıştırarak, "Berbat kokuyor," dedi.

Su dönerek son bir kez daha fışkırdı ve şekil aldı.

Birisi tavan arası merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. Georgie gözlerini resimden kaçırdı. Tavan arası ona ve Jack'e aitti. Harikulade bir yerdi. Duvarlarda büyük hurda yığınları vardı: kitaplar, silahlar, paslı aletler, çizimler, parşömenler ... Evde Rose her türlü kiri ve dağınıklığı temizliyordu ama burada her şey dağınık ve tozluymuştu. Burayı seviyordu. Sessizdi ve hayal kurabiliyordu. Bazen kendini dedesi gibi gemisinin gövdesi hazinelerle dolu bir korsan olarak hayal ediyordu. Bazen de babası gibi bir kaşıftı. Bazen de bir iblis...

Sarısın bir kafa ortaya çıktı ve onu Declan'ın geri kalanı izledi. Uzun sarı at kuyruğu gitmişti ve kafası orantısız görünüyordu, bir taraftaki saçlar diğerinden daha uzundu.

Mavi kan bir an durakladı, kasveti ve hazineleri inceledi ve dar bir pencerenin yanındaki kum torbasının üzerinde oturan Georgie'ye baktı. Georgie iç çekti. Her şeyi ölüme terk etmek ve "doğal akışına bırakmak" hakkında bir konuşma daha olacaktı. Başını sallayacak ve her zaman yaptığını yapacaktı. Zaman kaybı.

Declan yere geçip onun yanına çömeldi ve elindeki metal çerçeveye baktı. George onu Declan'a uzattı.

Büyükbaba Cletus resmin içinde duruyordu. Çok uzun boylu ve kızıl saçlı olan Cletus, bol siyah bir pantolon ve açık renk bir gömlek giymiş, üçgen şapkasını da gösterişli bir açıyla takmıştı. Eski bir tüfek olan karabina omuzlarının üzerinde duruyordu, dipçiği sağ elindeydi, namlusu boynunun arkasından geçiyordu. Diğer elinde ise uzun bir meç tutuyor, sanki bir bastonmuş gibi hafifçe ona yaslanıyordu. Gözleri çılgın bir neşe ile parlıyordu. Büyükbabam onun Jack'in korsan kıyafetlerine bürünmüş yetişkin versiyonuna benzediğini söylerdi. Bu resmi ona göstermek için ilk getirdiğinde, dilini şaklattı ve "Şiddetle sadık ve tamamen güvenilmez" dedi. O günden sonra bütün bir gün boyunca gülümsemedi ve o da resmi diğer eşyalarıyla birlikte tavan arasına sakladı.

George, Declan'ın anlamaması ihtimaline karşı, "Büyükbaba," dedi. "Anlıyorum."

"Saçına ne oldu?" "Ondan sıkıldım."

George başını salladı ve ona baktı, bir ders bekliyordu.

"Senin için bir şey yaptım," dedi Declan. "Benimle birlikte görmeye gelersen çok sevinirim."

George onu dışarı kadar takip etti. Çimenlerin ortasında bir çocuk havuzu vardı. Etrafında ip ve sopalarla yapılmış büyük ve karmaşık bir tasarım vardı. İplerin arasından tırmandılar. Declan iplerin üzerinden geçti, George ise altından geçti ve birlikte havuzun kenarında durdular.

Havuzun ortasında şeffaf bir kubbe yükseliyor, tüm su sihirle birbirine sıkıca bağlanıyordu. Kubbenin içinde eğri büğrü kulübelerden oluşan küçük bir yerleşim yeri vardı. Etrafını çevreleyen tarlalar ve orman, yerini yeşil bir ovaya bırakıyordu. Kubbenin tepesi yumuşak gümüşü bir ışıkla parlıyordu ve kuyunun üzerindeki taşlardan etrafta koşuşturan minik yaratıklara kadar köyün her ayrıntısını görebiliyordu. Kırmızı, kahverengi ve siyah postlarıyla küçük insan görünümlü tilkiler gibi şekillenen yaratıklar, su taşımak, tarlalara bakmak, sazdan çatıları onarmak gibi küçük görevleri yerine getiriyorlardı. Georgie büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu sonunda.

"Bu bir irade dünyası. Bilgisayarın ne olduğunu biliyor musun?"

Declan sordu. "Evet."

"Bu da benzer bir şey. Bu onun Garip versiyonu, sadece bir bilgisayardan farklı olarak, irade dünyasının çok özel bir amacı var. Sadece tek bir şey yapıyor ama onu da çok iyi yapıyor. Spor salonunu bitirdiğimde mezuniyet projem için yapmıştım."

"Uzun sürdü mü?"

"Birkaç yıl. İrade dünyasının kendisi evime geri döndü. Bu sadece bir kopyası. . . bir kopya. Su ve sihirden yapılmış ve sihirle orijinaline bağlanmış cihazın tam bir görüntüsü. Üç boyutlu bir yansıma olduğunu söyleyebilirsiniz. Tüm pratik amaçlar için, gerçeğinin elinizin altında olması gibi bir şey."

George, uzun sapları kulübelerine geri götüren tilkileri izledi. "Yaşıyorlar mı?"

"Hayır. Onlar sihirli yapılar. Açık konuşmak gerekirse, gerçekte var değiller. Eğer kubbeyi kıracak olsaydınız, bir tane bile alamazdınız. Her şey basitçe karanlığa gömülür. Buraya bakın."

Declan kubbeden çıkıntı yapan sulu bir kontrol panelinin olduğu tarafa doğru yürüdü. "İrade Dünyası bir simülatör. Uygarlığın ilerleyişini incelemenize ve nasıl gelişebileceğini görmenize olanak tanıyor. Dünyayı siz kontrol ediyorsunuz. Yağmur yağdırabilir ya da kuraklığa neden olabilirsiniz. İşte." Bir kadranı çevirdi.

Su kubbenin içinde yükseldi, tarlaların üzerinden aktı. Tilkiler kulübelerin tepesine tırmandı. Kadranı diğer yöne çevirdi ve sular çekildi.

Declan tuşlara dokundu. Kubbenin içi dönerek bahçeleri ve oyma beyaz kuleleri olan beyaz duvarlı küçük bir şehir oluşturdu. "Bu standart bir şehir, bir tür varsayılan. Her şey yolunda gidiyor. Bol miktarda yiyecek var, hava ılıman ve uygarlık gelişiyor."

Georgie birkaç dakika boyunca şehri izledi. Parlak cübbeler içindeki minik tilkiler bahçelerde öğrencilerine ders veriyor, pazar yerinde dolaşıyor ve diğer iki tilki garip şekilli enstrümanlar çalarken bir meydanda dans ediyordu.

Declan başka bir tuşa bastı.

"Şu tabelayı görüyor musun?" Küçük bir penceredeki yatay bir çift döngüyü işaret etti. "Az önce nesil uzunluklarını sonsuza ayarladım. Artık ölümsüzler. Birbirlerini öldürebilirler ama doğal nedenlerle ölmezler. Ayrıca işleri biraz hızlandırdım, böylece bütün geceyi tek bir senaryoyu izleyerek geçirmeyeceğiz. Şimdi bu şehir irade dünyasında saklanıyor. Ne zaman geri dönmek isterseniz, tam buradaki düğmeye basın ve dünya sıfırlansın."

İlk birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonra şehir büyümeye başladı. Tarlaları doldurdu, yayıldı, yayıldı, daha da yükseldi. Yirmi dakika içinde şehir kubbeyi tamamen yuttu. Sokaklar tünellere dönüştü. Kuleler yüksek mekanizmalara dönüştü. Yaratıklar kalabalık sokaklarda tökezledi. Şehir pis ve karanlık bir hal aldı, binalar köhneleşti.

"Neler oluyor?" George fısıldadı.

"Aşırı nüfus. Sayıları çok fazla. Yeterli yiyecek ya da alan yok. Yaşlılar ölmüyor ve daha fazla çocuk yapmaya devam ediyorlar."

Otuz dakika içinde yaratıklar sokaklara düşmeye, pisliklerin arasında sürünmeye ve yiyecek kırıntıları aramaya başladılar. Declan kubbeyi sıfırlamak için uzandı.

"Hayır, görmek istiyorum," dedi George.

"Hoş olmayacak," diye uyardı

Declan. "Anlıyorum."

Declan bıraktı.

Yangınlar çıktı. Yaratıklar çeteler oluşturular ve birbirlerini parçalamaya, kopan uzuvlarla beslenmeye başladılar.

George tökezleyerek kubbeden uzaklaştı ve gözlerini kapattı. "İyi değil misin?" Declan sordu.

Georgie başını salladı. Birbirlerini yediler. Küçük tilkiler birbirlerini yediler.

"O zaman devam edelim. İki tane al."

George karanlığın girdabını görmek için tam zamanında kubbeye baktı. Mükemmel küçük şehir yeniden ortaya çıktı.

Beş dakika sonra tilkilerden biri öksürmeye başladı. Öksürük önce komşulara, sonra da daha uzaklara yayılarak tüm şehri sardı.

"Veba," diye açıkladı Declan. "Hastalar ama ölemiyorlar. Bazen enfeksiyonun yayılmasını durdurmanın tek yolu ölümdür. Bu hastalık onları tam olarak öldüremiyor ama tedavisi de yok."

Tilkilerin sefalet içinde öksürerek karanlıkta dolaşmalarını izlediler. Yorgunluktan düşmeye başladıklarında, George ondan kubbeyi yeniden kurmasını istedi.

Üçüncü deneme ilk on dakika boyunca iyi gitti ve George umutlanmaya başladı, ta ki bir grup yaşlı tilki yeni binayı sopalarla parçalamaya başlayana kadar.

"Bunu neden yapıyorlar?" Georgie sordu.

Declan, "Şehrin değişmesini istemiyorlar," dedi. "Büyümeye devam ederlerse, yerlerinin tükeneceğini fark ettiler."

Beş dakika sonra bazı tilkiler zincirlenerek göle götürüldü ve zorla suya sokuldu.

"Neden?" Georgie fısıldayarak boğulmalarını izledi.

"Muhtemelen şehrin büyümesini isteyenler onlardı. Diğerleri nüfusun aynı kalması gerektiğine karar vermiş olmalı. Şehir ancak bu kadar tilkiyi kaldırabilir. Bu onların şehri kontrol etme yöntemi."

"Ama ..." Tilkiler küçük tilki yavrularını çıkarıp teker teker göle atarken George dudağını ısırды. Bu kadarı yeterliydi. Kontrol paneline doğru yürüdü ve sıfırlama düğmesine bastı.

Declan doğruldu. "Ben şimdi içeri giriyorum. Kubbeyi nasıl eski haline getireceğini biliyorsun. Büyü muhtemelen gece boyunca dayanır, ama on iki, on beş saatten fazla dayanacağından şüpheliyim, bu yüzden biraz daha çalıştırmak istiyorsan, bunu şimdi yapman en iyisi."

GEORGIE, Rose'un kollarının kendisine yaklaştığını hissetti. Ona sarıldı. "Neredeyse gece yarısı oldu. İçeri gelmelisin."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil," dedi kubbeye bakarak. "Biraz daha."

"Declan ve ben sana göz kulak olmak için bu gece verandada uyumaya karar verdik. Eğer bir sorunla karşılaşırsan, gelip bizden birini bul, tamam mı?"

George arkasına baktı. Verandada Declan ve büyükannesi battaniyeleri düzenliyorlardı.

"Tamam," dedi ve kontrol paneline uzandı. Bir kez daha sıfırlarsa belki düzelirdi. İyi olmak zorundaydı. İyi bitmesi için bir yol olmalıydı.

ROSE, güneşin ilk ışıkları gökyüzünü renklendirdiğinde uyandı. Georgie basamaklara oturmuş, dizlerine sarılmıştı. Kıpırdandı. Verandanın diğer ucunda Declan'ın gözleri şak diye açıldı. Yanına kıvrılmış küçük bir vaşağın sırtının üstünden ona baktı. Jack gece bileziğini çıkarmış olmalıydı. Muhtemelen kardeşine göz kulak olmak için.

Rose battaniyelerden kurtuldu ve Georgie'nin yanına oturdu. "Ne kadar uyanık kaldın?"

"Her zaman."

Havuza bir göz attı. Kubbenin içinde güzel bir şehir parılıyordu. Declan dün gece ona bu kavramı açıklamış, o da saçlarını orantısız görünmemesi için düzeltmişti. Büyükanne, Rose'un kendi kesilmiş saçlarını düzgün bir saç kesimine benzetmeye çalışırken, Georgie'yi pencereden yaklaşık bir saat boyunca izlemiş ve tiksintiyle ellerini havaya kaldırmıştı. O bir saat içinde Georgie iki kez ağlamıştı. Rose umutsuzca gidip onu teselli etmek istemişti. Ama sempatisi yarardan çok zarar getirecekti. Georgie'ye çok derin bir şey oluyordu ve bunu tek başına atlatmak zorundaydı.

Şimdi, onun yanında otururken, daha yaşlı görünüyordu. Kasvetli ve neredeyse acımasız. "Her seferinde yanlış gitti." Ona bakmıyordu.

"Şehir şu anda iyi görünüyor," dedi.

"Çünkü ölmelerine izin verdim. Kadranı elli yıl geriye ayarladım. Yapmak zorundaydım.

Başka bir yolu yoktu."

Ona sarıldı ve saçlarından öptü.

"Hayat çok değerli çünkü kısa," dedi. "En dirençli insanlar bile kırılındır. Hayat ölmek ya da ölmek değildir. İyi yaşamakla ilgilidir George. Gururlu ve mutlu olabilmek için yaşamaktır."

Georgie omuzlarını kamburlaştırdı.

"Ben hazırım," dedi. "Sadece hepsini görmek istiyorum. Son kez."

Arkalarında Declan sessizce ayağa kalktı ve kılıcını aldı.

Büyükbabayı barakadan çıkardılar ve ormana doğru ilerlediler; Jack önde, kıvrak bir kedi gölgesi gibi ilerliyordu, sonra o ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olan Georgie, sonra Declan ve son olarak da hırılayarak kendi kendine mırıldanan Büyükbaba.

Geçen yıl Donovan'ın karavanının yandığı ve neredeyse tüm ormanı ateşe verdiği büyük bir açıklığa geldiler.

Georgie içini çekti ve kollarını iki yana açtı.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Georgie'nin alnında boncuk boncuk ter vardı.

Bir hışırtı çalıları rahatsız etti. Dallar eğildi ve küçük bir rakun açığa çıktı. Bir kuş süzülerek sağ tarafa kondu. Genç bir kedi yavrusu açık alana doğru koşuşturdu, onu üç bacaklı yaşlı bir siyah Labrador izledi. Birkaç sincap ortaya çıktı. Garip şekilli kafası olan bir köpek yavrusu. Georgie'nin iradesiyle onarılan düzinelerce parçalanmış, kırık yaratık geldi ve geldi. Efendilerinin yanına geldiler ve etraflarında yarım daire şeklinde oturdular.

Rose keskin bir nefes aldı. Çok fazla. Yüce Tanrım, o kadar çok ki. *Hayatta olması bile bir mucize.*

Georgie çimlerin üzerinde oturan büyükbabasına yaklaştı ve ona sarıldı. "Gitme vakti geldi," dedi.

Eskiden Cletus olan yaratık romatizmalı gözlerle ona baktı. "Seni tekrar göreceğim mi?"

Georgie başını salladı. "Hayır."

Büyükbaba başını öne eğdi. "Yorgunum," dedi.

Georgie elini büyükbabasının omzuna koydu ve yaratıklardan oluşan duvara baktı.

"Bekle!" Büyükkannemin sesi çınladı.

Rose döndü. Éléonore patikada arkalarında duruyordu. Yutkundu ve yavaşça yanlarından geçti. Büyükbaba onu gördü. Gözleri yaşlarla doldu. Éléonore onun yanında durdu ve bacaklarına sarıldı. Éléonore onun keçeleşmiş saçlarını okşadı.

"Tamam," dedi sesi titreyerek. "Şimdi yapabilirsin." Georgie'nin dudakları sessiz bir kelimeyi şekillendirdi. "Hoşça kal."

Yarım daireden sanki nefes alamayan ölümsüzler hep bir ağızdan nefes veriyormuş gibi hafif bir ses yayıldı.

Yaratıklar yere düştü. Büyükbaba usulca öne doğru devrildi. Çürüyen etin tatlı ve mide bulandırıcı kokusu açıklığı doldurdu. Rose öğürdü. Yaratıklar erimiş, parçalanmış leşleri toprağa sıvı sızdırmaya başlamıştı. Bir an daha ve kemiklerine kadar çürüdüler.

Éléonore'un ayaklarının dibinde Büyükbaba toz haline gelmişti. Ceplerinde taşıdığı bitki keselerinden birini boşalttı ve içine yavaşça biraz toz attı.

Georgie sallandı. Rose ona ulaşamadan Declan onu kucağına aldı. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Georgie başını salladı.

Dördü birden dönüp eve doğru gittiler. "Rose?" Georgie başını Declan'ın omzundan kaldırdı. "Evet?"

"Bundan sonra George olmak istiyorum," dedi. "Tamam," dedi kadın. "Bu iyi olur, George." Başını salladı ve "Acıktım" dedi.

YİRMİ

ROSE elinde bir fincan çayla verandada oturuyordu. İçeride George yıllardır yememiş gibi yemek yiyor, büyükanne de onun ve Jack'in tabaklarına daha fazla yemek doldurmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Paravan kapı açıldı ve sessiz adımlar ona doğru yaklaştı. Declan basamaklarda onun yanına oturdu.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar, sonra kız ona doğru eğildi ve dudaklarıyla yanağını okşadı. "Kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim."

Adam ona dokunamadan kadın geri çekildi. "Mutlu görünmüyorsun," dedi.

"Öyleyim. Sadece ..." Başını eğdi. "Çok uzun zamandır bu korkuyla yaşıyorum. Altı yaşındayken bir şeyleri büyötmeye başladı. Şimdi on yaşında. Dört yıl boyunca onun kayboluşunu izledim. Bunun büyümesini engellediğini biliyorum. Muhtemelen hiçbir zaman olması gerektiği kadar uzun ya da güçlü olamayacak."

Declan, "Çocuklar dirençlidir," dedi. "Doğru beslenme ve egzersizle kendi ayakları üzerinde durabilir."

"Ona yardım etmeye çalıştım," dedi ona. "Aklıma gelen her şeyi yaptım. Bir keresinde büyükanne ve ben, tüm yaratıklarının ölmesini umarak onu on gün boyunca uyuttuk. Ama onlar onun içindeki yaşamı emmeye devam ettiler. Bu kulağa çok korkunç gelecek ama kendimi ona yardım edilemeyeceğine ikna etmişim. Sanırım bununla başa çıkabilmemin tek yolu buydu. Umut etmeyi ve denemeyi hiç bırakmadım ama içten içe bir gün onun bir mum gibi yanıp kül olacağını kabullenmeye başladım." Yüzünü kapattı. "Onu kurtardın. Georgie'yi kurtardın. Çok minnettarım. Bunu hafife aldığımı düşünmeni istemiyorum. Sadece ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Buna inanmaya korkuyorum. Daha çok çabalamalıyım. Heyecanlanmalıyım, ama çok .. . kayboldu. Sersemlemiş."

"Yarışı kısa kesilmiş bir koşucu gibi," dedi Declan.

"Evet. Bu benim için bencilce ve korkunç bir şey ve bundan utanıyorum. Bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum."

Onu kendine doğru çekti ve kocaman kolunu sırtına doladı. Kadın itti.

"Bırak seni tutayım," dedi. "Seni 'hırpalamayacağım'. Buna ihtiyacın var. Sadece yanıma otur."

Ona sarılışında sessiz bir güç vardı ve o da bu güce sarıldı, onun sıcaklığı ve teninin kokusuyla sarmalandı. Daha önce hiç böyle sırtını dayayabileceği biri olmamıştı. Onu o kadar güvende hissettiriyordu ki bırakmaya korkuyor, bırakırsa gözyaşlarına boğulacağından dehşete düşüyordu.

"Casshorn William'ı kurtardığında ben de böyle hissetmişim," dedi. "Ve bunun için kendimi pislik gibi hissettim. Bundan iyi bir şey çıkmayacağından emindim. Bunu o zaman da biliyordum ama ne diyebilirdim ki? Hayır Will, onun yerine ölümü kabul et mi?"

"Casshorn bunu neden yaptı?" diye sordu.

"Ben. Sanırım o zamanlar bu çılgınlığın başlangıcını planlıyordu. Casshorn benden otuz yıl daha yaşlı. İyi eğitilmiş, tehlikeli ve yetenekli ama bir silahta gerçekten ustalaşmak için gereken azim ve disiplinden her zaman yoksun oldu. En iyi anlarında çok zekidir ama doğrudan bir dövüşte bunun ona hiçbir faydası olmaz. Eğer kılıçlarımız kesişirse, onu indiririm. O da bunun farkında. Bana karşı kullanmak için William'ı istedi. William her bıçakla ölümcüldür, özellikle de bıçaklarla."

"Ama William senin arkadaşın."

Küçük bir duraklama oldu. "William serbest bırakıldıktan sonra onunla Majesteleri'nin verdiği resmi yemeklerden birinde tanıştım. Casshorn'un evlatlık oğlu olarak gelmişti. Benimle konuşmadı."

Rose onun yüzüne baktı. "Çok üzgünüm. Nedenini öğrenebildin mi?"

"Hayır. Serbest bırakılmasını sağlayamadığım için mi kızgındı bilmiyorum."

Ya da Casshorn'un ona benim hakkımda söylediği bir şey miydi? Bildiğim sonraki şey, ikisinin de gittiği idi. Onunla konuştun. Ne söyledi?"

"Çoğunlukla beni kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalıştı. En son konuştuğunda beni istediğini çünkü çocuklarla birlikte olduğumuzu söyledi. Hiç ailesi olmadığını ve hep bir aile istediğini, bizim de buna uygun olduğumuzu söyledi."

Declan bir buzul sıcaklığıyla, "Eh, onsuz yapmak zorunda kalacak," dedi. "Sen benimsin ve sana sahip olamaz."

Peki o zaman. "Kulağa oldukça kesin geliyor. Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Tabii ki istiyorsun," dedi usulca. "Eğer hayır derssen, kabul etmek zorunda kalacağım."

Elbette, bunu şimdi söyledi. Ama ettiği yemin çok açıktı. Eğer mücadeleyi kazanırsa, Declan ona sahip olma hakkını kazanacaktı. Ona

sahip olacaktı. Ne bir eş, ne bir arkadaş, ne bir sevgili, ne de bir eşit. Sahip olacaktı.

Declan her şeyi planlardı. Yemin ettiği sırada onu tanımıyordu ve muhtemelen akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyordu. Yeminini en az riskle elde edebileceği kadar çok şey elde etmek için etmişti ve bunu başarmak için onun varlığına ve korkusuna güveniyordu. Keşke blöfünü görseydi. Çocuklara zarar vermezdi, bir milyon yıl geçse bile. Çekip giderdi. Ama o zaman da onu tanıyamazdı. Rose onun o gün tek kelime etmeden çekip gittiğini hayal etmeye çalıştı. Boğazı daraldı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kendisine rağmen hâlâ burada olduğuna dair güvence aramak için ona biraz daha yaklaştı ve basit bir gerçeği fark etti.

Declan Camarine'e aşıktı.

Ama onu sevmek ve onunla birlikte olmak aynı şey değildi. O hâlâ bir mavi kanlıydı ve o ... Onun ne çeyizi ne de soyu vardı. Onun dünyasına onunkinden daha fazla uymuyordu. Onu istiyordu. O bir meydan okumaydı ve tıpkı büyükannemin dediği gibi Declan karşı koyamadı. Onu bir kez elde etti mi, sonra ne olacaktı? Bir gün yan yana uyanacaklardı ve o Earl Camarine, Declan'ın adını hatırlayamadığı bir düzine yerin efendisi olacaktı ve Declan hâlâ sadece Rose olacaktı.

Yutkundu. Kafasında onun bir daha geri dönmek üzere kapıdan çıkıp gittiğini canlandırdı. Endişe kalbini kurşun bir yumruk gibi sıktı.

"Bizim için hiç umut yok," dedi yumuşak bir sesle.

"Her zaman umut vardır," dedi Declan. "Casshorn ne kadar tehlikeli olsa da aynı zamanda mantıksız ve bu onu zayıflatıyor."

Başını salladı ve kendini ondan kurtulmak için zorladı. Adam anlamamıştı. O en büyük tehdide odaklanmıştı ve onun da aynısını yapması iyi olacaktı. Şimdilik endişelerini kendine saklamak zorundaydı. Casshorn önce gelmeliydi.

Declan, "William'a gelince, ne halt ettiğini bilmiyorum ama Casshorn'a yardım ettiğinden şüpheliyim," dedi.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"William on yılı aşkın süredir Lejyon'da görev yapan madalyalı bir gazi. Casshorn Lejyon'da altı aydan fazla kalamazdı. Hatta Hava Kuvvetleri'nin araştırma bölümünde bile başarılı olamazdı." Declan başını salladı. "Tek yapması gereken wyvernler üzerinde çalışmaktır ve bunda da başarısız oldu. Ona hiç saygı duymuyorum ve emirlerine de katlanmam. Will'in neden çekeceğini anlamıyorum."

"Peki o zaman neden burada?" Kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum." Declan yüzünü buruşturdu. "Onu bulduğumda ne yapacağımı biliyorum."

"Peki bu ne olacak?"

"Onu kanlı bir şekilde
döveceğim." Gözlerini
kırpıştırdı.

"Lejyon'da geçirdiğim on bir yılın ardından onu ateşin içinden çekip çıkarmak için ayrıldım. İnsan bir teşekkür ya da en azından samimi bir tavır bekler. Aksi takdirde, eski günlerin hatırına küçük bir nezaket beklenirdi, belki bir not gibi, 'Üvey babam dünyayı yok eden bir cihazla kaçmak üzere, böylece hepimizi öldürebilir. Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm. "

"Belki de bilmiyordu."

Declan ona sert bir bakış attı. "Biliyordu."

"Bir parçanız onu kurtardığınız için size teşekkür etmediği için kızgın," dedi.

Declan küfretti. "Daha az umursayamazdım."

"Bu seni rahatsız ediyor. Beni de rahatsız ederdi."

Yolun sonunda bir adam belirdi. Zayıf, biraz dağınık, siyah bir pantolon, kırmızı bir polo tişört ve üzerine koyu renk deri bir yelek giymişti. Gömlek ve pantolon ince bedeninde sarkıyordu. Saçları dökülmüştü ve kısa saçlarının kalıntıları ile düzgünce kesilmiş kısa sakalına bolca ak düşmüştü. Yüzünden sakın bir nezaket okunuyordu ve bir atı eve doğru sürerek yoldan aşağı inerken onlara gülümsüyordu ama kapüşonlu gözleri simsiyahtı.

Declan yırtıcı bir uyanıklıkla adama odaklandı. "Kim o?" Rose içini çekti. Konuşma şansı elinden gitmişti. "Bu Jeremiah Lovedahl." "Neden buraya geliyor?"

"Büyükkannemi ve çocukları Orman Evi'ne götürmeye geliyormuş. Ormanın derinliklerinde çok iyi korunan bir sığınak."

"Şüpheli görünüyorsun," dedi.

Rose, "Onun bir gündemi var," dedi. "The Edge daha çok 'herkes kendi başının çaresine baksın' tarzında bir yer. Ancak arada bir, herhangi bir ailenin tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir tehditle karşılaşırız. Böyle zamanlarda büyükkannem ve Jeremiah gibi insanlar öne çıkar. Onlar bizim büyüklerimiz. Onlardan altı tane var ve bir konuda hemfikir olduklarında Doğu Laporte genellikle söz dinler."

"Sizi itaat etmeye zorlamıyorlar ama tavsiye niteliğinde görüşler mi yayınlıyorlar?" Declan sordu.

Başını salladı. "Onun gibi bir şey. O kavgadan sonra onları Büyükanne'ye çağırdım ve kendi aralarında bir toplantı yaptılar. Casshorn'la doğrudan savaşmak için çok zayıf olduğumuzu fark ettiler, bu yüzden onu alt etmeye çalışıyorlar. İlk adım onu yiyecekten mahrum etmek, bu yüzden onu ve av köpeklerini aç bırakmak için kasabadan defolup gitmeyi 'tavsiye ettiler'. Dün gece bir damla aklı olan herkes toparlandı ve bu sabah hepsi Broken'da çalışmak üzere yola çıktı ama hiçbiri geri dönmüyor. Her zamanki gibi bazı direnişçiler kaldı ama sen ne yapacaksın?" Omuz silkti. "Edger'lar dışlanmışlardır. Bazılarımız için evimiz ve toprağımız sahip olduğumuz tek şey. Yemin ederim, Doğu Laporte'u bir ateş duvarıyla kaplasanız, bazı sert kafalılar mülklerine sığınır. Ayrılmaktansa ölmeyi tercih ederler."

Jeremiah atını bir ağaca bağladı.

"Peki burada gerçekten ne istiyor?" Declan sordu.

"Jeremiah seni ve beni kendisiyle birlikte diğer yaşlıların bulunduğu Wood House'a gelmeye ikna etmeyi umuyor. Casshorn hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorlar, bu yüzden onlara yardım etmeni istiyorlar. Hem sana hem de Casshorn'a karşı onları korumak için geleceğim. Onları tedirgin ediyorsun."

Yeşil gözleri onu inceledi. "Gelmemi ister misin?"

Rose ağzını büzdü. "Bu sana bağlı. Senden istemediğin bir şeyi yapmanı istemek istemem ama evet, Ahşap Ev'i ziyaret etmeni isterim. Yaşlılar yaşlı ve sihirle dolu. Casshorn'a ya da tazılara doğrudan saldıramazlar, çünkü tazılar bir şimşekten daha az yoğun büyüye emerler, ama ben olsam onları göz ardı etmezdim. Ve çok fazla müttefikimiz yok."

"Biz mi? Benim kavgama kendini de dahil ediyor musun?"

"Evimi yıkıyor, komşularımı yiyor ve ailemi öldürmek istiyor. Sana daha önce de söyledim; elim kolum bağlı oturmaya niyetim yok. Ve senin bana ihtiyacın var Declan. Flaşıma ihtiyacın var."

Ona sert bir bakış attı.

Rose gözlerini devirdi. "Oh, mavi kanlıların küçümseyen bakışı. Ne yapsam acaba? Kendimi baygın hissediyorum."

Declan nefesinin altında homurdandı.

Onun elini okşadı. "Tüm bu 'Sana sahip olacağım Rose' meselesini yeniden düşünmek için çok geç değil."

"İyi deneme," dedi ona.

Jeremiah verandaya çıktı. "Merhaba, Bayan Drayton." Aksanı eski Güneyli aksanıydı, yavaş, rafine, sanki Virginia'daki bir çiftlikten yeni çıkmış gibi r'leri yutuyordu.

"Merhaba Bay Lovedahl," dedi. "Buzlu çay ister misiniz?" "İsterim, teşekkür ederim."

Kadın mutfaktan iki bardakla döndüğünde Jeremiah ona gülümsedi. "Lord Camarine ve ben de tam Wood House'un savunmasını tartışıyorduk. Onları bizzat görmek istediğinden bahsetti."

"Şimdi mi?" Rose hoş bir şekilde gülümsedi ve çayı uzattı.

"Bize katılacak mısınız?" Jeremiah sordu.

"Çok memnun olurum," dedi.

ROSE, Declan'ın yanında, yüzyılların sonbaharıyla kalınlaşmış orman zemininde yolunu seçerek yürüdü. Dar bir kafiye oluşturmuşlardı: önce Jeremiah, çantalarıyla yüklü atın başında, sonra büyükanne, sonra Georgie ve en arkada da o ve Declan. Jack onlar yola çıkar çıkmaz kediye binmiş ve yanlarında sinsice ilerliyordu. Arada bir, bir kütüğün üzerinden sürünerek ya da bir ağaca tırmanarak onu görebiliyordu ama o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, onu gerçekten gördüğünden ya da sadece hayal ettiğinden bile emin değildi.

Ormana gireli sadece yirmi dakika olmuştu ama değişim şaşırtıcıydı. Buradaki orman daha yaşlıydı. Üzerlerinde devasa ağaçlar yükseliyordu: Direk gibi dimdik, devasa çamlar, saygıdeğer Kenar meşeleri, soluk kavaklar... Orman çimen yeşili, zümrüt rengi ve sarıydı. Kadife yosun lekeleri ağaç kabuklarına tırmanıyor ve orman zeminini kaplıyordu, o kadar parlaktı ki gölgelikteki aralıklardan sızan güneş ışığı vurduğunda yosun neredeyse parlıyordu. Gölgelerde, Granny Rose likenleri canlı kırmızı şakayıklar gibi gövdelerde ve kayalarda çiçek açıyordu ve bükülmüş, büyük kökler arasındaki daha derin kasvette, narin kadın terliği çiçekleri ince saplarda uzanıyordu ve ayak taburesi büyüklüğünde sarı, kahverengi ve kırmızı şapkalı mantarlar kümeler ve halkalar halinde çömelmişti. Hava hayat, yeşillik ve sihir kokuyordu. Rose'un ciğerlerini dolduruyor ve endişesini alıp götürüyordu. Kendi kendine sessizce gülümsedi ve yürümeye devam etti, Jeremiah ve büyükannesini zar zor görebildiği patika boyunca takip etti.

"Bunun için çok yaşıyım," diye mırıldandı büyükanne.

Jeremiah, "Aynı yolculuğu hafta başında tek başınıza yaptığınızı hatırlıyorum," dedi.

"Bu doğru," diye mırıldandı büyükanne.

Jeremiah, "Her zaman bazı kadınların yaşlandıkça güzelleştiğini düşünmüşümdür," diye devam etti. "Güzel bir şarap gibi."

Rose gözlerini devirdi. Jeremiah Lovedahl büyükannesine asılıyordu. Dünya ne hale geliyordu?

Bir çam korusuna ulaştılar. Ağaçlar burada çok sıkı, köklerin yakınındaki güdük kırık dallar kemik rüzgâr çanlarının soluk kümelerini destekliyordu. Her bir çan, bir dizi küçük kemiğin arasında metal bir halkaya asılmış bir kafatasından oluşuyordu. Çanların ötesinde orman doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Tek bir çam iğnesi bile kıpırdamıyordu.

"Ağaçların üzerinde bir büyü mü var?" Declan usulca sordu.

"Kemik koğuşı," diye mırıldandı Rose. "Çok yaşlı, çok güçlü."

Çanlar tarafından işaretlenmiş ağaçların yanında durdular. Kafataslarının çoğu keseli sıçan, kurt ya da vaşaktı ama üçü insandı ve ağır çeneli, tuhaf bir şekilde yassı olan bir tanesinin iki kalın dişi kılıç gibi aşağıya doğru kıvrılıyordu. Declan tuhaf kafatasına başını salladı. "Trol."

"Bu doğru," dedi Jeremiah. "Yaklaşık elli yıl önce Garipler'den bir tanesi yolumuza çıktı. İki küçük kızı öldürdü ve yedi."

"Onu indirmeyi nasıl başardınız? Derileri bir mermi için çok kalın ve çoğu zehire karşı bağışıklıkları var."

Jeremiah alçak bir daldan üçgen şeklinde geniş bir yaprak koparıp havaya kaldırdı. Elinden biraz daha büyüktü. "Orman Gözyaşı. Ağacın öz suyunu kaynatırsan tutkal olur, berrak, kokusuz ve çok güçlüdür. Trollere yeni kesilmiş bir ineği, bu yaprakları tutkala batırdığımız bir battaniyenin üzerinde servis ettik. Troller aptal yaratıklardır. Ziyafetini yemek için dört ayak üzerine düştü ve yapraklar ayaklarına ve ellerine yapıştı. Onları silkeleyip atmaya çalışmış, başaramayınca dişleriyle çekip çıkarmaya çalışmış ve bu yüzden yüzüne bir yaprak yapışmış. Sonra panikleyip yuvarlandı, ta ki tamamen örtülene kadar. Asıl plan boğulup ölmesiydi ama bir şekilde ayağa kalktı ve bir elektrik hattı direğini devirip kendini elektrik çarpana kadar körlemesine koştu."

Declan, "İnsanın kasabasını sonuçları olmadan rahatsız edemeyeceğini görmeye başlıyorum," dedi.

"Oh, biz sadece basit köylüleriz." Jeremiah ona hafif bir gülümseme verdi. "Çocuklarımızın öldürülmesini hoş karşılamayız ama aslında kendi halimizdeyiz. Çoğunlukla zararsızızdır."

Büyü ona doğru aktı ve koyu kırmızı bir bulut halinde vücudunun etrafında toplandı. Elini gökyüzüne doğru kaldırdı. Siyah gözleri sadece yarıklara kadar daraldı ve tek bir kelime havladı. "Kır!"

Büyü yukarı fırladı ve kayboldu. Bir an sonra uzun, yılan gibi bir gövde gölgelikten geçip yere çakıldı. Bir sülük kuşu. Yaklaşık bir metre uzunluğunda ve soluk mavi renkteydi, leyleğe benziyordu ama normal tüyleri yerine kuyruğu iki uzun, yılana benzeyen kamçıya ayrılmıştı ve uçları mavi tutamlarla doluydu. Sülük kuşu kasılmalar içinde çırpınıyor, yarasaya benzeyen kırık kanatlarını yere vuruyordu. Gagası yoktu. Onun yerine çeneleri çok uzun ve dardı, keskin iğne dişlerle doluydu. Üzerinden tehlikeli patlamalar halinde büyü fişkırdı ama Jeremiah'ın eline geçmedi.

"Korkunç yaratıklar. Kötü büyü de var. Genel kanıya göre ısırılırsanız bir tanesine dönüşürsünüz. Hayatım boyunca böyle bir şeye şahit olmadım ama yine de bunu göz ardı etmezdim." Jeremiah tüfeğini kaldırdı ve sülük kuşuna iki el ateş etti. Sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Bir iki dakika bekledi, leşe yaklaştı, sonra kemerinden bir pala çıkardı ve kuşun kafasını tek bir hamlede kopardı. Onu aldı ve koğuşa doğru fırlattı. Kafa ormana çarptı ve gözden kayboldu. Rüzgâr çanları karıştırdı. Kemikler kuru bir takırtıyla birbirine çarptı.

"Onu açmak için kan gerekiyor," dedi Jeremiah. Sülük kuşunu bir tavuk gibi parçaladı ve kanlı parçalara başıyla işaret etti. "Her biriniz bir tane alın ve borcunuzu ödeyin. Kan soğumadan hemen şimdi."

Teker teker leşi koğuşa yedirdiler. Jack ağaçlardan inip son parçayı büyüye doğru sürüklediğinde ve tüylü kafasıyla onu içeri ittiğinde, çanlar dondu ama onların ötesinde sanki biri görünmez bir kumandanın Play tuşuna basmış gibi Orman canlandı. Dallar titredi. Küçük kırmızı yapraklar, yüksek dallardan damlayan asma çelenklerinden koparak oraya buraya uçuştı. Büyü bir çiçek gibi açtı.

"Gel," diye emretti Jeremiah.

İçeri girdiler. Orman burada daha karanlık, daha yaşlı ve daha sertti. Kasaba yollarının sadece yarım saat uzaklıkta olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Ağaçlar artık gerçekten devasa boyutlardaydı. Gövdelerinden birini çevrelemek için kollarını açmış birkaç kişi gerekirdi. Tuhaf yaratıklar dallarda sırıyordu: bazıları

Küçük ve tüylü, bazıları pullu, bazılarının gözleri turuncu ve kırmızı parlıyordu. Jack tükürdü, tısladı ve Declan onu tutmak için kucağına alana kadar kedi dilinde bela vaat etti.

Yirmi dakika sonra nihayet Ahşap Ev'e ulaştılar. Ev, tepesi kesilmiş bir piramit şeklindeki insan yapımı alçak bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Asırlık, nemden ve yangından korumak için kille kaplanmış ahşap bir çit tepenin zirvesini çevreliyordu. Yosunlar ve çalılar köklerine sarılmış, parmaklığa tırmanmaya çalışıyor, solgun çiçekler sanki bir yeşillik dalgası ahşap duvarlara çarpmış gibi güneşe doğru ilerliyordu. Rose buraya sadece bir kez, o da çok küçükken geldiğini hatırlıyordu.

Dev basamaklar gibi yerleştirilmiş eski taş blokları kullanarak tepenin yamacına tırmandılar. Ahşap kapı bir gıcırtıyla açıldı. Sağ tarafta, taşlarla dolu bir şenlik ateşi çukurunun yanında, hava şartlarından yıpranmış bir totem direği duruyordu. Uzun bir meşe ağacı dimdik yükseliyor, dallarında bir ağaç ev gibi duran küçük bir ahşap gözetleme platformu bulunuyordu. Solda büyük bir kütük kulübe onları bekliyordu; duvarları yosun ve likenle öylesine kaplanmıştı ki, bina ormanın zemininden çıkmış gibi görünüyordu ve arkasında dağınık halde duran daha küçük binalar bu yanılsamayı daha da güçlendiriyordu: yapılar bir halkanın içindeki kurbağa tabureleri gibi bir arada duruyordu.

Arkalarındaki ahşap kapı kapandı ve Rose döndüğünde Leanne'in ağır bir ahşap kirişi kapıdan geçirdiğini gördü. Avluda tanıdık birkaç kişi daha yürüyordu: hepsi onun yaşlarında, çoğu bekâr ve sihir konusunda becerikli. Kaybedecek en az şeyi olan Edgers'lar olduğunu fark etti.

"Wood House'a hoş geldiniz," dedi Jeremiah.

YİRMİ BİR

LEE Stearns yarı Çeroki Kızılderilisi olduğunu iddia ediyordu ama saçları, teni ve yüzü Pillsbury Doughboy'dan daha beyaz olduğunu söylüyordu ve söylentilere göre anne ve babası da pizza kadar Çeroki'ydi. Bu, insanların yüzüne ya da arkasından söylemeye cesaret edemediği bir şeydi. İlerlemiş yaşına rağmen cildi pürüzsüz ve solgundu, neredeyse saten gibiydi. Dünyaya sulu mavi gözlerle bakıyordu ve saçları mısır ipeği sarısıydı. Sanki güneş onu ağartmış gibiydi. Lee dikkat çekiyordu. Ayrıca insanların kendisine çok fazla baktığını düşündüğünde sinirlenmesiyle de tanınırdı ve Rose, Wood House salonundaki eski bir ahşap masada Lee'nin karşısına otururken ona çok uzun süre bakmamaya özen gösterdi.

Diğer beş yaşlıya dik dik bakmak da iyi bir fikir değildi. Odada çok fazla güç vardı ve şu anda aptallığa tahammül edemeyecek kadar kasvetli görünüyorlardı.

Rose büyükannesine baktı. Éléonore ona dikkatli bir gülümseme verdi. Rose ellerine baktı.

Yanında kıpırdamadan oturan Declan'ın bir granit kayası kadar tedirgin olduğunun son derece farkındaydı. En azından çocuklar toplantıdan çıkarılmıştı. Leanne, Kenny Jo'yu Wood House'a getirmişti, muhtemelen yaşlılar onu sorgulayabilsin diye. George ve Kenny Jo, Ahşap Ev'i keşfetmek adına şimdilik ateşkes ilan etmeye karar verdiler. Kolay kurtuldular.

"Neden bizi genç adamla tanıştırmıyorsun Rose?" Jeremiah söyledi.

Rose boğazını temizledi. "Tam karşımızda Adele Moore var."

Eğer büyükannem çit cadısı gibi davranıyorsa, Adele de öyleydi. Yaşlı bir kadına göre uzun boyluydu, teni kahve telvesi rengindeydi. Saçları uzun gri teller halinde beline kadar uzanıyordu, her bir tutamı boncuk dizileri ve deri kordonlarla örülmüş, küçük kemik ve tahta tılsımlarla karıncalanıyordu. Kıyafetleri yeşil, zeytin ve kahverengi ipliksi kumaşlardan oluşuyordu. Bir düzine kolye takıyordu; bazıları ince bir ipliğe takılmış kurutulmuş mantar kapaklarından, bazıları kurutulmuş çiçeklerden, bazıları atılmış yılan derisinden ve bir ya da iki tanesi de muhtemelen Wal-Mart'tan alınmış küçük, ucuz boncuklardan oluşuyordu. Yüzü

Kırışmıştı ve saçları rengini kaybetmişti ama Adele'in gözleri hızlı ve gençti.

"Adele'in solundaki Emily Paw, Elsie Moore'un yeğeni."

Emily teyzesine çok benziyordu. Halsiz ve zayıftı, kurumuş bir kargayı andırıyordu. Ağzı aşağı doğru sarkıyordu ve Rose yirmi iki yıl boyunca Emily'nin bir kez bile gülümsediğini görmemişti. Kendisi ve Declan hariç, orada bulunanlar arasında Emily en genç olanıydı ve en yaşlı görüneniydi.

"Jeremiah ve büyükannemi zaten tanıyorsun," diye devam etti Rose. "Sağdaki adam Lee Stearns. Yanındaki de Tom Buckwell."

"Merhaba." Tom Buckwell'in sesi huysuz bir ayıya benziyordu ve görünüşü de öyleydi. İri yarı, neredeyse iki metre boyunda ve üç yüz kilo ağırlığındaki adam kalın omuzlarını kamburlaştırarak oturuyordu. Ayrıca o güne kadar gördüğü en kıllı adamdı. Kırmızımsı sakalı her zaman karışık, saçları uzundu ve kaslı ön kollarındaki kıllar kürkü andırıyordu. Söylentilere göre, eğer yeterince sarhoş olursa, bazen çırılçıplak soyunup Broken'da yürüyüş yapanları korkutarak kendisini Kocaayak sanmalarını sağlarmış. Tom aynı zamanda Fred Simoen'in amcasıydı.

"Ve bu da Earl Declan Camarine," diye bitirdi Rose sonunda.

Sessizlik çöktü.

"Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğiz?" Lee sordu.

Declan omuz silkti. "Bilmiyorsunuz."

"O zaman kendini nasıl kanıtlamayı düşünüyorsun?"

Rose gerildi. Bu soruyu bekliyordu. Onu test etmek istemeleri doğaldı ama Declan'ı test etmek, yabancı bir pitbulu sevmeye çalışmak gibiydi.

Declan'ın kaşları bir santimin sekizde biri kadar yukarı kalktı. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim. Size geldim çünkü Bayan Drayton bunun devam için faydalı olacağına beni ikna etti. Casshorn'u öldürmek için buradayım. Başka bir amacım ya da gündemim yok ve işim bittiğinde geldiğim yere geri döneceğim. Beni kabul edip etmemek size kalmış."

Declan'ın nasıl mavi kan moduna geçebildiği gerçekten şaşırtıcıydı. Ses tonu tam olarak buyurgan değildi ama sanki sözleri taşa kazınmış gibi görünüyordu.

Büyükanne, "Lee'nin demek istediği, gücünüzün bir kanıtını görmek istiyoruz," dedi. "Lütfen bizi şımartın."

Başını öne eğdi. "Nasıl isterseniz, *Madam*."

Büyü Declan'ın içinde tembel bir canavar gibi kıpırdandı, yavaşça uyandı, gerindi, pençelerini test etti. Gittikçe daha da güçlendi. Gözbebeklerinin üzerinde beyaz bir parıltı yuvarlandı. Sanki oturduğu odanın bir tarafı kararmıştı ama içindeki büyü parlıyor, şişiyor, yükseliyor, bir kasırğa gibi korkunç ve inanılmaz derecede güçlüydü.

Rose'un ensesindeki minik tüyler diken diken oldu.

Declan'ın gözleri bembeyaz parladı. Hayalet gibi bir rüzgâr Rose'u savurdu. Aslında onu görebiliyordu; soluk bir parıltıdan oluşan ince bir örtü, Declan'ın etrafında akıyor, ona doğru dolanıyordu.

Uzandı ve parmaklarını onun elinin üzerine koydu. Yıldız gözleriyle ona baktı ve büyüü içine çekerek bir silah gibi kılıfına soktu. Hangisinin daha etkileyici olduğundan emin değildi: gücünün büyüklüğü mü yoksa onu kontrol etme kolaylığı mı?

Lee ağzını açtı ve kapattı. Büyükanne acı çekmiş görünüyordu. Şimdiye kadar bazıları muhtemelen iş o noktaya gelirse Declan'ın icabına bakabileceklerini düşünüyordu. Artık hepsinin bir araya gelmesinin onu yavaşlatabileceğini biliyorlardı ama onu öldürmek tamamen başka bir mesele olurdu.

Adele öne doğru eğildi. "Casshorn'dan haberimiz olacak," dedi. "Eğer mümkünse, Lord Camarine."

Declan öne doğru eğildi. "Burada söylediklerim bu odadan dışarı çıkmamalı. Eğer çıkarsa geri dönmek zorunda kalacağım ve yalnız olmayacağım," dedi.

Masadakiler başlarını salladı.

"Güneş Yılanı İmparatorluğu'na kadar uzanıyor," dedi Declan. "Kırık'ta, dünyanın doğu yarısından yerleşimciler batıya geldi ve teknolojiye ve etkili bir şekilde direnecek araçlardan yoksun olan yerli kabileleri öldürdü."

Lee bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. "Benim dünyamda bunun tam tersi doğrudur. Bu kıta bir zamanlar güçlü bir imparatorluktu. Halkı kendisine *tlatoke* derdi ve krallıklarına Güneş Yılanı Krallığı adını vermişlerdi. Büyüleri ormanda doğmuştu ve son derece güçlü ve karşı konulması zordu. Yaklaşık on altı yüzyıl önce okyanusu geçip Doğu kıtasına akınlar düzenlemeye başladılar, Anglia kıyılarına ve şimdiki Galya İmparatorluğu'na, ta güneye Etruria'ya kadar terör estirdiler. Öldürdüler, tecavüz ettiler, köle çaldılar ve haraç olarak altın tozu dolu kaseler istediler. Bu durum yaklaşık iki yüz yıl boyunca devam etti,

Ta ki aniden durana kadar. Genellikle baskınlar yavaş yavaş azalır, ancak *tlatoke* ortadan

kayboldu." Declan durakladı.

Tom Buckwell, "Bir şey parlak yılanın krallığını mahvetti," dedi.

Declan başını salladı. "Baskınlar araştırmaları teşvik etmişti. Bir yüzyıl sonra, Doğu kıtasının halkları okyanusu geçmenin yollarını geliştirmişlerdi, ancak *tlatoke* korkusu o kadar büyüktü ki ilk yolculuğun gerçekleşmesi için neredeyse üç yüz yıl geçti. İlk savaş filoları Batı kıtasına vardıklarında hiç *tlatoke* bulamadılar. Bir sürü yıkık şehir ve tapınak vardı ama hiç insan yoktu. Dahası, beklenebilecek büyüye doymuş bitki örtüsü ve hayvanların çoğu yok olmuştu. Ormanlar gençti. Şimdi bile bin yıllık bir ağaç bulmak zor. Hayatta kalan bitki ve hayvan türleri büyük savunmalar geliştirmişti. Batıdaki hayvanlar doğudakilerden daha büyük ve daha güçlüdür ve vampir asması gibi halsiz bir şey aktif bir avcıya dönüşmüştür."

"*Tlatoke*'yi ne öldürdü?" Jeremiah sordu.

"Belirsiz. Harabelerde yapılan araştırmalar kesin bir cevap vermedi. Eğer burada yaşayanları bir şey öldürdüyse, tüketilmişlerdi çünkü geriye sağlam iskeletler kalmamıştı. Ancak araştırmacılar mücadele izleri buldular. Kırık mobilyalar. Duvarlarda delikler. Pençe izleri."

"Av köpekleri," dedi büyükannem.

Declan devam etti. "Sonunda hayatta kalanlar bulundu, vahşi doğada saklanan izole gruplar. Neredeyse tanınmaz haldeydiler. Efsanelere göre akıncılar çelik zırhlar ve parlak renkli cüppeler giymişler ama onların soyundan gelenler ıllkelliğe gerilemişler. Büyü kullanımı ve ekin yetiştirmek yasaklanmıştı. Eski *tlatoke* küçük göçebe gruplar halinde yaşıyor, kürk giyiyor, yay ve mızrakla avlanıyordu. Üç yüz yıl içinde, görkemli ve gelişmiş bir medeniyetten, atalarının yazılarını nasıl okuyacaklarını artık hatırlamayan insanlara dönüşmeyi başardılar. Ancak sözlü gelenekleri devam etti ve efsaneleri Güneş Yılanı'ndan gelen bir hediyeden bahsediyordu, bu hediye daha sonra onlara döndü ve krallıklarını yok etti. Garipler'de bile tanrılar aslında ölümlü insanların hayatlarına müdahale etmezler. Onlara dua ederiz ama henüz var olduklarına dair kesin bir kanıt görmedik. Bu yüzden kimse bu hediyein nereden geldiğinden emin değildi. Belki de *Tlatoke* rahipleri tarafından üretilmişti. Belki de ölümlülerin yaşamları arasındaki derinliklerden düştü.

meteorların yaptığı gibi. Belki de unutulmuş bir ulusun eseri idi. Kökeni her ne olursa olsun, hediye *tlatoke* uygarlığını yok etti ve ortadan kayboldu."

"Ne oldu?" Rose sordu.

"Kıtaya yerleşildi. Yeni ülkeler ortaya çıktı. Adrianglia gibi bazıları ana devletlerinden bağımsızlıklarını kazandı. *Tlatoke* tuhaf bir tarihi gizem haline geldi. Sonra, yaklaşık üç yüz yıl önce, şu anki Güney Eyaletleri Dükü'nün büyük büyükbabası bir bataklık göletini kurutmaya karar verdi. Gölet kurutulurken, kille kaplanmış yumurtaya benzer garip bir nesne ortaya çıktı. Hareket ettirmek için çok ağırdı ve bu yüzden Majesteleri kabuğun kırılmasını emretti. Kilin altında seramik, ardından saf demir, sonra daha fazla seramik, sonra da kurşun tabakası vardı. Sonunda tüm katmanlar kesildiğinde, Majesteleri garip bir cihaz buldu. Alete dokunulur dokunulmaz canlandı ve ilk tazıyı üretti. Tazı işçilerden birini öldürdü. Emdiği büyü daha sonra cihaza geri aktı ve ikinci bir tazı doğdu."

"Onu yok etmeliydin," dedi Emily Paw.

"Denedik," dedi Declan. "Cihaz büyüü emiyor. Ateşten etkilenmiyor. Onu ezmek ve erimiş metalle kaplamak için girişimlerde bulunuldu ama başarısız oldular. Garipler'de bulunmayan bir malzemedен yapılmış. Bildiğimiz kadarıyla işlevi basit: çevresinden büyü çekiyor ve tazılar üretiyor, onlar da büyü toplayıp cihaza geri veriyor. Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyoruz. İnsanların tazıların tercih ettiği av olduğunu biliyoruz. Durdurulamayacağını biliyoruz."

"Weird'ün Kızılderililerini öldüren şey bu mu?" Tom Buckwell sordu.

"Bazıları buna inanıyor. Cihaz 'krallığa yönelik yakın bir tehdit' olarak sınıflandırıldı. Orijinal nesneyi taklit eden bir sığınak inşa edildi: demir, kurşun, seramik ve camdan oluşan birkaç katman, çevreden maksimum izolasyon sağlayacak şekilde düzenlendi. Cihaz sığınacağın içine yerleştirildi. Panik ya da terör eylemlerini önlemek için varlığı halktan gizli tutuldu."

Lee Stearns homurdandı. "Tabii ki."

"Sığınak Beliy Ormanı'nda bulunuyor," dedi Declan. "Orası çirkin, yaşanmaz bir yer ve akli başında hiç kimse oraya izinsiz giremez. Yapının kendisi bir seramik levha üzerine oturuyor ve orman yakılıyor, tuzlanıyor ve sığınacağın etrafı bir mil boyunca çitle çevriliyor. Her iki haftada bir bir ekip

Dük'ün kişisel muhafızlarının gizli bir kolunun üyelerinden oluşan bir grup sığınağa gider ve cihazın çevresel büyüye erişmesini engellemek için etraftaki bitki ve hayvanları yok eder. Yaklaşık iki hafta önce, şu anki Dük'ün kardeşi Casshorn Sandine sığınağa girerek cihazı çaldı. Zekice bir işti: son bir buçuk yıldır gizlice ormana doğru dar bir patika açmış ve sığınaktan yaklaşık on iki mil uzakta sonlandırmıştı. Daha sonra sığınağı ele geçirdi ve cihazı yerel bir cephanelikten çaldığı bir Hava Kuvvetleri wyvern'i aracılığıyla patikaya on iki mil havadan taşıdı. Cihaz wyvern'i öldürdü ama Casshorn'u kaçış rotasına ulaştırmadan önce değil. Cihazı bir arabaya yükledi ve Adrianglia'dan Edge'e doğru sürdü."

Adele, "Sanırım hepimizin içecek bir şeylere ihtiyacı var," dedi.

Buzlu çay dağıtıldıktan sonra odadaki hava hafifledi ve Rose daha rahat nefes aldı.

"Casshorn bunu neden yapsın ki?" Adele çayını yudumlarken sordu.

Büyükanne, "Neden iyi ama canavarların onu nasıl öldürmediğini bilmek istiyorum," dedi.

Declan bardağının yarısını boşalttı. "Casshorn'u anlamak zor. O bir deli, ama dehasının parıltıları var. Ahlaksızdır ama kibar olmaya özen gösterir. Denediği her şeyde başarısız oldu. Casshorn babası gibi bir dük olma arzusunu dile getirdi. Yüzyıllar önce unvanlar kalıtsaldı. Şimdi ise unvanlar, büyük ölçüde sivil ve askeri sorumluluk taşıyan idari görevlerdir. Bir unvan miras yoluyla alınamaz. Unvanı alabilmek için onu hak etmek ve yeterliliğini kanıtlayan gerekli sınavları geçmek gerekir. Rütbe ne kadar yüksekse, gereklilikler de o kadar katıdır. Soyluların oğulları ve kızları, unvanı almaya çalışacakları beklentisiyle genellikle doğumdan itibaren çok özel bir eğitim alırlar. Fırıncının oğlunun babasının ekmek pişirmesini izleyerek öğrenmesi gibi, ebeveynleri yönetirken izleyip öğrendikleri için bir avantaja sahiptirler. Ancak sınav puanları ne kadar iyi olursa olsun, hiç kimse, hatta Adrianglia tahtının varisi bile, önce krallığa hizmet etmeden bir unvan alamaz. Bazıları sivil, bazıları askeri seçer ama hepsi hizmet etmek zorundadır. Bu

Zorunlu hizmet süresi askeriyyede yedi yıl, kamu hizmetinde ise on yıldır."

"Sanırım sizin için askeri?" Tom Buckwell sordu.

Declan başını salladı. "Casshorn on beş yaşında sınavları geçti. Aslında fevkalade başarılıydı. Geriye kalan tek şey hizmet dönemi idi. Casshorn Hava Kuvvetleri'ni denedi, çünkü bu askeri meslekler arasında en beyinsel olanı olarak kabul edilir."

"Hava Kuvvetleri uçakları sever mi?" Lee Stearns sordu.

"Hava kuvvetleri uçan canavarları sever," dedi Declan. "Wyvern'ler, manticore'lar ve benzerleri. Bir yıl içinde Casshorn, eğitmenlerinden birini öldürmeyi planladığı için Hava Kuvvetleri Akademisi'nden atıldı. Bu da onu, herkesi kabul eden Kızıl Lejyon dışında herhangi bir askeri şubeden men etti. Aranana bir suçlu ya da sertifikalı bir deli olmanız umurlarında değil. Sıradan bir insanı alıp iki yıl içinde onu bir seri katile dönüştürebilirler. Onları konuşlandırmak bile düşmanda paniğe neden olur. Kızıl Lejyon, Casshorn'u altı ay içinde askerliğe tamamen uygun bulmayarak terhis etti."

"Bu şekilde çuvallamak yetenek ister." Tom Buckwell başını salladı. "Özel biri olmalı."

Declan yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle öyle düşünüyor. Askeriyeyi listesinden çıkaran Casshorn, kamu hizmetini denedi. Yirmi aydan biraz fazla görev yaptığı Elizabethian Üniversitesi'nden intihal yaptığı gerekçesiyle kovuldu. İki gün sonra biri kampüsü ateşe verdi. Sonra Casshorn üç yıllığına izne ayrıldı. Sonra üretim araştırmasına girişti. Uzun lafın kısıyası, bu arada Casshorn'un küçük kardeşi Ortes, Andrianglian Donanması'ndaki yedi yıllık hizmetini üstün başarıyla tamamlamış ve Casshorn yarım notu bile geçememişti. Sınav puanları eşitti. Kardeş oldukları için, Ortes'in kardeşine hizmet şartını tamamlaması için beş yıl vermek üzere bir feragatname imzalama seçeneği vardı. Bir akran unvanı uzun süre boş kalmaz. Tüm akranların görevleri vardır ve birilerinin bunları yerine getirmesi gerekir."

"Peki ne oldu?" Rose sordu.

"Ortes, babası Casshorn'a bir şans daha vermek isterse feragatnameyi imzalamaya hazırды. Dük bu konu üzerinde biraz daha düşünmesi gerektiğine karar verdi ve oğullarını düklük malikânesindeki Yule Yemeği'ne davet etti. Kutlamada soyluların çoğu ve aileleri hazır bulundu. Ben sekiz yaşındaydım,

ve çok net hatırlıyorum. Casshorn'un tavrı tuhaftı. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Gecenin ortasında ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. Bir deli gibi atıp tutuyor ve Ortes'in karısına saldırıyor, ona fahişe diyor ve bir dizi tuhaf ve mantıksız şey için onu suçluyordu. Görünüşe göre yıllar önce, Ortes ile Jane'in nişanlı oldukları dönemde Casshorn ona bazı tekliflerde bulunmuş ve Jane de Casshorn'u geri çevirmişti ama Casshorn'un anlattıklarına bakılırsa, bu olay neredeyse on yıl önce değil, akşamın erken saatlerinde yaşanmıştı. Belli ki feragatname imzalanmamıştı ve Ortes babasının emekli olmasından kısa bir süre sonra Dük oldu. Casshorn daha sonra birinin içkisine uyuşturucu kattığını iddia etti ama o zaman artık çok geçti ve bunu kabullenmiş görünüyordu. Görünüşe göre, her zaman istediği gücü elde etmenin yeni bir yolunu bulmuştu."

Jeremiah kaşlarını çatı. "Neden Edge? Neden bizim küçük ormanlık alanımız?"

Declan kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Kenar'ın güçlü bir polis ya da askeri gücü yok. Karşılaştığı herhangi bir direniş parçalanacaktır, çünkü dünyalar arasında ne olduğu Kenarlar dışında kimsenin umurunda değil. Amacının ne olduğuna gelince, bilmiyorum. Bence Kenar'ı fethetmek, tazılardan oluşan bir ordu kurmak ve Adrianglia'da kendisine haksızlık eden herkesten intikam almak gibi bir fikirle başlamış olabilir. Ancak, tazılardan dokunulmazlık kazanmak için her ne yaptıysa onu değiştiriyor. İnsanlığının ne kadarının kaldığından emin değilim."

"Sanırım fetih planları suya düştü," dedi Rose. "Artık sadece büyüü emip bizi yemek istiyor. Yüzünü gizledi ama elleri pençe gibi görünüyordu. Tırnakları yerine pençeleri var. Eğer Kenar'ı fethederse, beslenebilmek için yapacaktır."

Tom Buckwell, "Onu ikna etmek mümkün değil," dedi. Lee ona döndü. "Nereden biliyorsun?"

Tom'un gür sakalı biraz oynadı. Yüzü ekşi görünüyordu. "Fred Simoen Brad Dillon'ı ona hediyelerle birlikte gönderdi."

"O ne?" Büyükanne şok içinde masadan kalktı.

"Ona bunu yapmamasını söyledim," diye homurdandı Tom. "Başından beri bunun berbat bir fikir olduğunu ve sonunun iyi olmayacağını söyledim, ama onu ikna etmek mümkün değildi. Fred dünyayı satın alabileceğini sanıyor."

Rose, Casshorn'un hediye olarak aldığı lezzetli adam hakkında övgüler yağdırdığını düşündü. Mide bulantısı içinde kıpırdandı. "Casshorn Brad'i yedi, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Tom. "En azından Fred'in söylediği buydu, o ve tüm klan kızıları yanıyormuş gibi Edge'den çıkmadan önce."

Rose yüzünü ovuşturdu. Brad sümüklüydü ama bu şekilde ölmek ... Kimse bunu hak etmemişti. Çocukların yendiğini düşündü ve ellerini masanın altında sıkamak zorunda kaldı.

Declan'ın iri eli kadının yumruğunun üzerine yerleşti. Kuru ve sıcak parmaklarıyla elini ovuşturdu. "Yani Casshorn'un nerede olduğunu biliyorsun?"

Masanın etrafına sessizlik çöktü.

"Moss Ravine'de," dedi Adele. "Ağaç yaklaşık altı gün önce orada ölmeye başladı."

Lee ellerini havaya kaldırdı. "Peki bunu neden bilmesi gerekiyor?" "Bu onun pislği," diye gıcırdadı Emily. "Bırakın temizlesin."

"Bu gerçekten iyi bir nokta." Lee, Declan'a döndü. "Neden sizden daha fazla kişi bu sorunla ilgilenmiyor? Neden burada tek başınasınız? Bu senin pislğın."

Declan, "Teknik olarak Dük'ün Kenar'da hiçbir yetkisi yok," dedi. "Yani şu anda burası sizin karmaşanız."

"Ama seni onlar gönderdi," dedi Yeremya.

"Oh, hadi ama." Tom Buckwell iri elleriyle masaya vurdu. "Gördüğüm en gizli operasyonlardan biri. Bize yardım etmek için bir tabur göndermeyecekler, çünkü bu Duke'un psikopat kardeşinin zaten sahip olmamaları gereken çok gizli kıyamet makinelerini alıp kaçtığını kabul etmeleri anlamına gelir. Tek bir adam gönderdiler, bir katil ve o da başarısız olursa, tüm bu anlaşma hakkında hiçbir şey bilmediklerini inkar edecekler."

"Pek sayılmaz," dedi Declan. Eli hâlâ masanın altında Rose'un elini okşuyordu. "Bir zaman sınıırım var. Eğer iki hafta içinde Majesteleri'ne Casshorn'un öldüğünü ve cihazın yok edildiğini bildirmezsem, Dük başka önlemler alacaktır."

Büyükanne usulca, "Kızıl Lejyon," dedi.

Declan başıyla onayladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Lee Stearns sordu.

Büyükannenin ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Kızıl Lejyon geldiğinde geriye hiçbir şey kalmaz."

"Broken'da saklanabilirsin," dedi Declan, "ama Doğu Laporte'yi temizleyecekler. Sanki hiç burada olmamışsın gibi olacak."

Lee ters ters baktı. "Buna hakları yok!"

"Düşün," dedi Tom Buckwell. "Tıpkı onun gibi elli adam. Gelip burayı yerle bir edecekler, böylece geri dönecek hiçbir şeyimiz kalmayacak. İşte bu yüzden

ABD Kore'de yaptı. Doğu Laporte'da oturup kıyamet makineleri hakkında söylentiler yaymamızı istemiyorlar. Ve o" -Tom parmağını Declan'a doğru uzattı- "haritadan silinmemizin sorumluluğunu ruhunda taşıyacak olan kişi o. Bu onun kararı olacak. Kimse böyle bir karar vermek istemez."

"Neden buradasın?" Adele usulca sordu. "Neden o kişi olmayı seçtin?"

Declan, "Kendimce nedenlerim var," dedi.

Bu onları hiçbir yere götürmeyecekti. Rose, Declan'ın keskin bakışını görmezden gelerek, "Bir Dönüşen var," dedi. Eli aniden onunkini bıraktı. "Casshorn'un onun üzerinde bir çeşit etkisi var. Adı William."

"Emerson'ı Dead Horse Oak'ta asan o mu?" Emily Paw sordu.

Rose başını salladı. "Declan ve William arkadaşları ve onu kurtarmak istiyor."

"Bahse girerim bir asker arkadaşındır." Tom Buckwell başını salladı. "Anlaşıldı. Bu bizim için iyi. İş güzel ve kişisel hale getirir, böylece daha sıkı savaşırısın. Bir planın var mı?"

"Casshorn'la teke tek fiziksel bir dövüşte başa çıkabilirim," dedi Declan. "Ama o bunu biliyor. Onu tazılardan ayırmam gerekiyor. Cihaz tazıları her seferinde bir tane olmak üzere sürekli ürettiğinden, Casshorn'u tek başına yakalamanın tek yolu çok sayıda canavarını hızla yok etmek. Ne yazık ki, eylemlerini o yönetiyor gibi görünüyor. Tam olarak insan olmayabilir ama bir tuzağı tanıyabilir. Pozisyonunu inceleyebilir ve ne tür olasılıklarla karşı karşıya olduğumuzu görebilirimsem daha fazla şey öğrenebilirim."

Jeremiah ayağa kalktı. "Sanırım yeterince dinledik. Görüşmemiz gerek. Gençlerin biraz hava almasına izin verelim."

Ahşap kapı Declan'la birlikte arkasından kapanırken Rose güneş ışığına karşı gözlerini kırptırdı ve verandaya çöktü. "Olabildiğince iyi gitti."

"Onlara William'dan bahsetmişsin," dedi.

"Evet, söyledim. 'Görev' gibi kelimeler onlar için pek bir şey ifade etmiyor. Onlar dostluktan ve aileden anlarlar. Sana dokunmazlar çünkü güçlüsün

ve Garipler'in intikamından korkuyorlar. Tazılara zarar veremezler çünkü büyüü emerler. Ama William'a zarar verebilirler. İşler bu haldeyken, tuhaf bir Dönüşen görürlerse, önce davranıp sonra soru sorabilirler. Hepsi lanetli Declan. Jeremiah'nın o kuşa ne yaptığını gördün ve büyükannemin sana ne yapmaya çalıştığını biliyorsun."

Onun gözlerindeki ağır bakışla yüzleşti. "Bunun ikiniz arasında özel bir mesele olduğunu biliyorum. Ama bilmeleri en iyisiydi. Şimdi ona zarar vermeyebilirler."

"William'a olan bu ani aşk neden?"

"Kıskandın mı?" Gözlerini kıstı. "Soruma cevap vermedin."

"William için endişeleniyorum, çünkü o senin için önemli," dedi. "Çünkü ikiniz aranızdaki meseleleri çözene kadar bunun içinizi kemireceğini hissediyorum. Ve eğer William gerçekten Casshorn'a yardım ediyorsa Onu öldürmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

"Evet," dedi Declan.

En iyi arkadaşını öldürmek zorunda kalacaktı. Rose uzaklara, ağaçlara, çimlere ve ellerine baktı. Midesi çalkalanıyordu. Her şey bir şekilde ve çok hızlı bir şekilde ters gitmişti ve bunu düzeltmek imkânsız görünüyordu. İki hafta önce normal bir angarya olan hayatı, bir gecede şeytani yaratıkların küçük çocukları yemek için avladığı ve sevdiği adamın hayatta kalmakla en iyi arkadaşının hayatı arasında seçim yapmak zorunda kaldığı bir yere dönüşmüştü.

Çirkin bir rüyanın içindeydi ve bir türlü uyanamıyordu ve her saniye üzerine çöken korku hepsinden kötüydü. Çocuklar ve büyükannesi için korkuyordu ve Declan için çok korkuyordu, öyle ki içi acıyordu, sanki kemikleri sızlıyordu. Kendini biraz hayal kurmaya bıraksa, sonsuza kadar olmasa bile kısa bir süre için onun olabilecek kırılgan bir mutluluğa göz kırpmıyordu ve bu mutluluk ondan koparılmak üzereydi. Korkmaktan o kadar bıkmıştı ki. "Marshal olduğunu söylemiştin. Yaptığın iş bu mu?" diye sordu. "İşin böyle bir şey mi?"

Declan başını salladı.

"Ve her zaman böyle mi?"

"Bu muhtemelen en kötüsü" dedi. "Ama evet, her zaman yapmak istemediğim seçimler vardır. Marshal olarak bu benim görevim. Şu anda sırtıma çok şey biniyor. Eğer Casshorn'u öldürmeyi başaramazsam insanlar ölecek, Dük

Güney Eyaletleri'nin onuru kırılacak ve muhtemelen istifa etmek zorunda kalacak, kasabanız yok olacak ve ben de sizi kaybedeceğim. Ve sana sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum."

Rose bunu çiğnedi. "Sana sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum", "Benden hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilmiyorum" anlamına mı geliyordu, yoksa "Mücadeleleri kazanıp sana sahip olup olamayacağımı bile bilmiyorum" anlamına mı geliyordu?

"Başarısız oldun diye beni kaybetmeyeceksin," dedi.

Declan, "Eğer başarısız olursam, ölmüş olurum," dedi.

Birdenbire öfkelenildi. İçindeki tüm o endişe ve korku birbirine karışmıştı ve Casshorn'un ölmekten bu kadar sakin bir şekilde bahsetmesi tüm bunları saf bir öfkeye dönüştürmüştü. Casshorn'a hepsini bu duruma soktuğu için çok öfkeliydi. "Hayır, ölmeyeceksin."

Kaşları yukarı kalktı.

"Bunu atlatacaksın," dedi ona. "Kanlı bedenini sırtımda Orman'dan çıkarmak zorunda kalsam bile, sağ çıkmanı sağlamak için orada olacağım. Hâlâ bir meydan okumam var ve seni onunla *zorlayacağım*. Beni zaferimden mahrum bırakamayacaksınız Lord Camarine."

Gözlerinde bir ışık parladı. "O zaman ölümü ertelemem gerekecek."

"Bunu sen yap," dedi ona. "Seninle benim aramdaki bu şeyin ne olacağını bilmiyorum, ama hiçbir beyinsiz mavi kanlı çatlak bunu öğrenme şansımı elimden alamaz."

"Kararını verdin mi o zaman?" diye sordu.

"Ne hakkında? Senin erkeksi cazibene teslim olmak hakkında mı?" "Evet."

"Henüz değil," dedi. "Hâlâ düşünüyorum."

"Sizi ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Öne doğru eğildi, yüzünde tehlikeli bir şekilde odaklanmış bir ifade vardı. Yeşil gözleri sıcak ve hınzır bir ifadeye büründü ve kız donup kaldı.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," diye mırıldandı.

Yakındaydı, tamamen çok yakındı, sadece birkaç santim uzaktaydı. Sinsi bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarını, sol gözünün yanındaki ince yara izlerini, uzun kirpiklerini gördü.

"Emin misiniz, Bayan Drayton?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu.

"Eminim," diye fısıldadı ve sonra adam aralarındaki mesafeyi kapattı.

Eliyle başının arkasını kavradı ve onu öptü. Ağzını açtı, buzlu çayın ve Declan'ın tadını aldı. Adam ter kokuyordu, hafif sandal ağacı miskiyle ve güneşin öptüğü tenle karışmıştı. Onun kokusunu tanıyabilirdi.

Her yerde, tıpkı onu saran kollardaki gücü fark edeceği gibi. Sanki dünyanın gelip bunu sorun haline getirmesine meydan okurcasına ona sarılmıştı. Kendini bu kucaklaşmaya bıraktı, ellerini göğsünün sert kaslarından boynuna ve kısa saçlarına doğru kaydırды. Adam onu kendine çekti, daha sert, daha aç öptü ve kadın adamın ağzının içini yalayarak kendini ona bıraktı. Declan hırladı, boynundan omurgasına doğru bir heyecan gönderen çok erkekçe bir sahiplenme sesiydi.

Arkalarındaki zemin gıcırdadı. Kapı açılmadan bir saniye önce birbirlerinden ayrıldılar. Rose gözlerini dikmiş, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Biraz zaman aldı ama sana yardım etmeye karar verdiler," dedi arkasından büyükannesinin sesi. "Bir planımız var ya da ona benzer bir şey. Tom sana açıklamak için dışarı geliyor. Yeniden asker rolü oynayacağı için çok heyecanlı. İkinize tam olarak ne oldu? Kilerime girip bütün reçellerimi yemiş gibi görünüyorsunuz."

Rose, Declan'a bir bakış atarak, "Biz iyiyiz," demeyi başardı. Şokla hayal kırıklığı arasında bir yerde görünüyordu.

"Pekâlâ o zaman." Éléonore'un ses tonundan ne sattıklarından emin olmadığı anlaşılıyordu ama kesinlikle satın almıyordu. Uzun bir süre daha oyalandı, başını salladı ve içeri girdi.

"Bir ahıra ihtiyacımız var,"

dedi Declan. "Ne?"

"Bir ahır," dedi, saldırı planlayan bir komutanın ciddiyetiyle. "Kırık araçlar için bir ahıra ya da şu depolama alanlarından birine ihtiyacımız var."

"Garaj mı?"

Ona kısa bir baş selamı verdi. "Özel, nispeten uzak bir yer, sesi azaltmak için kalın duvarlar ve tercihen içeriden sürgüleyebileceğim sağlam bir kapı, büyükanneni, kardeşlerini ve diğer tüm acı verici derecede sinir bozucu seyircileri dışarıda tutabilirim ..."

Rose gülmeye başladı. Bir sevişme sığınağı . . .

"İkilemimizi komik bulmanıza sevindim," dedi kuru bir sesle.

O sırada Tom Buckwell verandaya çıktı ve dev gövdesini ikisinin arasına sıkıştırdı. "İşte anlaşma. Casshorn'a doğrudan saldırmak doğru değil, çünkü yanında çok fazla tazi var, değil mi?"

"Doğru," dedi Rose.

"Casshorn'a ulaşmak için tazıları bombalamanız gerekiyor. Tazıları bombalamak için onları Casshorn'dan ayırmalı ya da ininde ona saldırmalısınız. Broken'dakiler buna iki arada bir derede kalmak diyor. İşte sana gününü nasıl göstereceğim... Tuhaflar'da rütbelerin var, değil mi?"

"Var," dedi Declan.

"Seninki neydi?" "Birinci Sınıf Lejyoner."

"O da ne? Subay gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Declan.

"O zaman bir astsubay." Tom sırtıttı. "Ben de bir başçavuştum. Diyelim ki sana 'Çavuş' diye hitap ediyorum, bunu kabul eder misin?"

"Bu iyi olacak," dedi Declan. "İyi o zaman, Sahgent."

Rose gözlerini devirdi. "Çavuş "un birdenbire "çavuş" oluvermesi ve Tom'un asık suratlı bir ayıdan Declan'ın en iyi dostuna dönüşmesi komikti. Bu klasik bir Edge taktiği idi. Daha önce de yabancılara uygulandığını görmüştü. Altı ihtiyar Declan'ı tanımıyordu, kendilerine verdiği bilgileri doğrulamaları mümkün değildi ve ondan korkuyorlardı. Bu yüzden Tom Buckwell "arkadaş" rolü oynamayı seçmiş, ortak bir zemin oluşturmayı, Declan'ın güvenini kazanmayı ve gerekirse onu sırtından bıçaklamayı ummuştu. Bazıları için bu işe yarayabilirdi ama Declan'ın içgüdüleri iyiydi ve Buckwell çok da parlak olmayan "hepimiz sadece asker arkadaşız" numarasını çok kalın bir şekilde yapıyordu.

"Casshorn gidici olabilir ama en başından beri insandı, bu yüzden hâlâ savunmasız. Bir tuzak kurarız ve yaşlılar onu lanetleyerek uyuturlar. Ne kadar insanlık dışı olursa olsun, altımız da yeteneksiz değiliz. Onu en azından birkaç saat tutabiliriz. Bu arada sen ve Rose köpekleri tuzağa götürüp onları öldürün ve Casshorn'un peşinden gidin. İyi plan, değil mi?"

"Harika bir plan," dedi Declan. "Ne tür bir tuzak?" "Henüz o kadarını düşünmedim," dedi Tom.

"Onu nasıl lanetleyeceksin?" Rose sordu. Uyku bariz bir seçim olurdu: Acı lanetlerinin aksine, göze çarpmazdı. Casshorn bir şeylerin ters gittiğinin farkına bile varmazdı. Sadece yorulacak ve uykuya dalacaktı. "Uyku laneti yapmak için ona ait bir şeye ihtiyacımız var. Saçı. Kıyafet parçası."

"Henüz o kadarını düşünmedim," dedi Tom.

Ne plan ama. Rose iç çekti. Altısının yarım milenyumdan fazla deneyimi vardı ve buldukları şey buydu.

"Önce tuzak," dedi Declan. "Tuzak olmadan hiçbir planımız yok. Kurşunlar tazılara karşı işe yaramaz. Doğrudan vücutlarına saplanırlar. Parçalama işe yarar. Flaş da işe yarar ama elimizde sadece iki flaşör var. Ateş ama ondan uzak durmaları gerektiğini biliyorlar."

"Yani ince bir şey olmalı. Onları zehirleyebilir miyiz?" Tom sordu.

Declan başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Bunu ilk bulunduğunda da biliyordum,

Tazılar üzerinde baldıran otu ve arsenik denemişler ama sonuç alamamışlar. İdeal olarak, yavaş etkili bir tuzağa ihtiyacımız var; Casshorn'u uykusundan uyandırmamak için onları yavaş yavaş ya da kademeli olarak öldürecek bir şey."

"Boğulmak gibi mi?" Tom sordu. "Köpekleri göle çekip teker teker boğmak gibi mi?"

"Muhtemelen. Ne yazık ki nefeslerini uzun süre tutabiliyorlar ve iyi yüzücüler."

Sessizlik çöktü. Leanne dolaştı ve sallanan bir sandalyeye oturdu. Declan, "Tazıya o trol gibi elektrik veremememiz çok kötü," dedi. "İşte bu harika bir fikir, Sahgent." Tom başıyla onayladı. "Ama biz elektriğin işe yarayıp yaramadığını bilmek istiyorum."

"Öyle," dedi Leanne. "Karen Roe Broken'a gitmeden önce bana elektrikle bir tazı öldürdüğünü söyledi. Şok vererek öldürmüş."

"Bir şeyi nasıl şokla öldürürsünüz?" Tom'un kaşları kalktı.

Leanne, "Annesi Karen'ın evine hırsız gireceğini düşünmüş ve ona şu pahalı silah görünümlü şok cihazlarından almış," dedi. "Bir fişek yerleştirip ateşliyorsunuz, sonra fişeği çıkarıp yeniden dolduruyorsunuz. Ona bir şey almak biraz zordu, bu yüzden her Noel'de ailesi ona bu fişek paketlerinden alırdı. İki tanesi 60 dolar falan. Canavarı bir kez vurmuş ama nalları dikmemiş, o da fişekleri yeniden doldurmaya ve kıpırdanmayı kesene kadar ateş etmeye devam etmiş. O lanet tazının ona iki yüz dolardan fazlaya mal olduğunu söyledi."

"Onları şoklamak için zaman ayıramayız ve her birine nasıl canlı bir kablo saplayabileceğimizi anlamıyorum. Üzerimize çullanırlar," dedi Tom.

"Neden ikisini bir araya getirmiyorsunuz? Bir göle canlı bir kablo atıp boğulana kadar hepsine elektrik vermiyorsun?" Rose sordu.

Adamlar başlarını kaldırdı ve o da kendini biri yeşil, diğeri kahverengi iki bakışın ortasında buldu.

"Ne?"

"Bu iyi bir plan," dedi Declan.

"İşe yarayabilir," dedi Tom.

Declan ona baktı. "Yakınlarda yeterince büyük bir göl var mı?"

"Laporte Göleti," dedi Tom.

Declan ayağa kalktı. "Onu görmem gerek."

Tom başını salladı. "Mükemmel bir yer. Gerçi oraya yürüyerek gitmemiz bir saatimizi alır, o yüzden bugün gitmek istiyorsak en iyisi şimdi gitmek. Zaten kızlarımı kontrol etmem gerekiyor, temizlendiklerinden emin olmak için. Holly için endişelenmiyorum ama Nicki Ocak ayında pekmez gibi dolanıyor. Bu sabah dışarıda olması gerekiyordu ama eminim hala oradadır ve bir ana tavuk gibi çantalarının üzerine çömelmiştir."

"Ben de geleceğim," dedi Rose. "Eğer Casshorn'a lanet okuyacaksan, büyükannemden birkaç şey almam gerekecek. Çocuklar şimdilik burada oldukça güvende."

Leanne iç çekti. "Hepsi iyi güzel de, tazıları suya nasıl sokacaksın?"

Declan'ın yüzü okunmaz haldeydi. "Yem kullanacağız." "Ne gibi?" Leanne kaşlarını çattı.

"Bizden biri," dedi Rose. "Tazılar sihirden etkilenir. Beni ya da onu kastediyor Leanne. İkimizden biri yem olacak."

YİRMİ İKİ

ROSE kendine sarıldı ve Laporte Göleti'nin çay rengindeki durgun suyuna baktı. On iki yüz metre uzunluğunda ve en geniş yerinde yaklaşık beş yüz metre genişliğinde olan gölet, kasabanın hemen batısındaki bir çukurda yer alıyordu. Uzun grimsi selviler göletin etrafını muhafızlar gibi sarmış, şişmiş gövdeleri batı ucu hariç kıyıyı tamamen kapatmıştı. Kırık, harap bir iskele göletin ortasından hüznünlü bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

Onun yanında Declan çömeldi ve parmaklarını suya daldırdı. Tom Buckwell ondan uzak durdu. Declan onun "Hay Allah, Sahgent" saçmalıklarını yutmuyordu ve Buckwell'in de bunu fark ettiğinden şüpheleniyordu, çünkü Declan'ı büyük bir yırtıcı hayvanı izler gibi izliyordu.

"Eskiden bir sandal vardı," diye açıkladı. "Onu rıhtıma götürüp balık tutabilirdiniz. Tekne yaklaşık iki yıl önce battı ve kimse yeni bir tane almaya zahmet etmedi. İçinde yüzmek de mümkün değil, çok fazla yosun var."

Declan ayaklarının üzerinde döndü ve gökyüzüne kazınmış ikiz elektrik hatlarının olduğu yere baktı.

Tom, "Kırık'tan güç çalışıyoruz," diye açıkladı. "Eskiden Kenar'a elektrik hattı çekmenin bir yolu yoktu. Ama yaklaşık elli yıl önce, sınır Kırık'ın içine doğru yaklaşık kırk metre kadar ilerledi. Buna neyin sebep olduğunu kimse bilmiyor ama sürünme bittiğinde, Kenar'da bir elektrik direği bulduk ve hat akıyordu. Bir araya geldik ve direğin sahibi olan yerel kooperatifle bir anlaşma yaptık. Onlara yüklü miktarda para ödüyoruz ve onlar da elektriklerini neyin kestiğini sormuyorlar."

Declan iskeleye baktı. Rose da onun bakışlarını takip etti. Rıhtım çok büyük değildi. On iki metreye on iki metre. Yanlarına bağlanmış eski lastikler suyun içinde sallanıyordu. Ya kendisi ya da Declan o iskelede olacak, tazıların dikkatini çekmek için yanıp sönecekti. Son iki saattir bunu düşünüyordu ve düşündükçe Declan'ın bu işi yapması gerektiğinden daha da emin oluyordu. Bunu yapabilirdi. İskeleye çıkabilirdi. Gölete elektrik ver. Tazıları çekmek için birkaç kez parla ve ölümcül suya yığılmalarını izle. Yeterince basitti. Ne kadar zor olabilir ki, değil mi?

Kendini rıhtımda, etrafı tazılarla çevrili olarak hayal etti. Ya elektrik onlarda işe yaramıyorsa? İçini bir korku kapladı. Hayır, böyle düşünmek bir hataydı. Çenesini biraz yukarı kaldırdı. Bir şey olmazdı. Elektrik onları öldürmese bile sorun olmazdı. Onlarla başa çıkmak için fazlasıyla parıltısı vardı.

Declan'ın yerine rıhtımda durursa güvende olacaktı. Declan tazılarla uğraşırken o da Casshorn'un peşinden gidebilirdi. Casshorn uyuyor olacaktı ve Declan onunla daha kolay başa çıkabilecekti. Tazıları oyalayabilirse, Declan savaştan canlı çıkabilirdi.

Rose kendine daha sıkı sarıldı ve Declan'a baktı. Declan ona bakıyordu.

"Ne yaptığını bilen bir adam o rıhtımı uzun süre tutabilir," diyordu Tom. "Sanırım hattı orada keseceğiz." İki selvi ağacının arasındaki boşluğu işaret etti. Kasabada lastik kaplama fabrikasında çalışan bazı arkadaşlar tanıyorum. Biraz ön lastik sırtı bulabiliriz - rulolar halinde gelir - ve onu izole etmek ve suya kaymanızı önlemek için rıhtıma yuvarlayabiliriz, çünkü canavarlar rıhtıma ulaşırsa, sümüksü bir kan içinde duracaksınız. Sana lastik tabanlı botlar alırız ve gitmeye hazır olursun."

Rose, "Onun rıhtımda olmasına gerek yok," dedi. "Ben yapabilirim. Bana bir şey olmaz. Benim flaşım da neredeyse onunki kadar güçlü."

Tom sakalının içinden homurdanır gibi bir ses çıkardı.

"Casshorn uyuyor olacak," dedi. "Av köpekleri meşgul olacak. Declan'ın onların peşinden gitmesi için mükemmel bir zaman."

"Hayır," dedi Declan.

"Declan, bu çok mantıklı," dedi. "Hayır."

Tom omuz silkti. "Hayır diyorsa, hayırdır. Bu onun gösterisi."

"Neden olmasın ki?" Kollarını kavuşturdu. "Bu iyi bir fikir. Ona bir daha böyle temiz bir atış yapamayacaksın Declan!"

Sadece ayağa kalktı. "Size evinize kadar eşlik edeceğim."

Tom kaşlarını çatarak onlara baktı. "Peki, bunu kendi aranızda halledin. Kızlarımın yanına uğrayıp sizi bir saat içinde evinizden alacağım. İki, eğer Nicki'yi Edge'den tekme tokat dışarı sürüklemek zorunda kalırsam."

Éléonore'un evine giderken yolda hiç konuşmadılar. Adele'in Wood House'da bir sürü malzemesi vardı ama kendine saygısı olan her lanetçi kendi malzemelerini kullanmayı tercih ederdi. Hiçbir şey olmasa bile, büyükanne tanıdık şeylerle kendini daha iyi hissedecekti. Rose dalları ve otları toplarken Declan başında nöbet tutuyordu ve yüzündeki asık ifadeyi dağıtmak için ona vurmamak için kendini zor tutuyordu.

Sessizlik içinde Rose'un evine döndüler. "Çay ister misin?" Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Rose sordu.

Başını salladı.

Mutfağa gitti. Bu konuda inat etmesi için hiçbir neden yoktu. Planı çok mantıklıydı. Ayrıca bahsetmek için yeterince önemli olmadığına karar verdiği bir faydası daha vardı. Eğer işler ters giderse -ki etrafı canavarlarla çevrili, elektrik yüklü bir gölün ortasında, çürümeye yüz tutmuş bir tahta parçasının üzerinde duruyorsanız ters gitmesi kaçınılmazdı- tek başına aşağı inecekti. Declan yine de başka bir gün savaşmak için hayatta kalacaktı. Casshorn'a karşı ondan daha fazla şansı vardı.

Bu iyi bir plandı. Sadece Declan'ın bunu görmesi gerekiyordu.

Çaydanlığa kaynar su doldurdu, çayı demlemeye bıraktı ve onu aramaya koyuldu.

Onu evin arkasında, odunlukta buldu. Bankta oturuyordu, büyük kılıcı kucağındaydı ve yumuşak bir bezi yavaşça, metodik bir şekilde kılıcın üzerinden geçiriyordu.

Rose sayısız balta darbesiyle yaralanmış bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu ve bekledi. Adam onu görmezden geldi.

"Benim yolum iyi bir yoldur, Declan. Öyle olduğunu biliyorsun. Benim kontrolüm seninkinden daha iyi. Ben daha hassasım."

Yukarı baktı. Gözleri bembeyazdı. Harika, farları açıktı ama kimse araba kullanmıyordu. Onun mantıklı düşünmesini sağlamalıydı.

"Bu bir çeşit mavi kanlı şövalyelik olayı mı? Çünkü sana haberlerim var, şövalyece davranmayı göze alamazsın Declan. Şu anda, gönüllü Ulusal Muhafız birliğin olarak benimle birlikte tek kişilik bir ordusun. Yardım etmeme izin vermelisin ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu."

Hiçbir şey söylemedi.

"En azından konuş benimle, lanet olası!"

Kılıcı bir kenara bıraktı ve ona doğru yürüdü. Adamın yüzündeki kararlılık kadının omurgasına bir alarm şimşegi gibi çaktı. Kadın geri çekildi. Adam onu yakaladı ve hafifçe geri itti. Sırtını evin duvarına dayadı. İlk kez gerçekten yalnız olduklarını, rahatsız edilme riski olmadığını fark etti. Eğer onu geri çekilmeye zorlayabileceğini düşündüyse, başka bir şey daha düşünmeliydi.

"Rose."

Rose kenara çekildi ama adam koluyla onun kaçışını engelledi. "Sen daha güçlüsün, anlıyorum," diye bağırdı. Onu kenara itmeye çalıştı ama bir treni itmeye çalışmış gibi oldu. Adam bir santim bile kıpırdamadı.

"Rose," dedi usulca. "Bana bak."

Ona ters ters baktı. Bakışları birleşti ve adamın çimen yeşili gözlerinde o kadar çekici ve sahiplenici bir şey vardı ki kelimeler dudaklarında öldü. Ona büyük bir hazineymiş gibi bakıyordu. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Onu seviyormuş gibi baktı.

Sıcaklık yanaklarına dokundu ve kızardığını biliyordu. Ona baktı, boynunu, gözlerini, boğazını inceledi, yavaşça, acele etmeden. Kız onun kollarına kilitlenmişti. Adamın vücudunun sıcaklığı gömleğinin ince kumaşından sızıyordu. Onun kokusunu alıyordu; sandal ağacının, kılıcını temizlemek için kullandığı karanfil yağının ve terin o çok tanıdık kokusunu. Göğsü ona baskı yapıyordu, kasları sert ama esnekti ve göğüs uçları gerildi. Yakalanmıştı.

"O iskeleyle senin yerine ben gidiyorum," dedi.

"Hayır."

"Anlamıyorsun." "Çok iyi anlıyorum."

İri vücudu onunkini destekledi. Kalçaları onu sabit tutuyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarını uzun bir okşayışla boynunun kenarından çenesine ve dudaklarına doğru kaydırды. Kadın ürperdi. Nasırlı başparmağıyla alt dudağını okşadı.

"Beni öpmek beni daha hoş biri yapmayacak," diye fısıldadı.

"Seni daha uyumlu hale getirmeye çalışmıyorum." Sesi sert ve alçaktı.

"Sadece kendime engel olamıyorum."

Kollarındaki kaslar esnedi ve Declan'ın kontrol için savaştığını fark etti.

Yutkundu, gözleri karardı.

Kaçmak için milyonlarca sebep aklından geçti. O bir mavi kanlıydı ve o da bir Edge meleziydi. Ona yalan söylemişti. Ona sahip olmak istiyordu. Birlikte bir gelecekleri yoktu. O . . . Biri ona tam şu anda, kendi evinin duvarı ile Declan'ın sert vücudu arasında sıkışıp kaldığını, ölmeden önce tek bir şeye sahip olabileceğini söyleseydi, onunla olmayı seçerdi.

Risk almayan insanların başına hiç iyi bir şey gelmemiştir.

Onu öptü, kendini onun iri gövdesine yasladı, sertliğine esnek bir yumuşaklık kattı.

Kontrolünü kaybetti. Ona doğru hamle yaptı, onu duvara doğru itti ve öfkeli ve tutkulu bir şekilde onu öptü, içine çekti. Öpücüğün yankısı vücudunda yuvarlandı ve ondan düşük bir inilti çıkardı. Ona doğru kaydı, ellerini sırtındaki sert kaslarda gezdirdi.

Onu kendine çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Dişleri ve dili teniyle oynadı, nabzındaki hassas noktayı törpüledi, etinin üzerine ısı boyadı. İçine bir sıcaklık yayıldı. Declan onu tekrar tekrar öptü. Kadının vücudu gerildi. Adam kadının içine girdi ve kadın da onunla birlikte aşağı yukarı kayarak adamın sert ereksiyonuna yumuşak bir direnç gösterdi.

Sesi kulağında sıcak bir nefes gibiydi. "Tanrım, seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," diye fısıldadı. Onu o kadar çok istiyordu ki, ona her dokunduğunda, bırakmaması için ona tutunmak istiyordu. Onun o rıhtımda durduğunu, yüzlerce av köpeğinin ağırlığı altında ezildiğini düşünmek, neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgılık atmasına neden oluyordu. Orada ölmeyecekti. "Hâlâ o iskeleye çıkıyorum."

Sesi alçaktı ve ihtiyaçla öylesine doluydu ki neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Biliyorum. Ben de seninle geliyorum."

"Ne?"

"Bunu birlikte yapacağız."

Elini onunkinin altına soktu, sütyenini aşağı itti, ağrıyan göğsünü serbest bıraktı ve meme ucunu okşadı. Yoğun ve beklenmedik bir zevk sarsıntısı kadının içinde dalgalandı.

"Av köpeklerini ben hallederim. Senin yapmana gerek yok..."

diye fısıldadı. "Evet, yaparım."

Onu tekrar öptü, nefesini çaldı ve dişleriyle dudağını ısırды. Kadın onun tişörtünü çekti. Onu çıplak istiyordu, tenini kendi teninde hissetmek istiyordu.

Ondan uzaklaştı ve ayaklarını yerden kesti. "Yatağa."

Ona sarıldı, boynunu ve çenesinin köşesini öptü. "İyi fikir."

Evin içinden geçip yatak odasına girdiler. Onu yatağa bıraktı, tişörtünün kumaşını kavradı, yukarı çekti ve eski, yıpranmış pamuk ellerinde yırtıldı. "Özür dilerim."

"Bende bir tane daha var." Gömleğini çıkardı ve ellerini göğsünden karnının sert çıkıntılarına doğru vücudunda gezdirdi, sonra da kot pantolonunu çıkarıp elini ereksiyonunun sert shaftına sürtmeye başladı. Boğazından çiğ bir hayvan sesi çıkardı ve üzerindeki son giysi parçalarını da sıyırdı. Bir an için onu yatağın üzerinde yükselirken gördü, uzun boylu, altın sarısı, oyulmuş kaslarla örülmüştü.

Çok sıcaktı, çok ıslaktı ve çok sabırsızdı.

Adam ona doğru hamle yaptı ve kadın onu yarı yolda karşıladı, öpüştiler, sürtündüler, ikisinin de içindeki ateşi körüklediler. Dili onun teninde oynuyordu. Sol göğsünü avuçladı, parmaklarıyla meme ucunu acıyana kadar okşadı. Kadın inledi. Adamın kalçaları kadının bacaklarının arasına kaydı. Başını aşağı eğdi ve meme ucunu sıcak ağzıyla yakaladı, içinden saf bir zevk dalgası gönderdi. Parmaklarını adamın sırtındaki sert kaslara geçirdi ve onu karşılayarak kendini kamburlaştırdı. "Şimdi," diye fısıldadı. "Şimdi Declan, bekleme."

Onu duydu. Dudakları onunkileri buldu. Adam onun içine girdi ve kadın nefesini tuttu. Vücudu zevkle yankılandı, daha fazlasını istiyor, talep ediyordu. Ona karşı koyuyordu.

Tekrar tekrar itti, derin, sert, hızlı ateşli bir ritim oluşturdu, ağırlığı onun üzerinde sabit bir tatlı baskı oluşturdu. Dolu, harika bir şekilde doluydu ve daha fazlasını istiyordu.

Kadın adamın çenesini ve boğazını öptü ve adam daha sert itti. Kadın onun sırtını pençeledi, gerginlikten gerildi ve içindeki ağrıyan ihtiyaç bir mutluluk çağlayanına dönüştü. İçindeki bir şey kopana kadar, adamın itişleriyle itilerek ve vücutlarının sıcak kayışında kaybolmuş bir şekilde kendini daha da yükseldiğini hissetti. Zevk onu boğdu, tüm düşünceleri bastırdı. Onun adını haykırdı. Vücudu da onunla birlikte çılgılık atıyor, onu kavlıyor, pompalıyordu. Adam sıkı ve boğuk bir hırıltıyla kendini onun içine boşalttı. Sıcak, terli bir karmaşa içinde birlikte yattılar ve bir süre artçı şokların içinde kaybolan kadın, hangi uzuvların kendisine ait, hangilerinin ona ait olduğunu anlayamadı.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi, sesi hâlâ şehvetin yankılarıyla boğuk boğuk çıkıyordu.

"Nasıl gitmesi gerekiyordu?"

Adam onu kendine çekti, kollarını ona doladı ve Rose inanılmayacak kadar mutlu bir şekilde onun içine gömüldü. Parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Yavaş ve duygusal. Sofistike."

Yan döndü ve onu öptü. "Ne kadar da münasebetsizsiniz, Kont Declan Riel Martel Camarine."

"Adımı hatırladınız. Bu önemli olayı kutlama ihtiyacı hissediyorum."

"Bunu daha yeni yaptığımızı sanıyordum," diye mırıldandı nefes nefese. "Ama tekrar yapmakta ısrar edersen, bunu yakın gelecekte tekrar yapabileceğimize eminim."

"Taştığında ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu usulca.

"Hayır."

"Bir kere yaptım." Kaslı kolunu göğüslerinin altına sokarak onu kendine çekti. "Galya'nın çağırıcıları üzerimize marlok sürüsünü sürerken bir tarlada kapana kısılmıştık. Onlar maymunsu hayvanlar, büyük yırtıcı maymunlar. Ne siper ne de destek vardı. Sadece beş kişiydik ve sırt sırta verip ateş ettik. Ağzımın kanla dolu olduğunu hatırlıyorum. Görüşüm dalgalanıyordu. Kollarımın uzaklara doğru uzandığını hissediyordum."

"Ne oldu?"

"William *parçalanmaya* başladı. Değişkenler bunu arada bir yaparlar, özellikle de ergenlikten sonra. Gerçeklikle bağlarını kaybederler ve çılgına dönerler. Çılgına döndü ve biz de yere *yığıldık*, çünkü parçalandığında her şeyi öldürüyor. Bir keresinde ona bunu sormuştum ve bana *parçalanmanın* Tanrı'nın olmadığı bir yere gitmek olduğunu söylemişti. Bundan ne çıkarırsan çıkar. Sonunda kendini yıprattığında, sahada hayatta kalan tek şey beşimizdik."

"Devam etseydin, yanıp sönmeye devam etseydin ne olurdu?" diye sordu.

"Ölürdüm. Bunu bilemezdim bile. Sadece biraz daha ileri gidebileceğini düşünürdün ve sonra dünya da hayatın da yok olurdu." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çattı.

"Ne zaman duracağını bilmiyorsun," dedi. "Aşırıya kaçıyorsun. Seni iki saat boyunca aralıksız parlarken izledim, Ataman'ın

savunman düştü. Sınırlarınızın nerede olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok." Dirseğinin üzerinde yükseldi.

"Declan. . ."

"Sana boyun eğdiğim zamanlar oldu. Simoen'in peşinden gitmemi engellediğın zaman ya da büyüklerine William'dan bahsettiğın zaman. Bunu yaptım çünkü sen durumu daha iyi anlıyordun. Şimdi sıra sende. Neden bahsettiğimi biliyorum Rose. On yılı aşkın bir süre profesyonel askerlik yaptım. Zekisin ama eğitime ihtiyacın var. O rıhtıma tek başına çıkarsan ölürsün ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır." Onu kendinden uzaklaştırdı. "Anlamıyor musun-"

"Anlıyorum." Onu geri çekti ve öptü. "Tazıların ilk dalgasını muhteşem bir şekilde öldüreceksin ve sonra ikinci dalga boğazını parçalayacak ve herkes cenazende ağlayacak ve komşularının iyiliğı için hayatını nasıl ortaya koyduğunu anlatacak."

Geri çekildi.

Uzandı, kızın elini tuttu ve parmaklarını öptü. "Bunu benim yöntemimle yapacağız. İkimiz de hayatta kalırız ve sonra Casshorn'la ilgileniriz." Bakışları onu sabitledi. "Bana söz ver Rose."

Söyledikleri mantıklıydı. Bunu anlayamayacak kadar gururlu değildi ve yine de istediğini elde etti - rıhtımda yalnız olmayacaktı. "Tamam," dedi basitçe. "Bunu senin yönteminle yapacağız. Ama bu lanetin işe yaraması için Casshorn'dan hâlâ bir şey almamız gerekiyor."

Declan'ın kaşları çatıldı. "George'un bir yarattığı yeniden canlandıracak kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece kısa bir süreliğine."

"Olabilir," dedi. "Ona sormamız gerekecek."

"Eğer bunu yapabiliyorsa, o zaman bir planım olabilir."

Eli kadının vücudunda gezindi, okşadı. Onu öptü ve kadın ona doğru daha sıkı kaydı.

"Rose?" Tom'un sert sesi verandadan seslendi.

Declan küfretti.

GEORGE devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu ve önünde yerde yatan üç ölü kargaya baktı. Hüzünlü, siyah bedenler. Cansız. Ok ve yayla dikkatlice öldürölmüşlerdi. Onarılacak çok fazla hasar yoktu.

Arkasından Jack havayı kokladı. Muhtemelen kuşların güzel bir atıştırma olacağını düşünüyordu. Sağ tarafta, Mémère ve Rose eski bir tahta kütüğün üzerinde oturuyordu.

"Ona bunu yaptırdığınıza inanamıyorum." Mémère kızgındı. Yanakları kızarmıştı.

Rose, "Er ya da geç yine bir şeyler çıkaracaktır," dedi.

"Ama bu kadar çabuk değil!"

Rose "mantıklı" sesini kullanıyordu. O sesle hiçbir tartışmayı kazanamazdı.

"Ne zaman çok erken olmaz?" Rose sordu.

"Bilmiyorum!" Mémère kollarını salladı. "Şimdi olmaz." "Sana kalsa, çok erken değil demek asla demek olurdu." "Peki bunun nesi yanlış?"

"Yeteneğini bir daha asla kullanmamasını bekleyemezsin," dedi Rose. "George," dedi Declan.

George kargaların yanına çömelmiş ona baktı.

"Sizden yapmanızı isteyeceğim şeye savaş büyücülüğü deniyor. Önce biraz oyun oynayacağız, sonra zor kısmı yapacağız. Anladın mı?"

George başını salladı.

"Önceden, bir şeyleri büyüttüğünüzde onlarla aranızda bir bağ hissediyordunuz, değil mi?"

George yine başını salladı. Çok ince bir oltada balık tutmak gibiydi, sürekli titriyor ve oltayı çekiştiriyordu ama çok sert değildi.

"Bazen de onların bir şeyler yapmasını engelledin. Büyükbabanın Rose'a saldırmamasını engellediğin zaman gibi."

George tekrar başını salladı. Bunu yapabiliirdi. Bunu çok sık yapmazdı, çünkü her şeyin canlı olmasını ve kendi başına bir şeyler yapmasını isterdi, ama evet, bunu yapabiliirdi.

"Bunu bir adım daha ileri götürmeni istiyorum," dedi Declan. "Bu kuşlardan birini yetiştirmeni ve onu çok iyi kontrol etmeni istiyorum. Bu kuşun sadece tek bir görev için yetiştirildiğini anlamalısın. Görev bittiğinde onu bırakmalısın, çünkü görevini yaptı ve dinlenmeyi hak ediyor. Anladınız mı?"

George başını salladı.

Declan ona bakmaya devam etti.

"Anlıyorum," dedi George.

"Devam et," dedi Declan.

George sağdaki kuşa dokundu. En küçüğü oydu ve en çok onun için üzülmüyordu. Kuş onun sihrini çekti, gerildi, koptu ve Georgie dudağını ısırarak geri çekildi. Bir şeyi kaldırdığında hep canı yanardı. Tüylerin altındaki ok deliğini göremiyordu ama hissediyordu ve her ihtimale karşı büyüünden birazını çizgiye yedirerek güzelce ve düzgünce kapattı.

Kuş titredi. Yavaşça önce bir bacağını, sonra diğerini gerdi, yuvarlandı ve ayağa kalktı.

Mémère nefesini içine çekti. "İşte şimdi yaptın. Her şeye yeniden başladın."

"Çok iyi." Declan ayağa kalktı ve kuşun yanına gitti. "Kuşu sabit tutarak gözlerini kapatmanı ve arkanı dönmeni istiyorum. Kuşa dokunacağım ve dokunduğumda bunu bana söylemeni istiyorum."

George gözlerini kapattı. Hafif bir dokunuş büyüü bozdu. "Şimdi," dedi.

"Çok iyi," dedi Declan. "Şimdi ne yapıyorum?"

"Kanatları gövdeye sabitliyorsun."

"Bıraktığımı hissettiğinde bana söylemeni istiyorum."

Uzun bir an geçti. Karganın üzerindeki baskı kayboldu. "Şimdi!"

"Mükemmel. Şimdi arkanı dönebilirsin."

Declan aralarındaki mesafe birkaç metreye inene kadar yürüdü. "Bana doğru yürümesini sağlamaya çalış."

"Kız," diye düzeltti Georgie. "O bir kız kuşu."

"Özür dilerim. Lütfen bana doğru yürümesini sağlayın."

George ipi çekti. Daha önce hiç bir kuşu yürütmeye çalışmamıştı. Yaratıkların hareket etmesini engellemek kolaydı. Bu daha zordu. Karga tökezledi ve olduğu yerde döndü.

"Acele etme," dedi Declan.

George konsantre oldu. Aralarındaki büyüye ne kadar uzun süre odaklanırsa, o kadar karmaşık hale geldi: önce bir çizgiydi, sonra birbirine örülmüş bir sürü ince çizgiydi ve sonra çizgiler kuşu kavrayan parlayan bir ağa dönüştü. Ağı çekiştirmeye çalıştı. Karga sarsıldı ve toprağın içine düştü. Georgie başını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalıştı.

"Sorun değil Georgie, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Mémère.

"Büyükanne, bırak onu," dedi Rose. "Lütfen."

George iç çekti. Bunu yapmanın yolu bu değildi. "Declan'ın yanına git," diye fısıldadı.

Karga kendini kaldırdı ve kanatlarını açtı. Havalandı, birkaç metre uçtu ve Declan'ın omzuna kondu.

"Özür dilerim," dedi George.

"Bu iyi," dedi Declan. "Tekrar dene."

George başını salladı. Ne yapması gerektiğini anlaması on dakikasını aldı. Karganın yürümesini sağlamak için önündeki yola çok iyi konsantre olması gerekiyordu. Eğer bırakırsa, karga Declan'a doğru uçacaktı. Karga nihayet küçük yürüyüşünü tamamladığında, George mutlu bir iç çekti.

"Yorgun musun?"

Declan sordu. "Hayır."

"Yeni oyun o zaman." Declan elini açtı ve ona küçük kırmızımsı bir taş gösterdi. Taşı toprağın içine fırlattı. "Onu geri getirebilir mi?"

Karga havalandı, taşı kavradı, geri uçtu ve Declan'ın avucuna bıraktı. George gülümsedi.

Declan kaşlarını kaldırdı. "Bunun kuşu yürütmekten daha zor olması gerekiyordu."

"Benim için daha kolay." Tek yapması gereken önce kayaya, sonra da Declan'a konsantre olmaktı.

"Kuşlara bizim için kiraz çaldırırdı," dedi Jack.

Declan geriye doğru eğildi ve taşı çalıkların arasına fırlattı. Karga onun omzundan havalandı ve kayanın izlediği yolu takip ederek bir dalın üzerine tünedi. George kaşlarını çatı. Oturduğu yerden kayayı göremiyordu.

"Bulamıyor musun?" Declan sordu.

"Onu bulmak için gözlerinin içine bakmam gerekiyor," dedi George sessizce. "Ve sen bunu yapmaktan hoşlanmıyorsun," dedi Declan.

George başını salladı.

"Çünkü bunu yaparken bir kuş olmadığını unutuyorsun? Ve nasıl geri döneceğini hatırlamak zor olduğu için mi?"

George irkildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Teyzem bir büyücüdür. Senden yapmanı istediğim şeye nekromantik sahiplenme deniyor. Bunun bir hilesi var. Bedenine geri dönmene yardım edebileceğime söz verirsem, dener misin?"

"Rose!" Mémère kütükten atladı.

Rose, "George, eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Bu senin seçimin. Yapmazsan kimse sana kızmaz."

George bunu düşündü. Bunu sadece bir kez bir kediyle yapmıştı, çünkü Jack istediği zaman bir kedi idi ve o hiç kedi olmamıştı ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Bedenine geri dönebilmesinin tek nedeni Jack'in onu bahçede hareketsiz otururken bulması ve arkasından vurarak nefesini kesmesiydi. En kötüsü de kedi olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamamasıydı. Sadece bir şeyi arayıp bulamamanın ve kendi bedenini aradığını bilmenin belirsiz, korkutucu hissini hatırlıyordu.

Kuş olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. George Declan'a baktı. "Tamam," dedi.

"Ne zaman hazır olursan." Declan başını salladı.

George kargaya baktı, aralarında uzanan büyü çizgisini kavradı ve çekerek kendini siyah bedenine içine itti.

Dünya, adını bilmediği renklere bürünmüştü. Uzun bir süre hareketsiz oturdu, yaprakların canlılığı ve parıltısı içinde kayboldu, ta ki bir şey onu zihninin arkasından hafifçe dürtünceye kadar.

Kaya.

Kayayı bulması gerekiyordu.

Daldan yaprakların arasına atladı ve yere baktı. İşte oradaydı, bir düzine renkle parlıyordu. Çok güzeldi. Güzel, güzel kaya.

Onu gagasına aldı ve çalılarının arasından geçti. Güneşin aydınlattığı çimenler çok güzeldi. Uzakta figürler gördü: ikisi bir arada duruyordu, kristal berraklığında ve parlıyorlardı, biri daha güçlü, diğeri daha zayıftı. Zihninde kelimeler belirdi. Rose. Mémère. Ne anlama geldiklerinden emin değildi ama kendisini iyi hissettirdiklerini biliyordu. Daha küçük, tuhaf bir renk tonu olan başka bir figür gördü. Onu da tanıyordu. Jack. Sağında dördüncü bir figür bekliyordu, içlerinde en büyüğü. Declan. Declan için bir şeyler yapmalıydı. Ona doğru çekildiğini hissetti ama nedenini bilmiyordu. Kanatlarını açtı ve ona doğru uçtu, kolunun üzerine kondu, Declan pençelerinin altında sıcak ve sertti. Taş gagasından düştü.

Daha önce görmediği beşinci bir figür vardı. Yere yığılmış, bir top gibi kıvrılmıştı. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir yanı vardı ama diğeri gibi parlamıyordu.

Declan ağzını açtı ve bir ses çıkardı.

Buz ona çarptı. Haykırdı, dünya dönmeye başladı ve George sarsılarak, nefesi kesilerek ayağı kalktı. Yüzü ıslaktı. Jack yanında boş bir kovayla duruyordu.

Rose'un kolları ona sarıldı. Kendilerini çok rahat ve sıcak hissediyorlardı.

"Şok onu kırar," dedi Declan. "Fazla bir şey gerekmez, özellikle de diğerk formda çok fazla zaman geçirmedir. Bir şeye ne kadar uzun süre sahip olursa, şokun o kadar yoğun olması gerekir. Dışarı çıkmak için birbirini yakan nekroskoplarımız vardı ama bu saatler süren bir daldırmadan sonraydı. Bizim sadece bir dakikaya ihtiyacımız olacak."

"İyi misin?" Rose sordu.

George gülümsedi, kafasındaki renk cümbüşü yavaş yavaş kayboluyordu. "Bu zamanı hatırlıyorum," dedi. "Kuş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

YİRMİ ÜÇ

İnsan ormanın derinliklerine daldıkça daha da karanlık bir hal alıyordu. Ağaçlar uzuyor ve kalınlaşıyordu, gövdeleri devasa dokulu sütunlar gibi yükseliyordu. Dalları yosun, liken ve atkuyruğu sarmaşıklarının parlak mavi demetleriyle birbirine bağlanmış, hayalet ağaç ruhlarının saçları gibi aşağıya damlayarak yayılıyor ve bükülüyordu. Gölge, ormanın zemininden ayrı, kendine ait bir seviye oluşturuyordu ve Rose ormanda yolunu bulurken, Jack'in büyükannesinden uzaklaşmadığından emin olmak için arada bir yukarıya bakıyordu. Jack geride kalmaktan pek memnun değildi.

Vahşi doğada evindeymiş gibi yürüyen Declan'a baktı. Küçük bir çanta taşıyordu. Çantada, dikkatlice sabitlenmiş iki karga vardı. Wood House'a döndüklerinde George ikisini de yeniden canlandırmıştı. Şu anda onlara sahip değildi ama serbest kaldıklarında hissedecek ve onları ele geçirecekti.

Basit bir plandı. Casshorn'a yeterince yaklaşacaklar, doğru anı bekleyecekler, kargaları serbest bırakacaklar ve George'un onları bir eşya çalmak için kullanmasına izin vereceklerdi. Sonra kargalar uçup gidecek, onlar da peşlerine düşecek, eşyayı alacak ve umarım canlı kurtulacaklardı.

George'a sadece beş dakika izin verilecekti. Beş dakika sonra, hazır olsun ya da olmasın, Büyükanne ve Jeremiah onu uyandıracaktı. Declan'a göre beş dakika yeterince güvenli bir süre idi. George'a bunu yaşatmak istemiyordu ama başka seçenekleri yoktu. Her yönüyle çürük bir plandı ama ellerindeki tek plan buydu.

Jeremiah ve Leanne ile konuşmuştu. George uyandığında ve artık onun hediyesine ihtiyaçları kalmadığında, Jeremiah onu, Jack'i, Leanne'i ve oğlunu sözde erzak almak için Broken'a götürecekti. Leanne'e iyi bir otel odası için yeterli para vermişti. Leanne gücüyle çocukları idare edebilirdi. Kenar'da ne olursa olsun, kardeşleri güvende olacaktı.

Orman onların etrafında gelişti. Burada hayat hüküm sürüyordu. Sessizliği yüzlerce küçük ses dolduruyordu: didişen kuşlar, yuvalarından yavrularını çalmaya gelen Edger erminlerine öfkeyle bağırان sincaplar, homurdanan porsuklar

ve tilkinin dikkatli öksürük havlamaları hem çok yakın hem de çok uzaklardan geliyordu. Ağaç gövdelerini yosun kaplamıştı; uğur böceği şeklindeki çiçekleri pastel kırmızılar, sarılar, lavantalar ve morlarla parlıyordu. Devrilen ağaçlar yeni yaşamı destekliyor, sürgünler gönderiyor ve sarmaşıklara can veriyordu. Sayısız çiçek ve bitkinin parfümü havada süzülüyor, hayvan kokularına karışıyordu. Gölgeleikten süzülen ışık bile yemyeşil ve zümrüt yeşiliydi.

Orman'ın kaosunda, o ve Declan sadece iki küçük yaşam zerresiydi. Başka zamanlarda oturup Orman'ın nefes alışını dinlemeyi çok isterdi ama bugün böyle bir lüksü yoktu.

Declan, çam samanları ve kir tutmuş sarmaşıklardan oluşan halıyı yaran parlak pembe bir ot parçasının yanında durakladığında Rose, "Dikkatli ol," diye seslendi. "Çok zehirlidir."

En yakındaki asmaya uzandı, bir avuç soluk sarı çilek kopardı ve birazını ona uzattı. "Sahte kirazlar," dedi.

Bir tanesini ağzına attı. "Tadı gerçek gibi."

Declan'ın ormanda bir kurt gibi sessiz ve hafif adımlarla ilerleyişinde hiçbir kusur bulamıyordu. Yüzü yine içine kapanmıştı. Ağzının etrafındaki sertlik geri gelmişti ve soğuk, mesafeli bakışları da öyle.

Éléonore'un isteklerine rağmen onunla gelmekte ısrar etmişti.

Büyükannesi kendinden geçmişti. "Neden onu oraya götürmek zorundasın?"

"Birinin yapması gerek. Wood'u tanımıyor."

"Bırak Tom ya da Jeremiah yapsın."

"Oradan bir yarasa gibi kaçmamız gerekebilir ve ben Tom ya da Jeremiah'dan çok daha hızlı koşabilirim ve daha ateşli parlarım. Ayrıca bana güveniyor. Benimle rahat edecektir."

Éléonore dudaklarını büzmüştü. "Keşke yapmasaydınız. Sadece bir torunum var."

Declan'a bakan Rose, onun da gelmemiş olmayı dilediğini hissetti. "Sana yardım etmem seni bu kadar rahatsız ediyor demek?" diye sordu sonunda.

"Keşke sana güvenmek zorunda olmasaydım."

"Kolumu bükmediniz. İşgal edilen benim evim ve hedef olan benim ailem."

"Bunu anlıyorum." Başını iki yana salladı. "Profesyonel bir asker olmanın amacı sivillerin savaşmak zorunda kalmamasıdır. Yaptığımız şeyleri

Senin gibi insanlar güven içinde uyuyabilsin diye. Ve ben burada sivil bir kadına ve bir çocuğun yeteneğine güveniyorum. Evet, bu beni rahatsız ediyor. Olması gerektiği gibi."

"Eğer seninle gidersem-" diye başladı.

Başını sertçe kaldırdı. Ona baktı.

"Eğer seninle gidersem ve birlikte olmaya karar verirsek, eninde sonunda sen bir göreve gideceksin ve ben evde kalacağım, volta atıp tırnaklarımı yiyerek sağ dönmeni umacağım."

"Her zaman o kadar dramatik değildir," dedi sessizce.

"Ama genellikle tehlikelidir."

"Evet," diye itiraf etti.

"Sizinle gelmek için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Ona soğuk bir bakış attı. "Ajanlarımdan biri olarak kaydedilmek için bazı güvenlik sınavlarından ve yeterlilik testlerinden geçmeniz gerekecek. Bu kötü bir fikir. Görevden çok senin için endişelenirim."

Gülümsedi. Hayır demedi. "Sanırım yeterince iyi olmayı öğrenmem gerekecek ki sen de bu kadar endişelenmeyesin. Umarım iyi bir öğretmensindir."

"Sen imkânsız bir kadınsın," diye hırladı.

"Hey, ben senin evine bana meydan okumanı talep ederek gelmedim.

Beni seçen mankafa sendin, bu yüzden sadece kendini suçlayabilirsin."

Birlikte durdular. Dar bir çayırın kenarında durdular. Ötesindeki orman canlı rengini kaybetmişti. Ağaç gövdeleri çıplak ve acımasız duruyordu ve çalıların altı solmuş yapraklardan oluşan gevşek bir arapsaçına dönüşmüştü.

Büyü kaybolmuştu. Orman ölü ve garip bir şekilde korunmuş, sanki mumyalanmış gibi duruyordu. Yabancı ve keskin bir büyü lekesi ölü gövdeleri ve solmuş otları boyamıştı. Eğer bir rengi olsaydı, Ağaç'tan mor, çürümüş bir balçık gibi damlardı.

Tazıların varlığının kanıtı.

Rose, "Yaptıkları şey ürkütücü," dedi.

Declan'ın kolları kısa bir an için onu sardı ve kendine çekti. Neredeyse hemen bıraktı ama o şiddetli sarılmanın içine o kadar çok şey sığdırmıştı ki: istek, ihtiyaç, endişe, güvence ... Onu hayatı pahasına koruyacaktı. Garip bir şekilde, bu onu öfkelenlendirmişti. Hiç kimse bir başkasının kendisi için hayatından vazgeçmesi durumunda kalmamalıydı. Declan'ın ölümünün ağırlığını taşımak istemiyordu. Korku geri planda kaldı ve soğuk öfke ön plana çıkmaya başladı. Casshorn. Declan'la ya da onsuz bir gelecek umudu varsa, Casshorn'u ve tazıları yok etmek zorundaydı. Tek yolu buydu.

Declan orada olacaktı, sonuna kadar savaşıacaktı. O da aynısını yapmak zorundaydı. Birlikte yanmış Orman'a doğru yürüdüler.

YİRMİ dakika sonra Rose bir vadinin kenarında Declan'ın yanında yatıyordu. Altlarında, zemin keskin bir şekilde alçalıyordu. Vadinin tabanının ortasında garip bir mekanizma duruyordu; sanki devasa bir saatin midesi bulanmış ve ters dönmekten önce içindekileri kusmuş gibi, dişliler ve hareketli parçalardan oluşan karmakarışık bir karmaşa. Cihazın ortasında, ısıldayan sisten örülmüş büyük bir pamuk şeker yığını gibi, soluk gümüşü parıltılardan oluşan dikdörtgen bir küme asılıydı.

Cihazın etrafında tazılar yan yana yatıyor, bir kutunun içindeki kibritler gibi sıkıca paketleniyorlardı. Rose onları saymaya çalıştı. Yüz on iki. Yüz on üç. Yüz ve . . . çok fazla. *Bizi görürlerse paramparça oluruz.* Vadiden yükselen büyü neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Boşluğu dolduruyor, sanki dağılamayacak kadar ağırmış gibi yerde ve yamaçta sürünüyordu.

Sadece izlerini hissediyordu ama sürünerek geçip gittiklerinde tüm vücudu temastan geri çekildi. Ayağa fırlayıp Orman'a geri koşmak, bir göle atlamak ya da bir avuç çamur kapıp

Sümüksü patinayı kazımak için kendini fırçalıyor.

Dişlerini sıktı ve nefes almaktan korkarak kıpırdamadan yattı. Zihninde vadinin duvarına doğru akan bir tazi sürüsü canlandı. Hain hançer dişlerinin Declan'ı parçaladığını, kemiklerindeki eti kopardığını hayal etti. Ne olduklarının, tüm korkularının, endişelerinin, mutluluklarının, onları insan yapan her şeyin hiçbir önemi yoktu. Tazılar için onlar sadece büyüyle aşılannmış etlerdi. Soğuk üzerine çöktü, kaslarını kilitledi. Kalbi küt küt atıyordu.

Declan'ın eli onun omzunda durdu. Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve gözlerinde sakin, istikrarlı bir güç gördü. Başını kaybetmemişti. Korkmuş gibi görünmüyordu. Onun cesaretine bir koltuk değneği gibi tutundu ve paniğini küçük, sessiz nefeslerle dışarı attı.

Vadinin zemininde bir şey kıpırdadı.

Declan harekete odaklandı. Gözleri buz gibi soğudu.

Bir av köpeği kümesi ayrıldı ve uzun bir pelerine sarınmış, uzun boylu bir figür yükseldi.

Casshorn.

İşte oradaydı. Sonunda sonovabitch'i buldular. Zafer onu doldurdu. Saklanabileceğini düşündü, değil mi?

Casshorn sersemlemiş gibi sallandı ama kendini toparladı. Parmaklarını şıklattı ve tazılar önünden ayrılarak bir yol açtılar. Yavaşça kendini cihaza doğru sürükledi.

Adamın sırtına baktı ve ölmesini diledi. Görüş mesafesi içinde olsalardı, onu kızartmayı deneyebilirdi.

Cihaz, metale sürtünen metalin çıkardığı bir gıcırtı yaydı. Dişliler döndü.

Casshorn çömeldi ve yerden bir şey aldı.

Cihazın ortasındaki parlayan koni yarıldı. Kalın mor ve sarı damarlarla kaplı bir zara sarılmış karanlık bir nesne dışarı kaydı. Nesne ıslak bir gümbürtüyle yere düştü ve kıvrılarak zarı gerdi.

Casshorn ona yaklaştı ve büyük, kötü görünümlü bir kancayı ışığa doğru çekti. Kancadan kalın bir zincir uzanıyor ve soldaki ölü bir ağacın içinde kayboluyordu.

Zarın içindeki şey kıpırdandı. Casshorn acımasız bir vuruşla kancayı zara sapladı ve yanındaki tahta bloktan çıkıntı yapan bir kolu tekmeledi. Zincir gerildi, zar çuvalı yerde sürükledi ve havada, yerden üç metre yükseklikte asılı durduğu ağaca doğru salladı.

Casshorn zarı kaşdı, fırçalayarak uzaklaştırdı ve kancanın üzerinde baş aşağı kıvranan, tamamen şekillenmiş bir tazı ortaya çıktı. Casshorn hayvanı başından kavradı ve kadın Casshorn'un elini gördü. Parmakları çok uzamıştı ve her birinin üstünde iki inçlik siyah bir pençe vardı. Bu pençeler canavarın boynuna saplandı ama tazı direnmek için hiçbir şey yapmadı.

Casshorn saldırdı. Pençeleri tazının boğazını kesti. Yaradan gri bir akıntı döküldü. Casshorn yerden bir fincan aldı ve akıntının altına tuttu. Sıvı bardağın içine ve ellerine sıçradı. Birkaç saniye sonra tazı sarsılmayı bıraktı. Sıvı akışı kesildi. Casshorn elini canavarın sırtına sildi ve fincanı dudaklarına götürdü.

Midesi sıkıştı. Rose kusmamak için elini ağzına kapattı.

Casshorn fincanı kaldırdığında pelerin omuzlarından kaydı. Pelerinin altında çırılçıplaktı. Çok uzun boyluydu, geniş omuzları ve büyük bir göğsü vardı ama

İnsanlık dışı derecede inceydi ve bir tazi gibi sıkı kaslara sahipti. Sarı ve mor lekeler tenini boyuyordu. Kolları ve bacakları orantısız uzunlukta idi.

Casshorn bardağı devirip döndü ve kadın onun yüzünü gördü. Bir zamanlar yakışıklı bir adam olmalıydı. Hâlâ bunun yankılarını görüyordu: büyük kapüşonlu gözler, çenenin kare çizgisi, bir zamanlar geniş, güçlü, erkeksi bir yüz olan şeyin gölgesi. Geçmişte Declan'a benziyor olmalıydı ama artık benzemiyordu. Şakaklarında, derisinin altına ip geçirilmiş gibi duran bir damarlar ağı göze çarpıyordu. Hâlâ altın sarısı olan uzun saçları seyrelmişti ve şimdi kafa derisinden göğsüne doğru tek tek dökülüyordu. Yüzü sarkmış ve kırışmıştı; bardağın içindekileri yutmak için ağzını açtığında dişlerini gördü. Ağız kan kırmızısı dişlerle doluydu.

Casshorn bardağı boşalttı. Demek böyle yaptı. Tazıların büyümesine karşı bağışıklık kazanmanın bedelini zihni ve bedeniyle ödedi.

Declan'ın güçlü parmakları koluna bastırdı. Kadın ona baktı. Bakışları Casshorn'un çok yukarısında, vadinin diğer tarafındaki bir noktaya sabitlenmişti. Kadın baktı ve kaçmaya fırsat bulamadan nefesini tuttu.

Çalılar arasında bir kurt yatıyordu, simsiyah ve kocaman, sanki bir kâbusun canlanmış hali gibiydi. Hafızasında devasa bir şey olarak kalmıştı. Korkunun ona oyun oynadığını, onu gerçekte olduğundan daha büyük gösterdiğini düşünmüştü ama hayır, gerçekten de o kadar büyüktü.

Declan'ın dudakları kıpırdadı ve sessiz bir kelime mırıldandı. *William.*

Kurt bakışlarını kaydırdı ve onu gördü. Gözleri kehribar rengiyle parladı. Siyah dudakları sessiz bir hırıltıyla kalktı ve William onlara dişlerle dolu bir ağız gösterdi. Rose ürperdi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Eğer William Casshorn ile birlikteyse, o zaman çalılıklar arasında saklanarak ne yapıyordu?

Bir çarpma sesi aşağı bakmalarına neden oldu. Casshorn elindeki fincanı cihaza doğru fırlatmış ve fincan sekmişti. Arkasına yaslandı, pençeli ellerini incelemekte olan yelesinde gezdirdi ve binlerce kez yapmış olması gerektiği gibi mekanik bir şekilde örmeye başladı. Birkaç santim örmeyi başarmıştı ki, saçlarının tamamı kafasından kayarak onu kel bıraktı. Casshorn şaşkınlık içinde elindeki saça baktı ve onu fırlattı. Dişlilerden birine takıldı ve orada asılı kaldı.

Daha iyi bir fırsat bulamazlardı. Rose, Declan'ın kolunu tuttu, ona bakana kadar parmaklarını sıktı ve o kadar sessiz fısıldadı ki kendini zar zor duyabildi. "Saç. Onun saçı."

Casshorn toprağın içine gömüldü. Tazı denizi ona süründü. Birine sarıldı ve yanağını solgun derisine dayadı. Canavar yan yattı ve Casshorn onun üzerine uzandı.

Declan başını salladı ve yanındaki çantaya uzandı. Kargaları dikkatlice açtılar. Rose, George'un saçı görmesi için dua etti. Ne araması gerektiğini vurgulamıştı: giysiler, üzerinde saç olan bir fırça, kişisel eşyalar, gümüş takımlar... Saç, o kadar saç, vücuttan yeni çıkmış saç, her lanetçinin rüyasıydı. Sadece kan daha iyiydi ve sadece kısa vadeliydi; çok çabuk çürüyordu.

Çalışırlarken kurdun bakışları onu yakıyordu. Vadi, zorlu ormanlık arazinin her yönünde neredeyse iki mil uzanıyordu. William'ın onlara ulaşamayacağını biliyordu ama onlara bakışı çılgılık atma isteği uyandırıyordu.

Rose kuşunu sıktı. Şimdiye kadar George kargalarla ilgilendiklerini hissetmiş ve dikkat kesilmiş olmalıydı. Kuşu, saçları tam önünde olacak şekilde işaret etti ve tekrar tekrar fısıldadı, "Saç, saç, saç, saç, saç ..."

Declan kuşunu serbest bıraktı. Bir an sonra o da kendi kuşunu bıraktı. Kargalar iki kara kaya gibi aşağı doğru süzüldü. Declan'ın kargası dalıp çıktı ve pençeleri Casshorn'un pelerininin kumaşına takıldı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, Georgie. . ."

Bir tazı kafasını kaldırdı, sonra bir başkası. Karanlık bir beden yukarı fırladı ve karga yere düştü.

İkinci kuş tazıların üzerinde yavaş bir daire çizdi, döndü, sola saptı -Kupanın peşinden gidiyordu. Rose'un kalbi küt küt atıyordu. Ellerini yumruk yapıp sıktı ve kuşun sağa dönmesini diledi.

Son anda, karga sağa düştü ve dişlilerden örgüyü kaptı.

Cihazdan kopan bir kara büyü filizi kuşun kanatlarına battı. Rose nefesini tuttu. *Hadi, George, hadi, yapabilirsin.*

Karga duraksadı, sarsıldı, kanatlarını öfkeyle çırpı ve yukarı, daha yukarı uçtu, ağaçların ötesinde Doğu Laporte'a doğru gözden kayboldu.

Rose başını yüzüstü toprağa bıraktı. O yaptı. Kardeşi yaptı.

o.

Declan'ın eli omzunu kavradı ve onu sertçe yukarı kaldırdı. Vadide Altlarında tazılar yükseliyordu. Declan'ın yüzü kararmıştı. Vadinin diğer ucunda William geri çekildi, sürünerek uzaklaştı.

Uçurumdan sürünerek çıktılar. On ayak. On iki. On beş. Yirmi. Declan onu dik tuttu ve tek bir kelime söyledi.

"Kaçın!"

Arazinin izin verdiği en hızlı şekilde koşarak ormanda hızla ilerlediler. Ağaç gövdeleri uçup gitti. Dalların üzerinden atladı ve çalılıklara çarptı.

Declan hemen arkasından, "Daha hızlı," diye seslendi.

Rose bir hız patlaması yaptı. Hava ciğerlerini yaktı. Yanı acımaya başladı. Koşmaya devam etti. Orman, boğuk nefesleriyle noktalanan bir bulanıklığa karıştı.

Küçük bir koruluğa daldılar. Declan onu kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü. "Bir duruş yapacağız."

İki büküm oldu, kusmamaya çalışıyordu. Yorgun bile görünmüyordu.

Declan sırtındaki kınından bir kılıç çıkardı ve bir kez çevirdi. "Kısa menzilli flaş kullan," dedi. "Ne kadar az gürültü yaparsak o kadar iyi."

İlk tazi çalılıkların arasından açık alana çıktı. Gerildi, uzun bacaklarındaki kaslar kasıldı ve havaya sıçradı.

Declan savurdu. Bıçak tazıyı ikiye böldü ve Declan cesedin yıkıntılarına doğru hızla battı. Tazi leşinden zehirli dumanlar yükseliyordu. Rose öksürdü ve ondan uzaklaştı. Kısa menzilli flaş. Bunu yapabiliirdi.

Bir tazi buruşuk çalılarının arasından fırladı. Büyük sıçrayışlarla ona doğru ilerledi, ağzı açıktı, kanlı dişleri koparmaya hazır. Dört gözü ışıldayan gri renkte ona bakıyordu. Tazi saldırdı ve Rose parladı. Kısa, kontrollü büyü patlaması yaratığın omzunu göğsünün derinliklerine kadar yarı. Canavarın üst yarısı kenara kaydı, gri balçıkla dolu yumuşak morumsu iç organları bir anlığına ortaya çıktı ve yana düştü.

Başka bir tazi sağdan ona doğru fırladı. Rose tekrar parladı ve başının ölü otların arasından yuvarlanışını izledi.

Canavarlardan oluşan karanlık bir sel, büyüü azalmış donuk ağaçların arasından geçerek ormana doğru ilerledi. Doğruca onlara yöneldi. Bir an içinde boğulacaklardı.

Rose arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Ondan bir büyü çizgisi fırladı ve yere doğru kıvrıldı. Üçe bölündü ve onun etrafında dönmeye başladı.

En öndeki canavar depara kalktı, mor renkli postunun altında kasları esniyordu, bacakları pompalıyordu, korkunç dişleri ortaya çıkmıştı. Ona doğru sıçradı ve üç parçaya bölünerek kenara düştü.

Onun için doğru olanı yaptılar. Parıl parıl parlayan flaşıyla karşı konulmaz bir hedef haline geldi. Kemerleri olabildiğince hızlı döndürmeye konsantre oldu, yer gri çamurlarıyla ıslanana kadar iğrenç bedenleri kesti. Sol tarafta Declan, kılıcı ölümcül bir girdap gibi dönerek tazı akıntısına saldırdı. Ölümcül bir hassasiyetle kesiyordu, hızlı ve durdurulamazdı. Kılıcı her kesişinde bir şey ölüyordu. Kesinlikle çok güzeldi.

Son tazı açıklığın kenarında durakladı. Rose flaşını bıraktı ve kör edici beyazlıkta tek bir keskin şimşek gönderdi. Declan da aynı anda parladı, iki parıltı birleşti ve tazı yere düştü.

Açıklık gri kanla ıslanmış ve dumanı tüten cesetlerle doluydu. Declan ona baktı. "Yaralanmamış mı?"

Başını salladı.

"Kaç kişi öldürdük?" diye sordu.

Kadın katliamı inceledi. "Elli mi?"

"Yirmi iki." Kılıcını sildi ve tekrar kınına soktu.

"Sadece yirmi iki mi?" Buna inanamıyordu. Çok daha fazla gibi görünüyordu.

"Yirmi iki." Onu kolundan tuttu. "Koş. Diğerleri gelmeden önce." Ormana doğru koşular.

"William'ın Casshorn'a yardım ettiğini sanmıyorum," dedi. "Ben de öyle düşünmüyorum."

"O zaman burada ne işi var?"

"Biliyorsam ne olayım."

Eğer William Casshorn'la işbirliği içindeyse, tek yapması gereken Gürültü olsaydı, tüm sürü üzerlerine gelirdi. "O da neydi?" Declan sordu.

"Ne?"

"Orada yaptığınız flaş küresi mi?"

"Bu değiştirilmiş bir Ataman savunması," dedi ona. "William'ı ilk gördüğümde, geçip kemeri e bleceğinden korktum. Bazı nedenlerden dolayı, onları bu şekilde çok daha hızlı dndrebiliyorum. Neden, daha önce hiç böyle bir şey görmedin mi?"

"Daha önce kimsenin böyle bir şey gördüğünü sanmıyorum," dedi ona. "Koşmaya devam et."

Rekor bir sürede surlara ulaştılar. Büyükanne içeride kapıların yanında bekledi.

Declan küçük bir selam verdi. "*Madam.*"

"Evet, evet," dedi ona asık bir suratla. "Tom seni içeride görmek istiyor."

Declan başını salladı.

"Saçı aldın mı?" Rose sordu. "Aldık."

Declan binanın içinde kayboldu. Rose yere yığıldı. Sırt st yattı, kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. Vücudu amaşır makinesinden geçirilmiş ıslak pamuk gibiydi.

"İyi misin?" Éléonore'un yüzü gökyüzünü kapattı.

"Peki," dedi nefes nefese. "Biraz burada uzanacağım. Demirden yapılmış: Çok hızlı koşuyor ve hiç yorulmuyor."

"Holiganlar kaçtı," dedi Éléonore.

"Ne?"

"Jeremiah beni telefonundan aradı. Anlaştığımız gibi onları ve Leanne'i oğluyla birlikte Broken'a götürdü. Benzin istasyonunda otoyoldan sağa dönmek için durana kadar sessiz ve güzel bir şekilde oturdular ve sonra kamyonun kapısını açıp kaçtılar."

Rose gözlerini kapadı ve inledi. *Neden ben?*

"Jeremiah ve Leanne onları yakalamaya çalıştı ama gittiler."

"Eve geri döndüler." Rose yerden kalktı ve oturdu. Kendini bin yaşında hissediyordu. Başka nereye gidebilirlerdi ki? "Bu Jack'in hatası. Onun yardımı olmadan Casshorn'la savaşamayacağımıza inanıyor ve Georgie'yi de buna ikna etmiş olmalı. Onları alıp Leanne'e götüreceğim. Aileden başkası için geleceklerini sanmıyorum, o yüzden ya sen ya ben, Casshorn'u lanetleyeceğin için de ben olmak zorundayım."

"Acele et," dedi büyükannem.

"Pekâlâ." Rose kendini ayağa kaldırdı.

"Yürü!" Éléonore el salladı.

Rose kapıya doğru yöneldi. Kısa bir süre Declan'ı almayı düşündü ama vazgeçti. Onlar lanetlerini uygularken Declan'ın çitleri koruması gerekiyordu ve o da ormanı avucunun içi gibi biliyordu. Çocukları Leanne'e bıraktıktan sonra birkaç saat içinde geri dönecekti. Çocukların güvenli bir yere götürülmesi gerekiyordu ve bunu ne kadar çabuk başarırса herkes için o kadar iyi olacaktı.

YİRMİ DÖRT

GÜL yolda hızlı adımlarla koşuyordu. Vücudu ağrıyordu. Declan'ın sabahları yaptığı tüm o koşularda belli ki bir hikmet vardı. Eğer ona yetişmeyi umuyorsa, koşmaktan nefret etmesine rağmen koşmaya başlamak zorundaydı. Çok yürüyordu ama yolda birkaç mil yürümekle hayatınız için koşmak arasında dünya kadar fark vardı. Günde on saat ofis temizlemek de atletik yeteneğini pek geliştirmiyordu. Daha iyi ata binmesi de gerekiyordu. Yavaş hızda yeterince iyiydi ama dörtnalda canını dişine takması gerekiyordu.

Declan'ın çocukların ata binememesine çok kızdığını hatırlıyordu. Sanki Edge'de herkesin lanet olası bir atı varmış gibi. Ata binmeyi bilmesinin tek nedeni, büyükbabasının yarı kör yaşlı kısrağı Lovely'yi yanında tutmakta ısrar etmesiydi. Çocukken ona bindiğini hatırlıyordu. Lovely birkaç yıl önce ölmüş ve büyükbabası onun yerini asla doldurmamıştı.

Büyükbaba Cletus'un Declan'ı onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu.

Rose dönemeci döndü ve evi gördü. Kendini hazırladı. Öfkeli bağırışlar ve gözyaşları olacaktı. Sonunda istediğini elde edecekti ama bunun için biraz sert sözler söylemesi gerekecekti.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam çalılarının arasından yola adım attı. Solmuş bir tişörtün üzerine kot pantolon ve siyah deri ceket giymişti. Vahşi gözleri iki parça kehribar gibi parlayarak ona baktı.

William.

Rose durdu.

Ona yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Yüzü asıktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Çocuklar güvende," dedi. "Onlara göz kulak oldum."

Korku boynundan aşağı süzüldü. Kendine, onu her an flaşıyla kızartabileceğini hatırlattı. "Neden buradasın William?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Onun yüzüne baktı ve ihtiyatla renklendirilmiş boş bir belirsizlik gördü. Jack, insan duygularının yabancı topraklarına daldığında ve ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden kendini sıktığında tam olarak böyle görünüyordu.

sıradaki. Eğer Jack bir gösterge ise, William sınırlarına kadar gerilmişti. Her an patlayabilir ve saldırabilirdi.

"Gel yanıma otur," dedi sesini sakinleştirerek. "Konuşuruz."

Onu eve kadar takip etti. Kadın koruma taşlarını kaldırarak onu içeri aldı ve verandadaki sandalyeleri işaret etti. Adam onun yerine basamaklara oturdu, kadın da diğer tarafa, aralarında yeterli mesafe bırakarak oturdu. Mutfak penceresine baktı ve iki yüz gördü. Başlarını eğdiler ama kadın onlara birinci sınıf bir kaş çatmadan önce değil.

Rose tekrar William'a baktı. Duygusal bir uçurumdaydı ve yanlış bir söz ya da bakış onu uçuruma itebilirdi. Jack'i aynı uçurumdan birden fazla kez kurtarmıştı. Elbette sekiz yaşında bir çocukla otuzlarına yaklaşan eğitimli bir katil farklı şeylerdi. Çok dikkatli davranmak zorundaydı. Dürüstlük her şeyden önemliydi. Jack içgüdüsel olarak onun yalanlarını sezmişti ve William da muhtemelen aynısını yapacaktı. Onu tedirgin edebilecek konulardan uzak durmak en iyisiydi.

"Seni Declan'la gördüm," dedi. "Siz ikiniz . . . ?" Dikkatli adımlarla yürümeye devam etti. "Onu seviyorum," dedi.

"Huh." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seni seviyor mu?"

"Bilmiyorum. Bunu konuşmadık, o yüzden nasıl hissettiğimi bilmiyor." "Neden o? Neden ben değil?"

Soruları son derece nötr bir tonda sormuştu ama kadın bunun ardındaki duyguyu sezmişti; bir ömür boyu reddedilmişti. Dürüst bir cevabı hak ediyordu ve bunu düşünmek için bir an durdu.

"Bunu açıklamak zor. Birçok yönden birbirimize benziyoruz. Bunu düşünmezsiniz ama öyleyiz. İstendiğimi ve güvende olduğumu hissettiriyor ve beni güldürüyor.

. Ayrıca beni çok sinirlendiriyor. Bir ara ona neredeyse çakıyordum." Durakladı. "Aşkî açıklanabilir parçalara ayırmak çok zor, William. Bu bir güç, bir duygu. Hissettiğinde bilirsin, hissetmediğinde de bilirsin."

"Yani bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" Soru düz, nötr bir sesle sorulmuştu.

"Bu pek doğru değil," dedi. "Seni iyi tanımıyorum ama sende hoşuma giden şeyler var. Dürüst olmanı seviyorum. Çocuklara karşı sabırlı ve nazik olmanı ve onlara göz kulak olmanı seviyorum. Emerson'u baş aşağı ağaca asıp beni ölümüne korkutmandan hoşlanmadım."

"Hayal kırıklığına uğramıştım," dedi. "Mutlu değildin."

Ona bir hediye yapmıştı ve neden heyecanlanmadığını anlamıyordu. Tıpkı Jack gibi. "Arkasındaki düşünceyi takdir ediyorum. Yine de keşke yapmasaydın."

William ona şüpheli bir bakış attı.

"Bir keresinde George ve kendinden büyük bir çocuk kavga etmişler. Büyük çocuk George'un ağzına vurdu ve onu yere düşürdü. Jack araya girmeye karar verdi. Büyük çocuğu çok kötü dövdü. Burnunu kırdı ve bir dişini kırdı. Kendini kahraman sanıyordu. Ona bir hafta ceza verdim. Çocuğa yumruk atıp bıraksaydı, peşini bırakırdım. Ama çok fazla şey yapmıştı. Emerson'ı ağaca asmak çok fazlaydı." İcini çekti. "İster inanın ister inanmayın, Declan ve ben de aynı tartışmayı yaptık. Kimsenin benim için savaşmasını istemiyorum. Bu benim işim ve bunu kendim halletmek istiyorum."

Bunu düşündü. "Yeterince makul."

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum," dedi. "Çocuklara göz kulak olmaya çalıştığın ve işimi kaybettiğimde beni kontrol ettiğin için minnettarım. Ama bunlar Declan'a karşı hissettiklerimle aynı duygular değil. Declan gittiğinde onu çok özlüyorum. Sanki dünyada yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Peki o zaman sen ve ben ne oluyoruz?"

"Arkadaş olabiliriz," dedi. "Arkadaşlar dünyayı katlanılabilir kılar. Bu bir çeşit onurdur. Bir insan tanıdığı onca insan arasından sizi arkadaş olarak seçer ve siz de bu arkadaşlığa layık olmaya çalışırsınız. Ya da en azından ben deniyorum. Seni gerçekten tanımıyorum ama daha fazla zamanımız olsaydı arkadaş olabileceğimizi hissediyorum."

William'ın yüzü karardı.

Rose, "İnsanların arkadaşlarına bakarak onlar hakkında çok şey söyleyebilirsiniz," dedi. "Örneğin, bir arkadaşın var-Declan. Cezalandırılmak için obur olmalısın."

William hiçbir şey söylemedi.

"Seni bulmak için çok uğraşıyor," dedi. "Bir keresinde benimle telefonda konuşurken telefonu ona vermediğimde neredeyse kafamı ısıırıyordu."

Yanıt yok.

"Declan'la aranızda ne var?" diye sordu nazikçe.

"Birlikte Lejyon'daydık," dedi. "Sana o kısmı anlattı mı?" Kadın başını salladı.

"Lejyon'da olmak kolay." Sesi donuklaştı ve tonsuzlaştı. "Size ne zaman kalkacağınızı, ne zaman uyuyacağınızı, ne zaman yemek yiyeceğinizi söylüyorlar. Ne giyeceğinizi. Kimi öldüreceğinizi. Tek yapmanız gereken size söyledikleri zamanda söyledikleri yerde olmak ve soru sormamak. Uzun bir süre içerideydik. Çoğu insan o kadar uzun süre hayatta kalamaz. O içine kapanıktı, ben de içime kapanıktım. Arada bir konuşurduk. Fazla konuşmazdık ama o benim arkamı kollardı, ben de onun. Bir keresinde beni yanan bir gemiden sürükleyerek çıkarmış ve gece boyunca yüzmüştük. Kendimde değildim, ölü bir ağırlıktım. Ona bunu neden yaptığını sordum, o da bunu onun için yapacağımı söyledi. Onun da benim gibi olduğunu düşünmüştüm, anlıyor musun? Gidecek yeri olmayan hasarlı, sapkın bir orospu çocuğu."

Yukarı baktı. Gözleri öfke doluydu.

"Onun bir *ailesi* olduğunu biliyor musun? Ailesi onu seviyor. Bir annesi var ve o da onu seviyor. Babası güneşin Declan'ın sözleriyle doğup battığını düşünüyor. Onunla gurur duyuyorlar. Bir kız kardeşi var ve o da onu seviyor! Asil olduğumda onları görmeye gittim ve kız kardeşi ona sarıldı. Orada duruyordu ve kafamın içinde döktüğümüz tüm kanın ondan damladığını gördüm ve umursamayacaklarını biliyordum. Bunca zaman onun da benim gibi berbat ve yalnız olduğunu, sadece bunu daha iyi sakladığını düşünüyordum. Ama hayır. O piç Lejyon'dan her an ayrılabilirdi ve onu geri alıp yine de severlerdi. Söyleyin bana, nasıl bir orospu çocuğu ailesinden böyle uzaklaşır?"

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bir ailesi olması onun suçu değil William," dedi sonunda.

"Hayır. Ama bunun için onu affedemem. Hiçbir şeyim yok. Sırtımdaki giysiler? Onları çaldım. Gördüğün şey sahip olduğum her şey. Lejyon, onlar benden alana kadar sahip olduğum her şeydi. Declan'ın çöpe attığı şey bile."

Ondan öfke yayılıyordu. William Declan'ı eline geçirirse onu öldürecek; bundan emindi. Onu şiddetten uzak tutmalıydı. "Declan Lejyon'dan ayrılmak istemedi. Soylu olmak umurunda değil. Sorumluluk almak istemiyor. Bunu sana yardım etmek için yaptı."

"Ondan bunu yapmasını ben istemedim," diye hırladı William.

"Ama yine de yaptı," dedi Rose. "Emerson'a saldırmanı ben istemedim ama sen yine de yaptın."

"Aynı şey değil."

"Öyle. Bazen biz yardım istemesek bile insanlar bize yardım etmeye çalışır."

Onun yerinde sen olsaydın ne yapardın William?"

"Ben olsam onu kaçıırdım," dedi William.

"Ve bu süreçte bazı insanlar ölecekti, siz aranan suçlular olacaktınız ve Declan size çok kızacaktı."

William arkasına yaslandı. Boğazında uzun bir hırıltı yankılandı.

"Neden Casshorn'u buraya kadar takip ettin?" diye sordu. "Declan'ın geleceğini ve onunla dövüşme şansın olacağını bildiğin için mi?"

"Hayır. Casshorn beni 'evlat edindikten' sonra Declan'ı aradan çıkarmak istediğini ima etmeye başladı. Ona hayır dedim. Declan'la aramdaki şey benim şartlarımla gerçekleşecekti. Bu onun hoşuna gitmedi. Bana ormanın kenarında bir ev verdi, yiyeceklerin bana ulaştırılmasını sağladı ama bunun dışında beni kendi halime bıraktı. Sonra üç hafta önce beni kendisiyle birlikte 'küçük bir maceraya' davet etti. Ben reddettim. Garip kokuyordu. O gittikten sonra evine gittim ve çalışma odasına girdim. İşler kötüye giderse diye tüm bu karmaşa için beni suçlayan kağıtlar hazırlamıştı. Ben de izini sürdüm ama onu bulduğumda çok fazla köpeği vardı. Beni avlamaya çalıştı ve ben de Broken'a girdim."

"Yani intikam için mi buradasın?"

William başını salladı. "Hayır. Yaptığı şey vatana ihanet. Krallığı korumaya yemin ettim." Ona baktı. "Asla çiğnemeyeceğim kurallar var. Onlar içimde çok derinlerde. İhanet düşünülemez."

"Declan da kuralları uygulamak için burada. Eğer ikiniz şimdi birbirinizi öldürürseniz, Casshorn kazanacak."

William tekrar hırladı, tamamen hayvani bir uyarı ve kontrollü bir saldırganlık sesiydi. Kadının ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu.

Rose sakın görünmek için kendini zorladı. "Casshorn çıldırdı. Çocukları yemek istiyor. Kardeşlerimin ölmesini istemiyorum. Ben de ölmek istemiyorum. Sen ve Declan'ın yetişkinler gibi davranıp hesaplaşmanızı biz onu öldürene kadar ertelemenizin bir yolu var mı?"

William ona temkinli bir bakış attı. Gözleri neredeyse normal bir açık kahverengiye dönüşmüştü.

"Bu kadar beklediniz. Eminim biraz daha bekleyebilirsiniz. Lütfen?"

Arkasına yaslandı ve burnundan hava çekti. "Pekâlâ." "Teşekkür ederim." Rose gülümsedi.

William kafasını kaldırdı. Dişlerini gösterdi, gözleri kehribar renginde parladı.

Bir an sonra o da duydu, at toynaklarının gumbürtüsünü. Virajın etrafından bir atlı fırladı: Jeremiah'ın siyah atının üstündeki Declan.

Rose nutku tutulmuş bir halde bakakaldı. Tam şu anda ortaya çıkması gerekiyordu.

Declan atı aniden durdurdu ve evin önünde attan indi. "Hey, Will."

William derin bir nefes aldı. "Declan. Nereden biliyorsun?" "Çocuk beni aradı."

Başını çevirdi ve George'un yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Küçük aptal.

Declan kılıfını çözdü ve kılıçla birlikte bir çalıya yasladı. William büyük bir bowie bıçağı çıkardı ve sundurmaya sapladı. "İyi misin?"

"Evet."

"Güzel."

William bulanıklaştı. O kadar hızlı vurdu ki, Declan göremedi. Declan kaçtı ve dirseğini William'ın kaburgalarına çarptı. William döndü ve bir tekme savurdu. Declan geri çekildi ve birbirlerinden ayrıldılar.

Takip edilemeyecek kadar hızlı, çimenlerin üzerinde dans eden, ölümcül ve hızlı tekme ve yumrukların girdabında çarpıştılar. William, Declan'ın kaburgalarına vahşi bir yumruk indirdi. Declan homurdandı ve dirseğini William'ın suratına indirdi.

Aralarında her ne varsa, görünüşe göre kelimelerle çözülemiyordu.

Rose'un arkasında paravan kapı dikkatle açılıp kapandı. Jack ve George gelip onun yanına oturdular.

Çimenlerin üzerinde William, Declan'ı yere serdi. Declan yuvarlandı ve William yüzüne yumruklar indirdi, bir, iki, üç. Declan öksürerek yere düştü ve William'ın bacaklarını altından çekerek tekme attı. William bir kütük gibi yere yığıldı ve ikisi de ayağa fırladı.

"Neden kavga ediyorlar?" Jack sordu.

William parmaklarını Declan'ın böğrüne sapladı.

"Onlar yakın arkadaşlar," dedi. "Kardeş gibiler. Bir şeyleri konuşmaktan daha kolay."

Declan William'ın kolunu yakaladı.

"Oh." Jack başını salladı. "Ben ve George gibi."

"Bunun gibi," dedi kadın.

William dirseğini Declan'ın karnına vurdu ve kurtuldu.

Rose kollarını kardeşlerine doladı ve üçü de bir şey çıtırdayınca hıçkırarak ve emme sesleri çıkararak izlediler. Başka ne olabilirdi ki?

Yapacak bir şey var mıydı?

Declan William'ın kafasına tekme attı. William sendeledi, başını salladı ve şimşek hızında bir yumruk kasırgası başlattı. Declan engelledi ve William Declan'ın orta kısmına keskin bir yumruk indirdi. Mavi kanlı homurdandı ve kafasını William'ın yüzüne çarptı. Kan aktı. Birbirlerinden sendeleyerek uzaklaştılar, nefes nefese kalmışlardı.

Declan eğildi ve koluyla yan tarafını siper etti. William yüzünü ovuşturdu ve bir şey söyleyecekmiş gibi kanlı parmaklarını kaldırdı. Dizlerinin bağı çözüldü ve çimlerin üzerine düştü.

Declan yere çöktü.

"Bu harikaydı," dedi George.

Jack hiçbir yorum yapmadı, görünüşe göre dövüşün soğukkanlılığından çok etkilenmişti.

"İşin bitti mi?" Rose seslendi.

Declan başını kaldırıp baktı.

"Will?" William kanlı elini salladı.

Declan, "Evet, işimiz bitti," dedi.

"Güzel," dedi ayağa kalkarak. "Jack, yüzündeki kanı yıkaması için William'a evin içinde yardım et."

Çimlerin üzerinden Declan'a doğru yürüdü.

"Nasılsın?" "Çok iyiyim," dedi Declan.

"Kaburgaların kırıldı mı?"

"Muhtemelen değil. En fazla çatlamıştır. Çok dikkatli dövüştük." "Bu bir şeyi çözdü mü?"

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı," dedi doğrulup. "Böbreklerini tekmelediğimi gördün mü?"

"Gördüm."

Declan ona keskin ve yırtıcı bir gülümseme verdi. "Yarın sabah bunu hissedecek."

JACK, William'ın lavaboda yüzünü yıkamasını izledi. Su kıpkırmızı akıyordu. Keskin ve tuzlu kan kokusu odanın her yerine yayılmıştı. Jack insan kanını sevmezdi. Bu onu ürkütüyordu. Bileziğinin altındaki deri kaşınıyordu. Bileğini kaşdı ve pençelerinin karıncalanma acısıyla savaştı.

dışarı çıkmak istiyordu. Elinde değildi. William daha büyük, daha güçlü ve daha kanlıydı. O bir tehditti. Çok kötü bir tehdit.

O dövüş, hayatı boyunca tanık olduğu en iyi şeydi.

"Havlun var mı?" William söyledi.

Jack mutfak sandalyesinden bir havlu aldı ve ona doğru getirdi. William havluyu onun parmaklarından çekip aldı, yüzünü sildi ve ona baktı. William'ın gözleri altın rengiyle parladı. *Kurt*, Jack'in kafasından fırladı. George'la birlikte William'ın Rose'la konuşmasını izlerken gözlerinin parladığını gördüğü için William'ın bir tür Dönüşen olduğunu biliyordu ama ne tür olduğunu bilmiyordu. Artık biliyordu.

William ona doğru hamle yaptı. Jack geri çekildi ama William onu yakaladı ve yüzüne doğru sürükledi.

Jack sarsıldı ama William'ın elleri onu büyük demir kıskaçlar gibi tutuyordu.

William onun gözlerinin içine baktı, yüzü bembeyazdı. "Bana dişlerini göster."

Jack tısladı.

"Sen de benim gibisin," diye fısıldadı William. Biri karnına vurmuş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Jack ona kendini daha iyi hissetmesi için. "Sen bir kurtsun, ben de bir kediye. Biz farklıyız."

William yutkundu. "Burada mı yaşıyorsun?"

Jack, onda bir sorun olduğuna karar verdi. Elbette burada yaşıyordu. Ama William büyük bir kurttu ve onu kızdırmak akıllıca olmazdı. Sadece başını salladı.

"Odanız var mı?" Jack

başıyla onayladı.

"Nerede?"

Jack başıyla işaret etti. Kolları hâlâ William'ın elleri tarafından iki yanına sıkıştırılmıştı.

William onu taşıyarak evin içinde ilerledi, odasına girdi ve kapıya yaslandı. Kollarındaki tüm güç gitmiş olmalıydı, çünkü bıraktılar ve Jack kıvrılarak yere düştü.

William odasına baktı. Jack de baktı, belki William'ın görüp de kendisinin görmediği şaşırtıcı bir şey vardır diye. Sıradan bir odaydı. İki yatak, biri onun için, biri George için. Rose ikisini de hazırlamıştı.

tığ işi kancalı battaniyeler. Onunki mavi ve siyah, George'un ki ise kırmızı ve siyahtı. Battaniyeleri severdi çünkü onları yıkadıktan sonra bile hala Rose gibi kokuyorlardı.

Yatakların yanından, yedi inçlik plastik Batman'ın Süpermen'le kapıştığı pencere kenarına baktı. Köşede, eskimiş bir rafta kibrit kutusu arabalar, kitaplar ve başka figürler duruyordu. Jack rafa doğru gitti ve adamları işaret etti. "Bu He-Man," dedi. "Benim favorim. Rose onu bit pazarından almıştı, çünkü onu seviyordum."

William sadece onu izledi. Gözleri kocaman görünüyordu ve parlıyorlardı. "Bu adam, ne olduğunu bilmiyorum ama zırhı hoşuma gitti.

Sanırım bir şövalyeye benziyor. Sadece benim onun eline sığacak bir kılıcım yok, o yüzden

bir silah. Sanırım o bir silahlı şövalye."

Jack, He-Man ve Gun-Knight'ı biraz dövüştürdü ve William'a baktı. William daha iyi görünmüyordu.

"Sanırım haklı olmayabilirsin," dedi Jack. "Sorun değil. Ben de bazen böyle olurum. Gerçekten korktuğumda ve bir şeylere zarar vermek istediğimde. Sorun değil. Önemli olan panik yapmaman."

Yanına geldi ve William'ın elini tuttu. Rose bu konuda ondan daha iyiydi, çünkü bunu başkası için yapmak zorunda kalmamıştı, ama onun ne yaptığını hatırlıyordu. "Güvendesin," dedi. "İyi bir yerdesin. Burada kimse sana zarar veremez. Korkmana gerek yok." Tereddüt etti. "Burada bazı duygusal aşk şeyleri var, ama muhtemelen senin için işe yaramayacak. Önemli olan şu ki, burası iyi bir yer. Güvenli ve sıcak, su ve yiyecek var. Ve korkmana gerek yok, çünkü koruma taşları var ve kötü insanları uzak tutuyorlar. Ve Rose kimsenin sana zarar vermesine izin vermez."

William hasta gibi görünüyordu. Bu acil önlemler alınmasını gerektiriyordu. Jack ona, "Burada kal," dedi, buzdolabına koştu ve ona bir çikolata getirdi. "Bunu ye," dedi. "Rose iyi olmadığım zaman bana bir tane verir. Kendini daha iyi hissetmeni sağlıyor."

William'ın eli titredi. "Ben Rose'u çağırayım," dedi Jack.

"Hayır." William'ın sesi taş yemiş gibi çıkıyordu. "Ben iyiyim. Ben hallederim."

Ayağa kalktı ve çikolatayı ona uzattı. "Sen ye," dedi ve verandaya doğru yürüdü.

Jack çikolataya baktı. Çok güzel kokuyordu. Ama ikolata acil durumlar içindi. İçini çekti ve buzdolabına geri koymaya gitti.

Dışarı ıktığında William verandaya yaslanmış, çimlerde oturan Declan'ın yanındaydı. Rose George'u bir şey için azarlıyordu. Jack Declan'ın yanına gitti ve onun yanına oturdu.

"Ne zamandır tanıyorsun?" William söyledi.

"Onlara buradaki ikinci günümde rastladım. Casshorn'un tazıları ona saldırdı ama o dönmemişti, bu yüzden ilk başta emin olamadım."

"Burada şekil değiştirmek acı veriyor," dedi William. "Kriz geçiriyorsun." "Ben de öyle anladım."

William'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Onu Hawk'a mı gönderiyorsun?"

Declan başını salladı. "Eğer benimle gelirse -ki geleceğini söylemedi-bizimle kalacak. Hawk Akademisi yok, özel okullar yok, boş odalar yok. Çocukluğu benim elimden geldiği kadar normal geçecek."

William ona inanmış gibi görünmüyordu.

"Hayatı boyunca onlarla birlikte yaşadı," dedi Declan. "Sence onu göndermeme izin verir mi?"

İkisi de Rose'a baktı.

"Bu dövüş için beni tuttun," dedi William. "ocuk için. Ondan sonra ben yokum."

Declan başını salladı. "Bir planın var mı?"

Rose yanlarına geldi. Jack gerildi ama azar işitecek gibi görünmüyordu.

Declan, "Biz konuşurken birkaç yerli Casshorn'u lanetleyerek uyutmaya çalışıyor," dedi. "O dışarı çıktığında, yerel bir gle elektrik akımı göndereceğiz. Akım tazıları zayıflatacak kadar güçlü olmalı. Rose ve ben onları gln ortasındaki iskelede bekleyeceğiz. Onları kendimize çekmek ve hayatta kalanları öldürmek için birkaç kez flaş patlatacağız. Tazıların ana gövdesi gittiğinde Casshorn'un peşine düşeriz."

William gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı.

Declan, "Daha iyi bir planın varsa, buyur, kendine saklama," diye davet etti.

William arkasına yaslandı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "İşıldamak yeterli olmayacaktır. Olabildiğince çok av köpeğini kendine çekmelisin."

"Çalıştırmak ister misin?" Declan sordu. "Başka kim olacak? Sen çok yavaşsın." "Ne demek istiyorsun?" Rose sordu.

Declan, "Kurda dönüşüp av köpeklerini üzerimize çekeceğini kastediyor," dedi.

"Bu intihar," dedi kesin bir ifadeyle.

William yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleyen, elektrik çarpmış bir göletteki iskeleye sürünerek çıkmaya razı olan bir kadın."

"Elektrik çarpmasının ne demek olduğunu nereden biliyorsun?" Rose sordu. William Declan'a baktı. "Ona söylemedin mi?"

Declan omuz silkti. "Aklıma gelmedi."

"Endüstriyel sabotaj eğitimi aldık," dedi William. "Kırıklarla Garipler arasında bir çatışma çıkması durumunda Lejyon, Kırıklara asker gönderecek ve onlar da sanayi merkezlerini felce uğratacak."

"Kırık elektrik gücüyle çalışıyor," dedi Declan. "Enerji santrallerini yok ederseniz her şey durur. Elektrik yoksa su da yok, iletişim de yok, lojistik de yok, hiçbir şey yok. Yakıt bile elektrikli pompalarla pompalanıyor. Elektriği elinizden alırsanız anarşi başlar."

William, "Garipler, Kırıklardan çok daha az insana sahip," dedi. "İş savaşa gelirse, altyapılarını yok etmek tek seçeneğimiz."

"Beni korkutuyorsun," dedi Rose.

"Endişelenme," dedi Declan ona. "İki boyut arasında gerçek bir çatışma çıkma olasılığı oldukça düşük."

William, "Bu çoğunlukla ihtiyati bir tedbir," dedi.

Declan, "Düşmanınızın ne yapabileceğinden ziyade ne yapabileceğine hazırlıklı olmalısınız," dedi.

William başını salladı.

Rose ikna olmuş görünmüyordu.

YİRMİ BEŞ

ÉLÉONORE, kapının dikkatle çalınması sessizliği bozmadan bir an önce yaklaşan adımları hissetti. Havanelini bıraktı ve kapıya bakmaya gitti. En küçükleri olduğu için teknik olarak bunu Emily'nin yapması gerekiyordu ama Emily ocakta ölü bir kedi pişiriyordu ve sürekli karıştırmak zorundaydı. Zaten yeterince iğrenç kokuyordu. Buna yanık kokusunu eklemeye gerek yoktu.

Éléonore kapıyı açtı ve tanıdık gelen genç bir kadına baktı. Ruby, diye hatırladı. Adele'in torunlarından biri.

"Burada sizi görmek isteyen bir adam var," dedi kız.

Bir adam mı? Wood House'da mı? Nasıl oldu da koğuşları geçebildi?
"Ben mi yoksa büyük büyükannen mi?"

Kız koyu renk başını salladı. "Siz, Bayan Drayton."

Éléonore ellerini önlüğüne sildi ve dışarı çıktı.

Bahçede bir adam bekliyordu. Koyu renk saçlı, uzun boylu, Declan'ın yaşlarında. Başını kaldırdı ve gözleri vahşi kehribar rengiyle parladı. Éléonore'un içine bir korku düştü. Vahşi bir canavarın gözlerine bakmak gibiydi. "O zaman sen William olmalısın," dedi.

Başını salladı.

"Buraya kendin için mi yoksa Casshorn için mi geldin?" "Jack için," dedi.

"Anlıyorum." Söylemedi ama bu söylenmesi gereken doğru şey gibi görünüyordu.

William çimlerin üzerine oturdu. "Lanet hazır olduğunda bana haber ver. Tazıları göle çekeceğim."

Éléonore başını salladı ve içeri girdi. Bir şeyler olmuştu. Bunu Rose'a sorması gerekecekti ama şimdi değil. Şimdi mahkemeye çıkmaları gereken eski bir büyü vardı.

İki saat sonra, solgun ve bitkin bir halde sendeleyerek verandaya çıktı. O da aynı yere oturdu. "Bitti," diye nefes nefese kaldı. Bu onların da tüm gücünü almıştı. "Çabuk git. Lanet onu uzun süre tutamaz."

William önce gömleğini, sonra botlarını çıkardı. Pantolonu da onu takip etti ve çimlerin üzerinde cırılçıplak durdu.

Vücudu büküldü, kasları ve kemikleri gerildi, erimiş balmumu gibi aktı. Omurgası büküldü, bacakları sarsıldı ve çimlere çarptı. Şiddetli bir titreme uzuvlarını sarstı. Parmakları havayı pençeledi. Lenf ve kanla ıslanmış yeni oluşmuş kemik, kasların arasından ilerledi. Éléonore bir ürpertiyle savaştı.

Et çalkalanıp akarak yeni iskeleti kapladı. Yoğun siyah kürk filizlendi ve deriyi kapladı. Kocaman bir kurt ayaklarının üzerinde yuvarlandı.

"Kapıyı açın!" Éléonore seslendi. Genç biri tahta kirişi kenara kaydırды ve kapıyı kırarak açtı.

Kurt bir kez soludu ve ormana doğru koşmaya başladı.

Éléonore onun gidişini izledi. Korkunç bir dehşet onu ele geçirdi, göğsünü soğuk bir yumrukla sıktı ve bir sandalyeye çöktü. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Gölet durgun, çamurla karışık suları donuk ve yeşildi. Öğleden sonra akşamın ilk saatlerine dönmüştü ama hâlâ en azından birkaç saatlik güneş ışığı vardı. Rose, küçük şişme botun burnundaki görüş noktasından iskeleyi çok net görüyordu. Nervürlü lastik kauçuk katmanları onu kaplamış, ahşabı tamamen örtmüştü. Orada ölebilirdi. Hayatında ölmeyi düşündüğü onca zaman, kara lastikle kaplı bir rıhtımda öleceğini hiç hayal etmemişti. En azından çocuklar güvendeydi. Onları Amy Haire ile kalmaları için Broken'a götürdü. Bundan hoşlanmadılar ama ikisi de onunla tartışmak için iyi bir zaman olmadığını fark ettiler.

Arkasında Buckwell ve Declan sessizce kürek çekiyorlardı. Rıhtım gittikçe yaklaşıyordu.

Titremelerini engellemek için ellerini sıktı. On dakika önce Jeremiah onu aramıştı. Sonunda telefonu kapandı ve sözünü yarıda kesti ama mesajı almadan önce değil: lanet gerçekleşmişti. Casshorn uyuyordu. William duyar duymaz ormana doğru yola çıkmıştı ve şimdi küçük bir teknenin içinde, gittikçe daha çok ölüm tuzağına benzeyen bir rıhtıma doğru ilerliyordu.

Declan, "Geri çekilmek için çok geç değil," dedi.

Başını salladı ve ona bir bakış attı. Yüzünde rahat bir ifade vardı. Vücudu hiçbir gerginlik göstermiyordu. Kız, adamın bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

ya da iyi sakladıysa, ama o da aynısını yapmak zorundaydı. Eğer dağılırsa, dikkatini dağıtmış olacaktı. Kendisini bu duruma zorlamasının tüm amacı, onun gücünü korumasına izin vermektir.

Kadın ona gözlerini devirdi. "Hiç şansın yok." Declan ona gülümsedi.

"Orduda bir söz vardı," dedi Tom Buckwell. "Çoğu zaman yanılırsınız ama asla şüpheye düşmezsiniz. Ne yapmanız gerektiğine ve bunu nasıl yapacağınıza karar verdiğinizde, kendinizi ikinci kez sorgulama lüksünüz yoktur. Sadece yaparsın."

Rıhtım önlerinde belirdi. Rose ayağa kalktı ve ahşap bir desteği yakalayarak tekneyi rıhtımın yanına getirdi. Declan kenarı yakaladı ve kendini yukarı çekti. Rose onun elini kavradı ve o da Rose'u rıhtıma kaldırdı. Ayaklarını Leanne'in lastik tabanlı botlarına vurdu. Bir numara büyüktüler ama elektrik tehlikesi olan botları yoktu ve bunlar iş görecekti. Tüm bu fikir şimdi inanılmaz derecede aptalca görünüyordu.

William da onunla aynı fikirdeydi. Ona planlarını anlattıklarında gözlerini kapamış ve başını sallamıştı. Bu saçma planı onun bulmuş olması her şeyi daha da ironik hale getirmişti.

Buckwell Declan'a kılıçlarını uzattı. "Elektrik hatları indiğinde suya dokunmayın. Biz orada olacağız." Rıhtımın arkasındaki kıyıyı, kilisenin çatısının gökyüzünü kestiği yeri işaret etti. "Eğer içlerinden biri sizi geçip yola çıkarsa, palalarımız var. Benim de motorlu testerem var. Aşağıda altı kişi var ve her birimiz canavarları görebilmeliyiz."

Declan başıyla onayladı. "İyi şanslar." "Sana da." Buckwell havalandı.

Onun teknesine atlamak istedi. Suya atlamak ve kıyıya yüzmek istiyordu. "Korktun mu?" Declan sordu.

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını gördü.

"Güzel. Bu seni hazır tutacaktır."

Buckwell'in karaya çıkıp tekneyi çekmesini izlediler. Arkasında Thad Smith kollarını salladı. Leanne kıyıda belirdi, kopmuş kocaman bir kabloyu lastik eldivenlerle tutuyordu. Onu suya fırlattı. Gök gürültüsü gibi yüksek bir ses patladı.

Rıhtımın yanında küçük bir balık yüzeye çıktı, karnı beyazdı. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi Declan.

Rose omuzlarını silkti ve kendisini sıkıştıran baskıdan kurtulmaya çalıştı.

"Unutmayın, görüşünüz bulanıklaştığı anda durun," dedi. "Daha fazla zorlamak bela aramaktır. Aptal olma."

Başını salladı.

Hiçbir rüzgâr göletin etrafındaki yeşilliği rahatsız etmiyordu. Uzaklarda bir yerde bir Edger bülbülü tiz bir sesle ötüyordu. Alaycı kuşlar çığlık attı.

"Özel faaliyetler söz konusu olduğunda doğurgan bir hayal gücüne sahip olduğun haberine gelince," dedi endişesini bastırarak. "Başka bir yalan mıydı?"

"Nasıl baktığınıza bağlı. Tam olarak yalan sayılmaz ve benimle Garipler'e gelerseniz, karşı cinsle yatak oyunları söz konusu olduğunda 'yaratıcılığım' hakkında söylentilerin var olduğunu göreceksiniz. Onları ben başlattım ve çok dikkatli bir şekilde yönettim. Dedikodularla ilgili püf noktası onları arada bir beslemektir, böylece ölmezler."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü koca arayan her girişimci genç bayan tarafından bir sığır eti gibi değerlendirilmek istemiyorum. Dostça olmayan tavrıma rağmen, zengin, yakışıklı ve akranıyım."

"Tüm o kadın ilgisi. Yazık sana."

Declan yüzünü buruşturdu, yüzü soğudu. Sesi sert bir alaycılıkla doymuş hale geldi. "Kadınların ilgisi ile bitmek bilmeyen şekerli dudak bükme ve 'evlen benimle, evlen benimle, evlen benimle' saldırıları arasında çok büyük fark vardır. 'Bana baktın, artık evlenebilir miyiz? Söylediğim bir şeye güldün, elbise sipariş edeyim mi? Beni öptün, babamı çağıracağım; nişanlandığımızı duyunca çok sevinecek. ' Bu şekilde benimle yalnız kalmaya tahammül eden tek kadın itibarının zedelenmesine aldırış etmiyor, çünkü ya bir sevgili arıyor ya da onu destekleyecek bir patron arıyor. Açıkçası, bu şekilde olmasını tercih ederim. Acı verici kafa karışıklığı yok, karmaşık açıklamalar yok."

Kadın ona baktı.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey, Lord Camarine. Kesinlikle hiçbir şey."

Uzun ve ürkütücü bir uluma geceyi böldü. Rose sarsıldı. Uzaktaki dallardan bir kuş sürüsü fırladı. William peşinde tazi sürüsüyle yaklaşıyordu.

Declan elini kaldırdı ve gökyüzüne bir beyaz büyü patlaması gönderdi. Kendi flaşını ekledi ve sonra her ihtimale karşı bir tane daha ateşledi.

Büyüyü ilk o hissetti. Göletin kenarı boyunca buz gibi bir dalga gibi kabardı, çalıları ıslattı ve suyun üzerinde yuvarlandı. Ensesindeki minik tüyler diken diken oldu.

Büyü onu nemli bir dalga halinde inceltti. Gözeneklerine küçük iğneler battı. İçinde, içgüdüsel bir alarm feryat etti: *Kaç! Kaçabildiğin kadar hızlı kaç ve arkana bakma!*

Karanlık bir beden çalılarının arasından fırladı. Kehribar rengi gözler ona dik dik baktı ve devasa kurt sola doğru fırlayarak gölün etrafından dolandı. Tekrar parladı.

İlk tazı dallarının arasından ilerledi. Tanrım, çok hızlıydı.

Bir başkası ortaya çıktı. Başka bir . . . İlk on ya da on iki. Öncü muhafızlar. Rose yükselen panikle savaştı. Bunu yapmak zorunda olduğunu kendine hatırlattı. Bunu yapacak başka kimse yoktu. Zaten kaçış da yoktu. Nedense bu düşünce onu sakinleştirdi. Çok basitti, tıpkı bir ofisi temizlemek gibi: eve gitmeden önce belli bir miktar iş yapması gerekiyordu. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"Ne dedim ben?" Declan sessizce sordu.

"Şimdi değil." Elini kaldırdı ve parmaklarında bir dizi beyaz büyüünün oynamasına izin vererek canavarlarla alay etti.

Tazılar suya girdi. Köpekler gibi yüzüyorlardı ama kafaları suyun altında kalıyordu. Nefes almaya ihtiyaçları var mıydı? diye merak etti.

Lütfen çalışın. Lütfen çalışın. Lütfen çalışın.

Gölün ortasında, en öndeki tazı ürperdi. Altı metre daha debelendi ve battı. Kadın rahat bir nefes aldı. İki tanesi daha boğuldu. Dördüncüsü sebat etti ve onlara doğru ilerlemeye devam etti. Dörtte bir. Umduğundan daha iyi bir ihtimal.

Hayatta kalan tazı tahta desteği sıkıca kavradı. Yavaşça yukarı doğru süründü. Başı rıhtımın kenarından yükseldiği anda Rose keskin bir beyaz dilimle onu uçurdu.

"Çok fazla," dedi ona. "Yoğunluğu azaltın. Önümüzde uzun bir yol var. Neden kırgınsın?"

Tazıların geri kalanı suya atladı.

"Rose?"

Israrcı ses tonunu tanıdı. Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Az önce ilgi gösterdiğin kadınların ya sürtük ya da fahişe olduğunu ve bunu tercih ettiğini söyledin. Ben sadece benim yerimin neresi olduğunu merak ediyorum. Senin için acı verici bir kafa karışıklığı yaratmak istemem."

Uzun bıçağı havayı kesti ve ortaya çıkan bir tazıyı ikiye böldü. Parçaları suya tekmeledi. "Sen de değilsin."

Hiçbir şey söylemedi.

Declan omuzlarını dikleştirerek yaklaşan tazılara baktı. "Çocukken *Aesu'nun Öfkesi* adında bir iren-play izlemiştim. Kırık'tan bir sinema filmine benziyor. Küçük bir kabilenin lideri olan Aesu'nun devasa bir imparatorluğu ele geçirmesini ve her şeye rağmen başarılı olmasını anlatıyordu. Filmdeki bir sahneyi çok net hatırlıyorum: Aesu, çivili zırhının içinde dev gibi, kazanması mümkün olmayan bir savaşa girmek üzereydi. Çadırında durdu, karısının yüzünü okşadı ve ona 'Sen benim gazabımın ölçüsüsün' dedi. On iki yaşındaydım ve o zaman bunun söylenebilecek son derece aptalca bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Üçüncü bir tazı iskeleye ulaştı. Çirkin bir kafa suyu yardı ve Rose parlayarak karanlık kafatasını ikiye böldü.

"Yıllar geçtikçe bu sahnenin ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştım ama şimdi nihayet çok keskin bir şekilde hissediyorum." Declan kılıcının iki hızlı ve hassas darbesiyle ortaya çıkan tazının başını kesti. "Ve eğer bu rıhtıma gelmekte ısrar etmeseydin bunu sana asla söylemeyecektim, çünkü bu senin de bunu hissettiğin anlamına geliyor. Bu eskiden onurla, görevle ve Casshorn'dan hoşlanmamamla ilgiliydi. Şimdi ise seninle ilgili."

"Ben mi?" Suyun içinde yüzen bir sonraki tazı grubuna konsantre olmaya çalıştı.

"Seni güvende tutmak için her şeyimi veririm. Bunu yapmak için Casshorn'u öldürmek zorundayım. Bu basit bir takas. Casshorn ölmeli ki sen yaşayabilesin. Aynı madalyonun iki yüzü. Seni seviyorum ve sen benim gazabımın ölçüsüsün."

"Ne dedin sen?" Çok sert parladı ve tazıyı iskaladı.

İçeri girdi ve suda kıvranan üç bedene odaklanmış bir beyaz iğne batırdı. "Seni sevdiğimi söyledim Rose. Flaşa dikkat et."

GÜL sallandı. Dişlerini sıktı ve dik durmak için mücadele etti. İçindeki büyü artık gelişmiyor ve onu doldurmuyordu. Onu çıkarmak için derinlere uzanması gerekiyordu. Son rezervini de tüketiyordu.

"İyi misin?" Declan'ın sesi sordu.

"İyiyim," dedi.

Karanlık bedenler iskelenin etrafındaki bulanık sularda sallanıyor, gümüşü kanları gölün yüzeyinde yağlı bir gökkuşağı gibi kayıyordu. Gümüş, ayaklarının altındaki lastiği ısılatıyordu ve daha önce bir kez kaymış ve kendini zorlukla yakalamıştı.

Gelmeye devam ettiler. Her seferinde iki, üç kişi, elektrik çarpmasından etkilenmeyen sürünün bir kısmı, kadavralardan oluşan karanlık akıntının içinden yüzerek geçiyor ve dişlerini göstererek, gözleri parlayarak rıhtıma tırmanıyordu. Onun yanında Declan kılıcını savuruyordu, mekanik, sessiz ve durdurulamaz. Bir makine gibi.

Başka bir tazi. Flash.

Flash.

Flash.

Kalp atışları şakaklarında bir çekiç gibi gümbürdüyordu. Bir flaş çok fazlaydı. Görüşü bulanıklaşmaya başladı. Daha fazla zorlamak aptallık olurdu. "Sanırım işim bitti," dedi ve Buckwell'in ona verdiği palayı çıkardı.

İskelede bir tazi süründü ve o da ona saldırdı. Gri yapışkan madde lastiğe sıçradı.

"Hiç bitmeyecek mi?" diye fısıldadı. Çok yorulmuştu.

Declan'ın eli onun belini kavradı. Onu kendine çekti ve dudakları sıcak ve kuru bir şekilde öptü. "Her şey bitti. Hiç kalmadı. Kabloyu çekiyorlar."

"İşimiz bitti mi?" diye

sordu. "Evet."

Gölün yüzeyi tazıların kanıyla grileşmişti. Cesetler suyun içinde sallanıyordu. "Haklıydın," dedi usulca. "Hepsini tek başıma öldüremezdim."

"Ne dedin sen?"

"Haklı olduğumu söyledim..."

Ona göz kamaştırıcı bir sırıtış attı. "Bir kez daha mı leydim?" "Haklıydınız," dedi ona yorgun bir gülümsemeyle.

"Bunu duymaktan bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Buna alışkın değilim."

Buckwell'in teknesiyle gelip onları karaya çıkarması on beş dakika daha sürdü. Buckwell'in yönetimindeki birkaç Edgers'ın göle benzin dökmesini izledi. İlk kıvılcım suyun üzerinde turuncu bir aleve dönüştüğünde büyük bir tatmin duygusu hissetti.

Declan onun yanına gelene kadar sürdü. Kadının boğazı düğümlendi. Casshorn'un peşinden gitme vakti gelmişti ve şu anda ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ona döndü. Declan'ın yüzü bir buz kütlesi gibi soğuktu. Kendini sert bir duruşa kilitlemişti. Arkasında William karanlık bir gölge gibi bekliyordu. Şimdi yıkılıp ağlamaya başlamanın sırası değildi. Ya hep ya hiçti. Ya geri dönecek ve her şeye sahip olacaktı ya da asla geri dönmeyecek ve hiçbir şeyleri olmayacaktı. Umutsuzca koşup kollarını ona dolamak istiyordu ama bunu yaparsa bırakması ikisi için de çok daha zor olacaktı ve William'ın kontrolü ele geçirmek için savaştığını hissediyordu.

Rose, Declan'ın yeşil gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," dedi. "Bana canlı dön."

Başını salladı, tek kelime etmeden döndü ve William'ı da yanına alarak uzaklaştı.

İçinde bir şeyler kırıldı. Acıdı ve orada öylece durdu, parçalanmamak için elinden geleni yaptı.

"Henüz ölmedi," dedi Tom Buckwell'in sert sesi arkasında. Rose döndü.

İri adam ona bakıyordu. "Cenaze töreni yapmadan önce nefesi kesilene kadar bekleyin."

Sadece başını salladı.

"Bütün gece orada durmayın. Yapılması gereken temizlik var."

Temizlik kulağa hoş geliyordu. Şu **a n d a** herhangi bir iş kulağa hoş geliyor.

Beklemek dışında her şey.

Onu kıyıya kadar takip etti. Jennifer Barran ona ucunda kanca olan bir olta uzattı. Rose suya uzandı, yanmış bir leşi kancaya taktı ve kıyıya sürükledi. Ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Ateş etmek onu çok yormuştu ve av köpeğinin bedeni de çimentodan yapılmış olabilirdi. Tom Buckwell kancasını onun yanına bırakıp küfrettiğinde üçüncü seferindeydi. "Bu da ne? ?"

Yolda bir adam onlara doğru koşuyordu, yüzü o kadar solgundu ki Rose'un onu tanıması bir an aldı. Thad, o kadar hızlı koşuyordu ki

Hayatı için koşuyordu. Sopasını bıraktı ve Buckwell'in bir adım gerisinde ona doğru koştu. Diğerleri de ona katıldı.

Thad Buckwell'e çarptı, nefes nefese kaldı ve soluk soluğa eğildi. "Tazılar."

Olamaz. Bütün av köpeklerini öldürmüşlerdi. "Kaç tane?" Buckwell sordu.

"Bir sürü var." Thad gözlerini kırıştıtararak yere tükürdü. "Kamyonlarımızı bastılar. Yolumuz kesildi."

Doğu Laporte'den sadece bir yol çıkıyordu. Araçlar gittiğine göre, Broken'a girmek neredeyse imkânsızdı. Sınırdan tam dört mil uzaktaydılar. Rose etrafındaki insanları gözden geçirdi: Buckwell ve Thad da dahil olmak üzere toplam altı kişi.

"Wood House'a gidiyoruz," dedi Buckwell sakince. "Palalarınızı hazır tutun ve bir arada kalın."

Onu takip ederek gölün etrafında sağa doğru döndüler.

Ormandan iki şekil çıktı, tam güçle koşuyorlardı. Declan ve William, doğruca onlara doğru gidiyorlardı.

Yaklaştıklarında Declan, "Planlar değişti," diye söylendi. "Casshorn bizi alt etti. Yedekleri geliyor."

"Onlarla açık alanda savaşamayız. Çok kalabalıklar." William'ın gözleri kehribar rengine parlıyordu.

"Savunulabilir bir pozisyona ihtiyacımız var," dedi Declan. "Hapishanemiz var mı?" Buckwell ona deliymiş gibi baktı.

"Belediye binası mı?" Declan

sordu. "Hayır," diye başını salladı.

"Tanrılar, elinizde ne var?" William

homurdandı. "Bir kilise!" Rose söyledi. "Bir kilisemiz var!"

William, omuz silkmiş olan Declan'a baktı. "Gördüm. Fazla bir şey değil ama idare eder. Yolu göster."

Thad'ın amcasının sahibi olduğu küçük bakkalın önünden geçerek caddede hızla ilerlediler, meth kafalarının malikânesini geçtiler, tepeden aşağı indiler ve kiliseye girdiler. Kapıları çarparak açtılar ve içeri daldılar. George Farrel kürsünün arkasında belirdi, tüfeği hazırda. Bakışları Declan'a sabitlenmişti. Gözleri çılgın bir ışıkla parlıyordu.

"Tanrı'nın evinden defol, kirleticisi!" Farrel tüfeğini kaldırdı.

William yanlarından sıçradı ve Farrel'in ayaklarına bir yumruk indirdi. Farrel yere düştü ve kalkamadı.

"Kapıyı sürgüleyin. Sıraları yanlara istifleyin!" Declan emretti. "Dar bir yola ihtiyacımız var, böylece bize her seferinde sadece birkaç kişi gelebilir."

Rose en yakındaki sırayı kavradı. Diğer uçta Leanne gerindi ve birlikte bir sonraki sıraya geçtiler. Dakikalar içinde dokuz kişi bankları iki yığın halinde kilisenin yanlarına yığıldı ve girişle aralarında dar bir açık alan bıraktı.

Bir gümbürtü kapıyı salladı. Rose sarsıldı. Leanne geri çekildi, onu geçip kürsüye ve Buckwell'e doğru ilerledi. Declan ve William birlikte bir adım öne çıktılar. Declan iki kılıcını çıkarmıştı. William'ın elinde bir bıçak vardı.

"Rose, geri çekil," dedi Declan.

Olduğu yerde, ikisinin tam arkasında kaldı. Kapıya bir gümbürtü daha çarptı.

"Hiç parıltınız kalmamış," dedi Declan.

"Benim onlardan daha fazla param var," dedi sessizce.

Onun üzerinden kürsüde sıkışık bir yığın halinde toplanmış altı kişiye baktı ve arkasını döndü.

Kapılar gök gürültüsünü andıran bir sesle açıldı. Ötelerinde, gökyüzünde sarı ve kırmızı, kanlı bir gün batımı görülüyordu; güneş ufukta erimiş bir altın paraydı. Tazılar teker teker, tereddütle ve yavaşça kiliseye girdiler. Koyu renk cübbeli bir adam onları takip etti, batan güneşe karşı neredeyse siyahtı, sanki karanlıktan kesilmiş gibiydi. Garip bir yürüyüşle ilerliyor, sanki nasıl dik yürüyeceğinden emin değilmiş gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Cübbesinin başlığı yüzünü gizliyordu. Kapının girişinde durdu ve konuştu, sesi binanın içinde doğal olmayan bir netlikle taşınyordu.

Casshorn kiliseyi inceledi. "Öldürülen tanrının bu evi ne kadar mütevazı ve ilginç bir bina. Mücadelemizin burada sona ermesini garip bir şekilde uygun buluyorum. Tanrıların kendi adlarına inşa edilen kiliselerde yaşadıkları söylenir. Beni besledikten sonra bu yapıyı yerle bir edeceğim ve küllerinden yeni bir tanrının evini inşa edeceğim. Bana yakışan bir ev. Gördüğünüz gibi, ne olduğumu öğrenmeye başladım. Bir tanrı oldum." Boynunu büktü. "Belki de evinin enkazından kaçarken attığı çığlıkları bile duyacağım. Ne de olsa o bir merhamet ve şefkat tanrısı. Nasıl yas tutulacağını bilmeli."

"Gördüğüm kadarıyla sonunda bu gerçeklik üzerindeki acınası hakimiyetini kaybettin," dedi Declan, sesinden aşağılama damlıyordu. "Sen bir tanrı değilsin. Her zaman olduğun gibi şımarık bir çocuksun. Yetişkinliğe dair tüm iddialarını bir kenara bıraktın."

"Senin tuzağını açıkça gören bir çocuk. Seninki gibi küçük bir zihin için iyi bir plandı Declan. Sadece küçük bir kusuru vardı. Bana bir adam gönderdiler ve ben onun büyüsunü ve bedenini yemeden önce bana bilmek istediğim her şeyi ve çok daha fazlasını anlattı. Onların yeteneklerini biliyordum, lanetlerini tahmin etmişim ve onlara bu laneti yapmaları için gereken araçları vermişim, senin tarafından teslim edilmişti. Evren benim için açık. Varlığımın parlaklığı önünde bir çiçek gibi açıldı. İyi iş çıkardın ama bir tanrıyı öldüremezsın Declan."

"Göreceğiz," dedi Declan.

Casshorn William'a döndü. "Oğlum. Sonunda tarafını seçtin mi?"

"Bu konuda hiçbir seçeneğim yoktu." William hırlayarak titredi. Alnından terler boşandı. Gözleri çılgına dönmüştü.

Casshorn'un sesi nazik bir ton kazandı. "Sana tek bir lütufta bulunacağım oğlum, çünkü sen benim tek varisimsin. Declan'ı öldür, ben de kaçmana izin vereyim."

William sırtıttı. Yüzü soluk bir maskeye dönüşmüştü, sırtışı çirkin bir şekilde dişlerini gösteriyordu. Neredeyse insan gibi görünmüyordu. "Senin sadece on beş dakika dayanabildiğin birimde ben onunla yedi yıl görev yaptım. Üstüne işeyip kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi kaçmak yerine içeride kalmayı başarabilseydin anlardın. Eğer birine sadakat borcum olsaydı, bu o olurdu. Sana değil. Tanrı olmaya karar vermen iyi oldu, çünkü hiç kimsenin acı çekmediği bir yere gitmek üzereyim."

"O halde karar verilmiştir." Casshorn kollarını kaldırdı. "Sana son ayinini yapacak bir rahibin yok ama korkma. Çünkü sana günahlarının bağışlanmasını ve benim cemaatimi veriyorum. Geçmiş günahlarını affediyorum ve bedeninden ve gücünden pay alarak seni kendi katıma kabul ediyorum."

"Devam edin," dedi Declan.

Casshorn pelerinini yırttı. Vücudu artık insan değildi. Uzuvarları uzun ve sıkıca kaslıydı, parmakları acayip derecede büyük ve pençeliydi. Derisi mor ve sarı deriye dönüşmüştü. Sivri uçları omurgasına doğru ilerliyor, kambur omuzlarının üzerinde bir tepe şeklinde yükseliyordu. Yüzü tüm insanlığını kaybetmişti. Gözleri gri parlıyordu. İkinci bir çift göz yarığı, dar ve

yanaklarında parlıyordu. Ağzını açtı ve onlara kan kırmızısı dişlerden oluşan bir orman gösterdi.

Rose'un arkasında biri öğürdü. Declan kılıcını elinde döndürdü.

Casshorn şaha kalktı ve keskin, boğuk bir çığlık attı. Tazılar arkasından ikiz akıntılar halinde akıyordu.

İnsanlık dışı bir hırıltıyla William onları parçaladı. Yüzü şeytani bir hal aldı. Cesetler uçtu ve gümüş püskürdü. Adamın üzerine yığıldılar ve adam onları göz açıp kapayıncaya kadar kesti. Çılgınca bir neşeyle dolu psikotik bir ses katliamının içinde çınladı ve Rose William'ın güldüğünü fark etti. Casshorn'dan kara büyü dalları yükseldi: mor ve sarı kirletici çizgilerle kaplı siyah damarlar. Havayı pençeledi. Kara büyü Declan'a doğru aktı.

Declan'ın gözleri beyaza döndü. Ondan bir parıltı dalgası fişkırdı. İkisi birbirine çarptı: hastalıklı morumsu parıltıya karşı parlak beyaz. Yoğun basınç Rose'u tokatladı, neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

Kilise ürperdi.

Casshorn'un arkasında bir destek kirişi yarıldı.

Declan'ın yüzündeki kesikler kanıyordu. Sırtında kırmızı bir çizginin kabardığını gördü. Casshorn'un yüzü gerginlikten titriyordu. Büyüsü bir ayak kazandı. Ve bir ayak daha.

Çok eşit durumdaydılar ve Declan yorgundu. Keşke onu o rıhtımdan uzak tutabilseydi.

Casshorn'un gözlerinden gümüş çizgiler döküldü. Hırladı. Büyüsü bir adım daha attı. Declan'ın parıltısı çökerse, hepsi yok olacaktı.

Rose kaosun ortasında el değmemiş, yara almamış bir şekilde durmuş, etraflarında kırılan kilisenin ve William'ın bıçağı altında can çekişen tazıların seslerini dinliyordu ve Declan'ın ölümünü izlemek zorunda kalacağını fark etti. Onun ölümü zincirleme reaksiyonu başlatacaktı. Tanıdığı herkes teker teker ölecek ve Uç'un kendisi de onu takip edecekti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Rose gücünü topladı. Derinlere, çok derinlere ulaşması ve sanki kalbini göğsünden çıkarırcasına onu dışarı çekmesi gerekiyordu. Hepsini tek bir noktaya odakladı, sihrini o kadar yoğunlaştırdı ki, onu kontrol altına almaya çalışmanın verdiği gerginlikle titredi.

Kara büyü ilerledi. Declan'ın derisinden kan damladı.

Keşke çocuklara veda edebilseydi. Keşke onlara onları ne kadar çok sevdiğini, endişelenmemelerini ve söz dinlemelerini söyleseydi.

Büyükanne. Declan'la biraz daha fazla zamanları olmasını diledi.

Rose derin bir nefes aldı. O kadar çok acıyordu ki gözlerini kapattı. Sonra onları açtı ve büyüünü serbest bıraktı. Hiçbir şeyi geri tutmadı. Olduğu her şeyi, onu canlı kılan her şeyi, Declan ve çocuklar yaşasın diye hepsini verdi. Eğer yapabilseydi daha fazlasını da verebilirdi.

İğne gibi düz, kör edici bir ışık huzmesi halinde ondan koptu. Işın Declan'ın parıltısını ve onun ötesindeki karanlığı delip geçti. Casshorn'un yüzünü gördü, dehşete kapılmış bir maske, gözleri kocaman açılmış, ağzı şaşkınlık ve dehşet içinde aşağıya doğru düşmüştü. Declan'ın çığlığını duydu.

Beyaz ışın Casshorn'un içinden geçti. Korkunç bedeninin iki yarısı bir an hareketsiz kaldı ve sonra parçalara ayrıldı.

Siyahlık üzerine atladı ve onu bütünüyle yuttu.

KARANLIK.

Her yer karanlık, bomboş, dünyayı bir duvar gibi kapatıyor. Keşke onu aşabilseydi...

Ölmek istemiyordu. Ellerini kaldırıp karanlığı yırtmak için çırpındı ama kolları yoktu ve karanlık onu sürükleyip derinliklerine çekerken hiçbir şey yapamadı.

Bir şimşek karanlık duvarı yırttı. Bir an için Declan'ın kollarının onu sardığını hissetti, gözlerini gördü, dudaklarının tekrar tekrar "Beni bırakma!" diye fısıldadığını duydu.

Karanlık saldırdı ve o gözden kayboldu.

Bir düzine dar çizgi karanlığı paramparça etti ve kadın çığlık attı, çünkü adamın kollarına sıkıca sarılmıştı ve adam tekrar tekrar parlıyordu, hayatını onun içine hortumluyordu, büyüü vücutlarını bir düzine beyaz akıma bağlıyordu.

YİRMİ ALTI

ROSE gözlerini açtı. Gün ışığı.

Tavan, üzerinde çok tanıdık sarı bir lekeyle uzanıyordu. Bu leke iki yıl önce, vaşak kılığındaki Jack'in vahşi bir erkek kediye tavan arasına kadar kovalamasından hemen sonra ortaya çıkmıştı. Uzun zamandır bunun kedi çışı olduğundan şüpheleniyordu.

"İşte buradasın," dedi büyükannemin sesi usulca.

Rose gözlerini kocaman açarak ona baktı. Korkunç bir korku onu kısıpca almıştı. "Declan?" "Yaşıyor. Zar zor, ama bu sabah biraz tavuk çorbası içti.

başaracağına

inanıyorum."

"Çocuklar mı?"

"İyiler. İyiler. Thad öldü. Tom Buckwell'in bacağı kesilmek zorunda kaldı. Jennifer ve Ru başaramadı ama bunun dışında fırtınayı atlattık."

Rose nefes aldı.

Büyükannenin mavi gözlerinde yaşlar kabardı. "Bir daha asla, beni duyuyor musun? Bir daha asla. Bir daha böyle bir şey olduğunda, Broken'a git ve bırak başka biri savaşsın!"

"Tamam." Rose uzandı ve onun eline dokundu. "Sorun yok."

"Neredeyse ölüyordun, bebeğim. Mavi kanlın seni ölümden döndürdü, tekmeleyerek ve çığlık atarak."

"William'a ne oldu?"

"O gitti. Tek kelime etmedi. Her şey bittikten sonra ortadan kayboldu."

Declan kapı aralığında belirdi. Onu gördü ve yutkundu. Sessizce Büyükanne ayağa kalktı ve kenara çekildi. Rose kollarını uzattı. Adam sendeleyerek yavaşça içeri girdi ve kendini onun yanına yere bıraktı. Rose onun elini tuttu ve uykuya daldı.

GÜL yatağında uyandı. Pencereden gelen ışık sabahın geç saatleri anlamına geliyordu. Gece boyunca birkaç kez uyanmış, sadece hayatta olduğunu ve Declan'ın yanında olduğunu hayal ettiği için dehşete düşmüştü. Declan yatağının yanında, yerde, bir battaniye yığınının üzerinde uyumuştı ve ne zaman paniklese Declan oradaydı, ta ki sonunda yataktan sürünerek kalkıp onun yanına, yere uzanıp kollarında kendinden geçene kadar. Bir dahaki sefere uykudan sıyrıldığında, Jack'i ayaklarının üzerinde kıvrılmış, George'u ise yatağında baygın halde buldu.

Declan ve çocuklar artık gitmişlerdi ve o yatağına geri dönmüştü. Endişelenmedi. Declan'ın onsuz gitmeyeceğini biliyordu.

Gerçek gibi görünmüyordu. Uzun bir süre çarşafın dokusunu parmaklarının altında hissederek yattı ve kendini bunun gerçek olduğuna, kilisenin zemininde can çekişirken gözünün önünden geçen bir halüsinasyon olmadığına ikna etmeye çalıştı. Başaramadı ve sonunda kendini ayağa kaldırdı. Eğer bu bir halüsinasyonsa, sürdüğü sürece tadını çıkarabilirdi.

Bacaklarındaki kaslar ıslak pamuk gibi yumuşak hissediyordu ama bacakları iflas etmeden önce banyoya ve ardından mutfığa gitmeyi başardı.

"Rose!" Büyükanne buharı tüten çaydanlığı tekrar ocağın üzerine bıraktı ve onu yakalayarak sandalyeye oturttu.

"Neredeler?"

"Dışarıda. Yürümeye gitti. Henüz koşamıyor ama yatakta da kalmadı. Devrilme ihtimaline karşı holiganları da yanında gönderdim. Al bakalım." Büyükanne önüne bir kase kakaolu puf koydu.

Rose ağzına bir kaşık koydu. "Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar yediğim en güzel şey."

"Çünkü dört gündür bir şey yemedin."

Mısır gevreği ağzında çıtırdadı. Kaseyi boşalttı ve anında midesi bulandı.

"Daha fazla mı?" Büyükanne'nin gözleri parladı.

"Yapmasam iyi olur. Geri gelmeye çalışıyor."

"Biraz çay iç, yardımı olur."

Sıcak, güzel kokulu demliği yudumladı. "Cihaza ne oldu?" "Jeremiah ve diğerleri onu Kırık'a sürükledi, testereyle

içinden ne çıkarsa çıksın. Lanet şey sınırı geçtikten hemen sonra durdu. Üzerine beton döktüler, sahile kadar sürdüler ve okyanusa boşalttılar. Kendi gözlerimle gördüm. Senin mavi kanlın

Ben onlarla gidene kadar. Pencereden dışarı bakmayı keser misin? Yakında dönecek."

Rose çayına baktı.

"Bu durumda siz ikiniz nerede kalıyorsunuz?" Büyükanne usulca sordu. "Emin değilim," dedi Rose.

"Mümkün olan en kısa zamanda Garipler'e gitmek için planlar yapıyor. Seni de yanında götürmeye kararlı."

"Sence gitmeli miyim?"

Büyükannenin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bu, yaşlılığın bilgeliğiyle gençliğin tutkusunun karşılaştığı anlardan biri. Genelde ne olur biliyor musun?"

Rose iç çekti. "Öğrenmek üzere miyim?"

"Bilgelik tutkunun umutlarını söndürür ve büyükannele konuşmayı bırakırsın."

Büyükanne Éléonore ellerini sıktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun Rose. Bunu sana söylemek zorundayım, bunun için benden nefret edecek olsan bile. Aşkta şanslı değildim. Çılgınca sevdim. Tutkuyla. Benimki öyle parlak bir aştı ki beni kör etti. Ateş nihayet net görebileceğim kadar söndüğünde, en çok istediğim şeyin güvenilebileceğim bir adam olduğunu anladım. Ne olursa olsun yanımda olacak bir adam. Ve Cletus'un benden esirgediği tek şey buydu. O beni seviyordu. Benim için yanıp tutuşuyordu. Yatağımızı ateşe verdi. Ama ona ihtiyacım olduğunda arkamı döndüğümde gitmiş, bir bataklık ışığının peşine düşmüş olurdu. Bu yüzden bunu söylerken, hayatım boyunca yaşadığım acı hayal kırıklıklarını göz önünde bulundurmalısınız."

Rose gözlerini kırıştırdı.

"Senin Declan'ın, o bir rüya. Cesur, iddialı, güçlü, nazik. Zengin ve asil kandan olduğunu da unutmayalım."

"Ayrıca kibirli, küçümseyici, eli yükseklerde ve kendini beğenmiş." Rose gülümsedi. "Sus. Fikrimi sormuştun, şimdi a l ı y o r s u n . Declan Bir kadının isteyebileceği her şey. Ve o görünüyor ..." Büyükanne teslimiyetle içini çekti. "Nasıl görüldüğünü biliyorsun. Ben bir asırdan fazla yaşlıyım ve o yanımdan geçerken kalbim daha hızlı çarpıyor. Kendine sormalısın, böyle bir adam senin gibi bir kadından ne ister ki?"

"Sanırım benimle evlenmek istiyor. Onun oyuncak kızı olmanın söz konusu olmadığını açıkça belirttim."

"Dürüst olmamı istediniz." Éléonore ellerini tekrar büktü. "Sen benim torunumsun Rose. Senden daha parlak ya da daha güzel bir kız yok. Dünyadaki her şeyin en iyisini hak ediyorsun ve elimde olsa bunu sana verirdim. Ama sen ve Declan aynı durumda değilsiniz. Bence onu seviyorsun. Ve bence o da seni çok seviyor. Şu anda. Ama seni bir ömür geçirecek kadar derinden seviyor mu? Çok şey oldu. İkiniz de bu ölüm kalım heyecanına kapıldınız. Ama eninde sonunda evine dönmek zorunda. O bir asil, sen nesin? Şu anda seninle evleneceğini düşünse bile, hayatına geri döndüğünde ve arkadaşları ve ailesi seni gördüğünde ne olacak? Onlar soylu Rose. Ayrıcalıklı bir hayatın içine doğdular ve çocuklara ekmek alabilmek için para üstü aramanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. O şimdi anlayabilir ama ya ailesi? Ya her şeye rağmen sizinle evlenecek kadar kararlıysa ve bu yüzden onu dışarlarsa? Bu onu sert ve acımasız bir adam yapabilir. Bunun için hep sizi suçlayabilir. Senin için her şeyi bir kenara attığını unutmama asla izin vermeyecektir."

Rose fincanına baktı.

"Eğer onunla gidersen, zengin bir adamın metresi olabileceğini ya da ona her şeyine mal olabileceğini bilerek gitmelisin," dedi büyükanne. "İstedığinin bu olduğunu sanmıyorum. Bence onu çok seviyorsun. Kalbini kırmasından korkuyorum. İşte, söyledim. Bunu bir düşün Rose. Seni paramparça etmesine izin vermeden önce uzun uzun düşün."

ROSE verandada oturuyordu. Ayağa kalkması gerektiğini düşünüyordu ama midesi bulanıyordu. Declan önündeki çimlerin üzerinde bekliyordu. Arkasındaki büyükannenin ve sol tarafındaki parmaklığa tünemiş çocukların farkındaydı.

Sonunda seyahat edebilecek kadar iyileşmesi üç gününü almıştı. Declan'ın yanında olduğu ve ona nasıl olabileceğini gösterdiği üç gün. Bu çok zor bir konuşma olacaktı.

"Yani üçüncü meydan okuma," dedi.

Declan gülümsedi ve kalbi yerinden fırladı. "Bana kolay bir şey verebilirsin. Benden sana çiçek almamı isteyebilirsin."

"Bunu yapamam."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Pekâlâ."

Rose derin bir nefes aldı. "Bana güvenmeni istiyorum."

Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Sanki çok değerli bir bibloyu kırmış ve ailesinin ona bağırmasını bekleyen bir çocukmuş gibi endişeyle derisi diken diken olmuştu.

"Mücadeleyi kazanman sana bana sahip olma hakkı verir. Tamamen sana ait olacağım. Senin malın olurum."

"Yemini sadece o anda benim için en avantajlı olacak şekilde ifade ettim," dedi. "Sana sahip olmak istemiyorum Rose. Senin beni istemeni istiyorum. Ve bence istiyorsun da."

Onun kendisini raydan çıkarmasına izin veremezdi. "Bunu neden bu şekilde yaptığını anlıyorum. Ama gerçek şu ki, kazanmana izin vermek için sana tamamen güvenmem gerekiyor."

Kollarını kaldırdı. Sesi soğuklaştı. "Seninle hemen şimdi evlenmemi mi istiyorsun, öyle mi? Eğer sana sahip olmamın tek yolu buysa, bunu yapacağım."

Yüzünü buruşturdu. "İstemediğim şey tam olarak bu." "Ne istiyorsun?"

Kendini dik tuttu. "Kendim ve çocuklar için üç vatandaşlık belgesi imzalamanızı istiyorum. Seninle birlikte Garipler'e gideceğim. Beni ailenle ve arkadaşlarıyla tanıştıracaksın. Eğer bir ay sonra hâlâ evlenmek istiyorsan, seninle evlenirim."

Gözlerini ona dikti. "Bunun amacı ne olabilir ki?"

"Garipler'e ulaştığımızda yazıları alıp ortadan kaybolmam için bana güç veriyorsun."

"Sana kötü davranacağımdan mı korkuyorsun?"

"Bu güvenle ilgili, Declan. Beni Garipler'e götüreceğine, çocukları öldürmeyeceğine, beni en yüksek teklifi verene satmayacağına, beni metresin yapmayacağına, ancak soylu bir kadın gözüne çarptığında terk edeceğine güveneceğim. Ve sen de benimle gelip kendi özgür irademle benimle evleneceğim konusunda bana güveneceksin, aptalca bir meydan okuma yüzünden değil."

Yüzü buz gibi bir sakinliğe büründü. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Beni çocukları öldürecek ve senden faydalananak bir adam olarak mı görüyorsun?"

"Hayır," dedi. "İstemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum Declan. Seni çok seviyorum. Ama ailen benden nefret edebilir ve sen de fikrini değiştirebilirsin. Eğer benim yöntemimle yaparsan, bir çıkış yolun olur. Hiçbir şey kaybetmezsin."

"Yani sana güvenmemi istiyorsun ama bana güvenmiyorsun," dedi.

"Bu bir meydan okuma," dedi. "Üç yazı, otuz gün. Bundan geri adım atmayacağım."

Yüz ifadesi değişmedi. "George, odamda tahta bir kutu var. Getir onu. Yazılarını alacaksın," dedi. "Toplanmaya başla."

Sahip oldukları az sayıdaki eşyayı toplamaları bütün günlerini aldı. Hafif seyahat etmeleri gerekiyordu, taşıyabileceklerinden fazlasını değil. Rose herkes için birkaç parça giysi hazırladı. Çocuklar oyuncaklarını ve *InuYasha*'nın üç cildini aldılar. Kırık para Tuhafta işe yaramayacaktı ve Rose hepsini büyükannesine teslim etti. Tuhaflıklar'a tek bir kuruşu bile olmadan gidecekti.

Declan tekrar Tuhaf Mavi Kan'a dönüşmüştü. Gri deri zırhı, kılıcı, sürüsü ve kurt mantosu geri gelmişti. Kibirli ifadesi de öyle. Ona iki kelimedenden fazla bir şey söylememiştir.

Büyükannelerine gözyaşlarıyla veda ettiler. Rose, "Benimle gel," dedi. "Lütfen."

Éléonore ona sarıldı. "İstesem bile Cletus'u terk edemezdim. Gidecek yerim ve okyanusu geçecek imkânım yoktu. Ama senin bir seçeneğin olacak. İşler yolunda gitmezse, her zaman buraya geri dönebilirsin. Her zaman Rose. Ne olursa olsun, soru sormak yok. Bunu senin için yapmama izin ver. Geceleri daha rahat uyuyacağım."

Rose, "Gelecek yaz tekrar ziyarete geleceğiz," diye söz verdi.

Ormana giden patikadan aşağı doğru ilerlerken Rose arkasına baktı ve büyükannesini verandada, yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle gördü.

George burnunu çekti.

"Gelecek yaz bizimle gelmesi için onunla konuşacağız," dedi ona.

Günün büyük bir kısmını yürüyerek geçirdiler. Orman her adımda daha karanlık ve daha garip bir hal alıyor, ağaçlar daha kalın, dallar daha kıvrımlı oluyordu. Tuhaf yaratıklar gölgeliklerin arasında sığıyor, köklerin arasında beyaz ve turuncu fenerler gibi tuhaf çiçekler açıyordu.

Sonunda Declan durdu. "Sınır," dedi.

Gerçek an. Ya karşıya geçmek için yeterli büyüleri vardı ya da yoktu. Rose çocukları ellerinden tuttu ve bir adım attı. Basınç

onu. Ani ağırlık karşısında nefesi kesildi ve bir adım daha attı, sonra bir adım daha ve bir adım daha ve sonra bitirdiler.

İçini inanılmaz bir hafiflik kapladı. Büyü içinde canlı ve güçlü bir şekilde titreşiyordu ve bunun basit mutluluğuna usulca güldü.

Declan derisinin içine uzandı ve küçük bir düdük çıkardı. Tiz bir ses ormanı yararak geçti. Düdükten büyü yayılıyordu. Bir atın hızlı gümbürtüsü cevap verdi ve büyük bir hayvan çalılarının arasından ilerledi. Kalın, omuzları tıknaz, derin bir göğsü ve güçlü bacakları olan bu hayvan, Budweiser aygırıyla vahşi bir koçun karışımı gibi görünüyordu. Çelik başlıklı iki boynuzla taçlandırılmış başını eğdi ve Declan'a sokuldu.

"Onun adı Grunt," dedi Declan.

At cevap olarak homurdandı. Eşyalarını heybelere doldurdular, Jack ve George'u Grunt'ın sırtına yüklediler ve yola koyuldular.

İki gün sonra nihayet ormandan çıkıp yola ulaşabildiler. Declan onları itti ve akşam karanlığında bir yerleşim yerine geldiler.

Küçük bir kasabaydı, asfalt bir yol tepeye doğru uzanıyordu. İki ve üç katlı evler yeşillikler içinde yamaçtan yukarı tırmanıyordu. Bazıları beyaz badanalı, bazıları pembe ve sarı taştan inşa edilmiş, çoğunun çatısı kırmızımsı turuncu kiremitlerle kaplıydı. Orada burada sokak lambaları sihirle parlıyordu. Bazı binalarda tuhaf kubbeler vardı; bazılarının duvarlarına ise akıcı bir yazıyla tuhaf hiyeroglifler kazınmıştı.

Küçük bir araba yollarından geçerek tepeye doğru ilerledi. Atı yoktu.

Declan onları yolun yukarısında, üzerinde parlayan yeşil bir fener bulunan uzun bir direk ile işaretlenmiş geniş bloklu bir binaya götürdü.

Siyah saçlı bir çocuk koşarak Grunt'ın dizginlerini aldı ve derin bir selam verdi. "Lordum!"

"Sessiz ol," dedi Declan ona, Grunt'ın sırtında baygın yatan iki çocuğu işaret ederek. Çocuğa bir bozuk para attı. Ona ödediği altınlardan çok daha küçük görünüyordu. "Aile süiti, en üst kat. Ve dört kişilik bir akşam yemeği."

İkinci kattaki koridorun sonunda yer alan ve bir kapıyla birbirine bağlanan iki bitişik oda vardı. Odalar temiz ve güzeldi. Nedense dumanlı bir ortaçağ tavernası bekliyordu ama bunun yerine odalar, elektrik prizlerinin, televizyonların ya da prize takılabilecek herhangi bir şeyin olmaması dışında neredeyse moderndi. Duvarlar yumuşak bir seftali rengindeydi, yerler altın sarısı parkeydi. Her yatak odasında kanopili bir yatak odası vardı.

yatak ve yumuşak koyu kırmızı sandalyeler. Duvarlara monte edilmiş zarif cam an çiçeklerinden oluşan kümeler rahatlatıcı bir ışık saçıyordu.

Hancı Jack'i sağ odadaki yatağa yatırdı ve geri çekildi. Declan, George'u Jack'in yanına yerleştirdi.

Rose banyoya girdiğinde bir tuvalet, bir çift lavabo ve zemine gömülü kocaman bir kvetle bir duş gördü. Askıda yle sıradan bir bornoz asılıydı ki neredeyse gülecekti. Birdenbire pis koktuğunu fark etti. Soyunup küvete girdi, ormanda geçirdiği  günün acısını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Bükülmüş yeşil ve mavi cam şişelerin içindekileri anlaması biraz zaman aldı ama sonunda temiz, mandalina kokulu ve krem rengi kabarık bir havluya sarınmış olarak ıktı.

Elektrik yokmuş gibi görünüyordu ama su basıncı mükemmeldi ve su sıcaktı. Bunu Declan'a sorması gerekecekti.

Uyuyan ocukların yanından sessizce geçerek ikinci odaya girdi ve Declan zerine atılıp onu ayaklarının altından çekince nefesi kesildi. Dudakları onunkilere dokundu ve kadın eridi. Onu o kadar çok özlemişti ki neredeyse ağlayacaktı.

Sesi ihtiyaçla rlmş boğuk bir hırıltıydı. "Seni zledim."

Parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Sessiz olun, ocuklar ..."

Kapıya baktı ve avazı çıktığı kadar "ocuklar?" diye kükredi.

Nefes nefese kalmış, Jack ya da George'un kapıdan içeri uçmasını bekliyordu. Declan uzanıp kapıyı açtı ve ona odalarında uyuyan çocukları gösterdi.

"Ses geçirmez mühür," dedi ve kapıyı kapattı. "Biz onları duyabiliyoruz ama onlar bizi duyamıyor. İstediğin kadar çığlık atabilirsin."

"Yani tamamen senin merhametine mi kaldım?"

Rose güldü. Onu yatağa taşıdı. "Olacaksın ..."

ÇOK sonra, sıcak ve gülünç derecede mutlu, yan yatmış, başı adamın kolunda, vücudu ona yaslanmıştı. "Demek senin yavaş ve duygusal anlayışın bu?"

"Hemen hemen," dedi. "Otuz günü bana açıkla."

"Bu senin fikrini değiştirmek için bir şans," dedi ona. "Bana olan aşkını kaybetmenden korkuyorum. Ailenin benden nefret etmesinden korkuyorum ve sonra

Beni kurtarmak için yine de benimle evleneceksin, ama dışlanacaksın ve evlatlıktan reddedildiğin için hayatının geri kalanında beni suçlayacaksın."

Adamın göğsü titriyordu ve kadın onun kahkahasını tutmaya çalıştığını fark etti. Kızgın bir şekilde ona baktı. "Sana bir seçenek sunmak istiyorum, seni aptal. Sana bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissettirmek istemiyorum."

Adam kahkahayı bastı. Kadın inledi ve bir topun içine kıvrıldı.

"Ben seçimimi yaptım," dedi. "Aslında, seni burada yatağıma almak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bunun için çok çalışmam gerekti. Seni terk edeceğime inanman için sana hiçbir sebep vermedim. Ya da çocukları öldürüp yol kenarına bırakacağıma. Gerçekten, bu paha biçilemezdi. Biraz sinirlendim."

Ona ters ters baktı. "Biraz sinirli" demek, üç gün boyunca sessiz kalmak demekti.

Onu kendine çekti. "Bunu seni kurtarmak için yapmıyorum. Bunu tamamen bencilce nedenlerle yapıyorum - seni seviyorum ve sensiz olmak istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ona.

"Şimdi evlenelim," diye teklif etti. "Sabah sulh hakimine gideriz..."

"Otuz gün," dedi kesin bir ifadeyle. "Ailen benimle tanıştıktan sonra." "Sen imkânsız bir kadınsın," dedi kederle.

"Öyle olmasaydım beni sevmezdin," dedi.

"Doğru."

Onu öptü. Adam kollarını ona doladı ve kadın gülümsedi. Yarın yeni sıkıntılar getirecekti ama şimdilik mükemmel ve tamamen mutluydu.

Kale muazzamdı. Çömelmiş bir ejderha gibi bir tepenin üzerine yayılmıştı: Önde, bir ağız gibi ağır bir şekilde tahkim edilmiş giriş, ardından duvarın uzantısı - canavarın boynu. Ardından gökyüzüne doğru uzanan yuvarlak ve uzun bir kule - ejderhanın bacağı - ve onu takiben bir uçurumun kenarında kıvrılan çivili bir parapete sahip yüksek bir duvarla çevrili müstahkem binalar kümesi - arka taraftaki devasa, kabarık bir kuyruk gibi. Yaşlandıkça koyulaşan kahverengi taş, yanılsamayı daha da yoğunlaştırıyordu. Rose hayretle baktı.

Declan ona, "Sadece ciddi görünüyor," diye bilgi verdi. "İçerisi çok açık. Güney Eyaletleri Düşesi'nin doğal ışığa ve tül perdelere düşkünlüğü vardır. Çabuk olacak, söz veriyorum. İçeri gireceğiz, ben Dük'e rapor vereceğim ve sonra Camarine Keep'e doğru yola çıkacağız. Yarın gece evde oluruz."

Rose omuz silkti, omuzlarının arasındaki gerginlikten kurtulmaya çalışıyordu. Bıçaklar. Onun At, a daha küçük versiyon . Declan'ın Grunt, hemen yerinde dans ederek tepki verdi. Bunu onun için o ilk kasabada satın almıştı. Çocukların her birinin kendine ait bir bineği vardı. George doğal bir şekilde, neredeyse Declan benzeri bir zarafetle ata binerken, Jack çoğunlukla ata yapıştı ve hem kendisi hem de atı sağa sola savrulana kadar her tümsekte onu tırmaladı. kör bir panik içinde.

Adrianglia yolculuğu neredeyse bir hafta sürmüştü. Hem kendisi hem de çocuklar ilk gün ata bindikten sonra kalçalarını incitmişlerdi ve ondan sonra yavaş ve ağırdan almışlardı. Garip bir yerdi, bazı bölgeleri temiz ve güzel, bazı bölgeleri ise sade. Eski savaşların izlerini taşıyan harabeler kırları şurada burada süslüyordu. Kendini Tuhaftan hoşlanmama ihtimaline karşı hazırlamaya çalışmıştı ama orman parçaları, atsız arabalar ve yol kenarlarında sihirle oynayan çocuklarla birlikte burası ona daha da çekici gelmeye başlamıştı.

Declan'ın statüsü onu tamamen gafil avlamıştı. Onun bir Mareşal olduğunu biliyordu ama bunun ne anlama geldiğini hiç fark etmemişti. İnsanlar eğilirdi. Bir kasabadan geçtiğinde, genellikle yerel milislerin komutanı tarafından bir rapor getirilirdi. Her durak bir çalışma durağıydı. Biri ona ilk kez "leydim" dediğinde, bu onun başının üzerinden geçti. Onu utandırmamak için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki, bunun sadece diğer soylularla temasa geçene kadar süreceğini biliyordu.

Şimdi Güney Eyaletleri Dükü'yle yüzleşmek zorundaydı. Declan'ın hesap verdiği adam oydu. Declan'ın ailesinden bile daha fazla etkilemesi gereken adam. Hâlâ kot pantolon ve tişört giyiyordu. Saçları hâlâ kısa ve dağınıktı. Hâlâ zarif değildi. O Rose'du. Ve Declan onu şatoya sürüklemeye kararlıydı.

Yola çıktılar. Bu işin sonu hiç iyi bitmeyecekti.

Kapının altından geçtiler. Declan gri ve mavi giysili muhafızlara sadece başıyla selam verdi. Herkes selam verdi. Grunt'ın üzerinden atladı ve bineğinden inmesine yardım etti. Çocuklar attan indi ve Declan kapılara doğru ilerlemeye başladı.

"Düşünüyordum da, burada kalabiliriz," dedi Rose. "Seni bekleyebiliriz."

" 'Sevgili Declan, gelinin nerede?' 'Oh, onu dışarıda bıraktım, Majesteleri. " Declan başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Adam onu nazıkçe elinden tuttu, ama kadın kaçamayacağını kesinlikle biliyordu ve onu lobiye doğru yönlendirdi. Önünde geniş bir oda uzanıyor ve yukarı çıkan bir merdivenle son buluyordu. Merdivenin her iki yanında geniş bir salona açılan kemerli girişler gördü. Zemin eski, yıpranmış taştandı. Duvarları duvar halıları süslüyordu. Duvarlar boyunca büyük saksılarda küçük ağaçlar ve parlak çiçekler yetişiyordu. Çok sayıda pencerenin ışığıyla yıkanan salon şaşırtıcı derecede neşeli görünüyordu.

Bir adam belirdi. Saçları gümüş rengiydi, giysileri siyah deriydi, yüzü acımasızdı. Sadece bakışlarıyla bile insanları öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. "Sizi bekliyor lordum," dedi.

Declan başını salladı ve ona baktı. "Beni bekleyin lütfen," dedi, "hemen döneceğim."

Merdivenlerden yukarı koştu. Adam onu takip etti. Yalnızdılar.

George ayakkabılarına baktı. Jack uzandı, en yakındaki ağaçtan küçük bir yaprak kopardı ve endişeyle çiğnedi.

"Jack, yapma bunu," diye mırıldandı.

Sağ taraftaki girişlerden birinden bir kadın çıktı. Jack yaprağı yuttu.

Daha yaşlı, uzun boylu, siyah saçlı, çok güzeldi ve krem rengi boya bulaşmış yırtık pırtık bir gömlek giymişti. Birbirlerine baktılar.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın. Gözlerinden soğuk bir parıltı geçti ve karanlık derinliklerinde eridi.

Aman Tanrım. Bir blueblood.

"Declan'la birlikteyim," dedi Rose. "Bunlar benim kardeşlerim. Sadece bir dakikalığına buradayız."

Kadın dudaklarını büzdü. "Kırık'tan mısınız?" Rose dikkatle, "Aslında ben Kenar'danım," dedi. "Duvar boyayabilir misiniz?"

Rose gözlerini kırıştırdı. "Evet."

"Bana yardım edebilir misiniz? Durmadan resim yapıyorum ve sırtım çok ağrıyor."

Bunun tek bir cevabı vardı. "Hiç de değil."

Kadın gülümsedi. Çok sıcak bir gülümsemesi vardı ve Rose biraz rahatladı. "Benimle gel!"

Onu yan koridora kadar takip ettiler, pencereleli bir merdivenden ikinci kata çıktılar ve kumaşla kaplı bir odaya girdiler. Bir duvarın yarısı krem rengiydi. Geri kalanı çelik grisiydi.

"Bence kremle daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?" dedi kadın. "Daha parlak görünüyor."

Kadın ona bir rulo uzattı. Birkaç dakika içinde üçü de resim yapıyordu.

"Endişelendiğimde duvarları boyuyorum," dedi kadın. "Şimdiye kadar dört oda yaptım. Aslında altı, çünkü renk konusunda birkaç kez fikrimi değiştirdim. Kardeşleriniz çok sevimli."

"Teşekkür ederim. Neden endişelendiniz?" Rose sordu.

"Declan yüzünden tabii ki. Casshorn'la olan tüm bu karmaşa beni neredeyse erken bir mezara götürüyordu. Kazandığımızın farkındayım ama detayları anlatır mısın?"

Rose dudağını ısırdı. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim."

Kadın gülümsedi. "Hikâyenin çoğunu biliyorum: Casshorn Güney Eyaletleri Dükü'nden sihirle beslenen ve tazı yapan bir cihaz çalmıştı. Onu ülkenin öbür ucuna, Edge'e götürdü. Declan onu geri almak ve kendini bu karmaşanın içine sokmayı başaran William'ı kurtarmak için ayrıldı. Peki nasıl bitti?"

Jack, "Declan parlıyordu ve Rose neredeyse ölüyordu çünkü Casshorn'u öldürmek için parladı ve hiç parlaması kalmadı ve sonra Declan onu kurtarmak için Rose'a parladı," dedi.

"Jack!" Rose tersledi.

Kadının gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Jack başıyla onayladı. "Büyükannem Rose'un ağzının ve gözlerinin kanadığını söyledi." George dirseğini Jack'in böğrüne sapladı. "Kapa çeneni."

"Artık tüm hikâyeyi bilmek zorundayım," dedi kadın,

"Bilmemeyi tercih ederim," dedi Rose.

"Lütfen, ısrar ediyorum."

Yirmi dakika ve iki duvar sonra tüm hikâyeyi öğrenmişti ve Rose bunu nasıl öğrendiğinden pek emin değildi.

"Gerçekten seninle evlenmesi için onu bir ay bekletmeye niyetli misin?" Kadın hafifçe güldü.

"Emin olmasını istiyorum."

"Düşes'in ne zamandır onu evlendirmeye çalıştığını biliyor musun? Eğer bir gelin bulduğunu öğrenirse, kaçamazsın."

"Düşes'ten uzak durmayı umuyorum. Görgü kuralları, saç kesimi ya da uygun kıyafetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve tanışmadan önce biraz öğrenmeyi umuyorum." Rose tereddüt etti. "Declan'ın evli olup olmaması Düşes'in neden umurunda olsun ki? Yani, o bir nezaket kontu. Dük'ün ona güvendiğini ve onun da Mareşal olduğunu biliyorum ama Düşes'in ilgilenmeyeceğini umuyordum."

Kadın merdanesini durdurdu. "Ah, canım." "Özür dilerim?"

"Declan'ın sinir bozucu bir alışkanlığı var. Tam olarak yalan söylemiyor. Bunun yerine insanların yanlış sonuçlara varmasına izin veriyor ve onları düzeltme zahmetine girmiyor."

"Onu çok iyi tanıyorsun." Rose gülümsedi.

"Canım, Adrianglia'da soylular -burada onlara peer deniyor- birkaç unvan taşıyor. Bir dük aynı zamanda kont ya da baron da olabilir. Bir vâris, ancak efendisi emekli olduğunda ya da öldüğünde efendisinin rütbesini alabilir. O zamana kadar, varis hizmetini tamamlamış ve sınavlarını geçmişse, soyundaki bir sonraki en iyi unvanı alır. Declan bir asilzadedir, çünkü hizmetini tamamlamış olmasına rağmen efendisi hala hayattadır. Güney Eyaletleri Dükü ve Düşesi'nin oğludur."

"Aman Tanrım." Rose silindiri düşürdü.

"İyi tarafından bak: kıyafetler, saç kesimi ya da görgü kuralları hakkında endişelenmene gerek yok. Eğer Earl Camarine ile evlenirsen, patates çuvalıyla sosyeteye karışabilirsin ve bu son moda olur."

"Yani Casshorn onun amcası mıydı?" Rose sordu. Belki de yanlış anlamıştı. "Kesinlikle. Declan ve kız kardeşi Maud'dan hep nefret etti. Şu anki Düşes'in annesi Kırık'ta doğmuş. Bu yüzden Declan dünyalar arasında gidip gelebiliyor. O bir karışım diyebileceğiniz biri. Casshorn Düşes'e asla katlanamadı. Kimse nedenini tam olarak bilmiyor, ve o-"

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Declan'ın sesi "Anne?" diye seslendi. Kapı aralığına doğru eğildi. "Anne, gördün mü?"

Rose'u gördü ve ağzını kapattı.

"Gördüm ve onaylıyorum!" dedi kadın parlak bir sesle.

"Anne mi?" Rose ona bakakaldı.

Kadın kaşlarını çatdı. "Muhtemelen bahsetmeliydim: insanların yanlış sonuçlara varmasına izin verme ve onları düzeltmeme gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var mı? Bunu benden almış."

Declan'ın yüzü buz gibi oldu. "Bir türlü rahat bırakamadın." "Hayır, bırakamadım. Ama onu kesinlikle seviyorum," diye cevap verdi Düşes. "Yapma."

Bir ay şartı konusunda endişelenmeyin; düğünü organize etmem o kadar sürecek."

Rose öylece bakakaldı. Declan'ın daha yaşlı bir versiyonu kapıda belirdi. "Gelini yanlış yere koymuşuz. Oh, işte buradasınız." Omuzlarını kaldırarak odaya girdi.

Daha da yaşlı bir adam onu takip etti. Zayıf ve koyu mor giysiler içindeki adam Rose'u görünce, "Ne kadar güzel bir kız," dedi. Çocuklara bir göz attı. "Hanginiz büyücü?"

Genç bir kadın sesi kapıda bağırdı, "Beni odaya alın! Ben onun kız kardeşiyim, lanet olsun!"

Rose geri çekilerek yeni boyanmış duvara yaslandı. Çok büyük, çok gürültülü ve çok büyü doluydular. Jack tısladı.

Declan öne çıktı, çift kapıyı iterek açtı, kızın elinden tuttu ve onu geniş bir balkona doğru çekti.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Düşes. "Onu bizden kurtardı. Bu düğün başladı!"

"Özür dilerim. Sadece heyecanlılar," dedi Declan ve onu balkonun sonuna kadar götürdü.

"Bana yine yalan söyledin."

"Hayır, sadece sana tüm gerçeği söylemedim." Başını iki yana salladı. "Dük mü?"

"Yirmi yıl kadar daha değil."

"Tanrım, annen muhtemelen benim bir aptal olduğumu düşünüyordur."

"Senden hoşlanıyor. Çocukları da seviyor. Rose, ben hâlâ benim. Dük olup olmamamın bir önemi var mı? Unvanım olmasaydı, benimle çoktan evlenmiş olurdun. Şatoyu unut. Ailemi unut."

Yaşlı adamlardan biri kapıdan dışarıya doğru eğildi. "Sadece üçlü kemeri görmek istiyorum," diye seslendi. "O zaman sizi yalnız bırakayım!"

"Seni seviyorum. Evlen benimle," dedi Declan. Gözleri çimen yaprakları gibi yeşildi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve flaşının üçlü kavisi etraflarında dönerken onu öptü. Kapı aralığında yaşlı adam küfretti.

Declan ona sırtıttı. O da sırtarak karşılık verdi. "Evet de," dedi Declan.

"Evet," dedi. "Ama bu ay bitmeden olmaz."

Bir sonraki Kate Daniels romanından
heyecan verici bir alıntı için okumaya
devam edin

SİHİRLİ KANAMALAR

Ilona Andrews
Haziran 2010'da
Ace Books'tan
çıkıyor!

Doğranmış elmaları ne kadar dikkatli yerleştirirsem yerleştireyim, elmalı turtamın üst kabuğu her zaman altına parçalanmış bir ceset gömmeye çalışmışım gibi görünürdü. Turtalarım çirkin oluyordu ama tatları güzeldi. Bu turta son sıcaklığını da hızla kaybediyordu.

Mutfağımdaki yayılmayı inceledim. Birayla marine edilmiş, hafifçe baharatlanmış geyik eti biftekleri fırına atılmaya hazır bir tavada duruyordu. Onları en sona saklamıştım; fırında on dakika bile sürmezlerdi. Ev yapımı ekmekler, şimdi soğuk. Mısır koçanı, o da soğuk. Fırında patates, evet, çok soğuk. Elimdekiler yetmez diye biraz sote mantar ve salata eklemiştim. Mantarların üzerindeki tereyağı katılaşmak için elinden geleni yapıyordu. En azından salatanın soğuk olması gerekiyordu.

Masadan buruşuk bir not aldım. Sekiz hafta önce, Atlanta'nın Canavar Lordu, bin beş yüz şekil değiştirenin efendisi ve benim kişisel psikopatım Curran, Atlanta'daki dairemin mutfağında oturmuş ve bu kâğıda bir menü yazmıştı. Onunla girdiğim bir bahsi kaybetmişim ve bahsimizin şartlarına göre ona çıplak bir akşam yemeği borçluydum. Kendisi tam bir canavar olmadığı için sütyen ve külot giymeme razı olacağını açıklayan bir feragatname eklemişti - tartışmaya çok açık bir iddia. Bir tarih belirlemişti, 15 Kasım, yani bugün. Bunu biliyordum çünkü takvimi üç kez kontrol etmişim. O akşam onu aradım ve yeri Savannah yakınlarındaki evim, saati de akşam beş olarak belirledim.

Şimdi sekiz buçuk.

Yemek-kontrol. En güzel sütyen ve külot takımım-kontrol. *Makyaj*
-Tamam. Curran-boş. Parmağımı kılıcımın soluk bıçağı boyunca gezdirdim ve soğuk metali tenimin altında hissettim. Majesteleri tam olarak neredeydi?

Korktu mu? Bay "Benimle yatacaksın ve önce lütfen, sonra teşekkür ederim diyeceksin" mi?

Büyülü bir ormanda uçan bir sarayı kovalamış ve beni kurtarmak için düzinelerce rakshasa iblisinden geçerek yolunu açmıştı. Şekil değiştirenler için akşam yemeği çok önemliydi. Yemeği asla hafife almazlardı ama romantik olarak ilgilendiğiniz biri için yemek hazırlamak basit bir yemeği yepyeni bir seviyeye taşırdı. Bir şekil değiştiren size yemek hazırladığında, ya size bakacağına söz veriyordu ya da pantolonunuza girmeye çalışıyordu. Çoğu zaman ikisi de. Curran bir keresinde yarı ölüyken bana çorba vermişti ve ne anlama geldiğini bilmeden de olsa çorbayı içmiş olmam onu çok eğlendirmişti. Bu yemeği kaçırmayacaktı.

Bir şey onu tutmuş olmalı.

Telefonu açtım. Yine de benimle uğraşmaktan hoşlanıyordu. Dışarıda çalılıkların arasında saklanıp beni kıvrandırırken izlemesine şaşmazdım. Curran kadınlara harika oyuncaklar gibi davranırdı: Onları yedirir, içirir, sorunlarıyla ilgilenir ve kendisine tamamen bağımlı hale geldiklerinde sıkılırdı. Belki de aramızda olduğunu düşündüğüm şey sadece benim kafamdaydı. Kazandığını fark etmiş ve ilgisini kaybetmişti. Onu aramak sadece böbürlenmesine fırsat verecekti.

Telefonu kapattım ve turtama biraz daha baktım.

Eğer bir sözlük açıp "kontrol manyağı" kelimesine baksaydınız, Curran'ın resmini bulurdunuz. Çelik pençeleriyle hükmederdi ve "Zıpla" dediğinde, zıplamaya başlamazsanız ödeyeceğiniz cehennem vardı. Curran ve ben çamaşır suyu ve sirke gibi karışırdık; temas kurduğumuz anda herkes başka bir yerde olmak isterdi. Beni çileden çıkardı ve ben de onu çileden çıkardım. Gerçekten ilgilenmiyor olsa bile, bu yemeği iç çamaşırlarımla sunmamı görme fırsatını kaçırmazdı. Egosu çok büyüktü. Bir şeyler olmuş olmalı.

Sekiz kırk dört. Curran sürünün ilk ve son savunma hattı olarak görev yapıyordu. En ufak bir tehditte dışarı çıkar, kükrer ve cesetleri ikiye ayırırdı. Yaralanabilirdi.

Bu düşünce beni durdurdu. Curran'ı alt etmek için kanlı bir ordu gerekirdi. Emrindeki bin beş yüz katil manyak arasında en sert ve en tehlikeli sonovabitch oydu. Eğer bir şey olduysa, bu kötü bir şey olmalıydı. Küçük bir şey yüzünden gecikmiş olsaydı arardı.

Sekiz kırk dokuz.

Gururun canı cehenneme. Telefonu aldım, boğazımı temizledim ve Sürü'nün Atlanta'nın dış mahallelerindeki kalesi Keep'i aradım. Sadece profesyonelce olsun. Böylesi daha az acıklı.

"Sürüye ulaştınız. Ne istiyorsunuz?" dedi bir kadın sesi telefonda.

Dost canlısı insanlar, şekil değiştirenler. "Ben Ajan Daniels. Curran'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Şu anda telefonlara cevap vermiyor. Mesaj bırakmak ister misiniz?" "Keep'te mi?"

"Evet, öyle."

Göğsümde ağır bir kaya cisimleşti ve nefes almamı zorlaştırdı. "Mesaj mı?" diye sordu dişi şekil değiştiren.

"Ona aradığımı söyleyin, lütfen. Mümkün olduğunca çabuk." "Bu acil mi?"

Siktir et. "Evet. Evet, öyle." "Dur bakalım."

Sessizlik hüküm sürüyordu. Dakikalar yavaşça akıp gidiyor, gittikçe inceliyordu.

"Şu anda sizinle konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söylüyor. Gelecekte lütfen tüm endişelerinizi güvenlik şefimiz Jim'e iletin. Numarası-

"Sesimi duydum, garip bir şekilde düzdü. "Numara bende var. Teşekkürler." "Ne zaman istersen."

Telefonu çok dikkatli bir şekilde yuvasına yerleştirdim. Kulaklarımda küçük bir ses patladı ve bunun kalbimde oluşan kılcal çatlaklar olduğu gibi saçma bir fikre kapıldım.

Beni ayağa kaldırdı.

Beni ayağa kaldırdı. Kocaman bir yemek pişirdim. Son dört saat boyunca telefonun başında oturdum. Makyaj yaptım, son bir yılda ikinci kez. Bir kutu prezervatif aldım. Ne olur ne olmaz diye.

Seni seviyorum, Kate. Her zaman senin için geleceğim, Kate.

Seni sonovabitch. Benimle konuşacak cesareti bile yoktu. Sandalyeden fırladım. Tüm bu saçmalıklardan sonra beni terk edecekse, bunu yüz yüze yapması için onu zorlardım.

Giyinmem ve bilekliklerimi gümüş iğnelerle doldurmam bir dakikadan az sürdü. Kılıcım Slayer'da Curran'ın bile canını yakacak kadar gümüş vardı ve şu anda onun canını yakmayı çok istiyordum. Tüylerim diken diken o l m u ş bir halde evin içinde dolaşp botlarımı aradım ve onları

ve onları giymek için yere oturdum. Sol botu giydim, topuğumu yerine vurdum ve durdum.

Diyelim ki Keep'e ulaştım. Sonra ne olacak? Beni görmek istemediğine karar verirse, ona ulaşmak için adamlarının arasından geçmem gerekecekti. Canım ne kadar yanarsa yansın, bunu yapamazdım. Curran beni bunu anlayacak ve bana karşı kullanacak kadar iyi tanıyordu. Kafamda Keep'in lobisinde saatlerce oturduğum bir görüntü belirdi. Hayatta olmaz.

Eğer o pislik ortaya çıkmaya tenezzül etseydi, ne derdim? *Daha ilişki başlamadan beni terk etmeye nasıl cüret edersin? Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemek için altı saat yol geldim çünkü benim için çok şey ifade ediyordun?* Yüzüme gülerdi, sonra onu dilim dilim doğradım, sonra da boynumu kırardı.

Öfkemin sisi içinde kendimi el yordamıyla mantık aramaya zorladım. Paranormal Aktivite Bölümü (PAD) ve Askeri Doğaüstü Savunma Birimi (MSDU) ile birlikte her türlü büyülu tehlikeye karşı kolluk kuvvetleri savunmasını oluşturan Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı için çalışıyordum. Ben bir şövalye değildim ama Tarikat'ın bir temsilcisiydim. Daha da kötüsü, Sürü Dostu statüsüne sahip tek Tarikat temsilcisiydim, yani Sürü ile ilgili sorunlara karışmaya çalıştığımda, şekil değiştirenler beni hemen parçalara ayırmıyordu. Sürünün kanunla yaşadığı sorunlar genellikle bana ulaşırdı.

Şekil değiştirenler iki kategoriye ayrılıyordu: Vücutlarında şiddetlenen virüs Lyc-V üzerinde sıkı bir kontrol sağlayan Kodun Özgür İnsanları ve virüse teslim olan Louplar. Loup'lar ayırım gözetmeksizin cinayet işler, birileri dünyaya bir iyilik yapıp yamyam kışlarını öldürene kadar vahşetten vahşete atarlardı. Atlanta PAD her şekil değiştireni bekleyen bir loup olarak görüyordu ve Sürü de buna paranoyalarını ve yabancılara karşı güvensizliklerini yeni ve baş döndürücü boyutlara taşıyarak karşılık verdi. Yetkililer nezdindeki konumları en iyi ihtimalle istikrarsızdı, Tarikat'la işbirliği kayıtları sayesinde açık düşmanlıktan kurtulmuşlardı. Eğer Curran ve ben birbirimize girsek, kavgamız iki birey arasındaki bir çatışma olarak değil, Canavar Lordu'nun bir Tarikat temsilcisine saldırısı olarak görülecekti. Kimse benim bunu başlatacak kadar aptal olduğuma inanmazdı.

Şekil değiştirenlerin itibarı düşerdi. Sadece birkaç arkadaşım vardı ama çoğunun kürkü ve pençeleri vardı. Acımı dindirmek için hayatlarını cehenneme çevirirdim.

Hayatımda bir kez olsun sorumlu davranmak zorundaydım.

Çizmeyi çıkardım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Koridordaki ahşap panele çarptı.

Yıllarca önce babam, sonra da vasim Greg beni insan ilişkilerinden uzak durmam konusunda uyarmıştı. Arkadaşlar ve sevgililer insana sadece bela getirirdi. Varlığımın bir amacı vardı ve bu amaç ve kanım başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. İki ölü adamın uyarılarını görmezden gelmişim. Bunu sineye çekmenin ve dikkatsizliğimin bedelini ödemenin zamanı gelmişti.

Ona inanmışım. Farklı olması, daha fazlası olması gerekiyordu. Elde edemeyeceğimi düşündüğüm şeyler için umutlanmamı sağladı. Umut kırıldığında, acı verir. Benimki çok büyük, çok umutsuz bir umuttu ve çok acıtıyordu.

Büyü sessiz bir dalga halinde dünyayı sardı. Elektrik lambaları yanıp sönererek sessiz bir şekilde öldü ve yerini duvarlarımdaki fenerlerin mavi ışıltısına bıraktı. Bükülmüş cam tüplerdeki büyülü hava, ürkütücü mavi bir ışık tüm evi doldurana kadar daha parlak ve daha parlak bir şekilde parladı. Buna post- Shift rezonansı deniyordu: büyü dalgalar halinde geliyor, teknolojiyi yok ediyor ve sonra ortaya çıktığı gibi aniden ve öngörülemez bir şekilde yok oluyordu. Bir yerlerde benzinli motorlar bozuldu ve silahlar mermilerin ortasında tıkanı. Evimin etrafındaki savunma büyüleri yükseldi, çatımın üzerinde bir kubbe oluşturdu ve şu noktaya dikkat çekti: Korunmaya ihtiyacım vardı ve ben bunu ihmal etmişim.

Kendimi zorla yerden kaldırdım. Daha önce insan etkileşimine karşı kendimi koruyarak yaşamışım. Yine yapardım. Acım geçene kadar kendimi kapatabilirdim ve işimin sık sık gerektirdiği gibi Canavar Lord'la karşılaştığımda benden alacağı tek şey acı verici bir nezaket olurdu. Yaptığı numaranın bana neye mal olduğunu bilmesine izin vermektense boğazımı kesmeyi tercih ederdim.

Mutfağa girdim, yemeği çöpe attım ve dışarı çıktım. Ağır bir kum torbasıyla randevum vardı ve Curran'ın yüzünü onun üzerinde hayal etmekte hiç zorlanmadım.

Atlanta sokaklarında, en sevdiğim katırım Marigold'un nal sesleriyle sallanarak ilerliyordum; Marigold eyerine takılı kuş kafesini ve kot pantolonumdan damlayan kertenkele tükürüğünü hiç umursamıyordu. Kuş kafesinde, yakalamakta zorlandığım ve canlı bir toz tavşanı olup olmadığı belli olmayan yumruk büyüklüğünde gri bir tüy yığını vardı. Kot pantolonun üzerinde yaklaşık yarım galon tükürük vardı.

Atlanta Mitolojik Araştırmalar Merkezi'ndeki muhafazalarına geri kovalamayı başardığım bir çift Trimble County kertenkelesi tarafından. Vardiyamın bitmesine on dört saat on üç dakika vardı, sabahtan beri bir şey yememiştim ve canım rek istiyordu.

Curran'ın beni ekmesinin üzerinden üç hafta geçmişti. İlk hafta o kadar öfkeliydim ki nm göremiyordum. Öfke artık azalmıştı ama göğsümdeki o yoğun, ağır taş beni aşağı çekmeye devam ediyordu. Garip bir şekilde, çörekler yardımcı oldu. Özellikle de üzerine çikolata sürülmüş olanlar. Günümüzde ikolata ne kadar pahalı olsa da, bir çikolata almaya gücüm yetmiyordu ama reklerin üzerine sürdüğüm çikolata şurubu işimi görüyordu.

"Merhaba canım."

Tarikat için çalıştığım neredeyse bir yılın ardından, kafamın içinde Maxine'in sesini duymak artık beni zıplatmıyordu. "Merhaba, Maxine."

Herkese "canım" diye hitap ediyordu, buna Atlanta şubesine yeni katılan ve şövalyelik unvanı elinden alınmadan bir Tarikat şövalyesinin olabileceğı kadar psikopat olan Richter de dahildi. Onun "canım "ları kimseyi kandıramazdı. Maxine'den azar işitmektense taş dolu bir sırt çantasıyla on mil koşmayı tercih ederdim. Belki de görünüşünden kaynaklanıyordu: uzun boylu, zayıf, dindik, sıkıca kıvrılmış gümüş rengi saçlarından bir hale ve her şeyi daha önce görmüş ve aptallara memnuniyetle katlanmayan kıdemli bir ortaokul öğretmeninin tavırları...

"Richter'in aklı başında canım. Kafasında benim salarım ve ağızında çikolatalı rek olan bir ejderha hayal edip durmanın özel bir nedeni var mı?"

Maxine hiçbir zaman düşünceleri bilerek okumazdı, ama "nöbetçi" iken yeterince konsantre olursanız, basit zihinsel imgeleri yakalamadan edemezdi.

Boğazımı temizledim. "zr dilerim."

"Sorun değıl. Aslında kendimi hep bir in ejderhası olarak düşünmüşümdür."

reklerimiz bitmiş ama kurabiyelerim var."

Mmm, kurabiyeler. "Bir kurabiye için ne yapmam gerekiyor?"

"Vardıyanızın bittiğini biliyorum, ancak acil bir dilekçem var ve bununla ilgilenecek kimse yok."

Ahh. "Dilekçe nedir?" *"Birisi elik At'a saldırmış."* "elik At mı? Sınır barı mı?"

"Evet."

Değişim Sonrası Atlanta, her biri kendi bölgesine sahip gruplar tarafından yönetiliyordu. Atlanta'daki tüm gruplar arasında İnsanlar ve Sürü en büyükleriydi ve gerçekten kaçınmak istediğim iki gruptu. Çelik At, onların bölgeleri arasındaki görünmez sınırdaki yer alıyordu. Tarafsız bir nokta olarak hem İnsanlara hem de şekil değiştirenlere hitap ediyordu, tabii medeni kalabildikleri sürece. Çoğunlukla da öyle yaptılar.

"Kate?" Maxine sordu.

"Herhangi bir detayın var mı?"

"Birisi bir kavga başlattı ve gitti. Mahzende bir şeyi köşeye sıkıştırmışlar ve onu dışarı çıkarmaya korkuyorlar. Kendilerini kaybetmişler. En az bir ölü var."

Histerik büyücüler ve şekil değiştirenlerle dolu bir bar. Neden ben?

Çünkü bu benim işimdi. Sürüyle ilgili her şey benim işimdi. Ve o kibirli piçin beni bundan alıkoymasına izin verirsem lanetlenirdim.

"Alacak mısın?"

"Ne tür kurabiyeler?"

"İçinde ceviz parçaları olan çikolata parçacıklı. Hatta sana iki tane vereceğim."

İçimi çektim ve Marigold'u batıya çevirdim. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Katır gecenin sırlıslıkla ettiği sokaklarda ilerledi. Sürü üyeleri çok az içki içiyordu. İnsan kalmak demir gibi bir disiplin gerektiriyordu ve şekil değiştirenler gerçeklik kavramlarını değiştirecek maddelerden kaçınıyorlardı. Akşam yemeğinde bir kadeh şarap ya da işten sonra bir bira onların sınıırıydı.

İnsanlar da çoğunlukla şekil değiştirenlerin varlığı nedeniyle az içiyordu. Bir tarikat, bir şirket ve bir araştırma enstitüsünün tuhaf bir karışımı olan bu enstitü, başta vampirler olmak üzere ölümsüzlerin incelenmesiyle ilgileniyordu. Vampirizmden sorumlu patojen olan Vampirus Immortuus, kurbanlarındaki tüm benlik izlerini yok ederek onları kana susamış canavarlara dönüştürüyor ve zihinlerini güzel ve boş bırakıyordu. İnsanların önde gelen ölü çağırıcıları olan Ölülerin Efendileri, vampirlerin zihinlerine hükmederek ve her hareketlerini kontrol ederek bu durumdan faydalandılar.

Ölülerin Efendileri kavgacı değildi. İyi eğitilmiş, cömertçe maaş alan entelektüeller, acımasız ve fırsatçıydılar. Ölülerin Efendileri de Çelik At'ı ziyaret etmezdi. Çok alçakgönüllüler. Çelik At kalfalara, eğitimdeki navigatörlere hitap ederdi ve

Red Stalker cinayetleri, İnsanlar personelleri üzerindeki kontrollerini sıkılaştırdı. Birkaç sarhoş ve düzensiz, ölümsüzler üzerine çalışmanızın zamansız bir şekilde sona ermesine neden olabiliyordu. Kalfalar hâlâ sarhoş oluyordu -çoğu çok gençti ve kendi iyilikleri için çok fazla para kazanıyorlardı- ama bunu yakalanacakları yerde yapmıyorlardı ve kesinlikle şekil değiştirenler izlerken yapmıyorlardı.

Halk, Roland olarak bilinen gizemli bir figür tarafından yönetiliyordu. Çoğu insan için o bir efsaneydi. Benim içinse bir hedefti. Gezegendeki ona baba diyebilecek tek kişi olma gibi eşsiz bir talihsizliğe sahiptim. Var olduğumu biliyordu -bu yüzden annemi öldürmüştü- ama kim olduğumu bilmiyordu. Öğrendiğinde, beni öldürmek için dünyayı ve cenneti yerinden oynatacaktı. Bu yüzden tüm hayatımı saklanarak ve onu öldürmek için eğitim alarak geçirdim. Onunla savaşacak kadar güçlü değildim. Henüz değil. İnsanlarla temas kurmak Roland tarafından keşfedilme riski demekti ve bu yüzden onlardan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Sürüyle temas, Curran'la temas riski anlamına geliyordu ve bu çok daha kötüydü.

Eğer Çelik At saldırıya uğrasaydı, muhtemelen ikisiyle de uğraşmak zorunda kalacaktım. Çelik At'a kim saldırır ki zaten? Bunun arkasındaki düşünce neydi? *Burada dev pençeleri olan psikopat katillerle ve yaşamak için ölümsüzlere pilotluk yapan insanlarla dolu bir bar var. Sanırım gidip burayı mahvedeceğim.* Mantıklı. Değil.

Sırf efendileri kılıç kolumu ağrıtıyor diye Sürü'den sonsuza dek kaçamazdım. İçeri gir. İşimi yap. Dışarı çık. Yeterince basit.

Çelik At çirkin bir sığınak gibi bir binada bulunuyordu: bodur, tuğla ve pencerelerin üzerinde çelik parmaklıklar ve yaklaşık iki çeyrek inç kalınlığında metal bir kapı ile güçlendirilmiş. Kapının ne kadar kalın olduğunu biliyordum çünkü Marigold az önce tırısra yanından geçmişti. Birisi kapıyı menteşelerinden sökmüş ve caddenin karşısına fırlatmıştı.

Kapı ile giriş arasında rastgele kan, içki ve cam kırıklarıyla kaplı çukurlu asfalt ve çeşitli sarhoşluk ve savaş hasarı aşamalarında inleyen birkaç ceset uzanıyordu.

Kahretsin, tüm eğlenceyi kaçırmışım.

Bir grup sert adam meyhanenin kapısında duruyordu. Histerik gibi görünmüyorlardı, zira bu terim lügatlerinde yoktu ama kırık mobilyalardan yapılmış derme çatma silahları tutuş şekilleri insanın onlara yavaşça yaklaşip sakinleştirici bir tonda konuşmak istemesine neden oluyordu. Savaş sahnesine bakılırsa, kendi barlarında dayak yemişlerdi. Kendi barınızda asla bir dövüşü kaybedemezsiniz, çünkü kaybederseniz orası artık sizin barınız değildir.

Katırımı yavaşlatıp yürümeye başladım. Hava sıcaklığı geçen hafta çok düşmüştü ve gece mevsim normallerinin dışında çok soğuktu. Rüzgâr yüzümü kesiyordu. Bardaki adamlardan belli belirsiz nefes bulutları uçuşuyordu. İri yarı adamlardan birkaçı bir şeyler taşıyordu: sağdaki iri yarı, kaba saba adam bir topuz, soldaki arkadaşı ise bir pala taşıyordu. Fedailer. Barda sadece fedailerin gerçek silah taşımaya izin verilirdi.

Kalabalığı parlayan gözler için taradım. Hiçbir şey yoktu. Sadece normal insan irisleri. Eğer bu gece barda şekil değiştirenler olduysa, ya ortadan kaybolmuşlar ya da insan derilerini sıkıca üzerlerinde tutmuşlardı. Yakınlarda hiç vampir de hissetmedim. Kalabalıkta tanıdık yüzler de yoktu. Kalfalar da gitmiş olmalı. Kötü bir şey olmuştu ve kimse bununla lekelenmek istemiyordu. Ve şimdi hepsi benim oldu. Oh, ne güzel.

Marigold beni insan enkazının yanından geçirip kapıya kadar taşıdı. Boynumdaki kordonda taşıdığım şeffaf plastik cüzdanı çıkardım ve Emir Kimliği'nin küçük dikdörtgenini görebilmeleri için havaya kaldırdım.

"Kate Daniels. Tarikat için çalışıyorum. Sahibi nerede?"

Barın içinden uzun boylu bir adam çıktı ve elindeki arbaleti bana doğrulttu. İki yüz kiloya yakın çekiş ağırlığıyla iyi bir modern recurve arbaletti. Fiber optik bir nişangâh ve bir dürbünle donatılmıştı. Beni on metreden vurmak için ikisine de ihtiyacı olacağından şüpheliydim. Bu mesafeden ok sadece delip geçmekle kalmaz, içimden geçerek bağırsaklarımı da içine alırdı.

Tabii bu mesafeden ateş edemedi onu öldürebilirdim.

Adam bana acımasız gözlerle baktı. Orta yaşlı ve zayıftı, sanki dışarıda ağır işlerde çok fazla zaman geçirmiş ve bu da kemiklerindeki tüm eti eritmiş, geriye sadece kösele gibi bir deri, barut ve kıkırdak bırakmış gibi görünüyordu. Kısa, koyu renk bir sakal çenesini sarıyordu. Küçük fedaiye başıyla işaret etti. "Vik, kimliği kontrol et."

Vik yanıma geldi ve cüzdanıma baktı. "Ne dediyse o yazıyor."

Bunun için çok yorgundum. "Yanlış şeye bakıyorsun." Cüzdanımdan kartı çıkardım ve ona uzattım. "Sol alt köşedeki kareyi görüyor musun?"

Bakışları büyülü gümüş kareye kaydı.

"Başparmağını üzerine koy ve 'Kimlik' de."

Vik tereddüt etti, patronuna baktı ve kareye dokundu.

"KIMLIK." Bir ışık patlaması başparmağına çarptı ve kare siyaha döndü.

"Kart, sahibi olmadığınızı biliyor. Kaçınız onunla uğraşırsa uğraşsın, ben dokunana kadar siyah kalacak." Parmağımı gümüşün üzerine koydum. "KIMLIK."

Siyah kayboldu ve soluk yüzey ortaya çıktı.

"Gerçek bir Order ajanını sahtesinden böyle ayırırsınız." Attan indim ve Marigold'u parmaklığa bağladım. "Şimdi, ceset nerede?"

Bar sahibi kendini Cash olarak tanıttı. Cash bana pek güven veren biri gibi gelmedi ama en azından beni binanın arkasına ve sola doğru götürürken arbaletini yere doğrulttu. Tarikat temsilcilerini seçme şansı ben ve Marigold'la sınırlı olduğu için şansını benimle denemeye karar verdi. Bir katırdan daha yetkin olarak değerlendirilmek her zaman güzeldir.

Binanın etrafında dönerken izleyici kalabalığı da peşimize takıldı. Seyirci olmadan da yapabilirdim ama tartışmak istemiyordum. Kimliğimle sihirbazlık numaraları yaparak yeterince zaman harcamıştım.

Cash, "Biz burada çok sıkı çalışırız," dedi. "Sessiz. Müdavimlerimiz sorun istemiyor."

Gece rüzgârı yüzüme çürümekte olan kusmuğun ekşi kokusunu ve tamamen farklı bir kokuyu savurdu, şurup kıvamında, sert ve tiksindirici. Hiç iyi değildi. Cesedin kokması için henüz bir neden yoktu. "Bana ne olduğunu anlat."

"Bir adam Joshua ile sorun çıkardı. Joshua kaybetti," dedi

Cash. Arayışını kaçırmıştı. Bir destan şairi olmalıydı.

Binanın arka tarafına ulaştık ve durduk. Barın yan tarafında, birinin duvarı delerek kaçtığı kocaman, yırtık pırtık bir delik açılmıştı. Tuğlalar asfaltın üzerine saçılmıştı. Yaratık her kimse, katı duvarları bir yıkım topu gibi delip geçebiliyordu.

"Bunu şekil değiştiren müdavimlerinizden biri mi yaptı?"

"Hayır. Dövuş başladıktan sonra hepsi çekip gitti." "Peki ya Halkın Kalfaları?"

"Bu gece hiç olmadı." Cash başını salladı. "Genellikle Perşembe günleri gelirler. Biz buradayız."

Cash sol tarafı işaret etti; burada zemin, ortasında bir elektrik direği bulunan bir otoparka doğru eğimliydi. Joshua direğe asılmış, açık ağzından içeri sokulmuş bir levyeyle tutturulmuştu. Bazı kısımları tabaklanmış deri ve kot pantolonla kaplıydı. Açıkta kalan her şey artık insana benzemiyordu. Açıkta kalan derisinin her santiminde kümelenmiş sert yumrular, koyu kırmızı ve lezyonlar ve ıslak, açık ülserlerle kesilmişti, sanki adam bir insan midyesine dönüşmüştü. Yüzündeki yaraların kabuğu o kadar kalındı ki, genişçe açılmış ve gökyüzüne bakan süt rengi gözleri dışında yüz hatlarını bile ayırt edemiyordum.

Midem bulandı. Yorgunluğun tüm izleri kayboldu, adrenalin selinde yandı.

"Kavga başlamadan önce de böyle mi görünüyordu?" *Lütfen evet deyin.*

"Hayır," dedi Cash. "Daha sonra oldu."

Joshua'nın burnuna ait olabilecek bir tümsek kümesi yerinden oynadı, dışa doğru şişti ve düşerek yeni bir ülsera yer açtı. Joshua'nın düşen parçası asfaltta yuvarlandı ve durdu. Etrafındaki kaldırımda dar bir halka şeklinde ten rengi tüyler filizlendi. Aynı tüyler bedeninin altındaki ve biraz üstündeki direği de kaplamıştı. Tüy çizgisinin alt kenarına odaklandım ve çok yavaş bir şekilde tahtadan aşağıya indiğini gördüm.

Sikeyim.

Sesimi alçak tuttum. "Cesede dokunan oldu mu?" Cash başını salladı. "Hayır."

"Kimse yaklaştı mı?"

"Hayır."

Gözlerinin içine baktım. "Herkesi bara geri götürmeni ve orada tutmanı istiyorum. Kimse ayrılmasın."

"Neden?" diye sordu.

Ona karşı dürüst olmalıydım, yoksa benimle çalışmazdı. "Joshua hastalıklı."

"O öldü."

"Vücudu öldü ama hastalık canlı ve sihirli. Büyüyor. Herkese bulaşmış olması mümkün."

Cash hareketsiz kaldı. Gözleri büyüdü ve delikten barın içine baktı. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Esmer, zayıf ve kuş kemikli bir kadın tezgâhtaki döküntüleri siliyor, elindeki bezle kırık camları çöp sepetine atıyordu. Cash'e dönüp baktığımda korku gördüm.

Sesimi sessiz tuttum. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, herkesi bara geri götürmeli ve gitmelerini engellemelisin. Gerekirse onları bağla, çünkü kaçarlarsa salgın hastalık çıkar. İnsanlar güvende olduğunda, Biyolojik Tehlikeyi ara. Onlara Kate Daniels'ın bir Mary'miz olduğunu söylediğini söyle. Onlara adresi ver. Zor olduğunu biliyorum ama sakın olmalısın. Panik yapmayın."

"Ne yapacaksın?"

"Onu kontrol altına almaya çalışacağım. Elinizde ne kadar varsa tuza ihtiyacım olacak. Odun, gazyağı, alkol, yanabilecek ne varsa. Bir alev bariyeri inşa etmeliyim. Bilardo masanız var mı?"

Anlayışsız bir şekilde bana baktı.

"Bilardo masanız var mı Cash?" Tekrar sordum.

"Evet."

Pelerinimi yamaca bıraktım. "Lütfen bana havuz tebeşirini getir. Hepsini."

Yutkundü. Paniğe kapılırsa kalabalık dağılacak ve şehrin yarısına bulaşacaktı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Benimle çalış."

Cash benden uzaklaştı ve fedailerle konuştu. "Pekâlâ," diye bağırdı büyük fedai. "Herkes bara geri dönsün. Bir içki şirketten."

Kalabalık duvardaki delikten bara doğru yöneldi. Bir adam tereddüt etti. Fedailer onun üzerine yürüdü. "Bara girin," dedi Vik.

Adam çenesini havaya kaldırdı. "Siktir git."

Vik adamın karnına hızlı ve sert bir yumruk indirdi. Adam ikiye katlandı ve büyük fedai onu omzunun üzerinden atarak Çelik At'a geri döndü.

İki dakika sonra, direğin etrafına üç inç genişliğinde bir tuz halkası attım. Cash meyhanedeki delikten kırık sandıklar taşıyarak çıktı, onu büyük bir kutu taşıyan siyah saçlı kadın izledi. Cash kasaları bıraktı. Kadın mavi kareler halinde bilardo tebeşiriyle dolu kutuyu uzattı ve direğin üzerindeki Joshua'ya bir an göz attı. Yüzündeki kan çekildi.

"Biohazard'ı aradın mı?" diye sordum. "Telefon kapandı," dedi Cash usulca.

Bugün benim için bir şeyler yolunda gidebilir mi? "Bu bir şeyleri değiştirir mi?" Cash sordu.

Kısa vadeli bir düzeltmeyi uzun vadeli bir savunmaya dönüştürdü. "Bunu korumak için daha çok çalışmam gerekecek."

Odunları direğin etrafına daire şeklinde dizerken konuşmadık. Ateş onu sonsuza kadar tutmayacaktı ama bana biraz zaman kazandıracaktı.

Et rengindeki tüycük tuzu test etti ve lezzetli buldu. Düşündüm. Kendimi farklı hissetmiyordum ve cesede en yakın olan bendim, bu yüzden ilk giden ben olacaktım. Rahatlatıcı bir düşünce.

Cash birkaç şişe getirmişti ve içindekileri kasaların üzerine boşaltarak ahşabı sert likör ve gazyağı ile ıslattım. Bir kibrit çakışıyla ahşap halka alevler içinde kaldı.

"Bu kadar mı?" Cash sordu.

"Hayır. Yangın geciktirecek ama uzun sürmeyecek."

İkisi de bir cenaze törenindeymiş gibi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek." *Kate Daniels, Tarikat'ın ajanı. Büyü sorunlarınızı hallediyoruz, halledemediğimizde de dişlerimizin arasından yalan söylüyoruz.* "Her şey yoluna girecek. Siz ikiniz şimdi içeri girin. Barışı koruyun ve telefonu denemeye devam edin."

Kadın parmaklarıyla Cash'in kolunu okşadı. Cash kadına doğru döndü, elini okşadı ve birlikte tavernaya geri döndüler.

Tüyler tuzun yarısına kadar süründü. İlahi söylemeye başladım, arındırıcı büyüler listesini gözden geçirdim. Sihir yavaşça etrafımda oluştu, pamuk şeker gibi vücudumun sivri ucuna sarıldı ve dışarıya, alev çemberinin etrafına doğru aktı.

Tüyler ateşe ulaştı. Et rengindeki ilk dallar tahtaları yaladı ve zayıf bir tıslamayla siyah yapışkan maddeye dönüştü. Alevler yanan yağın mide bulandırıcı kokusuyla patladı. *Bu doğru, seni sonovabitch. Ateşimin arkasında kal.* Şimdi tek yapmam gereken ilk koğuş çemberini bitirene kadar onu sabit tutmaktır.

İlahi söyleyerek havuz tebeşirini aldım ve ilk glifi çizdim.

PENGUIN.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.



[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.